

Giới thiệu Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã

Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã thuộc ngôn tình hay nói về đời người như mộng, lúc người quan trọng bên cạnh họ lại không hề biết quý trọng, thậm chí không để mắt đến. Nhưng đến khi mất đi, họ mới nhận ra rằng... Thì ra là chính bản thân mình ngu ngốc, không hề nhận ra người quan trọng luôn ở bên cạnh mình.

Trùng sinh trở lại. Cô bắt đầu một cuộc đời mới... xoá đi màu xám đen của năm tháng xưa

Cô sẽ thay đổi tất cả, kiếp trước anh không yêu cô. Kiếp này cô sẽ khiến cho anh yêu cô.

Mở ra một truyện tình yêu giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

“Rầm!” Tiếng động vang lên khiến người đi đường giật mình dừng lại, nhìn về phía đó chỉ thấy một xe BMW màu đỏ đâm vào cây cột bên đường, phần đầu xe bị hỏng nặng, cửa kính xe vỡ ra, bên trong còn có người bị đập đầu vào tay lái.

Người đi đường sợ hãi, vội vàng gọi điện cho cảnh sát. Gần nơi đó có một người đàn ông trung niên chạy đến bên chiếc xe, định cứu người ở trong xe.

Đến khi phát hiện trong xe là một cô gái liền hoảng hốt, vội vàng đập cửa kính:

“Cô gái cô tỉnh lại đi... Cô gái...”

Lời của ông khiến cô gái tỉnh lại, cô quay sang nhìn ông rồi mở cửa kính, đầu cô bị va chạm mạnh khiến cho chảy máu, người đàn ông vội vàng mở cánh cửa xe ra, nhưng mở hoài không được, dường như đã bị kẹt!

“Cô gái, cô mau ra ngoài đi, ở trong đó nguy hiểm lắm!”

Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy choáng váng, đầu óc đau đến nỗi cô không thể mở mắt nhìn rõ, toàn thân như rã rời hoàn toàn không nghe được những gì người đàn ông nói.

“Cô gái, cô gái...” Thấy Mạc Từ Yên không trả lời người đàn ông không biết làm sao, hần liếc mắt nhìn chiếc xe, chỉ thấy xăng đang chảy ra khỏi xe, người đàn ông hoảng hốt, vội vàng kêu lên:

“Không xong, xăng rò rỉ!”

Vừa dứt lời mọi người lập tức xoay người bỏ chạy, chỉ mong tránh càng xa chiếc xe BMW này càng sớm càng tốt!

Chỉ còn người đàn ông đứng nơi đó, vội kêu với cô gái:

“Cô gái, xăng rò rỉ rồi, nếu cô không ra thì sẽ chết đó!”

Chết...?!

Mạc Từ Yên nghe tiếng được tiếng không, duy chỉ có chữ chết là cô nghe rất rõ.

Chết sao...?!

Nếu như vậy, liệu có gặp anh không?!

Cách đây một tiếng cô lẽ ra đang ở văn phòng Tổng giám đốc tại Ám Dạ tập đoàn, nhưng nhận được tin anh nhập viện cô liền vội vàng chạy vào bệnh viện.

Đến khi tới đó, Ám Dạ Nghiên - em gái của anh đã không ngừng rơi nước mắt, khóc lóc đuổi cô ra khỏi phòng, nói là cô hại chết anh!

Khi đó Mạc Từ Yên chỉ cảm thấy cả thế giới dường như đều sụp đổ! Trái tim cô cũng tan vỡ...

Hóa ra là cô hại chết anh sao?! Là cô đã khiến anh cùng gia đình phải khổ khổ sao?!

Tất cả đều do cô...

Mất hết lý trí, Mạc Từ Yên phóng xe đi, không biết mình đi bao lâu, chỉ cảm thấy mơ hồ, sau đó...

“Cô gái mau ra khỏi xe đi...” Người đàn ông không ngừng đập cửa, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó chịu không thôi.

“Lẽ ra tôi nên chết từ lâu rồi...” Mạc Từ Yên mấp máy, mặc dù người đàn ông không nghe rõ nhưng dường như hắn hiểu được môi ngữ của cô.

“Cô gái, cô còn trẻ như vậy, chết rất đáng tiếc, cô hãy nghĩ cho người thân của mình, nghĩ đến tương lai...”

Người thân? Tương lai?!

Đối với cô thế giới này không có anh, cô cũng chẳng muốn sống nữa...

Người đàn ông khuyên không được thì rất buồn bực, tại sao trên đời lại có người muốn chết như vậy. Lúc này cảnh sát đến, nhận được tình hình thì cảnh sát đến phía sau hắn kéo hắn lại.

“Trong xe còn có người...”

“Chúng tôi sẽ cứu...” Một viên cảnh sát mở miệng nói.

Còn chưa nói xong đã một tiếng “Bùm” vang lên, mảnh vỡ chiếc xe bay tứ tung...

Là cô có lỗi với anh!

Là cô đã tổn thương anh!

Là cô đã hại anh!

Tất cả đều là lỗi của cô!

Nếu có thể làm lại cuộc đời, cô thà chịu bị tổn thương nặng như thế nào cũng sẽ không tổn hại đến anh, cô nhất định sẽ bù đắp lỗi lầm của mình đã gây ra...

Đáng tiếc... Cô chẳng thể làm lại cuộc đời...

~~~~~

Lúc Mạc Từ Yên tỉnh lại là lúc sắc trời đã tối, bóng đêm bên ngoài cửa sổ bao lấy khung cảnh thành phố S.

Khác biệt với bóng đêm bên ngoài, bên trong căn phòng là một màu trắng xoá, mùi thuốc khử trùng khiến Mạc Từ Yên chán ghét nhứt nhứt.

Hóa ra cô còn chưa chết...

Định bước xuống giường thì không hề có sức lực, cánh tay lại truyền đến đau đớn khiến cô đau đến nhăn mày.

Nhìn cánh tay đang truyền nước biển Mạc Từ Yên cảm thấy kì lạ, chẳng phải cô bị tai nạn xe sao?! Tại sao lại cổ tay lại giống như bị cắt?

“Yên Nhi con tỉnh rồi!”

Giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn:

Người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, đôi mắt dịu dàng như nước, làn da trắng mịn màng, mái tóc dài búi lên như kiểu các phu nhân quý tộc.

Cõi đời này tất nhiên sẽ có người phụ nữ như vậy tồn tại. Dịu dàng mà không kém phần uy nghiêm.

Người này...

“Yên Nhi của mẹ, bảo bối của mẹ, con cuối cùng cũng đã tỉnh!” Vân Hình Như ôm chầm lấy đứa con gái bảo bối của bà.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên nghi ngờ mở miệng, người này... Là mẹ của cô!!!

Tại sao lại như vậy? Kể từ khi cô đẩy Ám Dạ gia vào đường cùng mẹ luôn tức giận đối với cô, từ đó mẹ chưa từng dịu dàng chăm sóc cho cô nữa, thậm chí không nhận đứa con gái duy nhất là cô.

Sau này ba ba cùng mẹ cảm thấy có lỗi với Ám Dạ gia quá nhiều nên họ đã nhường toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, sau đó bay sang Thụy Điển sống đến hết đời.

Lúc đó cô rất tức giận, tại sao cô là con gái của họ mà họ lại mang toàn bộ tài sản cho Ám Dạ Duật, nhưng khi nghe tin, mẹ lâm bệnh qua đời thì cô không còn tức giận nữa mà là đau xót.

Những chuyện xảy ra khiến cô không khỏi nghĩ rằng những việc bản thân làm là đúng hay sai?!

Cảm giác mất mát thì ra là như thế, Mạc Từ Yên làm người chưa bao giờ thất bại để như vậy...

Chỉ vì cái tình yêu mù quáng đó mà cô đã làm tổn thương đến không biết bao nhiêu người...

“Yên Nhi con không khỏe sao?! Yên Nhi...”

Vân Hình Như lo lắng nhìn con gái, trong lòng có chút tự trách mình.

Nếu không phải vì bà thì con gái sẽ không ra nông nỗi này! Tất cả là tại bà ngăn cản con bé. Người đàn ông đó, bà nhìn là biết hẳn không phải người tốt. Nhưng con gái bảo bối của bà lại ngây thơ bị người đàn ông kia lừa.

“Mẹ...”

Mạc Từ Yên ôm chặt lấy bà, mặc kệ là thật hay mơ, cô cũng không quan tâm. Cô chỉ cần biết, mẫu thân đại nhân đang ở bên cạnh cô, đang ôm lấy cô mà thôi!

Không biết bao lâu cánh cửa lại phòng mở ra, một người đàn ông bước vào, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, cực kì lạnh lùng khiến Mạc Từ Yên không kìm được nước mắt.

“Ba ba...”

Tâm trạng của Mạc Từ Yên hiện giờ đang rất xúc động, mẹ cùng ba ba đều đang ở bên cạnh cô, điều này khiến cô tràn ngập trong hạnh phúc.

Mạc Vũ Hiền thờ dài nhìn con gái bảo bối:

“Tình lại là tốt rồi...”

Mặc dù hai người đã cãi nhau đến nỗi suýt nữa cắt đứt quan hệ cha con nhưng dù sao bọn họ vẫn là cha con, có thay đổi thế nào cũng không được. Hơn nữa vì một tên đàn ông mà muốn cha con bọn họ cắt đứt quan hệ, đâu có dễ như vậy!

Mạc Từ Yên nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc, hóa ra nàng lại có giấc mơ tốt đẹp như vậy... Mẹ cùng ba ba đều ở đây... Nếu anh cũng ở đây thì tốt biết mấy...

Mạc Từ Yên rũ mắt, khiến Vân Hình Như bên cạnh lo lắng, liệu có phải con gái bảo bối đang nhớ đến tên đàn ông đó?!

“Yên Nhi đừng buồn, Trác Lâm đó không phải là người tốt, con đừng nhớ đến cậu ta nữa... Chia tay thì chia tay, mẹ sẽ tìm cho con một người bạn trai tốt hơn cậu ta!”

Mạc Từ Yên nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu, tại sao mẹ lại đột ngột nhắc đến Trác Lâm?! Không phải mẫu thân đại nhân rất chán ghét hắn sao?!

“Tiểu Như em đừng nói đến tên đàn ông vô lại đó nữa, con gái vừa mới tỉnh dậy!” Mạc Vũ Hiền lên tiếng nhắc nhở vợ.

Hành động này khiến Mạc Từ Yên nghi ngờ, rốt cuộc bọn họ đang nói gì vậy?! Chẳng lẽ nàng đã chia tay với Trác Lâm năm năm trước rồi sao?! Mặc dù sau này có gặp lại hơn nữa cô còn giúp đỡ hắn thoát đi Ám Dạ thị nhưng theo cách nói của mẹ cùng ba ba giống như là chuyện nàng chia tay với Trác Lâm vừa mới xảy ra hôm qua vậy?

Hôm qua...?!

Lúc này Mạc Từ Yên mới ý thức được một điều rằng, bản thân nàng...

Trùng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tình Thân

“Mẹ, ba ba, hôm nay là ngày mấy tháng mấy vậy?!” Mạc Từ Yên có chút mong đợi câu trả lời của mẹ cùng ba ba, cô không biết bản thân liệu có trùng sinh hay đây chỉ là một giấc mơ...

Nếu là một giấc mơ thì sao...?! Điều này chứng tỏ cô vẫn chưa chết! Nghĩ đến bản thân mình lại sống một mình cô đơn trên thế giới này thì Mạc Từ Yên có chút hối hận, lẽ ra bản thân cô không nên theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân. Chỉ vì như vậy mà cô đã bỏ lỡ rất nhiều...

“Yên Nhi đừng làm mẹ sợ!” Vân Hinh Như lo lắng nhìn con gái bảo bối của bà, sao con gái đột nhiên lại hỏi hôm nay là ngày mấy tháng mấy?! Chẳng lẽ chia tay với tên đàn ông vô lại kia mà con gái bà bị đá kích?! Không xong, không xong, phải gọi bác sĩ!

Mạc Vũ Hiền có chút suy nghĩ nhìn con gái, dù sao cũng là con gái ông, tâm tình của cô ra sao ông còn không rõ sao?! Vấn đề là dường như sau khi tỉnh dậy con gái có gì đó thay đổi, mà thay đổi cái gì ông thật sự nhìn không ra!

“Yên Nhi ngoan, mẹ lập tức gọi bác sĩ đến khám cho con!”

Vân Hinh Như lấy điện thoại, chuẩn bị gọi cho bác sĩ trong bệnh viện thì cánh tay trắng nõn của con gái cầm lấy tay bà.

“Mẹ, con không sao mà, mẹ gọi bác sĩ làm gì?!” Mạc Từ Yên có chút khó hiểu, cô chỉ muốn biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy mà thôi, sao mẹ lại làm như cô bị mất trí vậy?! Thật kì lạ!

Mạc Từ Yên nào biết rằng, tối qua cô cắt cổ tay tự tử trong phòng tắm khiến mẹ cô Vân Hinh Như lo lắng cho cô đến không ngủ được, canh suốt đêm bên giường cô. Sau khi bác sĩ khám xong đảm bảo không có di chứng bà mới có thể an tâm, nhưng hiện tại cô lại hỏi như vậy khiến bà không khỏi nghĩ cô mất trí nhớ mà vội vàng đi tìm bác sĩ!

“Không được, con mất trí nhớ, mẹ phải gọi cho bác sĩ đến khám!”

Mặc kệ con gái bảo bối bên cạnh ngăn cản thế nào Vân Hinh Như vẫn không chịu, một mực đòi gọi bác sĩ.

Biết tính của mẹ nên Mạc Từ Yên không ngăn cản nữa, cô thờ dài ngồi bên cạnh, đợi sau khi mẹ gọi điện xong cô mới lên tiếng:

“Mẹ, con không có mất trí!”

Được rồi, câu trả lời của cô mẹ cùng ba ba còn chưa trả lời đấy, bây giờ lại nói là cô mất trí, thật sự không biết phải làm sao mới phải.

Mạc Từ Yên không biết những thứ này có phải mơ hay không... Hay thật sự là cô trùng sinh?!

Nếu cô thật sự trùng sinh thì tốt biết mấy... Cô có thể thay đổi, bù đắp những tổn thương mà cô đã gây ra...

“Ngao đợi bác sĩ đến kiểm tra!” Vân Hinh Như bên cạnh an ủi con gái, hành động này khiến Mạc Vũ Hiền có chút buồn cười, vợ ông tính tình rất trẻ con, vì vậy mà di truyền cho Yên Nhi không ít!

Mạc Từ Yên bất đắc dĩ ngồi đợi, đợi khoảng năm phút thì có một người đàn ông mặc khoác áo trắng bước vào.

Bác sỹ bị hù dọa bởi giọng nói của Vân Hinh Như, vội vàng chạy tới phòng bệnh của cô, ngay cả nút áo choàng cũng chưa kịp cài hoàn chỉnh. Nhìn thấy như vậy, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút buồn cười. Chợt phát hiện cuộc sống còn rất nhiều điều thú vị, mà lúc đó trong mắt cô chỉ có mình Trác Lân, cũng chưa từng nhìn đến những cái khác, có lẽ cô đã bỏ lỡ rất nhiều.

Bác sĩ cúi đầu kiểm tra, cẩn thận hỏi:

“Cô có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”

Mạc Từ Yên lắc đầu, cô nào cảm thấy khó chịu, chỉ có cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn mà thôi.

“Bác sĩ con gái tôi bị mất trí nhớ!” Vân Hinh Như thấy vậy lo lắng nói, không tổn hại thân thể nhưng tinh thần có vấn đề a!

“Mất trí nhớ?!” Bác sĩ cau mày, quay sang nhìn Mạc Từ Yên hỏi:

“Cô tên gì?”

“Mạc Từ Yên!” Mạc Từ Yên không chút do dự trả lời.

“Bọn họ là ai?!” Bác sĩ đưa tay chỉ về ba ba cùng mẹ cô.

“Ba ba Vũ Hiền cùng mẹ Hinh Như a!”

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy chơi rất vui. Thú vị thật, bác sĩ này thật sự khiến người khác tức cười chết mất!

Cô chưa từng nghĩ hoá ra trên đời này lại có những thứ thú vị như thế, cuộc sống luôn muôn màu muôn vẻ mới gọi là đẹp, vậy mà trước kia cuộc sống của cô chỉ có một số màu, hối hận cùng tiếc nuối khiến Mạc Tử Yên sợ hãi.

Sợ hãi rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ hãi bản thân không thể bù đắp lại những tổn thương mà bản thân đã gây ra. Mặc dù có thể khẳng định bản thân mình đã trùng sinh về năm năm trước, khi đó Trác Lâm vừa mới chia tay với cô, cô ngu ngốc nghĩ quần mà cắt cổ tay tự tử.

“...” Bác sĩ cảm thấy rất buồn bực, mặc dù tức giận nhưng lại không dám bộc phát, ai bảo bọn họ hần đều chọc không được đây?! Chỉ sợ viện trưởng thấy Mạc phu nhân này cũng phải khép nép cầu xin a!

“Bác sĩ, con gái tôi không bắt hôm nay là ngày mấy tháng mấy!” Vân Hinh Như có chút không yên tâm nhìn con gái bảo bối của bà. Mặc dù những điều bác sĩ hỏi Yên Nhi đều trả lời đúng, điều này chứng tỏ con bé không bị mất trí nhớ, nhưng bà vẫn lo lắng không thôi.

“Mạc tiểu thư, hôm nay là ngày mấy tháng mấy?!” Biết Vân Hinh Như lo lắng cho con gái nên bác sĩ cũng đành bắt đầu hỏi để cho bà yên tâm.

“Không biết!”

Được rồi, cô vừa mới tỉnh lại, câu ngày mấy tháng mấy này lẽ ra phải để cô hỏi chứ?! Sao đổi thành người bị hỏi là cô rồi?!

Bác sĩ trầm mặc khoảng hai phút, sau đó quay sang nhìn ba bà cùng mẹ cô.

“Tình trạng này cho thấy Mạc tiểu thư không bị mất trí nhớ, có lẽ vì cô ấy đã ngủ một ngày một đêm nên cô ấy có thể quên mất ngày tháng!”

Đã có không ít trường hợp này xảy ra trên người bệnh nhân, tất nhiên cũng không ít người lo lắng cho con cái của mình mà nghĩ đó là mất trí nhớ.

“Có thật không?!” Vân Hinh Như vẫn không tin nhìn bác sĩ, con gái bà vừa mới tự tử ngày hôm qua, hôm nay lại không biết ngày tháng, điều này khiến bà cảm thấy rất lạ.

Bác sĩ gật đầu khẳng định khiến bà không nói thêm gì nữa, Mạc Vũ Hiên đứng bên cạnh an ủi vợ:

“Đừng lo, con gái chẳng phải đã không có chuyện gì rồi sao?!”

Vân Hinh Như gật đầu, xem như là chấp nhận. Mạc Tử Yên thấy tình hình này cũng chỉ mỉm cười, chỉ có ba bà mới có thể thuyết phục mẹ tin tưởng!

Vân Hinh Như thấy con gái cười liền lại ôm cô vào lòng, bác sĩ tất nhiên thức thời để lại không gian cho gia đình bọn họ.

Cảm giác ấm áp như vậy, Mạc Tử Yên vui đầu vào ngực Vân Hinh Như. Là trước kia cô bỏ lỡ rất nhiều, bỏ lỡ tuổi thanh xuân của bản thân, bỏ lỡ cảm giác ấm áp của tình thân để theo đuổi một tình yêu mù quáng...

Mặc kệ hiện tại là sự thật hay là một giấc mơ, cô cũng chỉ muốn ôm mẹ như thế này. Nếu thật sự chỉ là một giấc mơ, thì cô thà suốt đời đắm chìm trong giấc mơ này... Cũng không muốn tỉnh lại...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Waiting

Hai ngày sau Mạc Tử Yên xuất viện, dù sao cô cũng chẳng bị thương nặng lắm, chỉ cần truyền nước biển và nghỉ ngơi thật tốt là ok. Nhưng cũng tại mẹ cô quá lo lắng cho con gái nên đã bắt cô ở đây hai ngày để bác sĩ kiểm tra cẩn thận, cuối cùng kết quả đã nói là cô không sao, không để lại di chứng gì mẹ cô mới yên tâm để cô về nhà.

Trải qua hai ngày này cô mới biết bản thân mình thật sự đã trùng sinh! Điều này khiến Mạc Tử Yên vừa vui vừa mừng, nhưng dù thế nào thì cô cũng sẽ không để chuyện khiếp trước xảy ra một lần nữa, cô cũng chẳng muốn phải bỏ lỡ hay hối hận lần nữa. Nếu lần này cô thật sự bỏ qua anh, thì ông trời cũng sẽ không cho cô làm lại từ đầu được nữa...

Sống hết một kiếp suy nghĩ của cô cũng chừng chạc đi rất nhiều, hơn nữa những sai lầm của quá khứ khiến Mạc Tử Yên như trở thành một con người hoàn toàn khác. Đối với cô trên đời này, không ai quan trọng hơn gia đình và anh...

“Bảo bối, lên xe đi...” Vân Hinh Như thấy con gái như người mất hồn đứng đó thì không khỏi lo lắng, nếu không phải bác sĩ đảm bảo con gái bà không sao bà cũng sẽ không để cô xuất viện đâu!

“Vâng...” Mạc Tử Yên mỉm cười, mở cửa xe bước, sau khi ổn định vị trí cô mới ôm lấy cánh tay của mẹ.

“Bảo bối, lát nữa về đến nhà mẹ sẽ bảo đi Truong nấu món con thích nhất cho con!”

Vân Hình Như xoa đầu con gái cưng, ánh mắt lộ ra tia lo lắng, nếu con gái đã chia tay với tên họ Trác đó thì bà sẽ giới thiệu cho con gái một người chồng tốt. Nhưng nghĩ đến tính tình của con gái thì bà bắt lực thờ dài, con bé rất ngoan cố, nếu không trước kia sao lại không đồng ý mỗi hôn sự mà bà đã sắp đặt?! Nghĩ đến đứa con rể hiếm có như vậy, bà cũng cảm thấy tiếc nuối, mặc dù nhà bên kia đã nói một phần cũng do con trai bọn họ nhưng dù sao...

Càng nghĩ Vân Hình Như càng cảm thấy không vui, nếu trước đây con gái đồng ý mỗi hôn sự này tốt biết mấy, con gái cưng của bà cũng không cần phải vì người đàn ông đó mà cắt cổ tay tự tử!

Nhưng mọi chuyện đã qua, không thể nào quay lại được. Có trách là trách bọn trẻ không có duyên với nhau...

“Aizz...” Vân Hình Như không khỏi thờ dài khiến Mạc Tử Yên bên cạnh có chút khó hiểu:

“Mẹ, mẹ làm sao vậy...”

“Mẹ đã nghĩ đến chuyện cũ thôi...” Vân Hình Như lắc đầu, vuốt nhẹ tóc con gái.

Ánh mắt Mạc Tử Yên như có điều suy nghĩ, sống một đời sao cô không nhìn ra được mẹ đang suy nghĩ gì chứ, chỉ là mẹ không muốn nói mà thôi.

Chắc là mẹ đang suy nghĩ về hôn sự của cô hai năm về trước, đó là lần đầu tiên cô gặp anh.

Cô nhớ rất rõ, ngày hôm đó vốn là cô có hẹn với Trác Lâm nhưng mẹ bắt cô nhất định phải đi xem mắt, cô buồn bực vô cùng nhưng dưới sự áp chế của ba ba cô không thể cãi lời mẹ được.

Mặc dù tâm trạng cô không tốt nhưng bởi vì anh xuất hiện quá bất ngờ nên ấn tượng về anh mãi mãi không bao giờ phai trong kí ức của cô. Hôm đó, không biết có phải do sắp đặt hay không mà anh mặc một bộ tây trang màu đen, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng hiệu Forever 21 - hiệu thời trang cô thích nhất,

kết hợp với chiếc quần jean màu đen, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, lạnh lùng trầm tĩnh khiến một người không mấy yên tĩnh như Mạc Tử Yên cảm giác có chút áp lực. Ánh mắt anh là một màu đen tăm tối, sâu không lường được, lông mi dài giương lên, môi mỏng nhếch lên, dáng vẻ lịch sự sang trọng cao nhã, cười như không cười nhìn cô.

Cô chưa bao giờ gặp người đàn ông nào cao nhả như anh, ấn tượng đầu tiên của cô đối với anh là một người trầm tĩnh, dường như xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không thay đổi sắc mặt.

Cô có thể đảm bảo người như anh là một người đàn ông lý tưởng trong lòng các cô gái, nếu không phải vì khi ấy cô yêu Trác Lâm, thì chỉ sợ là cô đã phải lòng anh mất rồi!

Nghĩ đến chuyện xưa Mạc Tử Yên không khỏi có chút hối hận, bây giờ cô đã biết thế nào là nào là câu “Bỏ qua một lần chính là bỏ qua cả đời”!

“Đến nhà rồi!” Vân Hình Như mở cửa xe cho con gái, Mạc Tử Yên chỉ cười rồi bước xuống xe, đập vào mắt cô chính là ngôi nhà quen thuộc nhưng lại xa lạ.

Đây là ngôi nhà cô đã sống hai mươi năm, đến năm cô hai mươi đã gả cho anh, bởi vì Trác Lâm nên cô cũng ít về thăm nhà, thăm ba ba và mẹ... Mặc dù là hai mươi năm nhưng tính ra cô cũng chẳng ở nhà mấy tháng.

Vào nhà, căn nhà vẫn được trang trí quen thuộc như vậy, cô đi khắp một vòng ngôi nhà, khi đến ngoài vườn, một chiếc xích đu màu trắng đặt ở đó, nó khiến cô nhớ lại những lúc còn nhỏ cô thích nhất chính là chiếc xích đu này, cô thường ngồi trên đó, ban ngày ngắm mặt trời mọc, ban đêm từ ngắm những ngôi, khoảng thời gian ấy trôi qua thật vui vẻ.

Đến khi trong đời cô xuất hiện một cái tên Trác Lâm, cô biết đến hắn trong một buổi lễ kỉ niệm trường, khi ấy cô vừa mới học năm nhất, còn hắn thì học năm hai. Khi ấy cô cũng giống như bao cô gái khác, đều khát khao gặp được hoàng tử của lòng mình, vì vậy cô đã theo đuổi Trác Lâm.

Quen nhau ba năm cấp ba với một năm đại học, tình cảm của bọn họ không phải chỉ là đùa. Nhưng mấy tháng trước, hắn đột nhiên đòi chia tay với cô, cô nhất quyết không chịu, còn hắn thì mặc kệ cô cảm giác của cô. Hoá ra tình yêu của họ chỉ là một sợi dây mỏng manh như vậy, biến cố nào đều có thể cắt đứt... Tại sao lúc đầu cô không nhận ra rằng hắn không yêu cô?! Bỏ phí bốn năm tuổi thanh xuân của mình, cô luôn tự hỏi bản thân: “Như vậy có đáng không?!”

Sau này cô quyết định gả cho anh, mặc dù giữa bọn họ không tồn tại cái gọi là tình yêu.

Kết hôn năm năm, cô và anh đều sống cuộc sống của bản thân, không ai xen vào chuyện của ai. Cho đến khi gặp lại Trác Lâm, cô mới nhận ra bản thân vẫn còn tình cảm với hắn... Vì hắn mà hãm hại anh, lừa dối anh, làm tổn thương anh...

Nghĩ đến những chuyện trước kia Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân quá ngu ngốc, vì một tình yêu mù quáng mà khiến cô đã phải trả giá rất nhiều...

Đến trưa, mẹ cô cho gọi cô vào ăn cơm, Mạc Tử Yên dẹp bỏ những kí ức đáng buồn đó, cô đi vào nhà bếp.

Bàn com đã được dọn lên, trên bàn đều là những món cô thích, di Trương đứng đó nhìn cô cười, cô kim lòng không được mà chạy đến ôm di Trương.

“Di Trương...” Ngoại trừ ba ba cùng mẹ thì di Trương là người yêu thương cô nhất, nhớ trước kia di Trương luôn khuyên bảo cô đừng quen với Trác Lâm bởi hắn không phải người tốt, nhưng cô lại không nghe, còn cãi lại lời của di...

“Tiểu thư, mừng cô trở về nhà của mình!”

Di Trương là một người phụ nữ ngoài ba mươi, bà rất thân thiện và thích nhất là cô tiểu thư bé bỏng này. Tiểu thư được bà chăm sóc từ nhỏ, đối với cô đều như con gái của mình, từ trước đến nay tiểu thư chưa bao giờ cãi lại lời bà nhưng lại vì tên tiểu tử họ Trác đó mà lời cãi lời bà. Điều này khiến di Trương vô cùng đau lòng, nhưng khi biết tiểu thư bé bỏng vì tên đó mà cắt cổ tay tự tử thì bà càng đau lòng hơn.

“Được rồi, đến đây ăn com đi nào. Hai di cháu lát nữa hãy tâm sự!”

Bữa com diễn ra vô cùng vui vẻ, trên mặt mọi người đều có nụ cười, điều này khiến Mạc Từ Yên rất hạnh phúc.

Sau bữa ăn cô muốn đi ra ngoài dạo nhưng mẹ cô lại không đồng ý khiến Mạc Từ Yên làm nũng đến nửa giờ mới được phép đi.

Vì vừa mới xuất viện nên cô không muốn lái xe, bác Hải - tài xế nhà cô chở cô đi đến tiệm sách mà cô đã yêu cầu.

Chào tạm biệt bác Hải cô liền bước vào trong, đó là một tiệm sách gồm hai tầng, tầng dưới là tiệm sách nhưng bên trên lại là quán cà phê.

Tiệm sách mang tên Waiting được trang trí vô cùng đơn giản, nhưng lại thanh nhã, khiến cô cảm thấy rất thoải mái, mặc dù là lần đầu tiên đến đây nhưng cô rất quen thuộc nơi này.

Thứ cô thắc mắc nhất là cái tên tiệm này - Waiting có nghĩa là chờ đợi, kiếp trước anh rất hay đến đây, cô không biết anh đến đây làm gì, phải chăng là chờ đợi một ai đó?!

Bất kể người anh chờ là ai nhưng người đó tuyệt đối không phải cô!

Cô cười nhạt, đi về phía giá sách tùy ý chọn một quyển sách, cầm lấy nó đi về phía ghế sa lông. Chợt, cô nhìn về phía lầu hai, một gương mặt đập vào mắt cô, ánh mắt ấy khiến trái tim cô không khỏi lơ lửng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp Gỡ (1)

Gương mặt khôi ngô tuấn tú, sở hữu nét đẹp ôn hòa, dáng vẻ thư sinh nho nhã, ánh mắt sâu như biển, lại trong như ngọc, môi mỏng nhếch lên, nở nụ cười nhạt nhạt nhưng lại quyến rũ không nói nên lời.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt gọn gàng như mới, quần tây xếp li thẳng tắp, trên người mang vẻ thanh nhã, trầm tĩnh.

Cô không ngờ... Mình lại có thể gặp anh nhanh như vậy...

Vẫn gương mặt ấy, vẫn ánh mắt ấy, khiến cô không khỏi đắm chìm trong kí ức.

Cô và anh chỉ gặp nhau có ba lần mà đã kết hôn, đối với hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu rõ đối phương.

Lần đầu tiên gặp anh, đó là lần xem mắt của hai gia đình. Thật ra cô cũng không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng lại không thể mở miệng nói ra, chỉ là cô không ngờ anh cũng phản đối! Dường như ấn tượng đầu tiên đối với anh là một người rất quy củ, có thể thấy anh rất quý trọng gia đình của mình, hơn nữa nhìn thái độ, chắc hẳn anh là một người con hiếu thảo...

Hoàn toàn không giống với cô, có lẽ cô rất yêu thương bố mẹ mình nhưng nếu ép buộc cô làm những chuyện mà cô không thích, cô nhất định sẽ không đồng ý.

Bởi vì anh phản đối mà cuộc xem mắt kết thúc, lúc này cô mới biết hoá ra lời nói của anh lại có trọng lượng như vậy, ngay cả mẹ cô chấp cũng cô cũng không thể nói được gì.

Lần thứ hai bọn họ gặp gỡ là sau khi cô chia tay Trác Lâm, lúc đó trong đầu cô trống rỗng, cảm giác như mất đi cả thế giới, bởi vì giây phút ngu ngốc ấy mà cô đã đến gặp anh, đề nghị kết hôn!

Cô vốn không biết số điện thoại của anh, vì vậy mà cô đã xin mẹ mình, mẹ cô nghĩ là cô nghĩ thông suốt nên không phản đối cô tìm anh, có được số điện thoại, cô liền gọi cho anh, hẹn nơi gặp mặt.

Đó là lần thứ hai, cô hẹn anh ở một quán cà phê cô hay đến, đó là một nơi yên tĩnh, thích hợp nói chuyện của bọn họ.

Anh vẫn tuấn tú như vậy, hai năm sau anh vẫn không thay đổi, hôm ấy anh cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khi đó cô bắt đầu nhận thấy dường như anh rất thích màu trắng.

Hai năm trước là bởi vì cô đắm chìm trong tình yêu Trác Lâm mà bỏ qua anh, hai năm sau cô lại vì tuyệt vọng trong tình yêu mà lại bỏ qua anh lần nữa...

Dường như bọn họ vốn không có duyên phận...

Cô đề nghị kết hôn với anh, khi đó anh chỉ kinh ngạc rồi không chút suy nghĩ đồng ý. Điều đó khiến cô rất ngạc nhiên, cô không nghĩ anh lại trả lời cô nhanh như vậy. Vì vậy cô đã hỏi anh vì sao anh lại đồng ý, bọn họ kết hôn nhưng không phải vì tình yêu.

Khi đó anh nói: Ba mẹ tôi đã già, rất muốn uống chung trà con dâu. Hôm nay cô tự động đưa đến, tại sao tôi lại không nhận?!

Giọng nói anh trầm thấp, không biểu hiện rõ cảm xúc. Khi ấy anh rất hợp ý cô, dù sao cô đến với anh cũng vì tuyệt vọng, còn anh lại vì gia đình, như vậy không tốt sao?!

Đắm chìm trong kí ức, Mạc Tử Yên đã quên mất mình là ai, đang ở đâu và làm gì...

“Cậu đang nhìn như vậy?!” Tôn Lãnh Diệt khó hiểu nhìn theo hướng bạn thân.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, cô ngồi trên sa lông, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước, ánh mắt chứa sự đau thương, hối hận không nói nên lời. Cô mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản, trên váy có viền những đóa hoa mai, khiến cho người khác cảm thấy thoải mái. Mái tóc cô dài, xoã tự nhiên phía sau, môi hơi trắng, nhìn có vẻ yếu ớt.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy cô gái này rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng lại không nhớ rõ.

“Cậu biết cô ta à?” Quay sang nhìn bạn thân, Tôn Lãnh Diệt mở miệng hỏi.

Là bạn thân hai mươi mấy năm, Tôn Lãnh Diệt rất hiểu rõ người bạn này. Cậu ta chưa bao giờ để ý đến con gái, mỗi lần bác gái giới thiệu người cho cậu ta xem mắt thì cậu ta lại tìm cách chạy trốn, tất nhiên tàn cuộc là để cho hấn dọn!

Có lần bác gái dùng biện pháp mạnh, ép buộc cậu ta đi xem mắt cô gái nào đó, cậu ta nhất quyết không chịu đi, dần dần bác gái nghĩ con mình có bệnh không tiện nói, nên nhờ hấn kiểm tra dùm.

Tất nhiên hấn cũng nghi ngờ bạn thân mình, dù sao đứng trước con gái, cậu ta ra dáng quân tử, không hề đụng vào cô gái đó dù chỉ một chút. Càng nhìn hấn càng nghi ngờ, vì vậy quyết định nhốt cậu ta một đêm với cô gái đó.

Ở bên cạnh cô gái xinh đẹp, quyến rũ như rắn một đêm, hấn không tin Ám Dạ Duật vẫn là bộ dạng Liễu Hạ Huệ*!

*Liễu Hạ Huệ là một chính nhân quân tử. Một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm. Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

Kết quả là sáng ra, nhìn cô gái ngồi trên đất khóc sụt sùi, Tôn Lãnh Diệt khẳng định rằng bạn thân hấn nhất định là quá cuồng, làm con gái nhà người ta khóc than một đêm.

Sau đó nghe cô gái giải thích, dù cô có quyến rũ thế nào thì người đàn ông đó vẫn bình thản, hoàn toàn không để ý đến cô, điều này khiến một cô gái tự tin với sức quyến rũ của mình như cô thật không thể nào chấp nhận.

Nghe những lời của cô gái kia, Tôn Lãnh Diệt khẳng định bạn thân của hấn bị bệnh không tiện nói ra. Hấn cũng đã nghĩ cách đưa bạn thân đi gặp bác sĩ nhưng hấn nhất quyết không chịu đi, đến nước này Ám Dạ Duật bắt buộc phải nói ra sự thật, anh không phải có bệnh khó nói mà là... Anh có người trong lòng!

Sau khi biết được sự thật Tôn Lãnh Diệt tất nhiên sẽ không nghi ngờ bạn thân nữa, dù sao với tính cách của cậu ta cũng không thể nói gì!

“Cô ấy là người mà tớ đi xem mắt hai năm trước...”

Nhìn Mạc Tử Yên, đôi mắt anh loé lên tia khác thường. Không nghĩ đến hai năm không gặp, cô lại yếu ớt đến như vậy...

“Chính là cái lần cậu từ chối?!” Tôn Lãnh Diệt nhíu mày, tính tình của bạn thân thế nào hấn còn không rõ sao. Mấy năm trước nghe tin anh từ chối cuộc hôn nhân giữa hai nhà đã hấn nghi ngờ không thôi, bởi vì những lần trước Ám Dạ Duật đều tìm cách chạy trốn nhưng lần này lại từ chối thẳng thừng như vậy, có trời mới biết trong hồ lô của anh đang bán thuốc gì!

“Ừ...” Ám Dạ Duật gật đầu, ánh mắt rời khỏi người Mạc Tử Yên.

“Tại sao?!” Tôn Lãnh Diệt nghi ngờ nhìn bạn thân, dường như không giống với tính tình của Âm Dạ Duật?!

“Không tại sao cả!”

“Reng reng!” Âm thanh duyên dáng vang lên, Âm Dạ Duật bắt điện thoại.

“Mẹ...?!”

“...”

“Con biết rồi.”

“...”

“Con trở về liền...”

Tắt điện thoại, Âm Dạ Duật thở dài, dường như mẹ của anh lúc nào cũng muốn anh lấy vợ!

Nhìn về mặt của bản thân, hẳn tất nhiên biết nội dung cuộc điện thoại, chắc hẳn bác gái lại gọi bảo Duật đi xem mắt đây!

“Về thôi...” Hai người đứng dậy, đi xuống lầu.

Lúc này Mạc Từ Yên đã thoát khỏi kí ức của bản thân, bởi vì có người đến gần gọi cô khiến cô giật mình.

“Tôi có thể ngồi cùng không?!”

Mạc Từ Yên gật đầu, hoá ra là cô chiếm hết cả cái ghế. Vì vậy Mạc Từ Yên đứng lên, nhường chỗ cho cô gái.

Không ngờ lúc này, cô lại đụng phải một bức tường thịt!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Giải Nguy

“A!”

Mạc Từ Yên không ngờ cô vừa quay người lại đụng trúng một bức tường, mà bức tường này nói cứng nói mềm cũng không mềm, có điều nó có một mùi hương thoang thoảng, mùi vị giống trà xanh, thanh khiết nhưng không quá nồng nàn.

Mùi hương này như đưa cô về ngày hôm đó, hôm đó là ngày tổ chức hôn lễ của cô và anh. Hôn lễ của họ được tổ chức ở nhà thờ, gia đình hai bên bận tiếp khách, anh cũng bận rộn không kém, chỉ có cô ngồi đó, không nói gì. Mặc dù nói là hôn lễ của cô nhưng mọi chuyện đều do người lớn quyết định, người làm cô dâu như cô thật ra chẳng khác nào bù nhìn, chính xác hơn mà nói là cô không quan tâm đến hôn lễ của bản thân.

Trên lễ đường, hai người bọn họ đứng nhìn nhau, nhưng lại như thông qua người này mà liên tưởng đến người khác. Cô đã từng mong ước sẽ có một ngày bản thân mình sẽ trở thành cô dâu, nhưng ước mơ đã thành hiện thực, mà chủ rể lại không phải người cô yêu!

Ngày hôm đó anh mặc một bộ com lê trắng, rất nhã nhặn, trên người thoang thoảng mùi trà xanh khiến người khác cảm thấy dễ chịu, trên môi anh nở nụ cười nhạt, khiến những người xung quanh đều hâm mộ cô, nói là cô sẽ rất hạnh phúc khi ở bên anh. Khi ấy cô không có biểu tình gì, có thể bọn họ nói đúng, nếu Trác Lân không xuất hiện thì cô sẽ sống hạnh phúc một mình.

Nhưng định mệnh trớ trêu thay, Trác Lân lần nữa lại xuất hiện, cô lại lần nữa yêu hắn... Chính xác hơn là cô không quên được hắn. Vì muốn quay về bên cạnh hắn, cô đã phải trả giá tất cả, mẹ và anh... Cô mất tất cả, cuối cùng phải chết trong tuyệt vọng, chết trong sự hối tiếc của bản thân...

Bất quá dường như ông trời không quá bất công, đã cho cô sống lại để sửa chữa những lỗi lầm bản thân đã gây ra, bù đắp lại những tổn thương mà cô đã gây ra...

Vì vậy cô quyết định sẽ tìm anh, kiếp trước là cô bỏ lỡ anh, kiếp này sẽ không như thế nữa, cô nhất định sẽ không buông tay anh, sẽ khiến cho anh yêu cô!

Âm Dạ Duật có chút bất ngờ khi bị tấn công, nhưng khi nhìn thấy cô gái tấn công mình là cô thì anh không khỏi trầm mặc.

Ấn tượng đầu tiên của anh với cô là một cô gái rất ngang bướng, rõ ràng cô không chấp nhận cuộc hôn nhân này nhưng lại không thể mở miệng, dường

như cô rất sợ cha mẹ mình. Khi ấy anh đột nhiên cảm thấy từ chối cũng không phải không tốt, như vậy có thể khiến mẫu thân đại nhân nhà anh không cần phải bắt anh đi xem mắt, hơn nữa cũng không cần khiến cô phải khó xử.

Ám Dạ Duật cũng không biết tại sao hôm đó anh lại mở miệng từ chối, có lẽ bởi vì tình yêu trong sáng của cô không dành cho anh?! Như vậy rất tốt, có thể thành toàn cho cô, xem như bản thân đã tích đức vậy.

Nhưng mà sau lần ấy mẫu thân đại nhân nhà anh không vẫn như cũ, luôn muốn có con con dâu, suốt ngày nói anh bất hiếu, không chịu cưới vợ sinh con, để sau này cha mẹ không có người chăm sóc.

Nhìn lại cô gái nhỏ nhắn đang dựa vào người anh, anh cảm thấy cô thật nhỏ, khác hẳn với vẻ nghịch ngợm của hai năm trước, bây giờ cô đã 20 tuổi, đã là một người trưởng thành, trầm tĩnh hơn nhưng trong mắt cô có gì đó khiến anh cảm thấy khó hiểu.

“Hai người định ôm nhau cho đến khi nào?!” Tôn Lãnh Diệt đứng một bên, trầm mặc nhìn hai người.

Càng nhìn Tôn Lãnh Diệt càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, hai người này nhìn thế nào cũng khiến người khác cảm thấy kì quái. Hắn biết rõ tính tình của bạn thân mình, nếu có cô gái xa vào lòng anh, anh nhất định sẽ né tránh.

Nhưng trước mắt là tình huống gì thế này?! Ám Dạ Duật không những không tránh mà còn đứng đó ôm cô ta. Rốt cuộc Ám Dạ Duật đang giấu hẩn chuyện gì?!

Mạc Từ Yên giật mình, vội vàng lui ra phía sau, bởi vì lùi quá nhanh mà giày cao gót đột ngột nghiêng qua, khiến cô mất thăng bằng mà ngã về phía sau.

Chưa bao giờ cô cảm thấy xấu hổ như vậy, trước mặt bao nhiêu người mà cô lại như vậy... Mẹ mà biết nhất định sẽ không cho cô ra ngoài nữa.

Vốn nghĩ bản thân sẽ nằm trên mặt đất khoảng chừng một bàn tay vuron ra, ôm cô vào lòng, trong mũi toàn là mùi hương của trà xanh khiến tim cô không khỏi đập nhanh.

“Không sao chứ?!”

Giọng nói trầm thấp vang bên tai cô, giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến Mạc Từ Yên không khỏi ngẩng đầu lên nhìn.

...

Trầm mặc ba giây, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần. Hoá ra là anh, hèn chi trên người lại có mùi hương của trà xanh...

“Cô không sao chứ?”

Đã bao nhiêu lần Mạc Từ Yên đã nghĩ bản thân sẽ gặp anh trong tình cảnh nào, nhưng không ngờ lại như thế này...

“Kh... Không sao...” Mạc Từ Yên vội lắc đầu, giọng nói có chút run run không rõ.

Cô mới phát hiện bản thân đã trở thành tâm điểm của mọi người xung quanh từ lúc nào, chỉ thấy mọi người đều hâm mộ nhìn cô, ánh mắt nhìn Ám Dạ Duật như nhìn bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

“Không sao là tốt rồi!” Anh gạt đầu, buông cô ra, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Tôn Lãnh Diệt liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên rồi lướt qua cô.

Mạc Từ Yên nhìn theo bóng lưng của anh không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ anh không nhận ra cô?!

~~~~~

Vũ đến nhà, Mạc Từ Yên mệt mỏi ôm lấy mẹ, trong mắt là sự thất vọng tràn trề, dường như anh thật sự không nhận ra cô...

Đối với điều này Mạc Từ Yên có chút buồn bực khó hiểu, trong lòng cũng thầm mắng anh, rõ ràng cô biết trí nhớ anh rất tốt, vậy tại sao lại không nhận ra cô...

Ám Dạ Duật đáng ghét!

Nhìn bộ dạng con gái như đang oán giận ai đó, Vân Hình Như có chút buồn cười, không khỏi mở miệng hỏi:

“Yên Nhi, là ai chọc giận con vậy?!”

“Không có, làm sao có ai dám chọc giận con gái bảo bối của mẹ!” Mạc Từ Yên bĩu môi, thật ra là có đó!

“Đúng rồi, tối mai có một bữa tiệc từ thiện, con có muốn đi với mẹ không?!” Vân Hình Như mở miệng hỏi, dựa theo tính cách của con gái bảo bối, bà tất nhiên biết đáp án, chỉ là con bé vừa trải qua chuyện không vui, đi ra ngoài cũng tốt!

Bữa tiệc từ thiện?! Đường như kiếp trước mẹ cũng hỏi cô như vậy, nhưng khi ấy cô vừa mới chia tay với Trác Lân nên không có tâm trạng, vì vậy cô đã không đi cùng mẹ. Nhưng trải qua một kiếp, Mạc Từ Yên biết được rằng cần phải trân trọng những thứ trước mắt, kiếp trước có nhiều tiếc nuối như vậy... Kiếp này cô sẽ không để chuyện này diễn ra nữa.

“Đi, tất nhiên là đi ạ!”

“Thật sao?!” Vân Hình Như có chút bất ngờ khi thấy con gái đồng ý, nhưng rất nhanh liền mở miệng: “Vậy chiều mai chúng ta đi lựa lễ phục!”

“Vâng!” Sau này cô sẽ ở bên mẹ nhiều hơn, sẽ không để bản thân phải hối hận nữa!

Buổi chiều ngày hôm sau Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến shop thời trang mà trước kia cô hay đến, vốn dĩ là cô muốn làm tóc trước nhưng ngắm nghĩ lại kiểu tóc trước kia của cô là dựa theo sở thích của Trác Lân nên cô không muốn làm lại nữa. Dù sao giữa cô và hân đã kết thúc, kể từ cái ngày hân nói hân chỉ lợi dụng cô để đạt được lợi ích của bản thân mà cô vẫn ngu ngốc tưởng rằng hân vẫn yêu cô thì tình cảm của cô dành cho hân đã không còn nữa rồi.

Tình cảm mà cô dành cho hân đã quá nhiều, một năm thăm thương trộm nhớ, ba năm quen nhau, ba năm tưởng nhớ cùng hai năm giúp đỡ hân, cô đã làm cho hân bao nhiêu chuyện, thậm chí vì hân mà trả giá quá nhiều, đến cuối cùng người thua là cô, cô không được tình yêu của hân, cũng mất đi mẹ và anh...

Đời này, cô đã làm rất nhiều chuyện sai trái vì hân, vì vậy cô quyết định sẽ không lưu lại bất kì thứ gì liên quan đến hân nữa, kiếp trước đã quá đủ rồi, cô không muốn kiếp này lại tái diễn nữa.

Đột nhiên điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Mạc Từ Yên vội bắt máy.

“Mẹ?”

“Yên Nhi bảo bối...”

“Mẹ đã làm tóc xong chưa ạ?!” Nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ khiến Mạc Từ Yên vô cùng tưởng niệm, khung cảnh vẫn không có gì thay đổi cả, thứ thay đổi duy nhất chính là lòng người.

“Bảo bối cho mẹ xin lỗi, mẹ vốn nghĩ Sally sẽ làm xong lúc 4 giờ...” Giọng nói của Vân Hình Như bên kia điện thoại vô cùng bất đắc dĩ, vốn dĩ muốn đi chọn lễ phục với con gái nhưng giờ như vậy thì xem ra là không thể.

“Bây giờ là 4 giờ 39 rồi đấy ạ!” Nhìn đồng hồ trong điện thoại, Mạc Từ Yên mở miệng nhắc nhở.

Ngày hôm qua mẹ cô rõ ràng đã nói sẽ đi chọn lễ phục với cô nhưng hiện tại thì xem như xong rồi, cô chỉ muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn một chút, chẳng lẽ khó đến vậy ư, cô chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm của bản thân mà thôi.

“Aizz, bảo bối ngoan đừng giận, con chọn lễ phục xong thì mẹ sẽ đến nhanh thôi, ngoan...” Vân Hình Như bên kia điện thoại dụ dỗ con gái bảo bối khiến Mạc Từ Yên bật cười.

“Vậy được rồi, con đi trước, mẹ nhớ đến nhé...”

Sau khi tắt máy cô khẽ thở dài, cô vốn không có hứng thú với tiệc tùng nhưng vì mẹ nên cô phải tham gia, những chuyện trước kia cô đã làm cô rất hối hận nên dù thế nào cô cũng sẽ nghe lời mẹ...

“Tiểu thư đến nơi rồi ạ...” Bác Hải dừng xe lại trước một shop thời trang khá lớn.

“A, cảm ơn bác Hải, nhờ bác đến đón mẹ cháu ở chỗ dì Sally ạ!”

“Vâng...”

“Tạm biệt bác!”

Nhìn bóng lưng Mạc Từ Yên, bác Hải cảm thấy tiểu thư dường như thay đổi 180 độ, như trở thành một con người khác vậy, trước kia đâu thấy cô lễ phép như vậy, hơn nữa còn quan tâm đến phu nhân... Xem ra chia tay với tên họ Trác đó là vô cùng đúng, tiểu thư bây giờ đáng yêu biết chừng nào.

...

“Mạc tiểu thư...” Vừa bước vào cửa tiệm cô đã được quản lý cùng một đám nhân viên chào vô cùng cung kính.

“Chào.” Mạc Từ Yên lạnh nhạt mở miệng, dường như sau khi trùng sinh tính tình cô đã thay đổi, ngoại trừ gia đình và anh, ai cô cũng đối xử lạnh nhạt.

“Tôi qua trợ lý có gọi điện bảo tôi hôm nay Mạc phu nhân và Mạc tiểu thư sẽ đến nên tôi đã...” Quản lý không để ý đến thái độ lạnh lùng của Mạc Từ Yên mà thái độ phục vụ rất nhiệt tình.

“Ừa, sao không thấy Mạc phu nhân?!” Quản lý lúc này mới ý thức được.

“Mẹ tôi có việc nên lát nữa mới đến...”

“Vậy ạ, mời Mạc tiểu thư theo tôi, bên này là hàng mới về, đảm bảo hợp ý của tiểu thư.” Quản lý dẫn đường cho Mạc Từ Yên đến một nơi trưng đầy lễ phục, bộ nào bộ nấy đều có phong cách riêng.

Mạc Từ Yên thờ dài, mặc dù nói là tiệc từ thiện nhưng chỉ là nơi để giới thượng lưu giải trí mà thôi, vì vậy mặc đồ gì cũng chẳng sao, quan trọng là không bị mất mặt.

Cửa phòng thử đồ mở ra, Mạc Từ Yên với tóc đen xõa dài dáng người cao gầy mặc bộ lễ phục màu trắng khiến cô như một nàng công chúa trong truyện cổ tích, xinh đẹp dịu dàng, lại vô cùng thuần khiết, nếu hiện tại cô có thêm đôi cánh ở phía sau sẽ khiến người khác nghĩ cô là thiên sứ, những đường cong duyên dáng của cơ thể hiện ra khiến những nhân viên cùng quản lý khen không ngớt.

Cho dù không đeo trang sức, không trang điểm thì vẻ đẹp vẫn là trời sinh, cô chỉ cần im lặng đứng đó không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của cô.

“Mạc tiểu thư, bộ lễ phục này rất hợp với cô, y như công chúa trong chuyện cổ tích vậy...”

“Đúng vậy, đây là mẫu mới của tháng này, đều là may tay, tiểu thư mặc vào càng làm tăng sự hoàn mỹ của dáng người...”

Mạc Từ Yên không hề để tâm những lời tán thưởng, những lời này cô nghe không dưới trăm lần, là thật hay giả, cô sống một đời còn không biết sao?!

Nhẹ nhàng kéo làn váy lát phát dưới đất đi tới bên giá treo, lựa bộ lễ phục, cô mặc quần áo rất chú ý, cũng tin rằng không có thích hợp nhất chỉ có thêm thích hợp.

Biết thân phận của cô, nhân viên phục vụ cũng rất nhiệt tình, không có chút rề rà, chỉ cần là lễ phục đẹp liền đem ra cho cô chọn lựa.

“Xin mời quý khách.”

Cửa mở, tiếng nhân viên vang lên, Mạc Từ Yên thoáng quay lại nhìn, vừa nhìn thấy quý phụ đó thì bàn tay đang chọn quần áo bỗng cứng đờ.

“Đem mẫu mới nhất của tháng này ra cho tôi xem!” Tiếng phụ nữ êm tai vang lên, sau đó nhân viên lễ phép xoay người đi lấy lễ phục.

Có lẽ do ánh mắt của Mạc Từ Yên nhìn quá chăm chú, nên vị phu nhân liền phát hiện ra có điều gì đó bất thường, kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên mặc bộ lễ phục màu trắng sang trọng, sau đó lại khôi phục dáng vẻ ung dung tao nhã.

Mạc Từ Yên không ngờ tới lại gặp mẹ của Trác Lân, cô cũng không biết phải làm sao, trong ấn tượng bà Trác rất không thích cô.

Bà Trác nhìn thấy Mạc Từ Yên không được tự nhiên liền ung dung đi tới, dung nhan xinh đẹp không vì thời gian mà lưu lại vết tích, vì chịu ảnh hưởng của giáo dục chế độ cũ càng khiến cho bà trở nên cao quý.

Đối với Mạc Từ Yên, mặc dù trong lòng cũng không vui vẻ, nhưng trên gương mặt cũng không bày ra, tỏ vẻ hiền lành lịch sự.

“Cháu chào bác.” Chỉ là lạnh nhạt chào hỏi, cô đối với bà Trác không còn sự kính hãi và lo lắng như trước, chỉ có sự lạnh nhạt. Trước kia vì Trác Lân mà cô đã tìm mọi cách để lấy lòng bà Trác nhưng bà chẳng nể mặt, luôn dùng dáng vẻ cao quý này khiến cô rất khó chịu.

Bà Trác gật đầu, cử chỉ tựa như nhân vật nổi tiếng rất tao nhã. Nhân viên bán hàng của tinh ý, liền đi ra để lại không gian cho hai người.

“Nghe nói cô tự sát?”

Bàn tay ép ngay váy khế siết chặt, ánh mắt khế trầm xuống nhưng vẫn nở nụ cười nhạt.

“Chuyện đó chỉ là ngoài ý muốn...”

“Tôi không cần biết vô tình hay cố ý, tôi chỉ quan tâm suy nghĩ của con trai mình!”

Mạc Từ Yên định mở miệng nói thì bị bà Trác cắt ngang, không để cho cô nhiều lời liền giành nói, lời nói chanh chua cố tình làm khó làm dễ.

“Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, Lân tuy là CEO của Trác thị, nhưng thích chơi đùa, hơn nữa...” Liếc xéo về mặt đang co lại của Mạc Từ Yên, đôi mắt hắt lên bày tỏ sự khinh thường. “Chơi đùa thì có thể, nhưng mà Trác gia chúng tôi không cho phép một đứa con gái của một gia đình sa sút vào cửa, dù Trác thị không phải là con rồng trong nền kinh tế, cũng không phải loại nhà giàu mới nổi, con dâu muốn vào được không phải ai cũng có thể!”

“Mạc tiểu thư, tôi nói như thế chắc cô cũng không để tâm? Suy nghĩ của người làm cha mẹ này hy vọng cô có thể hiểu...”

Lời nói thẳng, không phải là muốn nói cô không xứng làm con dâu sao?

Mạc Từ Yên cười nhạt, trước kia vì muốn chứng tỏ bản thân mà cô đã nói mình là con của một quý tộc sa sút, đó là điều mà Mạc Từ Yên muốn chính mình cho ba cô, Trác Lân đến với cô không phải vì tiền, càng không phải vì địa vị, nhưng lại trong nghĩ tới trong mắt người khác lại là cô đeo bám Trác Lân.

Loại lời nói này không phải nghe lần đầu, nhưng đến lúc này cô mới biết, những lời nói này đã làm tổn thương lòng tự trọng đến mức nào, đồng thời cũng hiểu ở trước mặt Trác Lân, lòng tự trọng của cô đã không còn.

Nỗi chua xót dâng lên trong mắt, đầu đang cúi thấp từ từ ngẩng lên, cao ngạo nhìn bà Trác cười, không để đến sự kinh ngạc của bà liền bình thản nói: “Trác phu nhân yên tâm, quý công tử có mắt nhìn cao như thế làm sao để ý đến đứa con gái nghèo khổ này? Sự lo lắng của Trác phu nhân cả đời này cũng không xảy ra. Hơn nữa Mạc Từ Yên cũng đã chia tay với quý công tử, sẽ không đeo bám con trai phu nhân đâu.”

Trên gương mặt của bà Trác xuất hiện sự méo mó, bàn tay cầm túi xách nổi gân xanh, giận quá mà cười:

“Đừng nói những lời tự mãn như thế, thiếu gì kẻ già vờ tốt lành để vào nhà giàu, Mạc Từ Yên cô cũng không ngoại lệ, ở với Lân, chẳng lẽ cô dám nói cô không ham tiền của nó sao?”

Ba năm bỏ ra khi quay đầu lại chỉ có sự chế nhạo và coi thường, bởi vì cô nói cô chỉ là một đứa nhà nghèo, trong mắt đám nhà giàu cô là đang dụ dỗ Trác Lân, cho nên cô không được vào Trác gia.

Ha ha, tình yêu thật đáng buồn cười, cô lại không hề tự ái, để cho người khác sỉ nhục bản thân như vậy.

“Anh yêu!” Giọng nói thân mật dịu dàng cất lên, chúng tỏ là một cô gái đang yêu rất thẹn thùng, giọng nói đó thu hút sự chú ý của đám nhân viên.

Trong đôi mắt lạnh lùng của bà Trác lộ vẻ kinh ngạc, thân nhiên cười, một gương mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt mỹ như bông bách hợp nở rộ, rất thuần khiết xinh đẹp, đáng người nhỏ nhắn nhanh chạy tới bên đó.

“Anh đi đâu vậy? Lúc này em phải đi tìm anh khắp nơi.”

Bàn tay trắng nõn phủ lên đôi cánh tay gầy gò kia, Mạc Từ Yên cười tủm tỉm để lộ gương mặt xinh đẹp, hướng về phía cửa nhìn người đàn ông làm nũng nói.

Mạc Từ Yên không chờ được nữa, muốn đem nỗi tức giận uất ức bao năm tiết ra, đối với sự sỉ nhục của bà Trác cô đã chịu đủ rồi, như vậy mới không quan tâm ánh nhìn của công chúng kiên quyết lôi kéo một người đàn ông xa lạ. Huống hồ, người đàn ông xa lạ này cũng không phải xa lạ...

Ám Dạ Duật không ngờ lại gặp Mạc Từ Yên ở đây, càng không ngờ cô sẽ xưng hô với mình như vậy, gương mặt nhả nhặn lộ lên sự mê hoặc, không vạch trần cô mà cúi đầu nhìn người con gái đang cười rất ngọt ngào.

Mạc Từ Yên cảm thấy rất vui vẻ, mùi hương bạc hà thoang thoảng bên mũi khiến nụ cười của cô càng thêm chói mắt. Len lén liếc nhìn anh thì thấy đầu anh đang cúi, Mạc Từ Yên vội dời ánh mắt, cô sợ bản thân nhìn không được mà bị anh mê hoặc.

Sắc mặt bà Trác tối lại, nhìn đôi nam nữ thân mật tựa vào nhau, hận không thể tiến lên giáo huấn “đôi cặp nam nữ” này. Nhưng sự giáo dục kỉ lưỡng đã nhắc nhở bà phải bình tĩnh, không mất đi sự cao quý thanh nhã, đáng về chủ tịch phu nhân!

Bà Trác từ từ bước tới cửa, đôi mắt sáng đánh giá người đàn ông cô đang ôm, áo cổ chữ V màu xanh, ăn vận bình thường, quần áo dù không nói lên danh tính nhưng lại cho ra những điều quan trọng.

Cánh tay bị Mạc Từ Yên ôm vẫn để trong túi, chẳng những không hề mất đi vẻ lịch sự ngược lại càng làm tăng vẻ tự nhiên ung dung.

Người đàn ông này không hề kém con mình, đây là nhận xét đầu tiên của bà Trác khi nhìn Ám Dạ Duật, trên người anh che dấu sự cứng rắn, so với dáng vẻ sạch sẽ xuất trần bên ngoài thì khí chất bên trong không giống nhau lắm người ta thần phục.

“Không ngờ, nhanh như vậy Mạc tiểu thư đã tìm được ý trung nhân?” Bà Trác tuy cười nói nhưng gương mặt gian xảo, chế giễu, đôi mắt bộc lộ sự thỉnh thường miệt thị.

Ánh mắt cô trầm xuống, nhìn về phía bà Trác cười đắc ý, lay lay Ám Dạ Duật: “Anh yêu, sao không chào hỏi bác Trác đi?”

Ám Dạ Duật đeo kính râm che khuất đi nửa gương mặt khiến cô không thể nhìn thấy mắt anh, tự nhiên cũng không biết anh đang suy nghĩ gì, chỉ có thể tiếp tục diễn.

Bà Trác không phải kẻ ngốc, sao lại để Mạc Từ Yên chơi bà, phát hiện hành động cả hai cứng ngắc, nhìn không được mịa mai nói: “Diễn xuất của cô...”

Lời bà Trác chưa nói xong, thì bị một giọng nam réo rất đầy thu hút cất ngang.

“Chào bác Trác.”

Mạc Từ Yên ngẩng đầu, đập vào mắt là Ám Dạ Duật đang tươi cười để lộ hàm răng trắng sạch sẽ, giống như có cơn mưa to rơi xuống khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Ám Dạ Duật là người hoàn mỹ, cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này, người đàn ông này có thể khiến phụ nữ điên cuồng, giống như cây thuốc phiện khiến cô trầm luân không biết từ lúc nào.

Trên gương mặt tuần tú mang theo nụ cười sùng sục, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt trán cô, ôn nhu nói: “Anh đi lấy lễ phục đâu phải bỏ trốn, em lo lắng gì chứ?”

Đối với hành động thân thiết đầy bất ngờ của anh, Mạc Từ Yên cũng sững sờ, để mặc anh sờ tóc cô, sau đó mới phản ứng lại, hai gò má ửng đỏ, xấu hổ dời mắt nhìn về mặt cực kỳ khó coi của bà Trác lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Màu Đỏ

Trong lòng cô rất vui vẻ, nhìn gương mặt của bà Trác, chắc là đang hận chết cô, vì vậy cô tương kế tựu kế, quàng tay qua lưng áo của anh, gương mặt nhỏ nhắn có chút ngượng ngùng cười.

“Anh yêu, em mặc váy này đẹp không?”

Lời này của cô là bày phần thật, ba phần giả, quả thật cô rất muốn hỏi anh, cô mặc váy này có đẹp hay không, câu hỏi này cô đã muốn hỏi anh lâu rồi, trước đây vì Trác Lâm mà cô đã bỏ lỡ anh hết lần này đến lần khác. Đến khi nhận ra tình cảm của bản thân thì chính mình đã mất đi anh vĩnh viễn, cô biết bản thân sẽ không còn một cơ hội nào nữa nhưng ông trời thật không phụ lòng người, hiện tại anh đang đứng trước mặt cô, lại cùng cô diễn một màn anh anh em em... Mà cuối cùng cô cũng có cơ hội hỏi anh.

Mặc kệ diễn kịch cũng được, chỉ cần có một giây phút ở bên cạnh anh, cô đều muốn.

Ám Dạ Duật thành thật nhìn cô, ánh mắt loé sáng, gật gật đầu: “Không tệ, nhưng nên cải thiện một chút, màu đỏ vẫn hợp với em hơn!”

Ánh mắt Mạc Từ Yên loé lên tia sáng, tận lực phối hợp, buông Ám Dạ Duật, cúi đầu nhìn chiếc váy, cắn môi, uể oải nói: “Rất khó coi à?”

“Rất đẹp, em mặc gì cũng đẹp!”

Những lời ca ngợi này lại từ miệng của một người đàn ông tao nhã nói ra, không có chút nịnh nọt ngược lại rất phong độ và tự nhiên.

Thái độ hờn giận của cô dừng lại, vui vẻ kéo khoe môi, đôi mắt mở to, bỗng nhiên giữ lấy cổ Ám Dạ Duật, kiễng chân, hôn vào má anh.

“Anh đối với là em tốt nhất!”

Không ai biết được cô mong muốn được anh đối xử như vậy biết chừng nào, trước kia mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng lại chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, cuộc sống của cô chưa bao giờ anh quan tâm, ngược lại cuộc sống của anh cô chưa bao giờ để mắt đến. Trước mặt người khác họ luôn là một cặp vợ chồng ân ái, cuộc sống hôn nhân vô cùng hạnh phúc, nhưng ai biết được, đôi phương vốn không đặt mình vào lòng?!

Nghĩ đến trước kia, ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi âm ảm, nhưng xét về hiện tại thì anh đang ở bên cạnh cô, dịu dàng chăm sóc cô, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trái tim đập rất nhanh, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, dù là đóng kịch nhưng cô vẫn rất vui, vì người đó là anh!

Ám Dạ Duật thân nhiên cong môi, đôi mắt thâm thúy đang bốn bề dấy sóng, đầu ngón tay ấm áp ái muội lui dần xuống dưới: “Không đối tốt với em, anh còn có thể tốt với ai?”

Ánh mắt cô hiện lên tia kinh ngạc, má hồng đỏ rực khiến cô ngượng ngùng cúi đầu, bộ dạng của một thiếu nữ đang đắm chìm trong lưới tình.

“Hừ, trước mặt bao nhiêu người cũng không biết chừng mực, cha mẹ cô không dạy cô lễ nghĩa sao?”

Trước sự chỉ trích của bà Trác, trên gương mặt cô lộ ra sự lạnh lẽo, mày nhíu lại, bình tĩnh nói:

“Cha mẹ cháu có dạy hay không, bác Trác cũng đâu được xen vào, nếu nhàn rồi quá không có việc gì, bác nên quay về dạy con mình đi!”

Trước kia cô đứng là có mắt như mù mới yêu Trác Lâm, hẳn đồng ý quen với cô cũng chỉ vì muốn quên đi người con gái mà hấn yêu, còn cô, cô lại đắm chìm trong tình yêu với Trác Lâm, cô biết hẳn không thể quên được người con gái đó nên cô đã cố gắng, cố gắng trở thành một người bạn gái khiến hẳn vừa lòng, một người con gái xứng với hẳn.

Nhưng cuối cùng thì sao?! Người con gái hấn yêu trở về, hẳn liền chia tay với cô, hẳn xem tình cảm cô là cái gì, cô từ trước đến nay đều rất kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của cô lại bị hẳn dẫm dưới chân, tự tôn của cô không còn, nhưng hẳn cũng chẳng quan tâm, bởi trong lòng hẳn chỉ có người con gái đó!

Trong mắt hẳn, tình cảm của cô chỉ là rác rưởi, còn tình cảm của cô gái đó so với kim cương còn quý hơn!

“Cô...”

“Nếu không còn việc gì, chúng cháu đi trước, chào bác!”

Bà Trác còn chưa kịp giáo huấn cô, Âm Dạ Duật đã mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc của cả hai, ôm chăm lấy cô, lễ phép gật đầu chào bà Trác, kéo cô rời khỏi chiến trường.

Âm Dạ Duật che chở cho cô trong mắt bà Trác thì cô chính là lắng lơ, vừa bị con trai bà bỏ liền nhào vào ngực người đàn ông khác anh anh em em, con trai bà chia tay với cô ta thật sự là một chuyện tốt! Một đứa con gái vừa nghèo vừa lắng lơ như vậy, làm sao có thể vào Trác gia bà?!

Hừ lạnh một tiếng, cũng không còn tâm trí dạo phố, xách giỏ, dặm gót giày thờ phì phò bỏ đi.

Lúc đi qua khúc quanh, Mạc Từ Yên giật đến đen mặt, bên cạnh Âm Dạ Duật vẫn ôn hòa, duy trì sự im lặng, nhìn về phía tù kính xa xa.

Kiểm chế lại cảm xúc nóng nảy, cô hít sâu, mới nhớ đến Âm Dạ Duật vẫn còn bên cạnh, gương mặt mới phát hiện anh không nhìn cô mới thoáng an tâm.

“Cám ơn...” Cô buồn bã nói, đây cũng không phải chuyện gì đáng hãnh diện ngược lại còn mất mặt với anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười êm ái, nhạt nhạt không hề châm biếm, chỉ đơn giản là cười, Mạc Từ Yên tò mò hơi nhú mày, thấy khóe miệng anh dần ra nhurong mắt nhìn cô.

Không đợi cô kịp trả lời, bóng người mang theo mùi hương trà xanh thơm mát biến mất khỏi tầm mắt cô.

Nhìn anh ung dung rời khỏi, cô không tự chủ được mà kéo tay áo anh.

“Khoan đã...”

Anh dừng bước, quay người lại nhìn cô, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

Mạc Từ Yên bối rối, cô vốn rất muốn hỏi anh, anh có nhận ra cô hay không, nhưng thấy gương mặt anh, lời nói lại không thể mở ra khỏi miệng.

“Có chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì...”

Mạc Từ Yên cúi đầu, thầm mắng bản thân vô dụng, chỉ có một câu hỏi mà cô cũng không thể mở miệng hỏi anh, cô thật sự là vô dụng.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, bóng dáng anh từ từ biến mất trước mắt cô.

Âm Dạ Duật người đàn ông này khiến cho cô cảm thấy như ảo ảnh, nhìn không thấu đoán không ra, rất bí ẩn, cô không thể hiểu được.

Âm Dạ Duật đi không bao lâu thì mẹ cô đến, nhìn con gái đứng ngẩn ngơ nơi đó, Vân Hình Như tưởng là con gái đang đứng đợi bà.

“Yên Nhi...”

“Mẹ...” Bị tiếng gọi của mẹ đánh thức, Mạc Từ Yên giật mình.

“Con đứng ở đây làm gì vậy?!” Nhìn biểu hiện của con gái, Vân Hình Như cảm thấy khó hiểu.

“Không ạ...” Mạc Từ Yên lắc đầu cười.

“Yên Nhi, bộ váy này rất hợp với con...” Nhìn con gái bảo bối xinh đẹp như vậy khiến Vân Hình Như không khỏi mở miệng khen ngợi. Đúng là con gái của bà, mặc gì cũng đẹp cả!

“Đi, mẹ lựa cho con vài bộ...”

Nhân viên lịch sự dẫn hai đi vào, lúc đi qua tù kính, Mạc Từ Yên đột ngột dừng bước.

“Yên Nhi?”

Vân Hình Như khó hiểu nhìn theo mắt con gái, trong tù kính là bộ váy hở vai dài đến gối màu rượu đỏ, dưới ánh đèn của cửa hàng, người mẫu cao gầy càng làm cho bộ trang phục trở nên quyến rũ và thời thượng.

Ánh mắt Mạc Từ Yên loé lên.

“Màu đỏ...”

Chương 7: Bữa Tiệc Từ Thiện

“Mẹ, Trác gia... Có tham dự bữa tiệc này không ạ...” Mạc Từ Yên ngập ngừng mở miệng, thái độ của cô khiến Vân Hinh Như nghi ngờ, nghĩ rằng con gái vẫn không quên được tên họ Trác đó nên có chút buồn bực, nhưng vẫn trả lời con gái:

“Trác gia mặc dù không phải loại nhà giàu mới nổi, nhưng bữa tiệc này cũng không phải tầm thường. Trác Bản tuy có tiếng tăm trong giới thượng lưu nhưng lại bị vợ của ông ta hủy hoại, ai chẳng biết bà Trác là loại người gì, nếu bữa tiệc hôm nay mà họ mời bà ta, mẹ chắc chắn sẽ không đến!” Vân Hinh Như bĩu môi, giọng điệu có chút trẻ con.

Bữa tiệc hôm nay mặc dù là bữa tiệc từ thiện nhưng là nơi những danh gia vọng tộc mới có thể bước vào, nếu tính từ đẳng cấp thượng lưu trở đi thì Trác gia sẽ được mời, nhưng trong giới thượng lưu, ai chẳng biết tính tình của bà Trác?! Một người phụ nữ vừa đánh đá vừa tự cho mình là đúng, kết giao với bà ta chỉ tổ mất thân phận, những người kết giao với bà ta cũng chẳng tốt lành gì! Hơn nữa chủ nhân của bữa tiệc hôm nay là bạn thân của bà hồi đại học, với tính tình của bạn thân, Vân Hinh Như tin rằng Trác gia chắc chắn sẽ không được mời. Nếu có Trác gia tham dự thì bà ru con gái đến đây làm gì, tên họ Trác đó thế nào cũng không xứng với bảo bối của bà.

Nghe mẹ nói vậy Mạc Từ Yên cảm thấy cũng đúng, bà Trác là một người hay khoe khoang, thích chưng diện lại cực kì kiêu ngạo, xem mình như trung tâm của vũ trụ vậy, đó là điều mà không ít người trong giới thượng lưu đều không ưa bà ta. Hơn nữa bà Trác không đến cũng tốt, dù sao thì cô cũng chưa muốn lộ thân phận sớm như vậy, hơn nữa cũng không muốn gặp lại Trác Lâm nữa, không phải vì cô còn yêu hắn mà cô chán ghét nhìn thấy gương mặt hắn, sợ hãi bản thân lại sai lầm như trước kia.

“Yên Nhi...”

“Vâng?!”

“Con có còn...” Giọng nói của Vân Hinh Như có phần ngập ngừng, dù sao đây cũng không phải câu hỏi trọn vẹn, hàm ý trong đó ai thông minh đều có thể hiểu.

Con gái bà quen nhau với Trác Lâm cũng đã ba năm, tình cảm của con gái dành cho cậu ta nhiều thế nào người làm mẹ này còn không biết sao?! Bà cho người điều tra Trác Lâm không phải không tin mắt nhìn người của con gái mà vì con gái bà quá ngây thơ, bị bà chiều hư mất rồi, sống trong giới thượng lưu nhưng con gái lại một đứa trẻ, nói thẳng ra là ngốc nghếch!

Luận gia thế Trác gia cũng thuộc giới thượng lưu, cũng là một danh gia vọng tộc nhưng lại thua kém Mạc gia. Luận học vấn thì không khỏi phủ nhận Trác Lâm là người có tài, mới 23 tuổi mà đã là CEO của Trác thị. Luận ngoại hình thì cũng xem là một người tuấn tú, cũng xứng đôi với con gái bà. Tuy nhiên, vấn đề ở chỗ, cậu ta không hề yêu thương con gái bảo bối của bà!

Vân Hinh Như là ai?! Bà sống gần nửa đời người làm sao có thể không phát hiện ra, khi Trác Lâm nhìn con gái bà, trong mắt cậu ta không hề có tình yêu nồng nhiệt như của Yên Nhi dành cho cậu ta. Hơn nữa trong hồ sơ điều tra cậu ta đã ghi cậu ta khi đi du học nước ngoài đã từng có một mối tình, nhưng vì lý do gì đó mà họ đã chia tay.

Chuyện này bà đã đề cập với con gái, nhưng con gái quá cứng đầu, còn dám mạnh mẽ nói: “Con sẽ khiến cho anh ấy quên cô ta”! Con gái bà quá khờ, rõ ràng Trác Lâm không yêu Yên Nhi nhưng Yên Nhi lại như con thiêu thân, lao vào đám lửa!

Bạn là một người mẹ, nếu con gái thật sự kiên quyết muốn lấy Trác Lâm bà sẽ không phản đối, chỉ cần con gái sống hạnh phúc, nhưng điều bà lo sợ đã xảy ra, mối tình năm xưa của Trác Lâm đã trở về, con gái bà liệu có hạnh phúc?! Nghĩ đến hành động của con gái vì cậu ta mà cắt cổ tay tự tử thì bà đau lòng không thôi, bà hận không thể dạy dỗ cho tên họ Trác đó một bài học, nhưng bà biết chuyện này không phải chỉ mình cậu ta có lỗi, con gái bảo bối của bà cũng có lỗi.

Nhưng bỏ qua Yên Nhi, cậu ta nhất định sẽ hối hận cả đời!

Biết mẹ hỏi chuyện gì, Mạc Từ Yên liền lạnh nhạt trả lời, môi cô nhếch lên: “Mẹ, con đã không còn tình cảm gì với anh ta nữa...”

Đúng vậy, tình cảm mà cô dành cho Trác Lâm sớm đã không còn, trước kia là do cô ngu muội, điên cuồng theo đuổi một tình yêu không thuộc về mình, nhưng hiện tại khác rồi, bản thân cô mặc dù oán hận nhưng lại chẳng thể làm gì, dù sao trong cuộc tình này là do bản thân cô tự đâm đầu vào, có thể trách ai được chứ?!

Vân Hinh Như có chút kinh ngạc, tình yêu của con gái dành cho Trác Lâm nhiều thế nào bà là người hiểu rõ nhất, khi ấy con gái vì cậu ta mà từ bỏ tất cả, có thể hiểu được là điên cuồng thế nào... Hiện tại lại có thể dễ dàng nói không còn yêu?! Điều này thật khiến người khác cảm thấy kì quái, nếu là người khác liền nói con gái bà quá vô tình, nhưng bà là mẹ, là người chứng kiến tình yêu của con gái, khi ấy bà cũng bị con gái làm cho cảm động. Nhưng hiện tại con gái lại nói không còn yêu Trác Lâm, Vân Hinh Như thật sự không biết hay nên buồn, nếu là sự thật thì cũng là một chuyện tốt, nhưng nếu con gái nói để an ủi người mẹ này...

Bây giờ đã là 6 giờ rưỡi tối, khung cảnh bên ngoài cửa sổ dần sáng lên giữa bầu trời đêm, ánh sáng lập loè của những chiếc xe hơi phát ra, chiếu sáng cả con đường. Trước cổng khách sạn Thiên Vũ, xe hơi ngoại nhập không ngừng ra vào, nhân viên tiếp tân chưa hề dừng lại, vội vàng đón khách vào hội trường, trong đó là các danh nhân thường xuyên xuất hiện trên các tạp chí kinh tế và tài chính.

Chiếc xe Ford dừng lại, sườn xe hoa lệ hấp dẫn không ít người, chủ nhân chưa kịp bước xuống đã khiến mọi người xung quanh xuýt xoa không biết là công tử, tiểu thư của nhà nào.

“Phu nhân, tiểu thư đã tới nơi!” Bác Hải cung kính nói với Vân Hinh Như cùng Mạc Từ Yên, nói xong liền bước xuống xe, giúp hai người mở cửa.

Cửa kính xe không che được khung cảnh bên ngoài, Mạc Từ Yên thân nhiên nhìn dòng người tụ tập, đôi mắt nhìn về phía kính chiếu hậu có hình ảnh của mình trong gương, môi mỏng khẽ mấp máy, Bác Hải mở cửa xe cúi người đi ra ngoài.

Giày cao gót màu đen hiệu Manolo Blahnik xinh đẹp khiến người khác thán thán, một người phụ nữ trung niên xuất hiện trước mắt mọi người, chiếc váy dạ hội cúp ngực màu vàng lộng lẫy, khiến người mặc không chỉ thanh nhã mà còn quyến rũ không kém. Mái tóc xoăn dài được búi cao, để lộ bờ vai thon đẹp, nhìn vô cùng quý phái. Bà đeo một sợi dây chuyền đá quý, mặt đá hình trái tim, viên đá dưới màn đêm loé lên những ánh sáng rực rỡ khiến người khác thán thán.

Theo sau là một đôi chân thon dài trắng nõn từ bên trong xe bước ra, đôi giày cao gót nhỏ màu đỏ đặt xuống đất, một cô gái mặc bộ lễ phục màu rượu đỏ hờ vai xuất hiện. Mái tóc dài uốn nhẹ sau ót, không hề đeo bất kì trang sức, tóc mai được uốn quăn tăng thêm sự nữ tính, bộ dạ phục màu đỏ được cắt may cẩn thận, thiết kế tuy đơn giản nhưng ôm sát lấy thân hình hoàn mỹ của cô để lộ ra đường cong quyến rũ. Đôi giày cao gót khiến cô toát lên những đường nét, mỗi bước đi, làn váy hơi lay động, dưới ngọn đèn hiệu hình tròn có vẻ gợi cảm mà dịu dàng.

“Đó chẳng phải Mạc phu nhân sao?!”

Mọi người nghe vậy kinh ngạc, Mạc phu nhân ở thành phố S này không ai không biết, Mạc gia là gia tộc thế gia lâu đời, trên thương trường hô mưa gọi gió đã nhiều năm, Mạc phu nhân lại là con gái của Vân gia thuộc giới hắc đạo. Nghe nói năm đó chuyện tình của Mạc tiên sinh cùng Mạc phu nhân đã gây ra không ít tai tiếng, nhưng dù sao địa vị của Mạc gia cùng Vân gia là không thể thay đổi.

Thấy phía sau Mạc phu nhân là một cô gái trẻ trung xinh đẹp thì mọi người không khỏi bàn tán, ai nấy đều tò mò về thân phận của cô.

Vân Hinh Như cùng con gái vào trong khách sạn, trên hành lang có nhân viên hướng dẫn khách vào phòng tiệc. Trên đường đi không ít người liếc nhìn hai người, đều thầm đoán thân phận của cả hai.

Mạc gia mặc dù nổi tiếng nhưng Vân Hinh Như lại ít tham gia tiệc tùng, nếu không phải là người quen thì bà sẽ không đi, về Mạc Từ Yên từ nhỏ đã không thích tiệc tùng, lại chưa bao giờ xuất hiện trước công chúng, nên hiện tại trong bữa tiệc ai nấy đều thầm đoán thân phận của hai người bọn họ.

“Hinh Như, cậu đến rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Rất Đẹp

“Lan Nhã...” Vân Hinh Như nghe tiếng gọi liền quay người nhìn lại. Phát hiện bạn thân đang đứng đó, không khỏi vui vẻ lên tiếng.

“Ha ha Hinh Như, lâu ngày không gặp, cậu vẫn không thay đổi gì cả...” Triệu Lan Nhã mỉm cười, bộ dạng quý phái, trên người mang khí chất của đại tiểu thư nhưng có chút trẻ con đối với bạn thân.

“Cậu thật là... Vẫn như xưa nhỉ?” Vân Hinh Như vui vẻ nói, nhìn Triệu Lan Nhã trước mặt, bà không khỏi nhớ đến những ngày tháng còn đi học, trước khi bà quen biết Vũ Hiên, đó là những tháng ngày ngây thơ của cuộc đời, trải qua thật êm đềm, nhưng khi bà chọn Vũ Hiên thì ngày tháng êm đềm đó đã kết thúc, mặc dù cha vẫn còn giận bà chuyện năm xưa nhưng bà vẫn không hối hận, hiện tại bà rất hạnh phúc, có một người chồng thương yêu bà, có một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu, như vậy cũng đủ rồi!

“Ai nói?! Ý cậu là mình vẫn như hồi đại học, không biết chưng diện chứ gì?!! Nói cho cậu biết, mình đẹp hơn xưa đấy nhé!” Triệu Lan Nhã bĩu môi, có chút không đồng ý với lời nói của bạn thân, không khỏi mở miệng phản bác. Nhắc đến hồi đại học, Triệu Lan Nhã không khỏi thở dài, những bạn thân với ánh mắt kì lạ.

“Cậu không hối hận chứ?” Lời nói chứa đầy hàm ý khiến Vân Hinh Như mỉm cười, bạn thân bà ấy à, vẫn không thay đổi chút nào. Luôn để ý đến chuyện tình cảm của bà, dù sao hồi đại học Lan Nhã xem bà như em gái mà đối đãi, phải nói là so với với mẹ bà Lan Nhã cũng không khác mấy.

Nhất là chuyện tình của bà cùng Vũ Hiên, nói đi cũng phải nói lại, gia đình Vũ Hiên xuất thân từ thương trường, mặc dù hắc bạch đều lẫn lộn nhưng trên thực tế vẫn là bạch đạo, còn gia đình bà lại xuất thân từ hắc đạo, khó trách khiến người khác luôn để ý đến. Dù sao hắc đạo với bạch đạo cũng có thể

xem như là kẻ thù, ba bà phản đối cũng phải, mặc dù cha mẹ chồng chưa bao giờ để ý xuất thân của bà nhưng Vân Hinh Như vẫn có chút không yên lòng.

Bà biết Mạc gia cùng Ám Dạ gia là thế giao, tình cảm hai bên rất tốt, vốn dĩ Vũ Hiên phải nghe theo lời cha mẹ chồng mà gả cho Minh Tâm - con gái nuôi của Ám Dạ gia, từ nhỏ Vũ Hiên, Ám Dạ Tuấn cùng Minh Tâm lớn lên với nhau, tình cảm vô cùng tốt, hôn sự của hai bên đã định, nếu không phải vì sự xuất hiện của bà thì có lẽ bây giờ Vũ Hiên đã lấy Minh Tâm, sinh ra ba bốn đứa con rồi. Lúc đầu Vũ Hiên nghe bà nói vậy thì cũng chỉ mỉm cười, nói rằng ông chỉ xem Minh Tâm như em gái mà đối đãi, hơn nữa Minh Tâm cùng Ám Dạ Tuấn, hai người mới là một cặp chân chính, nếu bà không xuất hiện thì Minh Tâm sẽ bỏ trốn với người mình yêu. Khi nghe chồng nói vậy, biểu hiện đầu tiên của bà chính là ngạc nhiên, bà không ngờ hai người bọn họ lại... Nhưng nói gì thì nói, tình yêu vốn không phân biệt gì cả, hơn nữa bọn họ cũng không phải anh em ruột, có tình cảm với nhau cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy mà hai nhà vốn thân càng thêm thân, tình cảm của bà cùng Minh Tâm rất tốt, nên hai người thân thiết như chị em, khiến hai người chồng phải ghen tỵ. Bởi vì nhân duyên của Vũ Hiên cùng Minh Tâm đã lỡ nên trưởng bối quyết định sẽ để lại chuyện này cho con cháu, nên bà mới bắt Yên Nhi đi xem mặt, bọn họ vốn dĩ để bọn trẻ gặp nhau để vun đắp tình cảm, chỉ là không ngờ Ám Dạ Duật lại thẳng thừng từ chối. Tất nhiên Vân Hinh Như cũng chẳng tức giận gì đứa trẻ này, dù sao con bà cũng có người trong lòng, nói gì cũng sẽ mất tình cảm nên chuyện này để lại sau, để bọn nhỏ tự quyết định.

“Không... Minh không hề hối hận!”

Câu trả lời của bà khiến Triệu Lan Nhã thờ dài, biết tính bạn thân nên bà không nhắc đến chuyện này nữa, liếc mắt nhìn cô gái phía sau Vân Hinh Như, không khỏi mở miệng nói: “Đây là...”

“Minh quên mất, đây là con gái của mình, Mạc Từ Yên!” Vân Hinh Như kéo tay con gái đến trước mặt bạn thân, bộ dạng như khoe bảo bối khiến Triệu Lan Nhã đổi diện mặt đầy hắc tuyến.

“Chào đi ạ...” Mạc Từ Yên lễ phép mở miệng, hoàn toàn là bộ dáng của tiểu thư khuê các khiến Triệu Lan Nhã hài lòng cười: “Xem ra gien di truyền của Mạc Vũ Hiên cũng tạm... Nếu không làm sao có thể đào tạo ra đứa con gái tốt như vậy, hèn chi cậu lại xem như bảo bối...”

Mạc Từ Yên nghe bà nói vậy không khỏi thán than, người bạn thân này của mẹ cô đã sớm nghe nói, không ngờ tính tình lại chẳng khác mẹ của cô, hèn chi bọn họ là bạn thân, thật sự là... Không còn gì để nói!

“Cậu vẫn còn thành kiến với Vũ Hiên à?”

“Tại sao lại không? Nhớ năm đó hấn đá...”

Hai người trò chuyện mê say, quên cả trời đất, bỏ qua một mỹ nữ như nàng bên cạnh, Mạc Từ Yên không còn cách nào liền tìm cách chạy đi nơi khác, dù sao bữa tiệc cũng chưa bắt đầu, tiện thể ra ngoài dạo vậy, cô vốn không thích những bữa tiệc này, không khí ở đây quá ngột ngạt.

Nhờ sự chỉ đường của nhân viên phục vụ mà Mạc Từ Yên nhanh chóng ra sau vườn, lúc này mọi người đều tập trung vào bữa tiệc, khu vườn lại vắng vẻ không bóng người khiến Mạc Từ Yên cảm thấy yên tĩnh lạ thường. Khác hẳn với không khí ngột ngạt bên trong, bên ngoài vườn không khí lại vô cùng mát mẻ, gió thổi qua khiến cô không khỏi có chút mát mẻ, nhìn ánh trăng trên cao, ánh sáng của mặt trăng giữa thành phố đầy điện đèn càng mờ nhạt, nhìn ánh trăng, Mạc Từ Yên có chút mơ màng.

“Nếu không thích thì cứ biểu hiện ra đi.” Đột nhiên bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến cô giật mình không khỏi nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Mạc Từ Yên kinh ngạc mở miệng: “Tại sao anh lại ở đây?!”

Vốn dĩ cô không ngờ đến Ám Dạ Duật lại đến nhưng nhớ đến trước kia mẹ chồng cô hay thích làm những việc từ thiện như vậy, nếu bà ở đâu thì anh ở đây cũng là chuyện bình thường.

“Tại sao tôi lại không thể?” Ám Dạ Duật hỏi lại, ánh mắt dừng lại trên người cô, tận sâu trong đôi mắt lóe lên vàng sáng nham, môi không khỏi cong lên.

“Rất đẹp...”

Mạc Từ Yên ngẩn ra, không khỏi đỏ mặt vì lời khen của anh, cô nhìn về phía người đàn ông ưu nhã đứng dưới ánh trăng. Hôm nay anh mặc bộ đồ tây màu trắng, màu trắng khoác lên người anh lại hào hợp với khí chất cao sang vốn có, nhìn vô cùng tuấn tú cùng ưu nhã.

“Cảm ơn...”

Ám Dạ Duật cười nhạt, mặc dù chỉ là cười nhạt nhưng lại khiến cô không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn anh chăm chú, đột nhiên phát hiện anh đang nhìn cô khiến Mạc Từ Yên giật mình, đôi mắt không khỏi đỏ lên khiến Ám Dạ Duật đổi diện cảm thấy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Mở Màn

Lúc này, tiếng nhạc du dương vang lên, bên trong khách sạn còn có những tiếng vỗ tay hoan hô gì đó, Mạc Tử Yên bắt giác cau mày, dường như bữa tiệc đã bắt đầu, chắc hẳn mẹ cô đang tìm kiếm cô đây, Mạc Tử Yên thở dài, đến lúc phải quay lại bữa tiệc rồi! Mặc dù cô không thích tiệc tùng nhưng nếu đã đến đây thì đành chịu thôi, ai bảo cô lại muốn ở bên mẹ nhiều hơn, hơn nữa cô cũng được gặp anh ở nơi này... Xem ra thu hoạch cũng tệ nhỉ?

“Vào thôi...” Âm Dạ Duật lên tiếng, Mạc Tử Yên giật mình nhìn anh, cô dường như thấy được sâu trong mắt anh ẩn chứa một điều gì đó, nhưng rất nhanh đã không còn, dường như tất cả chỉ là do cô tưởng tượng.

Mạc Tử Yên dời mắt, mở miệng đáp: “Anh vào trước đi...” Cô không muốn người khác hiểu lầm quan hệ giữa bọn họ, càng không muốn anh nghĩ bản thân cô có tình tiếp cận anh. Sống cùng anh năm năm, đôi khi cô vẫn không thể nào hiểu được anh, anh cư xử với bất ai cũng đều ôn hòa, trầm tĩnh, khiến mọi người không biết anh đang nghĩ gì. Cô là vợ của, chưa bao giờ thấy anh cười, tức giận, hay bất cứ những hành động biểu hiện cảm xúc của mình, trong lòng cô anh rất không giống người bình thường, lúc nào trên môi cũng là nụ cười nhạt, dường như không ai có thể thấu hiểu con người anh.

Âm Dạ Duật không nói gì thêm, chỉ quay người vào trong. Đôi mắt dõi theo bóng lưng của anh, tay Mạc Tử Yên bắt giác siết chặt. Mặc dù hiện tại cô chưa thể cùng anh ‘đường đường chính chính’ bước vào trong nhưng rất nhanh sẽ có ngày này, hiện tại quan hệ của anh và cô chỉ là người xa lạ, không... Chính xác hơn là người đã từng đi xem mắt nhau, chỉ là cô không biết cô anh có nhớ cô hay không... Vì vậy Mạc Tử Yên không dám hành động lỗ mãng, cô không biết mẫu người anh thích như thế nào, nhưng chắc cũng không phải hạng con gái thích đeo bám người khác... Vì tương lai của bản thân sau này, Mạc Tử Yên bắt buộc phải bỏ cái lợi trước mắt là được cùng anh đi vào bữa tiệc để hưởng thụ hạnh phúc về sau của bản thân.

Thật ra nếu người đó đặt bạn vào lòng thì bạn không làm gì người đó cũng sẽ dõi theo bạn, nhưng nếu người đó không đặt bạn vào lòng thì dù bạn làm thế nào cũng khiến người đó chán ghét. Mạc Tử Yên không biết Âm Dạ Duật có đặt cô vào lòng hay không, nhưng ít nhất anh vẫn nhớ đến cô... Ít nhất, cô cũng cảm thấy rất vui!

~~~~~

“Yên Nhi, con đi đâu vậy?” Tìm kiếm con gái cả buổi trời, rốt cuộc cũng thấy con gái bảo bối từ cửa chính bước vào. Vân Hinh Như thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không quên trách mắng con gái.

“Con ra ngoài hóng gió một chút, đã làm mẹ lo lắng rồi!” Mạc Tử Yên có chút áy náy, để mẹ lo lắng cho cô, cô đúng là bất hiếu. Trước kia khiến mẹ vì cô mà đã xấu hổ, tủi thân, đau lòng... Những thứ đó cô đều hiểu rõ, chỉ mong kiếp này có thể chuộc lại lỗi lầm, cô chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc mẹ... Chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Không khí trong hội trường hiện tại rất nóng nực, dường như số lượng người trong hội trường đã tăng nhanh, mỗi người đều ăn mặc hoa lệ, theo chuẩn mực của giới thượng lưu khiến Mạc Tử Yên cảm thấy hoa mắt. Trên mặt mọi người đều gắn một nụ cười, bất kể là giả hay là thật cũng không khiến cô dễ tâm, dù sao chỉ cần bọn họ đừng chú tâm đến cô thì Mạc Tử Yên cô cũng cảm tạ lắm rồi!

Triệu Lan Nhã đang trên bục phát biểu, ánh mắt mọi người đều tập trung theo dõi bà, riêng Mạc Tử Yên liếc mắt nhìn xung quanh, đột nhiên cô bắt gặp một ánh mắt sâu thẳm khiến Mạc Tử Yên kinh ngạc vội vàng dời mắt. Trong lòng có chút cảm thấy khó hiểu, tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế, giống như thật là... Kì quái?

Bên này Tôn Lãnh Diệt bắt gặp ánh mắt của Mạc Tử Yên, lại thấy cô né tránh ánh mắt của hắn khiến Tôn Lãnh Diệt càng thêm nghi ngờ.

Đừng tưởng hắn không biết gì, rõ ràng lúc này cùng Âm Dạ Duật đến đây, quay qua quay lại Âm Dạ Duật liền biến mất, sau đó Âm Dạ Duật vào cách đây không lâu thì thấy Mạc Tử Yên bước vào. Nếu không phải Âm Dạ Duật là bạn thân với hắn, hẳn tất nhiên sẽ không quan tâm đến anh, nhưng tiếc quá, bọn họ là bạn thân từ nhỏ, hai nhà cũng giao hữu không tệ, hơn nữa lại có lệnh của bác gái, Tôn Lãnh Diệt nào dám lơ là anh?

Vì tình nghĩa bạn bè, lại thêm nhiệm vụ được giao, hơn nữa để thỏa mãn tính tò mò của bản thân, Tôn Lãnh Diệt không thể không mở miệng nói: “Rốt cuộc quan hệ giữa cậu và cô ấy là như thế nào?!”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Đừng giả vờ nữa, rốt cuộc cậu cùng cô gái đó có quan hệ như thế nào?” Tôn Lãnh Diệt buồn bực, đối với bạn thân giả ngốc hắn liền không truy cứu, chỉ cần nói ra quan hệ của hai người bọn họ!

“Cô gái nào?” Âm Dạ Duật mở miệng, ánh mắt nhìn bạn thân, thấy mắt Tôn Lãnh Diệt sắp bốc hỏa liền thở dài, vô tội nói: “Chúng tớ chẳng có quan hệ gì cả!”

Anh tất nhiên biết ‘cô gái’ mà Tôn Lãnh Diệt nhắc đến là ai, chỉ là cô giả vờ không biết mà thôi. Dù sao bọn họ cũng không có quan hệ gì, à, có thể xem như là người xa lạ đi... Nếu anh nói cho Tôn Lãnh Diệt biết, chẳng những cậu ta không tin mà còn nói đi nói lại trước mặt mẫu thân đại nhân của anh, đến lúc đó mẫu thân đại nhân nhà anh lại điều tra xem đó là con gái nhà nào! Mọi chuyện lại phiền phức thêm mà thôi, dù sao hai năm trước bọn họ xem mắt thất bại, hai năm sau... Cũng như vậy mà thôi!

“Cậu định lừa con nít à?” Tôn Lãnh Diệt bĩu môi, hoàn toàn không tin lời Âm Dạ Duật nói. Hắn là ai chứ, sao lại không nhìn ra quan hệ ái muội của hai người? Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt Mạc Tử Yên ở Waiting, Tôn Lãnh Diệt đã thấy kì lạ với thái độ của hai người bọn họ, nhìn cứ như... Tình nhân xa cách lâu ngày vậy... Nếu nói hai người bọn họ không có quan hệ gì, ai mà tin cho được?!

“Cậu không tin thì thôi...” Âm Dạ Duật thở dài, không thể làm gì hơn là bỏ mặc bạn thân nơi đó.

“Này...”

Tôn Lãnh Diệt là bạn thân của Âm Dạ Duật, hai người quen nhau hồi nhỏ, cùng nhau lớn lên, tình cảm vô cùng tốt, hơn nữa hai nhà giao hữu lại rất tốt nên thân càng thêm thân, điều này Mạc Từ Yên cô biết rất rõ. Chỉ là ánh mắt Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì? Trước kia cô làm tổn hại Âm Dạ gia, Tôn Lãnh Diệt cũng rất tức giận, thậm chí suýt chút nữa đã muốn giết chết cô, nhưng lại bị anh ngăn cản lại, nếu không... Nhưng lúc này bọn họ chưa hề biết nhau, vậy thì tại sao Tôn Lãnh Diệt lại nhìn cô với ánh mắt như thế...?! Càng nghĩ Mạc Từ Yên càng cảm thấy khó hiểu.

“Con biết lo lắng cho mẹ như vậy là mẹ vui lắm rồi...” Vân Hình Như thở dài, dường như sau chuyện đó, con gái bảo bối hiểu chuyện hơn rất nhiều, còn biết lo lắng cho bà nữa chứ, thật là ngoan a...

Mạc Từ Yên nghe vậy mỉm cười, vứt bỏ chuyện Tôn Lãnh Diệt mà vui vẻ ở bên cạnh Vân Hình Như, nhận lấy sự yêu thương bà. Mặc kệ Tôn Lãnh Diệt nhìn cô như vậy là có ý gì, hôm nay cô phải dành hết thời gian ở bên cạnh mẹ mới được!

Lúc này tiếng vỗ tay vang lên, Triệu Lan Nhã trên bục đã phát biểu xong, bà mở miệng cười với mọi người: “Hoan nghênh các vị đến với buổi từ thiện này, tôi xin thông báo, bữa tiệc từ thiện chính thức bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nghe Lén

“Các vị, chào mừng đến với buổi từ thiện ngày hôm nay. Như các vị cũng biết, xã hội ngày càng phát triển, những người gặp khó khăn cũng ngày càng nhiều, tôi là một người thích làm việc từ thiện, mặc dù bản thân không giúp được nhiều người nhưng tôi vẫn cố gắng giúp đỡ cho bọn họ, mong những người gặp khó khăn có cuộc sống tốt hơn. Tôi tin quý vị ở nơi này cũng muốn như vậy, mong muốn góp một phần sức của bản thân...” Triệu Lan Nhã đứng trên bục, mỉm cười cầm micro nói lớn, tiếng nói của bà vang vọng khắp hội trường, ánh mắt mọi người đều tập trung vào bà, mặc dù không biết họ có muốn đóng góp phần sức của bản thân để giúp những người gặp khó khăn hay không những họ đều biểu hiện vẻ mặt bình thản.

Giới thượng lưu xem các bữa tiệc như trò chơi, để họ giải trí những lúc buồn. Bữa tiệc ngày hôm nay cũng như thế, trong giới thượng lưu không ít gia tộc nổi tiếng, hôm nay họ đều có mặt, xem ra bữa tiệc này không chỉ là bữa tiệc từ thiện đơn giản như vậy. Ở phía sau chắc chắn còn có nhiều trò vui, nếu không những người này cũng không đi tham dự những bữa tiệc vô vị như vậy, họ đều là người nổi tiếng, chẳng có lý do nào khiến họ phải tham gia những bữa tiệc tầm thường cả.

“... Hình thức từ thiện hôm nay chính là đấu giá, là chủ nhân của bữa tiệc, Hoàng gia chúng tôi đã sưu tầm rất nhiều đồ vật nổi tiếng trên thế giới... Dành tặng cho bữa tiệc ngày hôm nay. Hình thức đấu giá chắc hẳn quý vị đều biết, ai đưa ra giá cao đồ vật sẽ thuộc về người đó, và số tiền đấu giá đó sẽ quyên góp hết cho quỹ từ thiện!”

Vừa dứt lời, không khí liền sôi trào, không ít người háo hức đối với những đồ vật mà Hoàng gia đã sưu tầm, cũng có không ít người nghi ngờ Hoàng gia lừa đảo bọn họ, dù sao nếu là đồ vật quý mà lại đem tất cả số tiền đi quyên góp, cũng có nhiều người cho rằng Hoàng gia khoác lác, nói là quyên góp tất cả nhưng chắc hẳn có ẩn chứa một chút. Bất quá dù có thế nào thì không khí vẫn rất náo nhiệt, tất nhiên cũng có một số người không mấy vui vẻ như mỗ nữ nhà ta!

“Đấu giá thì mẹ biết nhưng số tiền đấu giá lại quyên tất cả cho quỹ từ thiện... Xem ra lần này Lan Nhã chơi lớn quá đấy!” Vân Hình Như cảm thán, tính tình bạn thân sao bà lại không biết. Đứng nhìn Triệu Lan Nhã bình thường như vậy nhưng thật ra là rất có đầu óc kinh doanh đấy, nếu không khi Triệu gia đang trên bờ vực phá sản thì ai đã là người lật ngược tình thế? Mặc dù bên ngoài nói Mạc gia trợ giúp Triệu gia nhưng cũng chỉ là một phần, phần còn lại là do một tay Triệu Lan Nhã tính toán. Quen biết hai mươi mấy năm, lần đầu tiên Vân Hình Như biết được bạn thân bà lại có tính tình tốt như vậy, cư nhiên đem tất cả số tiền đấu giá đi quyên góp, đúng là chuyện lạ thể gian!

“Có lẽ mọi chuyện đi Lan Nhã sẽ có tính toán...” Mặc dù bản thân cô không tiếp xúc nhiều với Triệu Lan Nhã nhưng cô cũng biết bà không phải loại người không có đầu óc, hơn nữa người đó lại là bạn thân của mẹ cô khiến cô càng tin rằng trong đây có vấn đề gì đó nhưng dù sao cũng là chuyện của trưởng bối, cô là hậu bối không nên nhiều lời vẫn tốt hơn.

“Nói cũng phải...”

Mạc Từ Yên cùng mẹ trò chuyện, không khí hội trường vốn đang náo nhiệt nhưng lại vì chủ nhân đang chuẩn bị đồ vật bị đấu giá mà trở nên không ít tẻ nhạt. Có vài quý phu nhân nhận ra mẹ cô liền mở miệng bắt chuyện, Mạc Từ Yên chỉ đứng bên cạnh cười trừ, làm một cô con gái ngoan ngoãn đứng đó. Ánh mắt cô nhìn khắp hội trường, cô không biết liệu có gặp người quen hay không, dù sao kiếp trước cô cũng chẳng có bạn bè gì. Mạc Từ Yên tính vốn lạnh lùng, ít nói, nhưng vì gặp Trác Lân mà như một khối băng đã tan chảy, trước kia vì theo đuổi tình yêu mù quáng của bản thân mà đã không để mắt đến bất kỳ ai, giờ nhớ lại cô không khỏi cười khổ, dù sao có bạn hay không có bạn cũng như vậy mà thôi!

Đột nhiên đồng tử cô co rút, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn bóng người khuất dần tầm mắt. Mạc Từ Yên lấy lại tinh thần vội vàng nói với mẹ cô là cô đi vệ sinh, liền đi theo bóng lưng phía trước, trong lòng không khỏi cảm thấy kì lạ.

Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Theo như cô được biết, Bùi gia mặc dù thuộc giới thượng lưu nhưng cũng chẳng mấy nổi tiếng, tại sao cô ta lại có thể tham gia bữa tiệc này? Chẳng phải mẹ cô nói bữa tiệc này không phải người bình thường muốn vào là được, hôm nay các gia tộc nổi tiếng trong giới thượng lưu đều có mặt tại nơi này, nhưng trong đó chắc chắn không có Bùi gia! Điều này Mạc Từ Yên dám mở miệng đảm bảo.

Đi theo Bùi Vân đến bên hồ bơi, Mạc Từ Yên vội vàng trốn phía sau gốc cây, vốn đang thắc mắc Bùi Vân đến đây làm gì thì có tiếng bước chân truyền đến, một người đàn ông bước đến bên cạnh Bùi Vân. Dưới ánh trăng sáng khiến Mạc Từ Yên thấy rõ gương mặt của người đàn ông đó, đó là một người đàn ông ngoài ba mươi, làn da ngăm, trên mặt nổi bật vết sẹo ở khóe mắt, dưới ánh sáng của mặt trăng càng khiến cho người khác sợ hãi.

“Cô đã làm xong chuyện tôi giao chưa?” Người đàn ông mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn Bùi Vân tựa như một con mèo.

“Chuyện này tôi cần chút thời gian, hiện tại Trác Lân vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi!”

Lời nói của Bùi Vân khiến Mạc Từ Yên trốn ở phía sau cây kinh ngạc, trong lòng nghi vấn trùng trùng. Theo như kiếp trước, Bùi Vân là thư ký bên cạnh Trác Lân, trước kia cô hay lấy lòng cô ta nhưng lại bị cô ta hại hết lần này đến lần khác, cô không biết rằng hóa ra Bùi Vân thích Trác Lân. Kể từ khi biết chuyện này Mạc Từ Yên đã luôn đề phòng Bùi Vân, mà thái độ của Bùi Vân đối với cô ngày càng gay gắt, cả hai trở thành kẻ địch. Kiếp trước Trác Lân và Bùi Vân hợp tác lợi dụng cô, chiếm lấy Ám Dạ thị cùng Mạc thị khiến cô thê thảm như ngày hôm nay, vì vậy Bùi Vân cũng là một trong những kẻ địch lớn nhất của cô! Mà tình hình hiện tại, dường như cô ta nghe lời người đàn ông đó để tiếp cận Trác Lân?!

“Tuồng tôi không biết sao? Cô không nhớ rât ay với người mình yêu chứ gì!” Người đàn ông cười lạnh, Bùi Vân áp úng mở miệng: “Tôi, thật sự thì...”

“Đủ rồi! Tôi cho cô ba tháng, nhất định phải hoàn thành chuyện mà tôi giao cho cô, nếu không...” Hắn ghé gần tai Bùi Vân nói gì đó, chốc lát gương mặt Bùi Vân liền tái nhợt khiến Mạc Từ Yên càng thêm nghi ngờ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tranh Chấp

Hóa ra Bùi Vân làm thư ký cho Trác Lân là vì muốn tiếp cận hắn để gây bất lợi đối với Trác thị, mặc dù là vì nghe lời người đàn ông đó Bùi Vân mới tiếp cận Trác Lân nhưng chỉ sợ cô ta thật sự đã thích Trác Lân, nếu không cô ta cũng chẳng gây khó khăn đối với cô.

Phụ nữ thật khó hiểu, Bùi Vân vì tiếp cận Trác Lân mà đã phải lòng hắn, còn cô, cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên cô phải lòng hắn. Năm đó trường cô tổ chức lễ hội, hắn là học sinh danh giá của trường cô nên được mời lên đài phát biểu, không hiểu sao cô lại cảm thấy hắn rất tuấn tú, và từ giây phút đó hắn đã đi vào lòng cô từ lúc nào.

Yêu thầm hắn một năm cuối cùng cũng có kết quả, bọn họ quen nhau, yêu nhau sâu đậm nhưng trải qua quá nhiều sóng gió, sau tất cả cô mới biết bản thân quá ngây thơ, từ trước đến giờ chỉ có một mình cô tương tư hắn, còn trong lòng hắn vẫn không thể quên được cô gái đó.

Giờ nhớ lại Mạc Từ Yên cảm thấy thời gian đúng là đã chứng minh tất cả, khiến cho cô ý thức được rất nhiều chuyện, đủ để thức tỉnh được mọi thứ...

“Tôi biết rồi, tôi sẽ cố gắng...”

“Hừ, làm được hả nói, đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì!” Người đàn ông khinh thường càng làm sắc mặt Bùi Vân tái nhợt, cô cắn răng mở miệng: “Tôi nhất định sẽ hoàn thành chuyện anh giao...”

“Thế thì tốt, tôi không tiện ở đây lâu...” Người đàn ông nói rồi liền rời đi, để Bùi Vân một mình đứng đó.

Mạc Từ Yên thấy vậy định xoay người rời đi nhưng không ngờ đụng trúng chậu hoa bên cạnh làm ra tiếng động đủ để Bùi Vân phát hiện, mặc kệ đôi chân đau đớn, Mạc Từ Yên cũng đường đường chính bước ra, dù sao tính tình cô rất thẳng thắn, nghe lên chữ đầu phải vụng trộm, cô cần gì phải sợ chứ?!

Bùi Vân nghe thấy tiếng động, giật mình quay người lại, phát hiện một cô gái đang mặc đầm dạ hội đứng đó, chiếc váy màu rượu vang đỏ càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, mái tóc dài được xõa tự nhiên, không bị trói buộc mà bay trong gió, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nhìn cô, khiến Bùi Vân kinh ngạc là không ngờ cô lại gặp người quen!

“Ồ, đây không phải Mạc tiểu thư sao...” Khôi phục bộ dáng kiêu ngạo thường ngày, Bùi Vân khinh thường liếc mắt nhìn cô gái đối diện, môi mông châm chọc nói.

Mạc Từ Yên trầm mặt, liếc mắt nhìn nước hồ trong xanh tươi mát, dưới ánh trăng càng thêm sinh động. Nếu không phải vì chậu hoa này, Mạc Từ Yên cô sẽ bước ra đối diện với lời châm chọc của Bùi Vân sao?! Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cần gì phải sợ cô ta chứ? Cô đường đường là đại tiểu thư Mạc

gia, cần gì phải sợ một thư ký nhỏ bé như cô ta. Trước kia cô ta hăm hại cô nhiều lần như thế, cô còn không sợ, chẳng lẽ lần này lại sợ cô ta?! Cô chỉ là không chấp nhất với hạng người như cô ta thôi!

Thấy Mạc Từ Yên im lặng không nói, Bùi Vân càng đắc ý mở miệng: “Không biết Mạc tiểu thư làm cách nào lại có thể đến tham gia bữa tiệc này? Tôi nhớ là bữa tiệc này không mời những hạng người thấp kém như cô!”

Bùi Vân cũng không biết thân phận thật của Mạc Từ Yên, vẫn giống như bà Trác nghĩ cô là con gái của một gia đình quý tộc bị sa sút, thân phận cô ta so với cô cao hơn nhiều nên mới dám mở miệng kiêu ngạo như vậy. Một phần cũng do Bùi Vân ghen tỵ với Mạc Từ Yên, cô mặc dù nghe theo lời người đàn ông kia mới tiếp cận Trác Lâm nhưng cô thích Trác Lâm là sự thật, bởi vậy cô rất chán ghét Mạc Từ Yên này, ngoại trừ có gương mặt xinh đẹp, cô ta có gì có thể xứng làm bạn gái Trác Lâm cơ chứ?!

Thành thật mà nói Bùi Vân là một người phụ nữ yêu đến mù quáng, bọn họ chỉ biết gây khó dễ cho những người dám tiếp cận người trong lòng của bọn họ, giống như Mạc Từ Yên trước kia, cực kỳ không thích Trác Lâm có hành động thân mật với bất kỳ người phụ nữ nào. Phụ nữ thường có lòng chiếm hữu mạnh hơn so với đàn ông rất nhiều, một khi yêu lại yêu đến mù quáng, không biết phân biệt trắng đen, phải trái là gì... Bùi Vân rất giống thế, cô ta yêu Trác Lâm nên hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô, nhưng phải nói rằng cô ta thật sự không có đầu óc, nếu không cô ta có thể hiểu rõ lý do vì sao cô có thể đến đây mà không phải đứng ra khiêu khích cô!

“Thấp kém? Bùi Vân, cô nói người khác mà không biết nhìn lại mình à? Tôi nhớ Bùi gia của cô cũng không phải loại người cao quý gì!” Kể từ khi trùng sinh, Mạc Từ Yên học được thế nào là đá kích người khác, đường đường là đại tiểu thư của Mạc gia, chẳng lẽ cô phải đứng đây cho cô ta sỉ nhục hay sao chứ?!

Bùi Vân nghe vậy liền nhú mày, trong lòng buồn bực đối với người đàn ông lúc này chưa tan lại bị Mạc Từ Yên châm chọc lại càng buồn bực hơn, không chút khách khí mở miệng: “Ừ ra Bùi gia chúng tôi cũng đường đường chính chính vào cửa, còn cô, không phải đi cửa sau đấy chứ? Hay là sau khi bị Lâm chia tay, cô liền tìm được một kim chủ mới nên...”

“Chát!” Lời còn chưa nói xong Bùi Vân đã bị một cái tát vào mặt khiến cô đau đớn ôm mặt, trừng mắt nhìn Mạc Từ Yên.

“Mạc Từ Yên! Cô dám...” Má trái bỗng rất khiến tâm trạng Bùi Vân càng khó chịu, ánh mắt nhìn Mạc Từ Yên như có dao, nếu ánh mắt Bùi Vân có thể giết người thì chỉ sợ Mạc Từ Yên đã bị giết chết từ lâu rồi!

“Bùi Vân, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất cô nên ăn nói đàng hoàng, nếu không đừng trách tôi!” Mạc Từ Yên lạnh lùng mở miệng, môi mỏng nhếch lên nụ cười nhạt, trong bóng tối càng thêm yêu mị khiến người khác không khỏi lạnh run.

“Ờ, tôi nói trúng tim đen cô rồi chứ gì? Hạng người như cô không xứng với Lâm, đừng có mơ tưởng đến anh ấy!” Bùi Vân dùng Trác Lâm để đá kích Mạc Từ Yên, trước kia cô cũng dùng chiêu này với Mạc Từ Yên, kết quả là khiến Mạc Từ Yên tức đến hận không nổi giết chết cô, sau đó lại đau lòng rời đi. Nghĩ đến chuyện này, Bùi Vân khôi phục vẻ ngoài, môi nở nụ cười lạnh quan sát phản ứng của Mạc Từ Yên.

Bất quá khiến Bùi Vân phải thất vọng rồi, Mạc Từ Yên bây giờ không còn là Mạc Từ Yên trước kia nữa, hiện tại cô không còn xem Trác Lâm như tất cả như những gì Bùi Vân nghĩ, cô chỉ sợ hận không thể không liên quan dính líu gì đến hắn ta nữa, làm sao lại có thể lộ à về mặt đau lòng cơ chứ?!

Bùi Vân quá xem thường cô rồi, Mạc Từ Yên nhìn cô gái trước mắt mở miệng: “Tốt nhất là cô nên lo chuyện của bản thân mình đi, đừng có ở đây khiêu khích tôi chẳng được gì đâu!” Nếu chuyện người đàn ông đó giao cho cô ta không hoàn thành thì sao nhỉ? Mạc Từ Yên bắt đầu suy nghĩ sâu xa, liệu chuyện này có liên quan đến chuyện Trác Lâm lợi dụng cô chiếm đoạt Ám Dạ thị hay không?! Nếu thật sự chuyện này có liên quan đến Bùi Vân hay người đàn ông đó...

Lời của Mạc Từ Yên khiến sắc mặt của Bùi Vân thay đổi, lúc này cô mới nhớ đến Mạc Từ Yên đã ở đây bao lâu, có phải cô ta đã nghe hết mọi chuyện hay không? Liệu cô ta có nói cho Trác Lâm biết hay không?! Càng nghĩ Bùi Vân càng cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nếu Mạc Từ Yên đã nghe hết câu chuyện, lại cho nói cho Trác Lâm biết, vậy cô... Cô sẽ...

“Mạc Từ Yên cô...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa, bỏn cô nương đây bận lắm!” Mạc Từ Yên lạnh lùng mở miệng, liếc thấy sắc mặt Bùi Vân thay đổi thì không khỏi nhếch môi, quay người rời đi, để lại bóng lưng cùng sắc mặt phức tạp của Bùi Vân!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bước Đầu Theo Đuổi

Kể từ khi đi dự bữa tiệc đó xong Mạc Từ Yên dứt khoát không bước chân ra ngoài, điều này khiến Vân Hình Như cảm thấy khác thường, cứ nghĩ là con gái bởi vì Trác Lâm mà vết thương trong lòng vẫn chưa khỏi nên mới tự nhốt bản thân trong nhà. Tất nhiên Vân Hình Như không tin những lời con gái nói, mặc dù nhận được câu trả lời xác đáng nhưng là một người mẹ, cũng là người chứng kiến đoạn tình yêu của con gái, sao bà có thể dễ dàng tin tưởng con gái đã từ bỏ Trác Lâm cơ chứ?!

Vì vậy tự bản thân bà đi xác nhận, hỏi han tình hình của con gái nhưng con gái lại trả lời bản thân không sao, cô chỉ cảm thấy chán nản, không muốn ra ngoài. Thật ra nguyên nhân cũng cô ở trong nhà rất đơn giản, cô chỉ là đang suy nghĩ xem rốt cuộc Bùi Văn có âm mưu gì đối với Trác thị, liệu chuyện này có liên quan đến Âm Dạ thị hay không, đó là điều Mạc Từ Yên quan tâm. Dành suốt ba ngày để nghĩ đến chuyện này, Mạc Từ Yên sợ rằng nếu không suy nghĩ thật kĩ thì bản thân có giống như trước trở thành một con cò trong tay Trác Lân hay không, ba ngày tuy không dài nhưng cũng đủ để một người làm mẹ lo lắng cho con gái của mình!

“Yên Nhi, chuyện học của con ở trường đại học...” Mấy ngày nay bà đang cảm thấy có nên nói chuyện này hay không nhưng Yên Nhi đã 20 tuổi, đủ tuổi để hiểu rõ bản thân đang làm gì, dù sao Mạc gia chỉ có một người con là Yên Nhi, định sẵn sau này sẽ kế thừa sản nghiệp của gia đình nhưng vì mấy năm trước con gái vì tình yêu mà đánh mất lý trí nên bà đã không nói, hiện tại xem như cũng đã khá hơn rồi. Bà cùng Vũ Hiền cũng không thể sống lâu hơn nữa, nếu con gái vẫn không lớn lên được thì Mạc gia sẽ đi về đâu?! Cuộc đời chồng bà đều cống hiến hết sức mình vì gia nghiệp, nếu thật sự bại trong tay con gái, Văn Hinh Như thật sự không biết làm sao!

Bà cảm thấy tinh thần con gái đã tốt hơn rất nhiều, vẫn nên học cách quản lý công ty thì hơn, dù sao học trong trường đại học cũng không làm được gì, so với môi trường học tập thì xã hội tàn khốc hơn nhiều, trong trường lý thuyết thì nhiều nhưng thực hành cũng chẳng ra làm sao. Nếu thật sự phải đợi con gái tốt nghiệp Văn Hinh Như cảm thấy không ổn lắm, tốt hơn hết là nên để nó đi công ty thực tập thử xem, 20 tuổi cũng đã đủ để nhận thức thế giới bên ngoài rồi, nếu sau này mới để con gái làm quen thì bà không yên tâm.

Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, mới nhớ đến bản thân đang đi học đại học, điều này khiến cô không khỏi phiền não, dù sao trước kia đi học cũng không phải bởi vì cô thích, nếu không phải Trác Lân cũng vào đại học thì con cháu Mạc Từ Yên cô mới hứng thú với trường học, học ở nhà còn tốt hơn ở trường, cái gì mà ngồi trường thượng lưu, Mạc Từ Yên cảm thấy chỉ là một đám thiên chi kiêu nữ khinh thường người khác! Hiện tại Trác Lân đã học năm ba nhưng vì sản nghiệp của gia đình mà nghỉ học, Mạc Từ Yên cô tại sao lại không thể nghỉ học chứ? Cô dù gì cũng là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, mặc dù bản thân cô không mấy tình nguyện.

“Mẹ, con nghĩ kĩ rồi, con muốn đến công ty ba học tập ạ!” Câu trả lời của con gái khiến Văn Hinh Như kinh ngạc, nhưng nhiều hơn vẫn là vui mừng, điều này khiến bà không khỏi nghĩ rằng con gái đã lớn rồi.

“Thật sao?!”

“Vâng...” Mạc Từ Yên gật đầu, cô tuyệt đối sẽ không để những chuyện trước kia tái diễn, cô sẽ đưa Mạc thị đi lên đỉnh cao, tất nhiên cũng không thiếu Âm Dạ thị, những chuyện trước kia là cô có lỗi với anh, cô tất nhiên sẽ đền bù cho anh, đền bù cả cuộc đời cô cho anh!

Nhắc đến chuyện này Mạc Từ Yên mới nhớ đến, dường như mấy ngày này cô đã bỏ lỡ cơ hội tiếp cận anh mất rồi?! Càng nghĩ Mạc Từ Yên cảm thấy phiền não, xem ra bản thân cô nên lập ra một lịch trình để theo đuổi anh rồi, nếu không lại mất thời gian như ba ngày này thì cả đời này chỉ sợ Mạc Từ Yên cô sẽ không thể khiến Âm Dạ Duật anh yêu cô được!

“Mẹ con ra ngoài một lát ạ!” Nói xong không đợi Văn Hinh Như trả lời, Mạc Từ Yên liền chạy về phòng thay đồ, bắt đầu cuộc hành trình theo đuổi của bản thân.

Bất quá khi lên xe Mạc Từ Yên mới ý thức bản thân nên tìm anh ở đâu, chẳng lẽ đi đến công ty của anh?! Không được, như vậy quá lộ liễu, nếu đến rồi thì cô biết phải nói gì?! Mạc Từ Yên nhìn đồng hồ, bây giờ là 12 giờ 07 phút, đang là giờ ăn trưa nên chắc hẳn anh đang ăn cơm ở đâu đó, liệu cô có nên đến nhà hàng anh thường hay đến để tìm không?!

Lần đầu tiên trong cuộc đời Mạc đại tiểu thư của chúng ta lại cảm thấy bối rối vì phải suy nghĩ làm thế nào để theo đuổi một người đàn ông, trước kia không cần đợi cô theo đuổi cũng có không ít người theo đuổi cô, mặc dù Trác Lân là người đầu tiên cô yêu nhưng khi tỏ tình cũng không cảm thấy bối rối như vậy. Có lẽ bởi vì anh không giống người đàn ông khác, anh là mẫu người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều mơ ước nhưng lại không dễ dàng chạm đến, điều này khiến một người kiêu ngạo như cô cũng cảm thấy bất lực, rất ít khi Mạc Từ Yên cô không tự tin như vậy, cô thật sự muốn biết liệu bản thân có thể theo đuổi được anh hay không?!

Nếu theo đuổi được thì sao? Liệu có thể khiến anh yêu cô hay không đó là điều khiến Mạc từ Yên phải lo lắng, mặc dù kết hôn năm năm nhưng cô vẫn không thể hiểu rõ được anh, anh là một người rất khó để nắm bắt...

“Cốc!” Mạc Từ Yên lấy tay gõ vào đầu mình, sao cô đột nhiên lại suy nghĩ nhiều như thế chứ, cứ theo đuổi anh thì sẽ biết anh có yêu cô hay không mà, Mạc Từ Yên của ngày xưa là một người rất tự tin, bất kể chuyện gì cũng không cúi đầu chịu thua, về tự tin cô đâu mất rồi chứ?!

Mạc Từ Yên nhanh chóng hồi phục tinh thần, nói với địa chỉ nhà hàng anh hay đến cho bác Hải để bác chờ cô đến đó, dù sao bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đến lúc đó chết thì chết, Mạc Từ Yên cô cũng không sợ!

Bác Hải nhanh chóng lái xe đến nhà hàng mà cô đưa địa chỉ, cô nói với bác Hải vài lời rồi mở cửa xuống xe, đi vào bên trong nhà hàng.

Nhà hàng này là nhà hàng mà trước kia anh thường hay đến để ăn trưa, sở dĩ cô biết được là trước cô cũng tình cờ đến đây, hướng hồ sóng chung năm năm, ít nhiều gì Mạc Từ Yên cô cũng biết được sở thích của anh một chút!

Vừa mới bước vào Mạc Từ Yên đã nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú ngồi ở bàn số ba, người đó không ai khác ngoài anh, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng tinh khiết không nhiễm một hạt bụi, áo khoác ngoài đen khiến anh càng thêm lịch lãm, dường như nhận thấy ánh mắt của cô anh liền vội vàng đi dậy đi đến bên cạnh cô, bên môi còn gợi lên ý cười khó hiểu, không hiểu sao nhìn thấy nụ cười này Mạc Từ Yên cảm thấy có gì đó là lạ. Nhìn lại bàn của anh thì thấy có một cô gái đang ngoài quay lưng với cô, mặc dù chỉ thấy bóng lưng nhưng Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ cô gái này xinh đẹp không kém cô!

Chương 13: Diễn Kịch

Đột nhiên Mạc Từ Yên cảm thấy có gì đó không ổn, dường như anh đang có âm mưu gì đó?! Đừng nói cô đa nghi nhưng tính tình của anh không ai có thể đoán trước được, nhìn anh lộ ra nụ cười rạn rờ như vậy, Mạc Từ Yên có cảm thấy bản thân cô dường như đang bị tính kế, chính xác hơn mà nói, cô hình như sắp rơi và tay địch mất rồi!

Trước kia cô chưa từng thấy anh lộ ra nụ cười như vậy, dường như anh chỉ mỉm cười nhẹ, lạnh nhạt mà xa cách, chưa bao giờ anh cười với cô như vậy, hơn nữa hai người bọn họ sống chung một nhà, ngủ chung một phòng nhưng mà chạm mặt cũng chẳng được mấy lần, nói chuyện cũng chẳng được bao nhiêu, huống chi là cười với nhau!

“Em đến rồi!” Giọng nói âm áp dễ nghe khiến Mạc Từ Yên có chút ngỡ ngàng, dường như rất lâu trước kia anh cũng nói với cô bằng giọng nói như vậy, kiếp trước cô không cần, thậm chí là không để tâm, nhưng hiện tại lại khác, cô khát khao được anh nói bằng giọng nói như vậy, cảm giác như là... Có cái gì đó len lỏi trong tim cô?!

“Anh...?” Đang đợi em sao?!

Tất nhiên những lời phía sau Mạc Từ Yên thức thời không dám mở miệng, dù sao cô cũng không muốn bản thân tự mình đa tình sau đó lại tự rước lấy nhục nhã. Với lại muốn anh chờ đợi ai đó, chuyện này đúng là hiếm có đây! Kết hôn năm năm, mặc dù ít tiếp xúc với nhau nhưng ít nhiều Mạc Từ Yên cũng hiểu rõ anh không thích chờ đợi người khác, tính tình này của anh từ trước đến nay đều không thay đổi. Cô quả thật muốn biết lý do tại sao anh lại thường xuyên đến Waiting, nếu không phải chờ đợi ai đó thì anh đến đó làm gì? Hơn nữa, người anh đang chờ đợi... Là ai chứ?!

Còn chưa kịp mở miệng Mạc Từ Yên đã bị anh kéo đến bàn ăn của mình, tay anh ôm lấy eo cô, khoảng cách của hai người nháy mắt được kéo gần lại, anh mở miệng với cô gái đối diện: “Châu tiểu thư, giới thiệu với cô đây là bạn gái của tôi!” Lời nói tự nhiên, thái độ bình thản của anh khiến cô gái gọi Châu tiểu thư kinh ngạc nhìn Mạc Từ Yên.

Không chỉ có những người khác mà ngay cả chính chủ cũng cảm thấy kinh ngạc, Mạc Từ Yên ngẩng đầu lên nhìn anh, đập vào mắt cô là sự tươi cười hoàn mỹ không chút tì vết của anh, làn da màu đồng khiến anh thêm vài phần nam tính. Đây là lần đầu tiên cô quan sát anh gần như vậy, cảm giác tim cô như bùng nổ, thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói thành lời, cô chỉ nghe được tiếng ‘thình thịch’ của tim mình, hoàn toàn không nhìn thấy, hay nghe thấy mọi thứ xung quanh nữa.

Như nhận thấy ánh mắt của cô, Ám Dạ Duật cúi đầu, tạo ra một màn ‘tình chàng ý thiếp nhìn nhau đắm đuối’ khiến mọi người xung quanh hâm mộ không thôi, còn cô gái gọi Châu tiểu thư thì không vui, có cô gái nào vui vẻ khi đối tượng xem mắt của mình hợp ý mình như thế mà lại đột ngột xuất hiện một cô bạn gái bên cạnh hay không?! Ánh mắt Châu tiểu thư nhìn Ám Dạ Duật có vài phần thay đổi, vốn nghĩ là tìm được người hợp ý nhưng không ngờ lại có bạn gái, Châu tiểu thư có cảm giác như bản thân cô vừa bị lừa tình cảm ấy, vì vậy ánh mắt quan sát nhìn Mạc Từ Yên.

Hôm nay Mạc Từ Yên mặc một chiếc váy ren màu trắng dài đến đầu gối, lộ ra đôi chân trắng nõn thu hút không ít người, cô mang một đôi giày cao gót màu đen, thương hiệu nổi tiếng mới nhập về, ở thành phố S không quá năm đôi khiến sắc mặt Châu tiểu thư càng thêm khó coi, chiếc váy ôm lấy vòng eo mềm mại, lộ ra những đường cong quyến rũ, đôi tay nam tính đặt lên eo cô khiến người khác không dám thở mạnh, mái tóc xoắn dài xõa tự nhiên, gương mặt ngượng ngùng, đôi mắt lộ ra ý cười e thẹn, đứng bên cạnh người đàn ông càng khiến cô trở nên bé nhỏ, khiến người khác có cảm giác như muốn bảo vệ cô, ngay cả Châu tiểu thư là con gái cũng tránh không khỏi bị thu hút!

“Chào cô!” Giọng nói lạnh nhạt khiến Mạc Từ Yên giật mình choáng tỉnh, nghiêng đầu nhìn về phía nơi phát ra tiếng nói, lúc cô nghiêng đầu thì hai ba lọn tóc theo động tác của cô đong đưa theo, khiến Châu tiểu thư đối diện càng thêm không vui.

Phụ nữ tất nhiên không ai thích người đẹp hơn mình, huống chi là một tiểu thư xuất thân từ quý tộc như Châu tiểu thư đây, từ nhỏ đã là tâm điểm của mọi người, hiện tại Mạc Từ Yên xuất hiện lại khiến mọi người lu mờ, hơn nữa còn thu hút cả cô, với lại cô ta còn là bạn gái của người mà cô đi xem mắt. Ba thứ này gộp lại cũng đủ để Châu tiểu thư chán ghét Mạc Từ Yên!

Nhận thấy địch ý từ cô gái đối diện, Mạc Từ Yên cũng có chút không vui nhưng ngại anh ở đây nên cô không thể làm gì hơn là tươi cười mở miệng: “Xin chào.” Mạc Từ Yên bắt đầu phân tích tình hình hiện tại, nhìn anh và cô gái đối diện, Mạc Từ Yên nhanh chóng hiểu được vấn đề, nếu cô đoán không lầm thì cô gái này chính là người đi coi mắt cùng anh nhỉ?! Mặc dù quan hệ với nhà chồng không tồi, nhưng cũng không phải xấu, Ám Dạ Nghiên thường nói với cô trước khi lấy cô mẹ anh đã bắt anh đi xem mắt rất nhiều, nhưng lại bị anh từ chối hết thảy. Lúc đầu cô cũng chẳng mấy quan tâm, nhưng hiện tại Mạc Từ Yên tránh không khỏi mà buồn bực, chẳng có người con gái nào nhìn người mình yêu đi xem mắt mà vui vẻ cả, trong lòng Mạc Từ Yên, sớm đã quyết định Ám Dạ Duật là chồng tương lai của mình, làm sao có thể để anh rơi vào tay người con gái khác?!

“Châu tiểu thư, nếu không phiền thì...” Nói ít hiểu nhiều, Châu tiểu thư liếc mắt nhìn Mạc Từ Yên, lạnh nhạt đáp: “Không phiền...”

Ám Dạ Duật kéo ghế cho Mạc Từ Yên, hai người cùng ngồi xuống, vốn dĩ là bữa trưa nên Ám Dạ Duật gọi vài món cho cô, bởi vì vừa mới dùng bữa xong nên Mạc Từ Yên ăn rất ít, Ám Dạ Duật bên cạnh thấy vậy lo lắng mở miệng: “Không hợp khẩu vị à?”

Mạc Từ Yên lắc đầu, mỉm cười nói: “Không phải, món ăn rất ngon...” Được anh quan tâm như vậy, có trời mới biết Mạc Từ Yên cô vui sướng đến mức nào, hiếm khi được anh quan tâm như vậy, trên môi Mạc Từ Yên nở nụ cười ngượng ngùng, tựa như thiếu nữ đang ọ vào lưới tình.

Nhìn tình cảnh trước mắt Châu tiểu thư cảm thấy buồn bực không thôi, nhưng vì xuất thân từ gia đình quyền quý nên không tiện mở miệng. Bữa ăn diễn ra trong không khí ngượng ngùng mà cứng ngắt, tuy nhiên cũng có một số người vui vẻ vì được ai đó quan tâm, cũng có một số người tức giận nên lại không thể phát tán, nói chung là mỗi người một vẻ, khó lòng mà nói rõ được.

Ra khỏi nhà hàng, Âm Dạ Duật muốn đưa Châu tiểu thư về nhưng lại bị cô nàng từ chối khéo đi, gượng cười: “Không cần đâu, tôi còn có chuyện nên đi trước đây...” Âm Dạ Duật bộ dạng không sao cả mở cửa xe cho cô, tất nhiên Mạc Từ Yên cô sẽ không từ chối mà lên xe.

“Anh cố tình đấy à?” Rõ ràng chiếc xe Lamborghini của anh chỉ có hai chỗ, nếu anh muốn đưa cô gái đó về thì cô ta ngồi ở đâu chứ?! Anh là muốn người khác biết khó mà lui đây mà!

“Phải thì sao? Không phải thì sao?” Âm Dạ Duật nửa thật nửa đùa, ánh mắt nhìn Mạc Từ Yên chăm chú, đột nhiên chiếc xe ngừng lại, Âm Dạ Duật sáp mặt lại gần cô.

Thình thịch, thình thịch!

Mạc Từ Yên có thể nghe được tiếng tim đập của mình, tim cô dường như đang đập rất nhanh khiến Mạc Từ Yên cảm thấy hít thở không thông. Ánh mắt của anh khiến cô cảm thấy khó thở, gương mặt anh cách cô chỉ có 2 centimet, gần đến nỗi khiến cô có thể nhìn rõ lỗ chân lông trên gương mặt anh...

“Tại sao lúc nào cô cũng nhìn tôi với ánh mắt như thế?” Âm Dạ Duật mở miệng, trong xe chật trội khiến giọng nói của anh vang lên ồ ồ, xe anh cách âm rất tốt, bên ngoài ồn ào thế nào bên trong lại tĩnh lặng như thế.

Mạc Từ Yên giật mình, quay đầu đi, giọng nói có chút lắp bắp: “Ánh... Ánh mắt gì chứ...?”

Nhìn má cô ngày càng đỏ khiến Âm Dạ Duật không khỏi cong khóe môi, đột nhiên anh cảm thấy trêu đùa cô gái này rất thú vị. Lấy tay nắm lấy chiếc cằm nhỏ bé của cô, muốn cô đối diện với ánh mắt của anh.

Nhìn thấy anh ngày càng sát lại gần mình, trong đầu Mạc Từ Yên không thể suy nghĩ được gì, chỉ biết sợ hãi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Thời gian cứ thế trôi qua, bên ngoài xe cộ trên đường không ngừng chạy qua lại, tiếng xe không ngừng vang lên nhưng dường như người trong xe lại không hề nghe thấy, bên trong yên tĩnh đến lạ thường, mỗi người đắm chìm trong mỗi suy nghĩ khác nhau.

Đợi một lúc lâu Mạc Từ Yên vẫn chưa cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, bên tai truyền đến tiếng cười êm ái khiến cô nhìn không được mà mờ mắt, chỉ thấy người đàn ông lúc này vốn đang mặt đối mặt với cô hiện tại đang nghiêng tức lái xe, về mặt không cảm xúc khiến Mạc Từ Yên cô không khỏi cảm thấy là tự mình đa tình, dường như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Điều này khiến cô không khỏi xấu hổ quay mặt sang chỗ khác, nhưng Mạc Từ Yên không ngờ hành động vô thức của mình lại bỏ lỡ ý cười trên mặt ai kia.

Bầu không khí trong xe vô cùng tĩnh lặng, Mạc Từ Yên cảm thấy có chút ngột ngạt, không khỏi lén liếc nhìn ai đó đang nghiêng tức lái xe.

Âm Dạ Duật khi lái xe rất nghiêm túc, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị không cảm xúc khiến Mạc Từ Yên cảm thấy không vui, chẳng có cô gái nào thích ngày nào cũng nhìn mặt lạnh của người mình yêu, mặc dù tui con gái thời nay thích nhất là mẫu đàn ông lạnh lùng, vì như vậy rất có tính chinh phục, nhưng đối với Mạc Từ Yên cô, lạnh lùng hay không không quan trọng, quan trọng đó là người cho cô cảm giác thế nào là yêu!

Thời học sinh, Mạc Từ Yên vẫn luôn nghĩ rằng sau này cô sẽ lấy một người đàn ông đẹp trai, tài giỏi để làm chồng, khi đó Trác Lân xuất hiện khiến trái tim cô không khỏi rung động, với diện mạo, gia thế và tài hoa của Trác Lân, Mạc Từ Yên cô cảm thấy trên thế giới này sẽ không có người nào có thể xứng cô hơn hẳn. Mọi thứ cô đều suy nghĩ kỹ lưỡng mới dám tiến tới với Trác Lân, nhưng... Có một cô chưa nghĩ đến, đó là Trác Lân liệu có yêu cô hay không?!

Bởi vì là mối tình đầu nên Mạc Từ Yên có phần bộc chột và suy nghĩ không thấu đáo, bởi lẽ những người khi yêu đều ngốc như vậy, đầu óc đều ngập tràn hình ảnh người mình yêu, làm sao mà có thời gian suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt khác?! Nhưng đôi khi, một chuyện bạn xem là nhỏ nhặt thì nó cũng có thể thay đổi cuộc đời bạn.

Bất quá đó đã là chuyện của quá khứ, hơn nữa tất cả mọi chuyện cũng không phải lỗi của một mình Trác Lân, hẳn sai khi xem cô là người thay thế,

nhưng cô cũng sai lầm khi biết hẳn không yêu cô mà cô cố chấp, mù quáng tin yêu hẳn, đến cuối cùng mất đi tất cả. Nếu lúc đó cô buông tay thì mọi thứ vẫn còn cứu vãn được, nhưng mà hiện tại dù thế nào cũng khó lòng thay đổi quá khứ!

Mạc Tử Yên đưa mắt nhìn sang bên ngoài cửa sổ, năm năm sau thành phố S vẫn không chút thay đổi, bất quá cũng không thể giữ nguyên vẻ đẹp hiện tại được, dù sao cảnh không còn thì người cũng mất... Như vậy, chẳng phải rất tốt sao?!

“Nhìn đủ rồi sao?”

Giọng nói nam tính vang lên khiến cô giật mình, quay đầu lại nhìn anh, vẻ mặt ngơ ngát không hiểu rõ đang diễn ra chuyện gì.

“Lúc này cô nhìn tôi làm gì?” Mặc dù không nhìn cô nhưng anh vẫn có thể hình dung bộ dạng ngốc nghếch của cô, điều này khiến anh nhin không được mà cong khóe môi.

Bị anh hỏi như vậy Mạc Tử Yên đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, hóa ra này giờ anh đều biết bản thân cô đang nhìn lên anh! Mạc Tử Yên cảm thấy bản thân như trò hề, trở thành trò cười cho thiên hạ... Không đúng, phải là trò cười cho ai kia mới đúng!

“Ai nhìn anh chứ!” Mạc Tử Yên tránh ánh mắt anh, mắt tự nhiên mở miệng.

“Vậy là tôi nhìn lầm sao?!” Đèn đỏ, Ám Dạ Duật ngừng xe, lúc này anh mới quay sang nhìn cô, ánh mắt anh hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Đúng vậy, là anh nhìn lầm rồi...” Mạc Tử Yên hưởng ứng ý kiến của anh, không ngừng gật đầu.

Ám Dạ Duật chỉ cười, không nói.

Đèn xanh, chiếc xe Lamborghini màu trắng lập tức phóng lên phía trước, bánh xe lại tiếp tục lăn, đường cao tốc một chiều, những chiếc xe không ngừng chạy đến, nhìn con đường ngày càng vắng, Mạc Tử Yên mới ý thức được điều gì đó.

“Anh... Anh đưa tôi đi đâu...?” Cảnh vật bên đường xa lạ, trên đường vắng hẳn đi, Mạc Tử Yên không khỏi cảm thấy kì quái, mặc dù biết anh sẽ không đem cô đi bán hay gì đó nhưng cô vẫn không nhin được mà hỏi.

“Giờ mới phát hiện à? Nếu hôm nay là người khác chỉ sợ cô đã bị đem đi bán rồi đấy!” Ám Dạ Duật cười nhạt tỏ vẻ vô sự.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?!”

“Đừng lo, sẽ không gây hại cho cô đâu...” Tưởng cô sợ bản thân anh gây hại cho cô nên Ám Dạ Duật mở miệng trấn an: “Hóa ra cô lại nhát gan như vậy!”

Mạc Tử Yên bĩu môi, nhỏ giọng lí nhí gì đó, giọng nói của cô bị gió át đi khiến anh không nghe được, chỉ liếc mắt nhìn cô đang ngoan ngoãn ngồi, rồi tiếp tục chú tâm lái xe.

Đi hơn một giờ cuối cùng bánh xe cũng ngừng lăn, Ám Dạ Duật xuống xe, đi sang mở cửa cho cô, bộ dạng chuẩn mực của một quý ông khiến cô không khỏi ngượng ngùng, ngập ngừng bước xuống xe.

Trước mắt cô là một tòa nhà rộng lớn, xung quanh là một dải đất trống vắng, hoang vu, tòa nhà đứng sừng sững giữa không gian lớn như vậy khiến nó trở nên nhỏ bé, hàng rào trắng bày xung quanh tòa nhà, bên trong sân cỏ rất nhiều đồ chơi của trẻ con, Mạc Tử Yên cảm giác bản thân cô đi lạc vào nhà trẻ. Ám Dạ Duật dẫn cô vào trong, càng vào bên trong càng nghe nhiều tiếng cười đùa của trẻ con, điều này khiến cô cảm thấy tò mò, tại sao anh lại đưa cô đến đây?!

Nhìn ra sự khó hiểu trong mắt cô, Ám Dạ Duật tốt bụng giải thích: “Mẹ tôi rất thích làm từ thiện, cũng vì thế mà nhà tôi cũng thích làm từ thiện, hôm nay tôi vốn định đến đây thăm lũ trẻ nhưng bởi vì cô Châu tiểu thư đó mà có phần chậm trễ...”

“Đây là cô nhi viện?”

“Ừ...”

“Anh thường xuyên đến đây làm sao?!” Mạc Tử Yên tò mò hỏi.

“Chỉ cần là ngày nghỉ tôi đều đi đến đây thăm lũ trẻ...”

“Vậy... Anh có đưa ai đến đây ngoài tôi không?!” Mạc Tử Yên ngập ngừng, có chút mắt tự nhiên nhìn mặt đất phía dưới. Như vậy liệu có lộ liễu quá không nhỉ? Nhưng mà... Cô không có cách nào ngăn bản thân mình a!

“Có...” Ánh mắt Ám Dạ Duật hàm chứa ý cười không rõ, môi mông cong lên một độ cong tuyệt đẹp khiến bất kì người nào nhìn vào cũng không khỏi si mê.

Câu trả lời của anh nằm ngoài dự liệu, trong lòng Mạc Tử Yên thấp thỏm không yên, lòng muốn hỏi nhưng miệng lại không đủ can đảm, lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực như vậy!

“Tôi từng đưa Tiểu Nghiên và đến đây, có khi cả gia đình tôi rảnh rỗi đều đi đến đây...”

Một câu xóa hết hiểu lầm, Mạc Tử Yên cảm thấy mình rất ngốc, sao lại nghĩ những chuyện vu vơ như thế cơ chứ nhưng mà cô lại nhin không được mà thờ phào nhẹ nhõm. Đường như đứng trước anh, cô không còn là Mạc Tử Yên nữa, cảm xúc không thể kìm chế!

“Hóa ra là như vậy...”

Lời còn chưa dứt Mạc Tử Yên đã thấy một đàn trẻ chạy xô vào người bọn họ khiến cô không khỏi giật mình.

“Anh Duật, anh đến rồi...”

“Sao lâu rồi anh không đến thăm tụi em?”

“Tụi em nhớ anh lắm...”

Khoảng mười mấy đứa trẻ mười tuổi tranh nhau ôm lấy Ám Dạ Duật, tựa như anh là đồ ăn không bằng, tụi nhỏ không ngừng tranh nhau khiến Mạc Tử Yên đứng bên cạnh thấy vậy nhìn không được mỉm cười.

“Anh Duật, chị xinh đẹp này là ai vậy ạ?” Cô bé phát hiện ra Mạc Tử Yên đứng đó mỉm cười hai mắt liền lóe sáng, chị này thật xinh đẹp, sau này lớn lên bé cũng muốn xinh đẹp như chị ấy!

Lời nói của cô bé liền thu hút những đứa xung quanh, mục tiêu từ Ám Dạ Duật của những đứa trẻ nhanh chóng chuyển sang Mạc Tử Yên, không ít cô bé, cậu bé đến ôm chân cô, không ngừng nhón nháo.

“Chị xinh đẹp chị là bạn gái của anh Duật sao ạ?”

“Chị ơi chị thật xinh đẹp...”

“Đúng đó, đúng đó, chị còn xinh đẹp hơn chị Tiểu Nghiên nữa...”

“Chị ơi, chị tên là gì vậy...”

“...”

Bị một đám trẻ quay quanh khiến Mạc Tử Yên có chút bối rối, cô chưa từng tiếp xúc với trẻ con, trước kia mẹ chồng thường bảo cô đi cùng bà đến cô nhi viện thì Mạc Tử Yên đều từ chối, cô cảm thấy bản thân không thích hợp với trẻ con, với lại tính tình cô khó hòa nhập được với lũ trẻ nên mỗi lần như thế Mạc Tử Yên cô đều viện cớ, dần dần mẹ chồng không bảo cô đi cùng bà nữa. Hiện tại lại gặp sự việc như thế Mạc Tử Yên lại không phải làm sao, cứ đứng yên bất động nơi đó, nhưng bọn trẻ vẫn không buông tha cho cô, không ngừng truy hỏi cho đến cùng.

Lúc này một giọng nói vang lên, bọn trẻ nháy mắt trở nên an tĩnh: “Có chuyện gì với tụi con vậy?”

Ám Dạ Duật thấy người bước đến liền nở nụ cười: “Mẹ...”

Một người phụ nữ trung niên bước đến, bà mặc một chiếc váy màu kem nhẹ nhàng nhưng cũng không kém phần cao quý, mái tóc búi lên theo kiểu của quý phu nhân, dung mạo bà rất dịu dàng, nụ cười của bà khiến người khác cảm thấy thoải mái, thật khó tin khi một người phụ nữ như vậy lại có thể không chế cả một gia đình!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiến Triển

“Duật, sao con lại đến đây, không phải là con cùng Châu tiểu thư đi ăn cơm trưa sao?!” Minh Tâm nhìn con trai đứng trước mắt liền nhíu mày không, bà biết hôm nay con trai không có việc gì nên đã hẹn với Châu phu nhân cho bọn trẻ gặp mặt, mặc dù biết tính tình con trai không thích xem mặt nhưng chung thân đại sự của con trai, người làm mẹ này sao có thể không lo lắng được?! Nhưng mà nhìn tình hình trước, xem ra con trai bà lại trốn nữa rồi, lần trước nhờ có thằng nhóc Lãnh Diệt bày mưu, không biết lần này lại là ai giúp nó!

“Con đến đây thăm lũ trẻ...” Ám Dạ Duật cười nhạt, tránh nhắc đến chuyện của Châu tiểu thư.

Minh Tâm thấy vậy liền muốn giáo huấn con trai, trước kia vì muốn bản thân muốn làm từ thiện mà kéo con trai theo cùng, hiện tại con trai lại lấy lý do này đối phó bà. Làm từ thiện thì có giới hạn, đâu thể vì làm từ thiện mà để lỡ trung thân đại sự như vậy được?!

“Con thật là, chung thân đại sự của bản thân...” Lời còn chưa nói xong đã bị Ám Dạ Duật ngăn cản.

“Mẹ, mẹ muốn giáo huấn con thì về nhà hãy giáo huấn, có người ở đây đây...” Lúc này Minh Tâm mới phát hiện có người bên cạnh, bà không khỏi ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt, mặc dù hai năm qua chưa từng gặp qua nhưng không đến nỗi Minh Tâm không nhận ra cô gái trước mắt là ai.

“Yên Nhi...” Bất quá Minh Tâm có chút nghi ngờ nhìn Mạc Từ Yên, việc xảy ra hai năm trước khiến gia đình hai bên có chút lúng túng, vốn dĩ là hôn ước từ mấy thế kỷ trước nên mới sắp đặt lên người tội nhỏ, không ngờ lại thất bại, con trai bà lại mở miệng từ chối. Tuy nhiên hiểu con không ai bằng mẹ nên Minh Tâm cũng không thể trách con trai, hưởng hồ duyên phận không thể cưỡng ép nên bà đành bỏ qua, gia đình hai bên vẫn qua lại như cũ, hai năm gần đây bà chưa từng gặp qua Mạc Từ Yên, hiện tại gặp cô ở cô nhi viện nên có chút ngạc nhiên.

“Chào cô...” Mạc Từ Yên có chút lúng túng mở miệng, tình cảm mẹ chồng nàng dâu của họ vốn dĩ không mặn không nhạt, bao năm qua sống chung một nhà thì cũng đối xử bình thường, mấy tháng đầu mẹ chồng cô rất nhiệt tình, đối xử với cô chẳng khác gì con gái của mình, vốn dĩ hai gia đình đã thân nên Mạc Từ Yên cũng không đặt vào lòng nên đối mặt với bà cô luôn lạnh nhạt. Từng sinh cô mới hồi hận, hết thấy đều do bản thân cô tự chuốc lấy, thứ bên cạnh lại không hề trân trọng Mạc Từ Yên vốn nghĩ để khi theo đuổi được anh cô mới dám gặp mặt mẹ anh nhưng không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này... Hết thấy kế hoạch của cô đều bị lần gặp gỡ này phá vỡ!

“Sao cháu lại ở đây?” Cẩn thận đánh giá người con dâu mà bà từng bỏ lỡ trước mắt, Minh Tâm không khỏi có chút ngạc nhiên, bà nhìn Mạc Từ Yên từ nhỏ lớn lên, có thể xem như là mẹ nuôi của cô, vốn dĩ từ nhỏ Mạc Từ Yên đã vô cùng xinh đẹp, tựa như đoá hoa vừa hé nở, non nớt nhưng không hề kém phần xinh đẹp, mới năm tuổi mà đã như thế, không biết lớn lên sẽ như thế nào. Hai năm trước cô 18 tuổi, cái tuổi xinh đẹp nhất của người con gái đã làm tăng vẻ đẹp của cô, cô tự nụ hoa vừa hé nở đã trở thành một đoá hoa rực rỡ, nở rộ dưới ánh mặt trời, chỉ tiếc con trai bà không có phước để đưa được đoá hoa này về nhà, nếu không... Bất quá hiện tại Mạc Từ Yên vẫn xinh đẹp như ngày nào, tuy nhiên có một chút khác xưa, tựa như trước kia cô mặc dù là đoá hoa rực rỡ nhưng vẫn có phần non nớt, hiện tại lại thành thực hơn, đoan trang mà không kém phần cao quý, trở thành một đoá hoa hồng đầy đặn, thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người!

“Cháu...” Mạc Từ Yên bối rối, không biết phải mở miệng như thế nào, chẳng lẽ báo bản thân đang theo đuổi con trai bà, tình cờ lại cùng con trai bà đi đến kịch, sau đó lại tình cờ bị con trai bà ‘bắt cóc’ đến đây? Cô không biết ấn tượng đầu tiên của bà về mình như thế nào, mặc dù trước kia bà đối xử với cô rất nhưng bởi vì những sai lầm trong quá khứ khiến bản thân cô tồn tại bóng ma, hơn nữa lần gặp gỡ này là ngoài dự tính của cô, cô vốn dĩ chưa kịp chuẩn bị gì...

Minh Tâm liếc mắt nhìn con trai bên cạnh với vẻ mặt vô tội, lại nhìn Mạc Từ Yên không biết làm gì, trong lòng chứa hàng trăm câu hỏi nhưng không thể mở miệng. Xem ra lần này là nhờ Yên Nhi nên con trai bà mới có thể trốn đến đây, nhưng tại sao hai đứa nó lại xuất hiện cùng một lúc, lẽ nào là do con trai bà đưa đến?

Chẳng lẽ duyên phận của hai đứa vốn dĩ là hai năm sau mới có thể thành sao?

Nhìn tình hình này xem ra có tiến triển đôi chút, mặc dù bà không ngừng báo con trai đi xem mắt nhưng con dâu trong lòng Minh Tâm vốn dĩ là Mạc Từ Yên, sự việc hôn ước giữa bà và Vũ Hiến khiến bà cảm thấy có lỗi với Hình Như nên ngay từ khi Hình Như sinh đứa con gái này bà sớm đã có ý định thông gia với Mạc gia, chỉ là không ngờ... Bất quá hiện tại nhìn hai đứa như vậy Minh Tâm cảm thấy có tiến triển tốt, nên vô cùng vui vẻ.

“Lần đầu tiên cháu đến đây đúng không? Đi, đi cùng cô vào thăm tội nhỏ, nhìn tội nhỏ rất thích cháu đây...” Minh Tâm nhiệt tình kéo tay Mạc Từ Yên vào trong, thái độ thay đổi nhanh như vậy khiến cô cảm thấy choáng váng nhưng rất nhanh liền phục hồi, cùng bà đi vào trong, để lại một mình anh đứng đó không biết đang suy nghĩ gì.

Lần đầu tiên đến cô nhi viện Mạc Từ Yên không biết nên làm gì, vốn dĩ bản thân không mấy hòa đồng nhưng tội nhỏ cứ quần quýt lấy cô khiến cô bối rối không thôi. Lúc này Âm Dạ Duật bước vào, trên tay là một bọc lớn đồ chơi, bánh kẹo khiến tội nhỏ vui mừng, lập tức buông tha cho cô mà quay sang dính lấy anh, nhìn bọc lớn bọc nhỏ trên tay anh mà cô thầm kinh ngạc, xem ra anh đã chuẩn bị hết thảy, nếu hôm nay không có cô anh vẫn sẽ đến đây mà thôi.

Thật ra cô nhi viện không có nhiều việc để làm, hưởng hồ cô vừa mới tới, sợ chưa quen nên viện trưởng nhờ cô chăm sóc tội nhỏ, lúc đầu Mạc Từ Yên có chút không biết làm sao nhưng được Minh Tâm dẫn dắt nên cũng thành thạo không ít, chơi cùng lũ trẻ cả buổi chiều khiến Mạc Từ Yên cảm thấy trẻ con không phải quá đáng ghét, ít ra giống tội nhỏ này thì bất cô chăm sóc cô cũng không có ý kiến.

Mặt trời dần xuống núi, Mạc Từ Yên vốn dĩ muốn gọi người đến đón nhưng Minh Tâm không đồng ý, bà gọi cho tài xế chờ mình về, bắt con trai phải chờ cô về, thiên thời địa lợi chỉ kém nhân hòa, Minh Tâm nào làm ngơ chung thân đại sự của con trai được, hai năm gần đây không thấy con trai quen bạn gái khiến người làm mẹ như bà lo lắng không thôi. Hiện tại khó khăn lắm mới thấy con trai dẫn một cô gái đến, hơn nữa cô gái đó lại là con dâu hợp ý bà như thế, Minh Tâm nào có thể bỏ qua, tác hợp được bao nhiêu thì tác hợp.

Nhìn cảnh vật tối đen bên đường, hiện tại bọn họ đang ở ngoại thành, không những vắng người mà còn không có ánh đèn đường, Âm Dạ Duật chăm chú lái xe, Mạc Từ Yên nhìn anh, thấp giọng mở miệng: “Cảm ơn hôm nay anh đã đến tới đến đây.”

“Chỉ là tình cờ mà thôi.” Âm Dạ Duật không bận tâm trả lời, rẽ trái liền ra đường cao tốc, cho dù trời có tối thì xe trên đường vẫn không ngừng lăn bánh, đường như đó là một quy luật.

“Có thể cho tôi số điện thoại của anh không?” Lời của Mạc Từ Yên khiến anh không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, bắt gặp ánh mắt sáng như sao của cô, anh mở miệng: “Được.” Không hề hỏi lý do vì sao cô hỏi số điện thoại của anh, điều này khiến Mạc Từ Yên có vài phần kinh ngạc, anh không phải loại người tùy tiện cho người khác số điện thoại của mình, vậy mà hiện tại... Đây có phải là một bước tiến triển không nhỉ?

Không biết vì sao nhưng Mạc Từ Yên lại nở nụ cười, dường như cô đang rất vui vẻ, ngày hôm nay... Không uổng công cô đi tìm anh!

Chương 16: Tiếp Quản (1)

“Yên Nhi, ngày hôm qua con có gặp Minh Tâm sao?” Nhìn thấy con gái từ trên phòng bước xuống, quần áo chỉnh tề, gương mặt xinh đẹp không giấu được niềm vui khiến người mẹ như bà cũng không khỏi vui theo. Kéo tay con gái ngồi vào bàn, dì Trương từ trong bếp mang đồ ăn sáng ra, Mạc Từ Yên nhận lấy nói tiếng cảm ơn, dì Trương cười rồi vào bếp tiếp tục làm công việc của bản thân.

Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, vốn dĩ tối qua cô cũng định nói với mẹ nhưng bởi vì niềm vui đột ngột đến khiến cô chìm đắm trong vui sướng mà quên hết tất cả, mặc dù không biết vì sao mẹ lại biết nhưng Mạc Từ Yên vẫn thành thật mở miệng: “Vâng ạ, con cũng định nói chuyện này với mẹ nhưng con lại quên mất.”

Vân Hinh Như có chút nghi ngờ nhìn con gái, tối qua khi con gái về đến nhà dường như tâm trạng rất vui vẻ, sau khi ăn tối xong bà vốn định hỏi con gái có chuyện gì nhưng lúc này bà nhận được cuộc gọi từ Minh Tâm. Hai gia đình vốn dĩ thân thiết, nhưng nếu chuyện hai năm trước thành công thì sẽ càng thân thiết hơn nữa, bất quá chuyện đã qua bà cũng không muốn nhắc đến, vốn dĩ đang suy nghĩ Minh Tâm gọi cho bà là có việc gì nhưng không ngờ lại là chuyện của bọn trẻ. Minh Tâm là nghe thẳng thắn, vừa nhắc mấy là nói vào chủ đề chính, nào là chuyện bà ấy gặp Yên Nhi ở cô nhi viện, con trai bà ấy thích trẻ con, mỗi lần bà đi làm từ thiện là con gái liền viện lý do chuẩn trước, đối với tính tình con gái, Vân Hinh Như cũng hết cách. Hôm nay đột nhiên Minh Tâm lại nói như vậy khiến bà cảm thấy kì quái, dường như sau khi chia tay với Trác Lâm, Yên Nhi như thay đổi, nhưng cũng không phải là thay đổi, nói chung là ngay cả một người mẹ như bà cũng không tài nào hiểu được!

Bị mẹ nhìn như vậy, Mạc Từ Yên có chút không được tự nhiên mở miệng: “Làm sao vậy ạ?”

“Ngày hôm qua... Con đi với Âm Dạ Duật?!” Đây mới là điều mà Vân Hinh Như để tâm, hàn huyên cùng Minh Tâm một hồi bà mới ý thức được, Minh Tâm dường như đang muốn gắn ghép lại với nhau, chuyện hai năm trước không thành Vân Hinh Như sớm đã bỏ cuộc, mặc dù bà muốn có một chàng rể như Âm Dạ Duật nhưng điều quan trọng hơn là con gái của bà có thích hay không. Quan hệ hai nhà rất tốt nhưng cũng không thể vì chuyện này mà ép buộc con gái, nhớ đến chuyện lần trước với Trác Lâm, con gái vì vậy mà cắt cổ tay tự tử, người làm mẹ như bà đau xót không thôi. Vì vậy đối với ý của Minh Tâm bà vẫn có chút lo lắng, nếu hai đứa thật sự có cơ hội Vân Hinh Như tất nhiên sẽ không bỏ lỡ chàng rể như Âm Dạ Duật nhưng nếu thật sự chuyện gì cũng không có thì...

Tay cầm thìa của Mạc Từ Yên thoáng ngừng lại, gương mặt cô có phần mất tự nhiên, hiểu con không ai bằng mẹ, Vân Hinh Như nhìn là biết ngay những lời Minh Tâm nói đều là sự thật, điều này khiến bà thoáng bất ngờ nhưng nhiều hơn là vui sướng.

“Hai đứa đang quen nhau à?”

Mạc Từ Yên nghe vậy giật mình, vội vàng phản bác lại: “Không có...”

Phản ứng của con gái khiến Vân Hinh Như lấy làm lạ, theo như hiểu biết của bản thân về cô gái, Vân Hinh Như chắc chắn lời Minh Tâm là sự thật, nhưng thái độ của con gái khiến người làm mẹ như bà có chút lo lắng. Nói là thích thì bà có chút không tin, bởi vì Trác Lâm mà Yên Nhi hy sinh tất cả, ngay cả tính mạng của bản thân cũng không cần, nếu nói hiện tại hai đứa đang quen nhau thì có chút... Tiến triển dường như quá nhanh thì phải, con gái bà chia tay chưa được một tháng mà đã thích người khác... Nhưng nếu nói là không thích thì phản ứng của Yên Nhi như vậy là thế nào?!

“Vậy hai đứa...?”

“Con đang theo đuổi anh ấy!” Mạc Từ Yên không tình nguyện mở miệng, từ trước đến nay người theo đuổi cô nhiều vô số mà cô không để mắt đến, vậy mà hiện tại cô theo đuổi anh anh cũng làm ngơ, cái này gọi là “Sông có khúc, người có lúc” sao?!

“Thật sao?”

Nhìn vẻ mặt vui mừng của mẫu thân đại nhân, Mạc Từ Yên cảm thấy buồn bực, nghe con gái mình theo đuổi người ta mẹ vui lắm sao?! Lại nghĩ đến ngày hôm qua anh cho cô số điện thoại của mình, tâm trạng buồn bực nhảy mất bay theo gió, Mạc Từ Yên không trả lời mẹ mà uống một ngụm sữa, sau đó cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Lúc này Vân Hinh Như mới phục hồi tinh thần, vốn dĩ định mở miệng hỏi con gái nhưng thấy bóng con gái đi xa rồi cũng thờ dài, bà vội vàng gọi điện cho Minh Tâm, hai người hàn huyên một hồi, lên kế hoạch cho hai đứa nhỏ.

Mạc Từ Yên ra ngoài rồi mới cảm thấy dễ chịu, nếu cô ngồi lâu thêm một chút chắc hẳn không toàn vẹn để bước ra nữa, phải biết rằng mẹ cô ấy à, không biết thì thôi, biết được chuyện này phải nói là còn vội vàng hơn cô nữa cơ. Gửi tin nhắn cho ba ba xong, Mạc Từ Yên nhờ bác Hải chở cô đến tập đoàn Mạc thị, dù sao cô cũng đủ lớn rồi, tiếp quản công ty là chuyện nên làm, hơn nữa Mạc gia chỉ có một đứa con gái là cô, sao cô có thể bỏ mặc được. Chuyện kiếp trước cô chưa từng quên, nhưng bản thân cô đã tự nói với mình, tuyệt đối sẽ không để kiếp trước tái diễn, một kiếp là quá đủ rồi!

Mạc gia vào thương trường nhiều năm, hắc bạch lưỡng đạo đều nể mặt, hơn nữa lại có Vân gia ở phía sau, không ai dám đắc tội, Mạc thị kinh doanh các

ngành nghề, trên khắp đất nước Trung Quốc này hay là nước ngoài thì Mạc thị đều tấn công vào, bắt kẻ nghe nào Mạc thị cũng kinh doanh, tất nhiên không mua bán trái phép hay làm chuyện phạm pháp, Mạc gia từ đó đến giờ vẫn giữ nguyên quy tắc của bản thân, tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp.

Mạc Từ Yên đứng trước cửa Mạc thị đột nhiên cảm thấy ba ba thật tài giỏi, gánh vác Mạc thị đi đến ngày hôm nay quả thật không dễ dàng gì, thật ra thì muốn hai bàn tay trắng dựng lên sự nghiệp là rất khó khăn, nhưng muốn phá hủy nó lại dễ dàng như trở bàn tay, Mạc Từ Yên cô tuyệt đối sẽ không để Mạc thị bị hủy hoại trong tay mình!

Đi vào bên trong, máy lạnh lập tức phả vào mặt, cảm giác mát mẻ này khiến Mạc Từ Yên thở ra, cô đi đến quầy tiếp tân, lập tức nhân viên tiếp tân lịch sự mở miệng: “Xin chào, xin hỏi cô tìm ai?!”

“Tìm chủ tịch của các người!” Mạc Từ Yên trời sinh lạnh nhạt, cô lại có chút hướng nội nên không thích nói chuyện với người khác, nếu không phải người tiếp xúc với cô nhiều thì sẽ tưởng rằng cô rất khó tiếp cận, tính tình đại tiểu thư khiến người khác chán ghét.

“Xin lỗi, chủ tịch chúng tôi hiện đang họp...” Nhân viên tiếp tân cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng, kể từ khi cô vừa bước chân vào tất cả mọi người đều nhìn cô, dường như cô chính là trung tâm của vũ trụ, ngay cả con gái cũng không kìm lòng được. Mái tóc xoăn dài để tự nhiên mặc một chiếc váy màu tím ôm sát người, để lộ đường cong tuyệt đẹp, da cô vốn dĩ đã trắng, màu tím của chiếc váy càng khiến cho làn da của cô trắng hơn vài phần, cô xinh đẹp đến nỗi khiến mọi cô gái trong công ty đều không khỏi ghen tỵ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiếp Quản (2)

Càng nhìn tiếp tân càng nghi ngờ, liệu đây có phải tình nhân bên ngoài của chủ tịch hay không? Nhưng rất nhanh cô liền bác bỏ suy nghĩ này của mình, chủ tịch rất yêu thương phu nhân, chuyện này trên dưới Mạc thị ai ai cũng biết, có lần phu nhân mang com đến, đang trong cuộc họp quan trọng chủ tịch không chút do dự đi ra ngoài, để lại một đám cổ đông hai mặt nhìn nhau, chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi đi ra bên ngoài, cảnh tượng chủ tịch bón họ ôn nhu săn sóc phu nhân, bỏ mặc cuộc họp quan trọng chỉ để ăn com cùng phu nhân, chuyện này nhanh chóng truyền ra, một đồn mười, mười đồn trăm, vì vậy bọn họ hiểu rõ chủ tịch là một tấm chồng lí tưởng, trong mơ của biết bao cô gái, tuyệt đối sẽ không có tình nhân bên ngoài!

Mạc Từ Yên nhú mày, cũng không có ý định làm khó người khác, dù sao người ta cũng khó khăn lắm mới có thể kiếm được việc làm nuôi sống bản thân, so với đại tiểu thư từ nhỏ đã được nuông chiều như cô đây, quả thật không thể so sánh.

Mạc Từ Yên đang định mở miệng bảo cô sẽ chờ, còn chưa kịp lên tiếng thì phía sau một giọng nói truyền đến:

“Yên Nhi?”

Mạc Từ Yên quay người, một người đàn ông trạc tuổi ba cô đứng đó, ông ăn vận lịch sự, bộ tây trang đen kết hợp với mắt kính đen khiến ông trở nên nghiêm nghị, khi thấy xác định là cô ông mới mở mắt kính ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn có chút hung ác, không ít người sợ hãi ông nhưng Mạc Từ Yên biết ông không phải người xấu, người này là Phó Hồng Minh - anh em kết nghĩa với ba cô.

“Chú Phó!” Mạc Từ Yên lễ phép chào một tiếng, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo, làm việc dưới trướng ông ngoại cô, sau khi quen biết ba cô thì liền vứt bỏ thân phận đại ca Minh bang, dẫn thân vào bạch đạo cùng ba cô xây dựng Mạc thị, có thể nói Mạc thị được như ngày hôm nay Phó Hồng Minh có công không nhỏ.

Đối với người chú này Mạc Từ Yên cảm thấy có lỗi không ít, kiếp trước ông coi cô như con gái, hết mực yêu thương chiều chuộng, khi biết Trác Lâm phụ tình cô ông đã cho không ít người đi đánh Trác Lâm, nếu không phải cô cùng ba ra sức khuyên ngăn thì chỉ sợ Trác Lâm sớm đã nằm viện, chứ không phải chỉ đơn giản là bị thương nhẹ.

Sau đó cô vì Trác Lâm mà bán rẻ Mạc thị ông đã nhìn cô với ánh mắt thất vọng, vì vậy ông hợp tác với anh để giữ gìn Mạc thị, vốn dĩ ông không muốn tổn thương cô, thấy cô vì hấn bất chấp tất cả ông đành bỏ cuộc, để lại Mạc thị cho anh quản lí, sau đó lại trở về dưới trướng của ông ngoại cô.

Càng nghĩ ánh mắt cô càng mơ màng, đôi mắt sớm đã nhắm lè nhưng cố kìm nén không cho rơi xuống. Kiếp trước không biết cô đã bỏ qua bao nhiêu chuyện, bỏ qua bao nhiêu người hết lòng yêu thương cô... cuối cùng chỉ còn một mình cô cô đơn trên thế giới này, rốt cuộc là vì cái gì?!

Theo đuổi một tình yêu mù quáng không có kết quả, mất hết tất cả mọi thứ... ngay cả anh cũng quay lưng lại với cô. Nghĩ đến đây nước mắt không kìm được mà rơi xuống khiến Phó Hồng Minh đối diện bối rối: “Yên Nhi, làm sao vậy? Có phải tên họ Trác đó lại bắt nạt cháu không?!”

Mạc Từ Yên vốn đang đắm chìm trong quá khứ, nghe sự quan tâm trong lời nói của ông trong lòng không khỏi cảm động, nhin không được mỉm cười trấn an ông: “Chú Phó chú nghĩ nhiều rồi, chỉ là lâu ngày không gặp cháu rất nhớ chú!”

Mặc kệ kiếp trước thế nào, Mạc Từ Yên không muốn suy nghĩ nữa, trải qua bao năm tháng tang thương Mạc Từ Yên cô sớm đã trưởng thành, không còn ngu ngốc như trước kia nữa, càng không bị lừa bởi tình yêu mù quáng đối với Trác Lâm. Những người yêu thương cô, quan tâm cô cô nhất định sẽ

trân trọng, còn Trác Lâm hay những thứ liên quan đến hắn... bất quá chỉ là quá khứ mà thôi!

“Ha ha, con bé này, chú cũng rất nhớ cháu, ba cháu biết cháu đến nên đã dặn chú ra đón cháu. Đi, chú dẫn cháu đi đến phòng ba cháu, ba cháu đang bận họp!” Xoa đầu cô, Phó Hồng Minh mỉm cười, cũng không nhắc đến chuyện Trác Lâm nữa, phân phó trợ lý pha một ly trà cùng vài món điểm tâm mang đến phòng chủ tịch, hai người nhanh chóng đi vào thang máy.

Nhân viên tiếp tân ở sau cô sớm đã tròn mắt kinh ngạc, trong lòng vui sướng hét lên: “Là đại tiểu thư a!” không hổ danh là con gái của chủ tịch và phu nhân, hèn gì nhìn cô trong xinh đẹp như thế, so với An Nhiên nữ thần - Ảnh hậu trong làng giải trí còn đẹp hơn mấy phần, trong lòng không khỏi hâm mộ, đường gien di truyền của chủ tịch bọn họ quả thật quá tốt!

~~~~

“Ta nghe ba cháu nói là cháu muốn đến công ty học tập?”

Nhấp một ngụm trà, Mạc Từ Yên mới mỉm cười khẳng định: “Vâng, cháu quả thật muốn đến công ty học tập, dù sao sớm hay muộn cháu cũng sẽ tiếp quản Mạc thị.”

Nói thật, bản thân cô không thích kinh doanh nhưng thân là người thừa kế duy nhất của Mạc thị, cho dù không muốn Mạc Từ Yên cô vẫn phải tiếp quản Mạc thị, không sớm thì muộn. Vì vậy cô sẽ cố gắng học tập, tất nhiên mong có thể sớm ngày gả cho anh, sau đó đưa Mạc thị cho anh quản lý, cô chỉ cần ở nhà làm “vợ hiền dâu thảo” là được rồi!

Bị suy nghĩa của bản thân dọa sợ, Mạc Từ Yên không khỏi đỏ mặt, nhanh chóng lấy lại tinh thần ném vấn đề này ra sau đầu, chuyên tâm nói chuyện cùng Phó Hồng Minh.

Thấy giọng điệu khẳng định của Mạc Từ Yên, người làm chủ như Phó Hồng Minh tránh không khỏi vui mừng. Trước kia Yên Nhi vì tên tiểu tử Trác Lâm kia mà không ít lần cãi nhau với ông, khi đó ông cũng thông cảm, dù sao cô cũng là cháu gái ông, thiếu nữ mười sáu đắm chìm trong mối tình đầu khó lòng dứt ra ông hiểu được. Nhưng khi nghe tin con bé vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử, Phó Hồng Minh đau lòng không thôi, ông là người hắc đạo, không vợ không con, lần đầu nhìn thấy Yên Nhi đã xem con bé như con gái mà đối đãi, vậy mà con bé lại vì tên đồn mặt đỏ mà không biết thương bản thân.

“Cháu có suy nghĩ thế chú rất vui mừng, xem ra Yên Nhi đã trưởng thành hơn rồi!”

“Chú, cháu biết chú lo lắng cho cháu, cháu xin lỗi vì thời gian qua vì Trác Lâm mà đã đối xử không phải với chú... cháu quả thật hối hận, cháu biết tất cả nhưng việc chú làm là vì lo lắng cho cháu. Trải qua một lần suýt chết, cuối cùng cháu đã thông suốt rồi, dù sao “đưa hái xanh không ngọt”, cháu hiểu đạo lý này... hắn không yêu cháu, cháu cũng không muốn mặt nóng của bản thân đi dán móng lạnh người ta.” Ngữ khí nhẹ nhàng, đến gần cuối câu âm thanh có chút cao, bộ dạng kiêu ngạo của đại tiểu thư khiến Phó Hồng Minh đối diện kinh ngạc.

Mạc Từ Yên biết Phó Hồng Minh vì cô sợ cô đau lòng nên mới tránh không nhắc đến Trác Lâm, nếu không nghe cháu gái báo bối vì tên họ Trác đó mà cắt cổ tay tự tử thì chỉ sợ ông sớm đã giáo huấn cô một trận rồi. Sống một kiếp Mạc Từ Yên sớm đã trở nên nhạy bén, nhìn bộ dạng của Phó Hồng Minh cô liền biết ông đang nghĩ gì, dù sao ông cũng không phải là người giỏi che giấu cảm xúc.

“Cháu nói là sự thật?” Phó Hồng Minh kinh ngạc, vừa vui vừa mừng, tâm tình phức tạp. Dù sao ông cũng nhìn con bé từ nhỏ đến lớn, tình cảm của cô dành cho Trác Lâm nhiều thế nào ông làm sao không, chỉ là hiện tại nghe Mạc Từ Yên nói vậy, nhìn bộ dạng ung dung của cô, dường như quả đã thật đã quên tên họ Trác đó Phó Hồng Minh mới yên tâm thở dài. Xem ra con bé thật sự trưởng thành, có lẽ vì một lần suýt chết nên con bé mới có suy nghĩ như thế, nếu như vậy ông tình nguyện tin cô một lần!

“Chẳng lẽ chú không tin Yên Nhi sao?” Giọng nói có chút giận dỗi khiến Phó Hồng Minh bật cười: “Mới vừa khen cháu trưởng xong cháu lại làm nũng rồi!”

Nghe ông nói vậy Mạc Từ Yên vô cùng vui vẻ, có được sự tin tưởng của ông tất nhiên cô sẽ không khiến ông thất vọng.

“Hai chú cháu nói chuyện gì mà vui vẻ quá vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Là Anh?!

“Ba!”

“Lão đại!”

Người đàn ông từ cửa bước vào, trên người mặc một bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, chất liệu vải mềm mại, người hiểu biết nhìn vào tất nhiên

nhận ra đây không phải loại vải rẻ tiền, caravat sọc màu xanh dương, kết hợp với bộ vest vô cùng hợp mắt. Hơn nữa người đàn ông trước mắt này cũng là một mỹ nam hiếm có, mặc dù ông đã bước vào tuổi tứ tuần nhưng gương mặt ông vẫn điển trai như thường, vừa nhìn vào thì đã biết hẳn còn trẻ ông có nợ đào hoa, khiến không ít thiếu nữ vì ông mà say mê.

Mạc Vũ Hiên bắt đầu nhìn Phó Hồng Minh: “Hồng Minh, ở công ty đừng gọi tôi là lão đại, mọi người nghe được sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Ha ha, em quên mất!” Phó Hồng Minh cười trừ, khi không có người ngoài ông vẫn gọi Mạc Vũ Hiên một tiếng “lão đại”, dù sao bọn họ quen nhau hai mươi mấy năm, không chỉ là bạn thân mà còn là anh em vào sinh ra tử với nhau. Nếu không phải có Mạc Vũ Hiên, chỉ sợ giờ này ông vẫn đang lẩn lộn trong hắc đạo, làm đại ca Minh bang ngày ngày chém giết, sống trong máu tươi, nào có khoảng thời gian yên bình như vậy?!

Mạc Vũ Hiên cũng không nói gì, tính tình Phó Hồng Minh ông cũng hiểu rõ đôi chút, Phó Hồng Minh là người của hắc đạo tất nhiên không giỏi những chuyện giao tiếp, dù sao hắc đạo vốn dĩ thẳng thắn, thù kẻ họ cầm dao chém giết, còn hơn bắt họ học những quy tắc cứng nhắc thế này.

Thế nhưng người của hắc đạo lúc nào cũng trọng tình trọng nghĩa, có on nhất định sẽ báo đáp, còn hơn những kẻ bạch đạo hai mặt, bề ngoài tốt bụng nhưng trong lòng không biết đang suy tính chuyện gì!

Mạc Từ Yên nghe vậy liền cười trộm, tên gọi “lão đại” này của ba cô xuất phát từ một câu chuyện xưa, khi đó ba cô còn chưa quen mẹ. Hồi đi học Mạc Vũ Hiên có không ít tiếng tăm, trong giới hắc đạo cũng có người biết đến ông, Phó Hồng Minh khi đó là đại ca của Minh bang, nghe danh Mạc Vũ Hiên liền đi thách đấu, đánh đánh đấm đấm một hồi, người thua tất nhiên là Phó Hồng Minh, nhưng Phó Hồng Minh nào đơn giản chịu thua như vậy? Sau đó ngày ngày, Mạc Vũ Hiên bắt đầu có một cái đuôi, Phó Hồng Minh không ngừng thách đấu với ông, một thời gian sau hai người trở thành anh em kết nghĩa, quả thật là không đánh không quen biết. Nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải nhờ Phó Hồng Minh, Mạc Vũ Hiên chỉ sợ lúc này vẫn còn độc thân, may mắn nhờ có Vân Hinh Như xuất hiện, Mạc Từ Yên cô mới có thể tồn tại trên thế giới này, nói chính xác hơn Phó Hồng Minh là ông mai của ba mẹ cô.

“Thôi, hai cha con nói chuyện đi, em còn có chút việc.” Phó Hồng Minh nói xong liền nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng tư cho hai cha con.

Mạc Vũ Hiên nhìn con gái, lúc này gương mặt của ông trở nên nghiêm nghị, lạnh nhạt mở miệng: “Con quả thật muốn đến công ty học tập? Con đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?!”

Lúc này nghe Vân Hinh Như gọi điện đến nói, Mạc Vũ Hiên còn không dám tin tưởng. Không phải ông không tin vợ mà con gái họ từ trước đến nay vẫn luôn ham chơi, chưa bao giờ có hứng thú với kinh doanh, hơn nữa sự xuất hiện của Trác Lân càng khiến cho bọn họ nhận thức rằng cô quá ngây thơ, ngay cả một tên tiểu tử tầm thường của Trác gia cũng có thể lừa gạt khiến cô không màng an nguy của bản thân, huống hồ là thương trường hiểm ác, cô vốn dĩ không thích hợp với nơi phức tạp như thương trường. Thế nhưng, Mạc gia chỉ có người thừa kế duy nhất là Mạc Từ Yên, sớm hay muộn cô cũng phải gánh vác sản nghiệp của gia tộc, vì vậy mới có hôn sự hai năm trước, Âm Dạ Duật là một người tài giỏi, điều này Mạc Vũ Hiên ông hiểu rõ hơn ai hết, hơn nữa hai nhà lại là thế giao, sau khi gả cô đi, ông liền đem Mạc thị giao cho con rể, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, dù sao vợ chồng bọn họ cũng đã lớn tuổi, nên tìm một nơi yên bình sống hết quãng đời còn lại.

Bất quá Âm Dạ Duật từ chối, mặc dù hôn sự không thành nhưng Mạc Vũ Hiên vẫn không có ý trách anh, nhân phẩm của anh thế nào ông còn không rõ sao, một người đàn ông tốt như anh đúng là khó mà gặp được, chỉ tiếc con gái ông không có phúc.

Vốn nghĩ chuyện này kết thúc tại đây, không ngờ hai năm sau hai nhà lại dậy lên một cơn sóng. Tối qua nghe vợ nhắc Minh Tâm gọi đến, bảo con gái đi cùng Âm Dạ Duật, hai người mẹ lại một lần nữa muốn tạo cơ hội cho bọn nhỏ, bị vợ thuyết phục Mạc Vũ Hiên tất nhiên nghe theo.

Hiện tại con gái lại muốn đến công ty học tập, Mạc Vũ Hiên tuy bất ngờ nhưng cũng không có phản ứng gì, mặc dù là con gái ông nhưng Mạc Vũ Hiên vẫn không dám giao Mạc thị cho cô quản lý, dù sao cô cũng còn quá trẻ, kinh nghiệm lại chưa có, cô đồng ý trong công ty nhất định sẽ bất mãn. Ông không muốn tạo áp lực cho con gái, thế nhưng nhìn con gái hiện tại không hiểu sao Mạc Vũ Hiên lại cảm thấy yên tâm, có lẽ vì sau khi chia tay Trác Lân, con gái đột nhiên thay đổi, trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn.

“Ba, con quả thật đã nghĩ rất kỹ, con là người thừa kế duy nhất của Mạc gia, con nhất định sẽ cố gắng học tập, sẽ không để ba thất vọng!” Ngữ khí khẳng định, Mạc Từ Yên buông tách trà xuống ngược mặt lên nhìn ông, ánh mắt kiên định của cô khiến ông hài lòng gật đầu.

“Nếu ý con đã quyết, người làm cha này tất nhiên sẽ tin tưởng.”

“Ba, cảm ơn ba!” Lời nói này là thật lòng, ba nguyện ý tin tưởng cô, Mạc Từ Yên vui mừng còn không kịp. Chỉ đáng tiếc trước kia cô không nhận ra mọi việc sớm hơn, rốt cuộc cô đã khiến bao nhiêu người yêu thương phải chịu tổn thương rồi?! Một người, hai người... hay rất nhiều? Mạc Từ Yên không biết, nhưng đời này, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện lặp lại, cô... sẽ bù đắp lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, tuyệt đối không để họ bị tổn thương nữa.

Mạc Từ Yên mỉm cười nhẹ, giống như đóa hoa u lan yếu ớt nở trong bóng đêm, chỉ đơn giản như vậy cũng khiến cho tất cả mọi người không thể dời mắt, gương mặt giống Vân Hinh Như vợ ông đến tám phần khiến Mạc Vũ Hiên thờ dãi một hồi. Con gái ngày lớn ngày càng giống vợ, xinh đẹp như vậy, mỹ lệ như vậy... bất quá cô không hưởng ghen của ông, nếu không sao lại ngu ngốc đi yêu tên tiểu tử họ Trác đó chứ?!

“Con còn chưa có kinh nghiệm kinh doanh nên ta sẽ giới thiệu cho con một người, con theo người đó học tập nhất định sẽ nhanh chóng có thể giúp ta quản lý Mạc thị!”

Mạc Từ Yên kinh ngạc: “Có người khiến ba tin tưởng như vậy sao? Có phải chú Phó không ạ?” Ngoài trừ Phó Hồng Minh, cô thật sự không nghĩ đến người nào khác. Dù sao có được sự tin tưởng của ba cô không hề dễ dàng, Phó Hồng Minh là Tổng giám đốc của Mạc thị, hơn nữa là cánh tay đắc lực của ba cô, trong công ty này người ba cô tin tưởng nhất không ai khác ngoài Phó Hồng Minh, hơn nữa ông cũng có kinh nghiệm mười mấy năm trên thương trường... vừa có năng lực, lại được sự tin tưởng của ba cô, không phải Phó Hồng Minh thì là ai?!

“Không phải!” Mạc Vũ Hiên lắc đầu, không thể không nói ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí này là Phó Hồng Minh, nếu là bình tất nhiên ông sẽ chọn ông ấy, thế nhưng ông không chỉ là chọn người đến dạy cho con gái mình đơn giản như vậy, dựa vào mệnh lệnh của vợ yêu, nếu để bà biết được người đó là Phó Hồng Minh, chỉ sợ ông khó mà sống qua ngày với Hình Như.

“Không phải sao?” Mạc Tử Yên nghiêng đầu suy nghĩ, kiếp trước cô cũng không có tiếp quản Mạc thị nên cũng không biết mọi chuyện diễn ra thế nào, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc người đó là ai?!

“Ba đã gọi cho cậu ta, một lát nữa cậu ta sẽ đến.” Dứt lời Mạc Vũ Hiên tiếp tục làm việc, bỏ mặc con gái ngồi đó suy nghĩ vẩn vơ.

Khoảng mười lăm phút sau, thư ký gọi đến thông báo “Người đó đã đến” Mạc Vũ Hiên đơn giản bảo cho cậu ta vào sau đó liếc mắt nhìn Mạc Tử Yên đang ngồi ăn điểm tâm trên sofa, nở nụ cười bí hiểm rồi nhìn về phía cửa, Mạc Tử Yên phát hiện nụ cười của ba cô liền không khỏi sợ hãi, trong lòng thấp thỏm không yên.

Ba cô từ trước đến nay vốn dĩ rất ít cười, huống hồ nụ cười bí hiểm như vừa nãy... cô không khỏi run lên, cảm giác như bị người khác tính kế khiến Mạc Tử Yên khó chịu, thế nhưng cô vẫn tò mò dõi theo cánh cửa.

“Cạch.” Cánh cửa mở ra, người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, vừa nhìn Mạc Tử Yên liền không khỏi tròn mắt kinh ngạc, trong lòng đủ loại tư vị không nói lên lời.

Là anh?!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một Tiếng “Tiểu Yên”

Người đàn ông đứng đó, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng được cắt may tinh tế, quần tây đen gọn gàng thẳng tắp, để lộ dáng người cao gầy, khí chất thanh đạm nhẹ nhàng, không cần nhìn vào gương mặt, chỉ xét về khí chất thôi trên đời này cũng hiếm có người có thể so sánh với anh, mà người này không ai khác chính là Âm Dạ Duật!

Mạc Tử Yên kinh ngạc, cảm xúc đan xen vào nhau, không khỏi nhớ đến nụ cười vừa nãy của Mạc Vũ Hiên, nhất thời hiểu ra vấn đề. Người mà ba tin tưởng muốn cô đi theo học tập không phải chú Phó mà là anh, tuy nhiên điều này khiến cô cảm thấy khó hiểu, Mạc thị không phải thiếu nhân tài, ba muốn cô tiếp quản Mạc thị thì không phải tốt hơn hết là nên chọn người trong công ty sao, như chú Phó chẳng hạn?

Nếu là hai năm trước, chuyện này xảy ra thì cô cũng chẳng lấy làm lạ, hai nhà vốn là thế giao, sự việc này chỉ là cái cớ để hai người họ bồi dưỡng tình cảm. Nhưng bởi vì hôn sự không thành, hai nhà mặc dù còn qua lại nhưng ít nhiều vẫn gượng gạo, biết rõ tính tình của ba nhưng cô không ngờ, thế mà hiện tại ba lại nhờ đến anh?!

“Mạc tổng, chào chú!” Anh lễ phép gật đầu chào Mạc Vũ Hiên, ánh mắt như có như không liếc qua vị trí của cô.

Ba ngày không gặp cô vẫn xinh đẹp như vậy, hôm nay cô mặc chiếc váy tím ôm sát người, để lộ đường cong quyến rũ, nổi bật làn da trắng nõn của cô, cô ngồi im lặng một góc sofa tựa như đoá hoa oai hương yên tĩnh không màng thế sự nhưng vẫn khiến người khác chú ý đến, ánh mắt không khỏi dõi theo cô. Âm Dạ Duật phát hiện, bất kể là chiếc váy màu gì chỉ cần khoác lên người cô thì cho dù không thích hợp cũng trở nên vô cùng hài hòa, màu tím thùy chung nhẹ nhàng nhưng không kém phần quyến rũ.

Mạc Vũ Hiên thấy anh liền vui vẻ ra mặt, mỉm cười: “Cháu ngồi đi, đừng khách sáo.” Phân phó thư ký mang cà phê cho anh, ánh mắt ông rơi vào người con gái bảo bối rồi tiếp tục nói: “Duật, đây là Yên Nhi, hai đứa đã từng gặp nhau!”

Âm Dạ Duật là đứa con rể mà ông hài lòng nhất, nhìn anh từ nhỏ đến lớn, bất kể là thái độ hay phong cách làm việc đều khiến ông hài lòng không thôi, giao Mạc thị cùng con gái bảo bối cho anh, ông hết sức yên tâm. Nhưng người tính không bằng trời tính, con gái không chịu mối hôn sự này, người làm cha như ông cũng vô cùng khó xử, tiểu tử nhà họ Trác ông cũng gặp vài lần, mặc dù cũng là “nhân trung chi long” nhưng so với đứa con rể trước mắt vẫn kém xa, chỉ nhìn cách đối xử với con gái bảo bối nhà ông, ông liền hiểu rõ Trác Lâm không xứng đáng với tình yêu của cô.

Âm Dạ Duật là con người lạnh nhạt, mặc dù giữa anh và con gái ông không có cái gọi là tình yêu nhưng sau khi kết hôn, cô đã là vợ anh, ông tin rằng anh sẽ đối xử tốt với cô, ít nhất dựa vào quan hệ hai nhà, anh sẽ không khiến cô phải chịu bất kỳ ủy khuất gì.

“Xin chào, Mạc tiểu thư!” Âm Dạ Duật gật đầu, nhớ đến mục đích ngày hôm nay của bản thân, trong lòng không khỏi cười khổ. Tối qua vừa về đến nhà, anh đã phải đối diện với gương mặt dầm lệ của mẫu thân đại nhân, còn có ánh mắt sắc như dao của phụ thân đại nhân, một lúc sau anh rốt cuộc cũng hiểu vấn đề, bởi vì anh luôn trốn xem mắt khiến mẹ đau lòng khóc lóc, cha anh tức giận, nói tới nói lui rốt cuộc thì hôm nay anh phải đến đây gặp cô.

Mạc tiểu thư...? Đạm mạc xa cách như vậy khiến Mạc Tử Yên giật mình, ngẩn đầu lên nhìn anh, ánh mắt lóe lên tia sáng không rõ, ngập ngừng mở miệng: “Xin chào...”

Nghe được anh gọi, Mạc Từ Yên sớm đã tức giận, vứt bỏ chuyện ba cô làm sao phải nhờ đến anh ra sau đầu, trong lòng thầm mắng Âm Dạ Duật đáng ghét. Anh lạnh nhạt như thế, xa cách như thế, còn gọi cô là Mạc tiểu thư, so với Châu tiểu thư hôm trước cùng những cô gái anh đi xem mắt thì có khác gì?!

Con tức bị ghen không thể phát tác, chỉ có thể im lặng ngồi đó, cô không muốn bản thân cùng những cô gái khác đánh đồng nhưng cách anh đối xử với cô như người xa lạ khiến cô cảm thấy không vui. Cô biết trước kia là bản thân cô sai, nhưng ông trời cho cô cơ hội sửa lỗi chẳng lẽ anh lại không cho cô cơ hội sao? Mặc dù biết theo đuổi anh không phải dễ dàng nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy uất ức.

Thấy biểu hiện của con gái, Mạc Vũ Hiên không khỏi suy nghĩ đến lời nói của vợ, hài lòng gật đầu, xem ra lần này Hình Như quả thật đã suy nghĩ đúng, con gái đúng là có thiện cảm đối với Âm Dạ Duật. Bất quá tuổi trẻ thời nay thật là khó hiểu, xem chừng ông đã già, con gái nếu thích Âm Dạ Duật, ông vui mừng còn không kịp sao có thể phản đối, chỉ là nếu con gái vẫn chưa quên Trắc Lâm mà đến với Âm Dạ Duật thì...

“Duật, Yên Nhi muốn đến công ty học tập nhưng trong công ty không có nhân tài, ta thấy cháu có tài năng lại có kinh nghiệm, không biết cháu có đồng ý nhận lời dạy dỗ con gái bảo bối của ta không?!” Mạc Vũ Hiên nói dối không chớp mắt, đường đường là chủ tịch của Mạc thị, lại đi nói công ty của bản thân không có nhân tài, chuyện này đồn ra ngoài danh tiếng Mạc thị lập tức sụp đổ không ít, bất quá vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà vợ đã giao, Mạc tổng của chúng ta không hề biết hai chữ vô sỉ viết thế nào.

Âm Dạ Duật nghe vậy chỉ có thể cười trừ: “Mạc tổng nói đùa, bất quá chú đã mở lời, cháu cung kính không bằng tuân mệnh.” Nếu không đồng ý, chỉ sợ tới nay về đến nhà anh phải đối mặt với gương mặt khóc lóc của mẹ, cha anh thấy vậy đau lòng không thôi, lại bắt anh đi xem mắt.

Hai người đàn ông đều vì nhiệm vụ được giao hoàn thành mà cảm thấy vui vẻ, bỏ mặc Mạc Từ Yên buồn bực ngồi đó, không biết qua bao lâu rốt cuộc Mạc Vũ Hiên cũng hạ lệnh đuổi khách, hận không thể lập tức đóng gói cô bỏ lên xe anh khiến cô vốn buồn bực lại càng buồn bực.

Trên đường đi hai người không ai mở miệng, không khí căng thẳng đến đáng thương, để lại không ít nhân viên dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn đôi trai tài gái sắc sánh đôi bước khỏi cửa công ty.

Ngồi trên xe, ánh mắt cô rơi vào hàng cây bên đường, trong lòng suy nghĩ vẫn vơ đột nhiên một giọng nói trầm thấp truyền đến: “Mạc tiểu thư dường như không đồng ý với cách làm của Mạc tổng? Không sao, nếu như vậy hiện tại quay trở lại vẫn còn kịp.”

Mạc Từ Yên nhìn anh, gương mặt anh thập phần nghiêm túc, bộ dạng định quay đầu xe khiến cô không khỏi mở miệng ngăn cản: “Không phải...”

“Sao?” Âm Dạ Duật ngừng xe bên đường, lúc này anh mới quay đầu đối diện với ánh mắt cô, đôi mắt anh trong suốt như nước, hoàn toàn tĩnh lặng, giọng nói gần sát bên tai, mùi trà xanh thoang thoảng giữa chớp mũi khiến cô giật mình cúi đầu.

“Không cần phải quay về...”

“Mạc tiểu thư, nếu cô không muốn cũng không cần phải ép mình, nhìn gương mặt tức giận của cô tôi có thể hiểu.”

“Không phải!” Mạc Từ Yên lắc đầu, phủ nhận lời nói của anh.

“Cô đang tức giận?!” Tuy là câu hỏi nhưng giọng điệu khẳng định khiến cô không khỏi giận dữ: “Không có!”

Nhìn giọng điệu trẻ con của cô, đột nhiên trong đầu anh lóe lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô, vì vậy anh tiếp tục mở miệng: “Cô có.”

“Không có...”

“Cô có!”

“Đúng vậy, em là đang tức giận!” Nghe ra giọng điệu cười cợt trong lời nói của anh, con giận vốn bị cô kìm nén nửa ngày trời rốt cuộc không nhịn được nữa mà bộc phát.

“Tôi khiến cô tức giận?”

“Đúng vậy, là anh chọc giận em!”

Âm Dạ Duật nheo mắt: “Mạc tiểu thư, tôi không nhớ...” Anh còn chưa dứt lời đã bị Mạc Từ Yên cướp mất: “Không cho gọi!”

Lúc này Mạc Từ Yên ngẩng đầu lên, ánh mắt cô sáng như sao, bên ngoài xe cô chạy không ngừng, ồn ào náo nhiệt nhưng anh vẫn nghe rõ mồn một lời nói của cô: “Không cho phép anh gọi là Mạc tiểu thư!”

“Ồ?” Âm Dạ Duật mặt không biểu tình, chờ đợi lời nói tiếp theo của cô.

“Anh... anh có thể học theo mẹ anh gọi em một tiếng ‘Yên Nhi’ hoặc cũng có thể...” Gọi em là bà xã.

Bất quá lời nói phía sau cô không dám mở miệng, hiện tại quan hệ giữa bọn họ còn chưa tiến triển đến mức đó, nói bọn họ là người yêu, Mạc Từ Yên cảm thấy không giống, anh xa cách như vậy, cho dù muốn cô cũng khó mà đến gần, nói bọn họ là người xa lạ, nhớ những lần trước bọn họ tỏ ra thân mật khiến cô không khỏi đỏ mặt, đến người khác cũng khó mà tin tưởng hờ là cô?! Nói tóm lại, quan hệ của họ vô cùng ái muội, không thể giải thích được!

“Theo như trí nhớ của tôi, tôi và cô không thân như vậy?!”

Mạc Từ Yên cảm môi, rừ mắt không thèm nhìn đến gương mặt tuấn tú của anh nữa, ánh mắt cô không khỏi đổ lên dòng người không ngừng qua lại, trong lòng cảm thấy uất ức không thôi.

Cuộc sống hôn nhân của họ tuy không có tình yêu nhưng không vì có phải vì giao tình giữa hai nhà hay ba cô ủy thác mà anh đối xử với cô rất tốt, mặc dù gặp mặt nhau không nhiều nhưng sự quan tâm anh dành cho cô là một lời không thể nói hết, mùa hè nóng nực anh sẽ thu xếp công việc đưa cô đi nghỉ mát, mùa đông lạnh giá anh sẽ về sớm bảo đi Hà nấu canh nóng cho cô, còn mua không ít áo lông cho cô, chỉ sợ cô sẽ cảm lạnh. Cô biết anh quan tâm cô nhưng vì bị tình yêu đối với Trác Lân che mờ mắt, nếu không... đứng trước một người đàn ông như anh, bất kể cô gái nào cũng sẽ động lòng!

“Tiểu Yên.”

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Rốt cuộc Mạc Từ Yên cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt mở to, dường như không thể tin được hai chữ “Tiểu Yên” đó lại xuất phát từ anh.

Kí ức lùa về, không khỏi nhớ đến ngày tổ chức hôn lễ của bọn họ, trong phòng cô dâu, anh đứng trước mặt cô, gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” khiến cô kinh ngạc, còn chưa đợi cô mở miệng anh đã nói tiếp, nói xong anh quay người rời đi, để lại cô ngẩn ngơ đứng đó, trong lòng không rõ tư vị.

Đến tận bây giờ Mạc Từ Yên vẫn chưa từng quên, khi đó anh nói:

“Tôi sẽ không gọi em là Yên Nhi, bởi vì bây giờ em đã là vợ của tôi, tôi muốn gọi em một cái tên chỉ thuộc về một mình tôi - Tiểu Yên.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thư Ký

“Tiểu thư...”

“Vị tiểu thư này...”

Mạc Từ Yên hồi phục tinh thần, quay đầu theo tiếng gọi, chỉ thấy người đàn ông tuổi ngoài ba mươi mặc đồ bảo vệ đứng bên cửa xe không biết mở từ bao giờ, thấy cô nhìn sang ông không khỏi vui mừng cảm thán: “Tổng giám đốc đã vào trong rồi, không biết tiểu thư có muốn xuống xe hay không?” Nhiệm vụ của ông là lái xe tổng giám đốc vào bãi đỗ xe, nếu có trợ lý Trương bên cạnh thì cậu ta sẽ trực tiếp lái vào, hôm nay ông chỉ thấy một mình Tổng giám đốc đi ra ngoài, không ngờ trở về lại có thêm một cô gái. Chuyện riêng của tổng giám đốc, nhân viên bảo vệ như ông cũng không muốn nhiều chuyện, dù sao công việc này khó khăn lắm ông mới tìm được, chỉ là về ngoài của cô gái này quá bắt mắt, không muốn chú ý cũng khó, thấy Tổng giám đốc đã đi vào trong mà cô gái này vẫn ngẩn ngơ ngồi đó, ông mới bất đắc dĩ mở miệng thôi.

Giật mình, Mạc Từ Yên quay đầu nhìn sang ghế xe bên cạnh sớm đã không thấy bóng người, thậm chí có lẽ bản thân cô suy nghĩ quá nhập tâm mới không biết anh đã xuống xe từ khi nào. Đôi chân dài bước ra khỏi xe, ổn định thân hình Mạc Từ Yên không khỏi áy náy nhìn chú bảo vệ đứng đó, mở miệng: “Đã làm phiền chú!” Dứt lời liền quay người bước vào trong, để lại chú bảo vệ ánh mắt kinh ngạc không nói nên lời.

Tòa nhà lớn sừng sững hiện ra, giữa trung tâm đô thị lại càng làm cho nó trở nên không lồ, ánh sáng Mặt Trời phản chiếu qua khung cửa kính, không gian trở nên bùng sáng lạ thường. Âm Dạ thị - một trong những công ty bậc nhất của thành phố S, so với Mạc thị chỉ hơn chứ không kém, Âm Dạ là gia tộc lâu năm của thành phố S, một gia tộc quân nhân, nhiều đời cống hiến cho đất nước nhưng không biết vì sao đến đời của Âm Dạ Duệ thì lại chuyển sang kinh doanh. Tuy nhiên, chỉ trong vòng mười mấy năm Âm Dạ Duệ đã đưa Âm Dạ thị trở thành con rồng trong nền kinh tế, hơn hẳn nhiều công ty lớn khác khiến không ít lão già trong thương giới khiên nề.

Cô tuy làm dâu nhà anh năm năm nhưng nguyên nhân sâu xa trong đó Mạc Từ Yên cũng không rõ ràng, khi đó trong tâm của cô chỉ có một mình Trác Lân, hoàn toàn không chứa được hình ảnh của anh, cho dù anh và gia đình đối xử tốt với cô thế nào thì cũng không thể đã động đến trái tim cô.

Đi vào công ty, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đang đứng đó Mạc Từ Yên không chút do dự đi đến bên cạnh, kéo lấy tay áo người đàn ông, cho dù chỉ là bóng lưng thì cô vẫn có thể khẳng định đó là anh.

“Lúc này anh gọi em là gì?”

Tiểu Yên.

Đó là cái tên thuộc về anh, chỉ mình anh mới có thể gọi cô như vậy.

Từ khi trùng sinh, Mạc Từ Yên muốn quên đi tất cả mọi chuyện kiếp trước, quên đi mọi đau thương, lỗi lầm mà bản thân đã gây ra, quên đi tình yêu đối với Trác Lân để có thể toàn tâm toàn ý yêu anh nhưng cô không thể. Cho dù bắt đầu lại, cho dù ba mẹ tha thứ cho cô, cho dù kết thúc tình yêu đối với Trác Lân thì đêm đêm cô vẫn mơ thấy anh, thấy quá khứ sai lầm của cô, thấy anh từ từ rời xa cô...

Tiểu Yên - cái tên mà cô luôn giấu kín từ tận sâu trong đáy lòng, đã rất lâu Mạc Từ Yên chưa từng nghe qua, từ khi cô đẩy anh vào đường cùng thì anh đã không còn gọi cô một tiếng “Tiểu Yên” nữa, đến tận bây giờ vẫn chưa có ai gọi cô bằng cái tên đó, bởi vì chỉ có anh mới gọi cô như vậy.

Tuy chỉ là thoáng qua nhưng cô nghe rất rõ, là giọng nói của anh, thanh âm trầm thấp không lẫn vào đâu được, là mùi hương trà xanh thoang thoảng mà cả đời này Mạc Từ Yên chưa bao giờ quên.

Ám Dạ Duật nhìn xuống tay áo đang bị kéo, ánh mắt hàm chứa ý cười khó hiểu.

“Mạc thư ký, nơi này là công ty!”

Mạc... Mạc thư ký?!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, không khỏi ngẩn đầu nhìn xung quanh, công ty có không ít người qua lại, bất kể là khách hàng hay nhân viên thì ánh mắt họ vẫn tập trung vào người bọn họ, Mạc Từ Yên thầm than, vội vàng bỏ tay áo anh ra, gương mặt anh bình tĩnh không biểu tình đi thẳng vào thang máy, Mạc Từ Yên thấy vậy cũng vội vàng theo sau.

Khách hàng bộ dạng tò mò, trong lòng thầm suy đoán thân phận của hai người, trai tài gái sắc chung một chỗ tựa như bức tranh thủy mặc, đẹp đôi đến thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể diễn tả thành lời khiến người khác ngưỡng mộ không thôi. Bất quá so với khách hàng bình tĩnh đánh giá thì toàn thể nhân viên trong công ty không tránh khỏi hoảng hốt, Tổng giám đốc từ trước đến nay không gần nữ sắc, tầng 18 của Tổng giám đốc chỉ có Tôn thiếu cùng trợ lý Trương mới có thể đặt chân lên, không ít tin đồn bọn họ đoạn tụ, điều này mọi người đều biết, cũng khiến không ít nhân viên nữ tan nát cõi lòng.

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc đưa một cô gái đến công ty!

Lúc này thấy trợ lý Trương đứng đó thì bọn họ liền biết Tổng giám đốc đã trở lại, Tổng giám đốc đã đi vào mà xe vẫn đậu đó, chú bảo vệ cũng chưa lái xe vào bãi đỗ xe khiến không ít người cảm thấy kỳ lạ, một lúc sau, một cô gái bước xuống, mọi người đều thấy rõ ràng, cô gái đó là bước xuống từ xe Tổng giám đốc bọn họ!

Lần đầu tiên, Tổng giám đốc thân mật với một cô gái như vậy!

Cổ tay trắng nõn kéo lấy tay áo sơ mi trắng, khiến chiếc áo không khỏi nhăn lại một đoạn nhưng chủ nhân của nó dường như không để ý, hai người bộ dạng thân mật khiến toàn thể nhân viên công ty chỉ sợ bản thân hoa mắt!

Lần đầu tiên, bên người Tổng giám đốc xuất hiện một thư ký là nữ, hơn nữa bộ dạng còn xinh đẹp như thế này!

Từ trước đến nay bên người Tổng giám đốc chỉ có một người duy nhất là trợ lý Trương, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ của Tổng giám đốc cũng do một tay trợ lý Trương xử lý, điều này khiến người khác không khỏi nghĩ bọn họ là một đôi. Hiện tại, một cô gái xinh đẹp xuất hiện trở thành thư ký của Tổng giám đốc, chiếc ghế để trống bao lâu rồi cuộc cũng có người ngồi, mọi người tâm tình phức tạp nhìn theo bóng lưng hai người.

Thang máy yên tĩnh không ngừng đi lên, anh đang đọc tài liệu, Trương Đình bên cạnh im lặng đứng xem có sía sót gì không nên cô cũng không mở miệng làm phiền, bầu không khí ngột ngạt kết thúc khi âm thanh “Ting” vang lên, cửa thang máy mở ra, tầng 18 xuất hiện trước mắt bọn họ.

Căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến lòng cô không khỏi chạnh lại, đồ đạc trong phòng đều được sắp xếp như trong trí nhớ, chưa từng thay đổi, nhưng lại dư một cái bàn làm việc. Chiếc bàn được làm bằng gỗ, đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, bàn làm việc gọn gàng ngăn nắp, ngoài những vật dụng dành cho nhân viên, thứ khiến cô chú ý nhất chính là dòng chữ: Thư ký Mạc Từ Yên.

Hóa ra chiếc bàn này là dành cho cô!

“Trương Đình, sau này cô ấy sẽ là thư ký riêng của tôi.” Ám Dạ Duật nhận lấy tập tài liệu từ tay Trương Đình đi đến bên bàn làm việc, sau đó mới quay đầu nhìn cô, tiếp tục nói: “Từ bây giờ cô là thư ký của tôi, nếu có gì không hiểu có thể hỏi Trương Đình!”

Mạc Từ Yên gật đầu, nhìn người đàn ông trước mặt mở miệng: “Trợ lý Trương, mong được giúp đỡ.”

Trương Đình, hai mươi bảy tuổi, tướng mạo tuấn tú nghiêm nghị, tốt nghiệp đại học Harvard chuyên ngành kinh doanh của Mỹ, tính tình trầm tĩnh, tuy ít nói nhưng tài ăn nói không hề đơn giản, là cánh tay đắc lực của Ám Dạ Duật, một lòng trung thành với anh.

Mạc Từ Yên hiểu rất rõ về Trương Đình, sau khi cô gả cho anh thời gian gặp Trương Đình cũng không ít nhưng cô không mấy bận tâm, đến mấy năm sau gặp lại Trác Lân, cô mới vì hận mà phản bội anh, khi Ám Dạ thị rơi vào tay Trác Lân, Trương Đình tìm mọi cách liên hệ với Tôn Lãnh Diệt nhằm muốn lấy lại công ty, nhưng mọi kế hoạch liên bị phá vỡ bởi cô, điều này khiến cô cảm thấy có lỗi với Trương Đình.

“Mạc tiểu thư, mong được giúp đỡ.”

Khi Mạc Từ Yên đánh giá Trương Đình, đồng thời hần cũng đang đánh giá cô từ trên xuống dưới, Trương gia là một gia tộc nhỏ của thành phố S, vì mang ơn mà từ xa xưa đã một lòng cống hiến cho Âm Dạ gia, từ nhỏ hần đã cùng Âm Dạ Duật, Tồn Lãnh Diệt lớn lên, hần là cấp dưới đồng thời cũng là bạn bè, hôn sự hai năm trước của hai nhà Trương Đình tất nhiên biết rõ, vì vậy đối với Mạc Từ Yên hần cũng không khỏi khách sáo.

Tuy hôn sự hai nhà không thành nhưng phu nhân lại một lần nữa muốn gắn ghép hai người với nhau, lệnh cho hần phải trở thành nguyệt lão, trông chừng hai người, vốn dĩ Trương Đình không mấy tình nguyện nhưng hôm nay nhìn thấy hành động thân mật của hai người, ánh mắt không khỏi lóe sáng, xem ra nhiệm vụ phu nhân giao hần không phải không thể hoàn thành.

“Đừng gọi tôi là Mạc tiểu thư, tôi đến đây là để làm nhân viên, không phải làm tiểu thư, không cần khách sáo như vậy!” Mạc Từ Yên lắc đầu, đối với việc vì sao Trương Đình biết thân phận của cô, cô cũng không mấy bận tâm.

“Mạc thư ký, cô đi theo tôi, tôi sẽ giới thiệu công việc cho cô.”

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi theo Trương Đình ra khỏi cửa, trước khi cánh cửa khép lại cô vẫn không quên nhìn về phía anh, chỉ là ánh mắt Âm Dạ Duật chưa từng rời khỏi tài liệu, điều này khiến cô không khỏi ừ ừ cúi đầu.

Thu hết hành động của cô vào mắt, Trương Đình không khỏi cười thầm, cái này có phải gọi là “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” không? Bất quá nhớ đến hành động vừa rồi của hai người, hần không khỏi lắc đầu, rõ ràng hai người đều có ý mà, nếu không Âm Dạ Duật sao có thể để cô chạm vào người cơ chứ!?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Âm Dạ Gia

Buổi chiều, mặt trời phía tây bắt đầu lặn dần, bầu trời một màu đỏ xen lẫn sắc cam, ánh nắng chiều tà chiếu xuống mặt đất, mọi thứ dần chìm vào bóng đêm, một ngày nháy mắt liền trôi qua.

Bóng lưng cao gầy đứng đó, cô gái mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản kết hợp với chiếc váy công sở đen, làm nổi bật lên đường cong cơ thể, để lộ đôi chân thon dài trắng nõn, tay cô cầm một chiếc túi xách đen mang nhãn hiệu thời trang mới nhất hiện nay, thành phố S chưa có đến năm cái. Lúc này gió thổi thoáng qua, váy cùng mái tóc cô hòa vào làn gió, có loại tư vị nói không nên lời, tuy chỉ là bóng lưng nhưng cũng khiến người khác điên cuồng.

“Từ Yên em còn chưa về sao?”

Nghe tiếng gọi, cô gái quay người lại để lộ gương mặt xinh đẹp, dưới ánh nắng của mặt trời đôi mắt cô không khỏi lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

“Chị Vương?”

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước mặt Mạc Từ Yên, Vương Hạ từ trong xe ló đầu ra, bộ dạng có chút tinh nghịch, khác hẳn lúc ở trong công ty, cô nhìn Mạc Từ Yên đứng đó, trong lòng không khỏi lo lắng cho cô gái nhỏ lần đầu tiên bước chân ra xã hội này. Thành phố S an ninh tốt, hơn nữa trước cửa Âm Dạ thị có không ít bảo vệ nhưng Vương Hạ cũng không an tâm, hiện tại sắc trời đã không còn sớm, Mạc Từ Yên lại một mình đứng đó, cô nàng xinh đẹp như vậy nữ nhân như cô còn nhìn không được mà say mê huống hồ là nam nhân, nếu lỡ như gặp người xấu... Vương Hạ không dám nghĩ tiếp nữa, mặc dù cô có hẹn ăn tối với Trương Đình nhưng vì Mạc Từ Yên, hủy một bữa cũng không sao.

Nếu Trương Đình biết được ý nghĩ của Vương Hạ chắc hẳn sẽ tức điên lên, khó khăn lắm hần mới tìm được một nhà hàng theo ý cô, vậy mà hiện tại chỉ vì Mạc Từ Yên mà cô lại nói hủy là hủy, bản thân hần làm nguyệt lão cho người khác nhưng tình duyên của mình lại không thể giữ được, đây đúng là chuyện cười!

“Sao em không về? Hay chị đưa em về nhé?”

“Không cần đâu, anh chị cứ về đi, em có hẹn rồi.” Nhìn thấy bên cạnh Vương Hạ là Trương Đình thì ánh mắt cô lướt qua người hai người, bộ dạng mờ ám khiến Vương Hạ tức giận.

Nói hai người không có quan hệ mờ ám, ai mà tin cho được? Mặc dù Vương Hạ một mực phủ nhận quan hệ giữa hai người nhưng nhìn thái độ của Trương Đình, ánh mắt hần dõi theo Vương Hạ rõ ràng cho thấy giữa bọn họ không chỉ đơn giản là bạn bè, dù sao cũng trải qua một mối tình Mạc Từ Yên sao lại có thể không biết ánh mắt đó là gì, chỉ là Vương Hạ đầu gối không phát hiện ra mà thôi.

Nghe lời nói của Mạc Từ Yên, Trương Đình bộ dạng hiểu rõ, tối qua hần cũng đã nghe quản gia nói qua, hôm nay Mạc tiểu thư sẽ đến Âm Dạ gia dùng bữa, phu nhân cũng không biết đang chuẩn bị kế hoạch động trời gì mà tối qua đến giờ vẫn trình diễn một màn gà bay chó sủa, hạ nhân không phận sự đều bị đuổi ra ngoài, Trương Đình cũng không ngoại lệ, vì vậy tối nay hần mới có thể cùng Vương Hạ ra ngoài ăn tối.

Vương Hạ giả vờ giận dữ: “Nếu người ta đã không muốn nhận lòng tốt của tôi thì tôi cũng không muốn mặt nóng của mình đi dán mông lạnh của người

ta!”

Tuy biết rõ cô nàng chỉ là giả vờ nhưng Mạc Từ Yên cũng không chịu thua kém, châm chọc mở miệng: “À, chỉ là tôi không muốn làm bóng đèn cản trở hai người nào đó mà thôi!”

Mặt Vương Hạ đỏ lên, thậm chí quá hóa giận rồi cuộc cũng không nhịn được nữa, yêu cầu Trương Đình lái xe đi, bỏ lại Mạc Từ Yên một mình đứng nơi đó. Không phải vì cô không lo lắng cho cô nàng nhưng nhìn thấy chiếc xe phía sau, Vương Hạ tất nhiên hiểu rõ người Mạc Từ Yên đang đợi đã đến, cô cũng không muốn ở lại để tiếp tục cô nàng đùa giỡn, Trương Đình cũng phát hiện ra chiếc Lamborghini phía sau nên bình thần lái xe đi thẳng.

Xe Trương Đình vừa rời đi thì chiếc Lamborghini màu trắng chạy từ trong bãi đỗ xe ra dừng trước mặt Mạc Từ Yên, Âm Dạ Duật bước xuống xe, bộ dạng quý ông mở cửa xe cho cô, Mạc Từ Yên ngoan ngoãn bước vào xe, vô cùng hưởng thụ sự chăm sóc đặc biệt của anh.

Ánh đèn lấp lánh bên đường, thành phố S vào đêm nhộn nhịp không kém, bên đường người người không ngừng qua lại, những chiếc đèn màu từ các cửa hàng phát ra vòng cung rực rỡ, chói mắt khiến người khác cảm thấy vui vẻ, thế nhưng đối với Mạc Từ Yên hiện tại thì cô không có tâm trạng thế này. “Làm sao vậy?” Nhận thấy cô có chút khác thường, anh liền quan tâm mở miệng.

“Thật sự không cần chuẩn bị gì sao...?” Mạc Từ Yên ngập ngừng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, thật sự bản thân cô cũng không biết phải nói gì.

Chỉ là một bữa cơm tối vốn dĩ không cần nghiêm trọng hóa vấn đề nhưng trong lòng cô cứ có cảm giác là lạ, như con dâu lần đầu tiên ra mắt gia đình chồng, cảm giác này khiến cô bối rối nhưng cũng tức cười không kém.

Kiếp trước đối diện với Trác gia Mạc Từ Yên cô cũng không có cảm giác thế này, dù sao cô chính là yêu Trác Lâm, cho dù gia đình hần không đồng ý cô cũng không có ý định buông tay, khi bị bà Trác si nhục cô vốn dĩ mang theo hy vọng Trác Lâm sẽ ra mặt giúp cô, dù sao cô cũng là bạn gái hần nhưng là cô nghĩ nhiều rồi, hần không những không ra mặt vì cô mà còn đứng một bên không quan tâm, dường như hai người phụ nữ trước mặt đối với hần không có bất cứ quan hệ gì. Khi đó cô đơn thuần nghĩ rằng bởi vì đối phương là mẹ hần nên hần mới như vậy, Mạc Từ Yên trong lòng tự an ủi, nhưng khi nhìn thấy hần vì cô gái đó mà chịu một cái tát của bà Trác, Mạc Từ Yên liền biết hết thảy là do bản thân cô ảo tưởng, vốn dĩ hần không hề yêu cô, mà tâm của hần, từ trước đến nay đều dành cho cô gái đó, một chút tổn thương nhỏ cũng không muốn cô ta phải chịu!

Âm Dạ Duật lắc đầu, lúc chiều ngủ được một lúc nên tinh thần hiện tại của anh tốt hơn không ít, nghe cô nói vậy liền biết cô đang lo lắng chuyện gì, anh cười nhạt.

“Mẹ tôi mời, sao em phải chuẩn bị chứ?”

Mạc Từ Yên cắn môi: “Lễ tiết tất nhiên không thể...” Trước kia cô cũng không quan trọng mọi chuyện như vậy, bỏ qua bước ra mắt gia đình chồng, cô và anh trực tiếp đăng ký kết hôn sau đó liền tổ chức hôn lễ, mọi việc đều diễn theo ý của hai nhà nhưng lòng cô vốn dĩ không muốn nên tất nhiên cũng không xem trọng quá nhiều, hơn nữa hai nhà lại thân thiết với nhau từ lâu nên chẳng có lý do gì khiến cô phải lấy lòng mẹ chồng, hòa thuận với em chồng. Bất quá hiện tại mọi chuyện không giống trước, tuy không phải là lần đầu tiên gặp gỡ gia đình anh nhưng cảm giác hồi hộp trong lòng cô không dừng được, khiến cả người cô đứng ngồi không yên.

“Chỉ là một bữa tối mà thôi, cũng không phải lần đầu tiên em gặp mẹ tôi.”

Mẹ anh tuy nắm quyền cả Âm Dạ gia nhưng bà cũng không phải loại người hay làm khó dễ người khác, dù sao bà cũng giống với những quý phu nhân khác, hơn nữa thái độ của mẹ anh đối với cô rõ ràng là vô cùng là hài lòng với đứa con dâu này, nếu không làm sao ra lệnh cho anh phải bắt cóc cô về nhà, tuy không biết kế hoạch của mẹ là gì nhưng anh tin chẳng có việc gì phải lo lắng cả.

Nhớ lại lần trước gặp mẹ anh ở cô nhi viện, ấn tượng với cô không tồi nên Mạc Từ Yên yên tâm hơn một chút nhưng tay cô nắm chặt túi xách, để lộ vẻ bất an không hề che giấu.

Cứ như vậy chiếc xe chạy thẳng đến biệt thự Âm Dạ gia, một loạt biệt thự cổ kính theo phong cách Châu Âu từ từ lui về sau, một căn biệt thự lớn hơn rất nhiều so với những căn biệt thự vừa này hiện ra, bốn phía có tường và cửa sắt bao lấy cho thấy thân phận và địa vị chủ nhân căn nhà này.

Xuyên qua cánh cổng lớn màu trắng, Mạc Từ Yên đi phía sau anh, ánh mắt không khỏi nhìn xung quanh, cảm giác quen thuộc nhưng dường như lại có phần khác trước, biệt thự được bao quanh bởi những khóm hoa cỏ đầy màu sắc được chăm sóc kỹ lưỡng, nở hoa trong sự yên lặng, chỉ có gió thổi qua tạo lên những âm thanh rất nhỏ, mùi hương hoa nhàn nhạt có thể thấy được chủ nhân nơi này là một người nhân nhĩ.

“Thiếu gia cậu về rồi, phu nhân đang chờ.”

Mạc Từ Yên nhận ra người phụ nữ này, bà ấy là bảo mẫu của Âm Dạ Duật, khi cô gả đến đây bà ấy vẫn luôn bên cạnh chăm sóc cô, cảm giác gặp lại cố nhân khiến tâm trạng cô có chút xúc động, níu dài rũ xuống che đi đôi mắt đang động lệ.

“Mạc tiểu thư, chào cô.” Từ lúc bước vào cổng Âm Dạ gia, Mạc Từ Yên trở nên im lặng lạ thường, không dám để lộ hành động cản bất gì khiến bảo mẫu nhìn cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Bữa Tối Vui Vẻ

“Yên Nhi, cháu đến rồi à, mau vào đi.”

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp đứng đó, thấy người đến là cô bà vội vàng đứng dậy đi về phía này, bà mặc một chiếc váy màu vàng tôn lên nét đẹp dịu dàng cùng khí chất cao quý, làn váy lay động theo từng bước chân của bà, mái tóc dài búi lên để rũ xuống vài sợi tóc mai khiến bà nhìn tươi trẻ đi vài phần, nhìn bà không giống người phụ nữ đã ngoài ba mươi, so với lần trước gặp gỡ, hôm nay bà lại càng xinh đẹp gấp bội, người phụ nữ này chính là Minh Tâm - mẹ của Âm Dạ Duật.

Mạc Từ Yên đứng ở cửa có chút giật mình, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi đã bị bà kéo lấy cánh tay, dẫn cô đi vào phòng khách, bộ dạng thân thiết hơn cả đứa con trai ruột bên cạnh khiến Âm Dạ Duật không khỏi sờ mũi.

Cô ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, đối diện là người đàn ông ăn mặc lịch lãm kết hợp với khí chất ôn hòa trên người, gương mặt tuấn mĩ có vài phần giống với Âm Dạ Duật, nhìn có vẻ giống anh trai của anh hơn là cha, ánh mắt ông sâu xa nhìn cô khiến Mạc Từ Yên lo lắng không thôi.

Âm Dạ Tuấn - gia trưởng đời này của Âm Dạ gia, tính tình trầm tĩnh ôn hòa, về điểm này ông cùng Âm Dạ Duật có chút giống nhau, bề ngoài của ông nhìn có vẻ ôn hòa nhưng từ nhỏ ông đã sống trong quân đội, từng là trung tá có tiếng của bộ quân sự quốc gia, lập nhiều chiến công cho tổ quốc, là một nhân vật có máu mặt của thành phố S.

Sống chung nhà năm năm nhưng hiểu biết của cô về mỗi thành viên trong gia đình này có phần hạn hẹp, trước kia ông không thường xuyên ở nhà cho nên cô cũng không có tiếp xúc nhiều với người cha chồng này vì vậy đối với tính tình của ông cô không dám suy đoán nhiều. Thế nhưng không thể không nói, ông đối xử với cô rất tốt, xem cô như con gái trong nhà mà đối đãi, cho dù cô không đặt gia đình này vào lòng ông cũng không có trách cô, bởi vì ông biết lòng cô không đặt ở nơi này, trên dưới Âm Dạ gia mọi người đều yêu thương cô chỉ là bản thân cô không biết trân trọng, mái ấm thứ hai của cô cũng bị chính tay bà tay cô làm cho tan vỡ.

“Cháu chào cô chú...”

Mạc Từ Yên ngập ngừng, trên mặt cố làm ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng, cố gắng thuyết phục bản thân là sẽ không có việc gì.

“So với hai năm trước cháu đã lớn hơn nhiều.” Đánh giá cô một lượt Âm Dạ Tuấn mới mở miệng nói.

Ông không phải người quy cũ, mặc dù xuất thân từ quân nhân nhưng có một số việc ông cũng không làm theo quy tắc, đối với tính tình của con trai người làm cha như ông sao lại không hiểu, tuy hôn sự là do hai nhà sắp đặt nhưng ông cũng không có ý định ép buộc con trai nhất định phải nghe theo, dù sao hôn sự có thành hay không là tùy thuộc vào tự nguyện, người lớn như họ dù muốn cũng không làm được gì.

Hôn nhân không tình yêu vốn không có cái gọi là hạnh phúc, cuộc gặp mặt hai năm trước vốn chỉ là để tự nguyện tìm hiểu nhau, dù sao thời gian cũng còn dài nhưng Âm Dạ Duật lại mở miệng từ chối, mọi chuyện vốn đã đến hồi kết thúc thế nhưng vợ ông một mực chỉ muốn Mạc Từ Yên làm con dâu, ông cũng biết Mạc gia sẽ không từ bỏ đứa con rể như con trai ông, vì vậy đối với sự ép buộc của vợ yêu, ông chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Âm Dạ Tuấn phát hiện so với hai năm trước cô có chút thay đổi, có vẻ thời gian trôi qua hai năm mỗi con người đều đã trưởng thành.

“Cha cháu vẫn khỏe chứ?”

Mạc Từ Yên gật đầu: “Ba ba vẫn khỏe ạ.”

“Yên Nhi, uống trà đi, trà hoa hồng cô mới mua về, cháu uống thử xem.” Minh Tâm từ trong bếp bước ra, trên tay cầm một tách trà còn đang bốc khói, tách trà bằng sứ trắng được chạm khắc tinh xảo, trên thân tách còn khắc một đóa hoa hồng nhỏ, vô cùng kiều diễm nhưng cũng không kém phần sắc xảo.

“Cháu cảm ơn ạ...” Nhận lấy tách trà từ tay bà, Mạc Từ Yên mở miệng cảm ơn, mùi hương hoa hồng dịu nhẹ không quá nồng nàn thoang qua mũi khiến tâm trạng cô buồn lòng đi không ít.

“Yên Nhi, kể từ lần trước gặp mặt đã hơn nửa tháng rồi, nếu không phải Duật nó bận công tác cô đã được gặp cháu sớm hơn.” Liếc mắt nhìn con trai đang đứng trong bếp, Minh Tâm bộ dạng oán giận. Đúng là sinh con trai không có việc gì tốt mà, biết rõ bà đã sớm lên kế hoạch vậy mà hiện tại mới đưa Yên Nhi đến, nếu không phải tới qua bà gọi điện mắng một trận, chỉ sợ hôm nay bà cũng không có cơ hội gặp lại Yên Nhi.

Mạc Từ Yên chỉ có thể mỉm cười, không biết phải mở miệng nói gì hơn. Cô không giỏi giao tiếp, hơn nữa đối với gia đình anh cô vẫn còn nhiều e ngại, vì vậy mà không biết bản thân phải cư xử thế nào cho hợp lẽ.

Dường như nhìn ra tâm trạng cô có vài phần bất an cho nên bà đang cố gắng làm dịu bầu không khí, khiến cho cảm thấy cô thoải mái đi một ít.

“Yên Nhi, lần sau rảnh rồi cùng cô đi dạo phố nhé?”

“Vâng ạ...”

“Cháu đã quen với công việc ở công ty chưa?” Lâu lâu Âm Dạ Tuần cũng mở miệng hỏi vài câu.

“Dạ rồi ạ, công việc rất tốt cháu sớm đã thích ứng rồi.”

“Duật nó có bắt nạt cháu không?”

Bắt nạt sao?

Ánh mắt Mạc Từ Yên không khỏi rơi vào người anh, trong lòng đối với cách cư xử của anh rất không hài lòng, mặc dù kiếp này anh đối xử với cô rất tốt nhưng so với kiếp trước lại không tốt bằng, hơn nữa tính tình anh vốn lạnh nhạt, điều này khiến cho cô cảm thấy lo sợ... lo sợ cô sẽ mất đi anh lần nữa.

“Mẹ, đồ ăn đã nguội rồi, mẹ còn định nói chuyện đến khi nào?” Âm Dạ Duật rút cuộc cũng lên tiếng, ánh mắt anh rơi vào người cô nhưng rất nhanh liền dời đi.

“Cái thằng nhóc này.” Minh Tâm phát hỏa nhưng ngại có Mạc Từ Yên ở đây nên bà mới không mở miệng dạy dỗ anh.

“Được rồi, con nó nói đúng, cũng đã trễ rồi, đừng để con bé đói bụng.” Ông xã cũng đã lên tiếng, Minh Tâm cũng lo lắng cô sẽ đói bụng nên vội vàng kêu người dọn đồ ăn lên.

“Duật, mau lên phòng kêu em gái con xuống ăn cơm.”

Em gái, Âm Dạ Nghiên sao?

“Con xuống rồi.”

Nghe thấy tiếng động Mạc Từ Yên nhìn lên, cô gái đang từ trên lầu bước xuống, nhìn không lớn hơn cô là bao, gương mặt thanh lệ đáng yêu, cô nàng mặc áo thun trắng phối với chiếc váy đen ngắn, nhìn có vài phần trẻ trung xinh đẹp, mái tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa thêm vài phần năng động, đôi mắt lấp lánh có thần, trên mặt nở một nụ cười vô cùng đáng yêu.

Người này... là Âm Dạ Nghiên!

“Chào chị, em là Tiểu Nghiên, em nghe mẹ nhắc tới chị nhiều lần hôm nay mới được gặp mặt, em có thể gọi chị là chị Yên Nhi được không?”

Mạc Từ Yên có chút thụ sủng nhược kinh, trong ấn tượng của cô Âm Dạ Nghiên tuy không phải là chán ghét cô nhưng thái độ cũng không hẳn là thích, lần đầu tiên hai người gặp gỡ là ở lễ cưới của cô và anh, khi đó thái độ của Âm Dạ Nghiên đối với cô cũng có thể nói là tạm ổn nhưng sau này vĩnh viễn đều là khách khí, dù sao cô đến với anh không phải vì tình yêu, nên cô cũng không quan tâm thái độ của người nhà anh dành cho mình.

Giờ nghĩ lại cô lại thấy tức cười, chỉ vì sự vô tâm của cô mà khiến anh rơi vào hoàn cảnh khó xử không biết bao nhiêu lần, cho nên kiếp này anh mới không để ý đến cô, không quan tâm cô như trước chẳng?

“Ừm... chào em...”

“Bây giờ em đã có thêm một người bạn rồi!” Tay Âm Dạ Nghiên choàng qua tay cô, bộ dạng thân thiết nhìn bọn họ không có vẻ gì giống là lần đầu gặp gỡ.

Đối với thái độ nhiệt tình của cô nàng, cho dù Mạc Từ Yên là băng sơn mỹ nhân đi chăng nữa cũng nhận không được mà tan chảy.

“Tiểu Nghiên, con đừng làm Yên Nhi sợ.” Thấy con gái và con dâu thân thiết, Minh Tâm vui mừng còn không kịp nhưng lại sợ con gái dọa cô sợ chạy đi mất.

“Mới không có đâu!” Âm Dạ Nghiên tinh nghịch cười.

Bây giờ thì cô đã biết vì sao anh lại yêu thương cô em gái nhỏ này rồi, bởi vì cô chưa từng có em nên thái độ của cô đối với cô nàng có phần xa cách, hiện tại phát hiện Âm Dạ Nghiên rất đáng yêu, sao kiếp trước cô lại không phát hiện ra điều này cơ chứ, nếu cô phát hiện sớm một chút, mọi chuyện cũng không đi đến bước đường cùng, thế nhưng mọi chuyện đã qua thì cứ cho nó qua đi.

Mạc Từ Yên cô cũng chẳng muốn sống trong quá khứ nữa!

Trên bàn ăn những món ăn thịnh soạn được bày đầy ra đó, mỗi món ăn đều được trang trí đẹp mắt kết hợp với hương thơm lan tỏa khắp nơi, nhìn thôi cũng đã phát thèm huống hồ nói đến việc ăn uống, so với nhà hàng năm sao còn muốn ngon hơn vài phần.

“Yên Nhi ăn nhiều vào, nhìn con ốm yếu quá...” Sau này khó mà mang thai sớm được.

Câu nói phía sau Minh Tâm tất nhiên không có mở miệng nói ra, dù sao cũng là lần đầu con bé đến nhà ăn cơm, da mặt con bé lại hơi mỏng, nói những lời này con dâu của bà sẽ bị dọa chạy mất.

“Anh, sao lại ăn một mình như thế, mau gấp thức ăn cho chị Yên Nhi đi.” Thấy anh trai này giờ ngồi ăn một mình, Âm Dạ Nghiên không chút lưu tình đá chân anh.

Không biết vì sao cô lại có cảm giác tương đối thân thiết với Mạc Tử Yên, có lẽ bởi vì Mạc Tử Yên không giống những cô gái mà trước kia anh cô đi xem mắt, hay là bởi vì thái độ của hai người...?

Ám Dạ Nghiên không biết, tính tình cô từ trước đến nay luôn thẳng thắn, đối với Mạc Tử Yên cứ xem như là cô ưng ý người chị dâu này đi, về phía anh trai, cô đành mặc niệm cho hai người họ tự tu thành chính quả thôi.

Mạc Tử Yên cũng ngoan ngoãn đưa chén ra, ý đồ chờ thức ăn mà anh gấp cho cô, điều này khiến Ám Dạ Duật bất đắc dĩ, gấp cho cô một miếng cá.

“Anh hai thật tinh ý!”

Trong chén của Mạc Tử Yên đã có đầy đủ thức ăn, chỉ chờ miếng cá của anh là đủ trọn bộ thức ăn trên bàn, thảo nào Ám Dạ Nghiên khen anh tinh ý.

Bữa ăn diễn ra vô cùng vui vẻ, tất nhiên đó là đối với ba người phụ nữ, còn đối với cánh đàn ông, mặc dù oán giận nhưng hai người họ chỉ có thể bị bỏ qua một bên.

Dùng bữa xong, trong khi đợi Minh Tâm đang gọt trái cây Mạc Tử Yên thật sự không biết làm gì, vốn dĩ cô muốn giúp bà nhưng bà lại không cho phép cô vào phép, vậy nên cô đành ngồi ở phòng khách chờ đợi, thỉnh thoảng tán gẫu cùng Ám Dạ Nghiên, xây dựng quan hệ chị dâu em chồng vô cùng tốt!

Liếc mắt thấy hai cô gái đang nói nói cười cười, thấy thời cơ thích hợp Minh Tâm vội vàng mở miệng nói với con trai: “Duật, con đưa Yên Nhi ra ngoài đi dạo đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kí Ước Mơ Hồ

Đêm, một mảnh yên tĩnh, bầu trời không sao cũng không trăng, mây đen âm u đang kéo đến bao phủ cả bầu trời, dường như trời sắp mưa, hoa viên chìm vào bóng tối, nổi bật lên những loài hoa trắng đặc biệt chỉ nở về đêm, mặt hồ trong xanh không gợn sóng khiến lòng người cũng trở nên tĩnh lặng.

Mạc Tử Yên đi đến bên xích đu ngồi xuống, nhìn anh đứng nơi đó, bóng dáng cao gầy, dưới bóng đêm không thấy rõ biểu tình trên mặt nhưng lại cho người khác một tư vị khó nói khiến môi cô không khỏi cong lên, nở một nụ cười biểu đạt tâm trạng vui vẻ của mình, trong đêm tối nụ cười trở nên chói mắt, so với ánh trăng còn muốn sáng hơn.

“Cảm ơn anh vì hôm nay đã mời em đến.” Giọng nói dịu dàng, thanh âm như ngọc phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Là do mẹ tôi mời...” Ám Dạ Duật trầm ngâm.

“Giống nhau cả mà?”

Hôm nay tâm trạng của cô thật sự tốt, không chỉ đơn thuần là vui vẻ mà còn có một thứ gì đó đang hình thành trong trái tim cô, Mạc Tử Yên từ trước đến nay chỉ phạm một sai lầm khiến cô hối hận cả đời chính là yêu phải một người như Trác Lâm, vì hắn mà cô đã đánh mất tất cả, ngay cả lòng tự tôn cuối cùng cô cũng vì hắn mà đánh mất để rồi cuối cùng bản thân cô cũng chẳng nhận được kết quả gì đáng mong đợi, hiện tại... chỉ có cảm giác này, cảm giác được làm lại từ đầu thật tốt!

Cô đã xác định được cảm xúc của mình đối với anh, đó là yêu... thậm chí so với tình yêu dành cho Trác Lâm còn sâu đậm hơn gấp trăm ngàn lần, bởi vì yêu nên cô mới luyện tiết ôn nhu của anh, bởi vì yêu nên cô mới sợ mất đi anh, hết thảy bởi vì tình yêu của cô dành cho anh.

Tình yêu của cô dành cho anh khác hẳn với Trác Lâm, nếu nói tình yêu với Trác Lâm như lửa, vừa nồng nhiệt vừa mãnh liệt thì đối với anh lại yên tĩnh như nước, trầm lắng nhẹ nhàng như làn nước mùa thu dịu nhẹ, từ từ đi sâu vào tận đáy lòng.

Đôi khi tình yêu không cần phải mở miệng nói ra, chỉ cần hai người ngầm hiểu, người thông minh như anh sao có thể không nhìn ra cảm xúc của cô, chỉ là anh không nói, cô cũng không có ý định nói sớm như thế, bọn họ còn cần thời gian để vun đắp tình cảm. Hai người bọn họ vốn đã định sẵn sẽ đến với nhau, kiếp trước anh đã không thoát khỏi tay cô thì kiếp này cũng đừng hòng! Mạc Tử Yên cô sẽ không buông tay đơn giản như thế.

Không gian rơi vào im lặng ngoại trừ tiếng ma sát với thanh sắt phát ra từ xích đu thường hay vang lên, đột nhiên một hai giọt nước rơi xuống, tiếng “tích tách” khiến cô giật mình đưa bàn tay ra hứng, giọt mưa rơi trên tay cô, không biết từ bao giờ mà trên đầu bọn họ sớm đã nhộm mây đen.

“Mưa rồi!” Cô nhìn anh.

Áo sơ mi trắng sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần, dưới bóng cây chỉ thấy rõ đường nét hoàn hảo của gương mặt nhưng lại khiến tim cô đập liên hồi, dù bị lấn bởi tiếng mưa nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc của bản thân một cách rõ ràng. Nếu năm đó cô gặp anh sớm hơn, không, chỉ cần ngày mưa của một năm trước anh xuất hiện, trên tay anh cầm cây dù đi đến bên cạnh che chở cho cô thì cô sẽ không chút suy nghĩ nhào vào lòng anh, để rồi

sẽ không phải hối hận như bây giờ.

Một năm trước đó, thành phố S cũng chìm ngập trong mưa, vì muốn cho Trác Lâm một bất ngờ mà cô đã tự tay vào bếp, nấu cho hắn một bữa tối, mặc kệ tay cô bị cắt vào bao nhiêu lần thì Mạc Từ Yên vẫn không bỏ cuộc, chỉ vì muốn hoàn thành bữa tối tình yêu cho hắn. Sau đó, cô đợi hắn tan làm, ngồi đợi cả tiếng đồng hồ, cơm trong hộp sớm đã sớm lạnh nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Trác Lâm, Mạc thị đã không còn bóng người nhưng ánh đèn phòng làm việc của Trác Lâm vẫn còn sáng khiến cô nghĩ rằng hắn đang ở nơi đó vì vậy mà cô cứ ngu ngốc ngồi đợi. Ngoài trời mưa cứ rơi, cô vẫn ôm hộp cơm ngồi đó, khi đó một người đàn ông đến trước mặt cô cho cô một cây dù, không biết bởi vì mưa hay nước mắt mà cô không tài nào thấy rõ gương mặt của người đàn ông, chỉ thấy rõ bóng lưng cao gầy nhưng rắn chắc, sau khi người đàn ông rời đi không bao lâu thì Trác Lâm - người cô đợi rất lâu cũng đã xuất hiện, bên cạnh là Bùi Vân đang nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Cho dù đôi chân có đau, cho dù thân thể cô lạnh bao nhiêu, cho dù lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng cô không mở miệng hỏi gì mà đi đến bên Trác Lâm, cho hắn một nụ cười ôn nhu, bởi vì khi đó cô vì hắn mà tồn tại, chỉ sống vì tình yêu đối với hắn!

Nếu ngày đó anh cũng giống như người đàn ông đó, trong lúc cô tuyệt vọng nhất xuất hiện đến bên cô thì cô đã không lựa chọn Trác Lâm thay vì anh!

Nhưng trên đời này... có chữ “nếu” sao?!

Mọi chuyện đều đã được sắp đặt sẵn!

“Vào thôi!”

Ám Dạ Duật quay người đi vào trong, vừa mới bước được hai bước thì ở phía sau phát ra một âm thanh “Ừm” một tiếng khiến anh giật mình, vội vàng quay đầu thì phát hiện thân thể cô đang chìm dần xuống đáy hồ, không chút do dự anh liền nhảy xuống hồ nước cứu cô.

Mạc Từ Yên vốn đang muốn đuổi theo sau anh không ngờ lúc đi ngang qua cạnh hồ, không biết có phải do giày cao gót mắc vào cỏ hay không mà thân hình cô không giữ được thăng bằng, sau đó... còn chưa kịp phục hồi thì cô đã ngã xuống hồ mất rồi!

Thân thể nhẹ bẫng, ánh mắt mờ dần, cảm giác nước lũ qua thân thể khiến cô không thể hình dung cảm xúc lúc này, trong lúc mơ hồ dường như Mạc Từ Yên nhìn thấy hình ảnh của một ai đó.

Một câu bé...?

Hình như là vậy, trí nhớ của cô có phần lộn xộn, cho nên cô cũng không thể xác định, trước lúc chìm vào bóng tối cô thấy được thân thể cao lớn đang bơi về phía cô, không phải... hình như là... cô cũng không biết, chỉ biết khi mở mắt ra đôi môi cô đang bị chiếm lấy.

Đôi môi mềm mại áp vào môi cô, bốn mắt nhìn nhau khiến thân thể cô cứng đờ, không khí trong miệng ngày càng bị rút đi, cho dù vừa mới ngậm dưới nước hồ lạnh giá nhưng thân thể cô không khỏi nóng lên. Tuy có chút khó tin nhưng đây thật sự là nụ hôn đầu tiên của cô, mặc dù biết anh chỉ là đang hô hấp nhân tạo cho cô nhưng tim cô nhin không được mà đập nhanh, mặt không nhin được mà đỏ lên.

Khi quen với Trác Lâm, cô và hắn chỉ dừng ở mức nắm tay, mặc dù cô vẫn thường xuyên đến nhà hắn chuẩn bị cơm nhưng tình yêu của hắn chỉ dành cho cô gái đó, bước chân vào nhà hắn đã là sự nhượng bộ cuối cùng hắn dành cho cô. Sau khi lấy anh, anh cũng không chạm vào cô khiến cô còn vui mừng một trận, dù sao giữa bọn họ chỉ đơn giản là vợ chồng trên danh nghĩa, cô không có bổn phận hoàn thành nghĩa vụ của người vợ.

Đây... là nụ hôn đầu tiên của cô, mà đối phương lại là anh khiến lòng cô có một cảm giác vui vẻ khó nói.

“Không sao chứ?!”

Áo sơ mi dán sát vào thân thể anh để lộ cơ ngực rắn chắc khiến cô nhin không được mà nuốt nước bọt, dường như anh cũng phát hiện ra ánh mắt cô còn chưa đợi cô kịp mở miệng anh đã bế cô lên, một mạch đi thẳng vào nhà.

“Ám... Ám Dạ Duật!”

Cảm giác vừa nãy là sao?

Sao cô lại xuyên qua anh nhìn đến một cậu bé?!

Hơn nữa hình như rất quen thuộc?!

Cô đã từng rơi xuống nước rồi sao...?!

Kí ức về năm mười tuổi của cô có phần không được hoàn chỉnh nhưng hình như năm đó, sinh nhật mười tuổi của cô có vẻ như cô đã từng ngã xuống hồ, sau đó... sau đó một cậu bé đã xuất hiện cứu cô?!

Mạc gia ngày hôm đó vốn dĩ rất náo nhiệt, dường như trong lúc tranh chấp cô đã bất cẩn ngã xuống hồ, khi được cứu lên cô cũng không biết ai là ai, bởi vì kinh sợ quá độ nên mẹ cô không cho cô giao du với đám tiểu thư đó nữa, sợ rằng con gái lại gặp nguy hiểm gì đó. Những bữa tiệc như vậy không còn được tổ chức nữa, ngay cả đi dự Mạc Từ Yên cũng lười nên bên cạnh cô vẫn chưa có lấy một khuê mật, hơn nữa qua sự việc đó, ba cô cũng không có ý nhắc lại nên Mạc Từ Yên sớm đã quên mất ân nhân cứu mạng của bản thân, hôm nay được Ám Dạ Duật cứu nên kí ức đó mới hiện về.

“Có chuyện gì vậy?!” Thấy trời đổ mưa bà vốn dĩ định kêu con gái ra ngoài gọi hai người vào nhà, không ngờ còn chưa đi gọi thì hai đứa người đã ướt

như chuột lột thế này, mà Yên Nhi còn ngằm trong lòng con trai khiến Minh Tâm nghi ngờ không thôi.

“Cô ấy bị rơi xuống hồ, con cứu cô ấy!” Ám Dạ Duật bình tĩnh trả lời.

Ám Dạ Nghiên lo lắng không thôi: “Chị ấy có sao không?!”

“Uống vài ngụm nước!” Thấy em gái lo lắng cho cô còn hơn người anh trai này, Ám Dạ Duật chỉ có thể bắt đầu đi, ai bảo cô người gặp người thích, mới gặp mặt chưa đầy hai tiếng mà đã lấy được lòng tin của gia đình anh.

Thấy con trai bộ dạng vô tâm như vậy, Minh Tâm thật sự nhìn không được muốn ra tay đánh người nhưng không cho bà có cơ hội, Ám Dạ Duật lại cướp lời:

“Mẹ, phiền mẹ gọi bác sĩ!” Lại nhìn sang Ám Dạ Nghiên bộ dạng ngăn người: “Về em, đi lấy một bộ đồ cho ấy thay!” Sau đó bế Mạc Tử Yên đi thẳng về phòng để lại mẹ con hai người khó hiểu nhìn mặt nhau.

Ánh mắt Ám Dạ Nghiên nghi ngờ: “Mẹ, đừng nói với con đây là một trong những kế hoạch cuat mẹ nhé?!” Nếu thật sự là như vậy thì lần này... hơi quá đáng thì phải? Không biết chị Yên Nhi có bị kinh sợ hay không?!

“Làm sao có thể? Mẹ con không phải loại người đó, còn không mau đi lấy đồ cho Yên Nhi thay!” Bị ánh mắt nghi ngờ của con gái nhìn, Minh Tâm tức giận không thôi, bà chỉ đơn giản muốn tạo cơ hội cho hai người có thời gian riêng đi dạo tâm sự, không ngờ ông trời lại muốn đối nghịch với bà, mưa thì thôi đi, vậy mà Yên Nhi lại ngã xuống hồ...

Thật sự là...

Ám Dạ Nghiên bấu môi, không muốn tranh cãi với bà nên vội vàng chạy về phòng lấy đồ cho Mạc Tử Yên thay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thân Mật Tiếp Xúc

Ám Dạ Duật bế cô vào phòng mình, căn phòng vừa quen thuộc nhưng cũng không kém phần xa lạ khiến cô có một cảm giác khó tả, màu chủ đạo là màu trắng, giống như anh tinh khiết không nhiễm chút bụi trần. Căn phòng rộng rãi, chiếc giường rộng lớn, drap giường màu xám nổi bật lên giữa căn phòng, đây là căn phòng mà cô cùng anh sống trong năm năm qua, là chiếc giường mà cô cùng anh ngủ trên đó, tất cả kí ức dường như đang ùa về, ánh mắt cô mờ đi vì nước, nếu thời gian có thể quay lại, quay về lúc cô và anh kết hôn thì cô nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, sẽ không làm tổn thương anh... nhưng, so với việc thời gian quay trở lại, hiện tại cô được làm lại từ đầu vẫn tốt hơn nhiều.

Lúc này một chiếc khăn trùm lên đầu cô, Mạc Tử Yên ngược mắt nhìn, thân hình cao ráo, ánh mắt trầm tĩnh không chút gợn sóng, tay anh đặt lên đầu cô giúp lau khô tóc.

“Mau vào bên trong tắm đi, cẩn thận bị cảm” Giọng nói trầm thấp, mùi trà xanh thoang thoảng trước mũi khiến cô có cảm giác không chân thực.

Anh viễn viễn như thế, vĩnh viễn ôn nhu như thế!

Dù cô đã phản bội anh, đối xử không tốt với gia đình anh, dồn anh vào bước đường cùng, hết lần này đến lần khác làm tổn thương anh... nhưng anh vẫn đối xử với cô nhẹ nhàng như thế, ôn nhu như thế, dường như tất cả mọi việc cô làm đều không có ý nghĩa gì với anh, khiến nó trở nên vô bổ, lại khiến cho cô hối hận không thôi.

Cô với anh chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, giữa bọn họ không có tình yêu, hôn nhân của bọn họ chỉ là một tờ hợp đồng, vì vậy nên cô hối hận, nếu lúc đầu giữa bọn họ có tình yêu, nếu không phải vì hành vi ngu ngốc của cô, nếu không phải Trác Lâm xuất hiện, nếu tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra... thì liệu anh có yêu cô không?!

Câu trả lời, ít nhiều cô vẫn hiểu rõ, anh làm sao có thể yêu người đã khiến gia đình anh tan vỡ, giống như Trác Lâm đã làm với cô, một cô gái như cô làm sao có thể xứng đáng với tình yêu của anh, nhưng nếu người bên cạnh ạn không phải là cô, nếu anh và cô gái khác thân mật thì cô... phải làm sao đây? Ôn nhu của anh từ trước giờ chỉ dành cho cô và cô luôn hưởng thụ ôn nhu đó, Ám Dạ Nghiên là ngoại lệ nhưng nếu một ngày nào đó, ôn nhu của anh không còn dành cho cô nữa thì cô sẽ như thế nào?! Dù cho kiếp này cô đối với anh ra sao, nếu anh biết được bí mật tận sâu trong đáy lòng cô thì liệu... anh có rời xa cô không?!

Nghĩ đến đây nước mắt vốn đang cô kìm nén không khỏi rơi xuống, ánh mắt cô khiến Ám Dạ Duật đối diện giật mình, tâm tình có chút phức tạp mờ mịt: “Làm sao vậy?”

“A? Không có gì.” Mạc Tử Yên vội vàng lau nước mắt, không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

“Mau vào bên trong tắm rửa đi, lát nữa Tiểu Nghiễn sẽ mang quần áo đến cho em thay.”

Mạc Từ Yên gật đầu, nhìn anh từ trên xuống dưới, mái tóc đen láy, áo sơ mi trắng dán vào ngực để lộ cơ ngực rắn chắc, cũng ướt không kém gì cô.

“Người anh cũng ướt cả rồi, anh không cần tắm sao?” Có trời mới biết khi cô nói ra câu nói này tâm tư cô đơn thuần cỡ nào, hoàn toàn không có ý mời gọi anh hay ám chỉ bất cứ điều gì, chỉ là đơn thuần lo lắng cho sức khỏe của anh, so với bản thân mình thì cô lại càng lo lắng cho anh hơn.

Thế nhưng anh...

“Râm!”

Ám Dạ Duật ám sát cô vào tường, cúi đầu nhìn xuống, một tay duỗi ra chống đỡ vách tường, tay còn lại nâng cằm cô lên, khiến cô ngẩng đầu đối diện với anh, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, đôi môi nở nụ cười xấu xa.

“Cho nên... em là muốn tôi tắm chung với em sao?”

Lưu manh!

Mạc Từ Yên kinh ngạc, ánh mắt mơ màng, lần đầu tiên nhìn đến dáng vẻ lưu manh của anh khiến cô có chút không tin tưởng, đây là anh sao, bộ dạng lưu manh như thế, rõ ràng cô chỉ đơn thuần là lo lắng cho thân thể của anh nên mới... không biết vô tình hay cố ý mà anh lại xuyên tạc lời nói của cô, trong kí ức cô anh vĩnh viễn đều nở nụ cười nhu hòa, không nghĩ đến anh lại... có một con người khác như vậy?!

Năm năm sống chung cô cứ nghĩ ít nhiều gì cô cũng sẽ hiểu được tính tình của anh nhưng xem ra có lẽ không phải vậy?!

“A?” Mạc Từ Yên còn chưa phục hồi tinh thần đã bị anh đẩy vào nhà tắm, đóng cửa lại, để cô một mình nơi đó, ánh mắt có chút mê mẩn, cho dù lời nói của anh có lưu manh thế nào nhưng hành động thì hoàn toàn trái ngược.

Ngâm mình trong bồn tắm khiến thân thể cô có chút thoải mái, tinh thần cũng thả lỏng không ít, nguồn nước ấm áp như bao bọc lấy cô, so với nước mưa lạnh giá, nguồn nước này như ôn nhu của anh, khiến cho cô quên đi tất cả suy nghĩ vừa rồi, cảm giác an toàn mà anh cho cô khiến cô yêu thích không rời khỏi bồn.

Không biết qua bao lâu, Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng đã tắm xong, nước trong bồn sớm đã lạnh, còn chưa kịp lấy khăn tắm quấn quanh người thì cánh cửa phòng tắm đột ngột mở ra, một chân cô bước ra khỏi bồn tắm, hai mắt cô mở to, do quá hoảng hốt mà chân cô không khỏi lùi về sau, lòng bàn chân trơn trượt cả người ngã vào bồn tắm.

Bọt nước bắn tung tóe trên nền gạch, bên trong bồn lại là một cảnh kiều diễm khác, cơ thể anh cúi xuống một tay chống vào phía trên thành bồn tắm, tay còn lại giữ lấy đầu cô đang hạ xuống, không để cô bị va đập.

Mạc Từ Yên quá hoảng sợ, hai bàn tay trắng nõn ôm lấy cổ anh như muốn tìm kiếm điểm tựa, không để bản thân rơi thẳng xuống nước, cô không nghĩ anh đột nhiên lại đi vào, lại không nghĩ đến bản thân lại bất cẩn như vậy, liên lụy anh ướt sũng cả người.

Bất quá còn chưa kịp lo lắng cho người khác thì cô đã nhận thức được, chiếc khăn tắm trên tay không cánh mà bay, ở dưới nước là cơ thể không mảnh vải che thân, bọt nước không thể che đi cảnh xuân trần trụi, mắt cô tròn to, vội vàng buông anh ra, lấy tay che đi cảnh xuân trước ngực, lần đầu tiên, Mạc Từ Yên cô rơi vào tình huống xấu hổ như vậy!

Cơ thể trần trụi trong nước, lồi lõm đều lộ ra, hai tay cô vốn dĩ không thể che hết cảnh xuân trước mắt, làn da trắng nõn sau khi được nước gột rửa lại càng trở nên bóng loáng, mái tóc đen dài ướt sũng, ôm lấy gương mặt xinh đẹp của cô, nhìn cô như mỹ nhân ngư đến từ biển xanh, đến để cướp lấy trái tim anh.

Ám Dạ Duật nhìn gương mặt xấu hổ của cô, ánh mắt ngày càng âm trầm, anh cúi thấp người chậm rãi tiến vào trong bồn tắm lớn, dòng nước khiến áo sơ mi anh ướt đầm dán chặt vào cơ thể để lộ từng đường cong, một tay anh vẫn giữ lấy sau đầu cô, tay còn lại rút khỏi bồn tắm, vòng sau lưng cô khiến cô cùng mình ngồi giữa bồn tắm.

“Ám...” Gương mặt sợ hãi toát lên vẻ đẹp kiều diễm, giọng nói cô run rẩy, gò má đỏ lên vì xấu hổ, đôi môi hồng nhuận mấp máy, tim cô đập ngày càng nhanh, ngày càng mãnh liệt, rõ ràng nước trong bồn sớm đã lạnh nhưng thân thể cô lại nóng không thôi, Mạc Từ Yên khí mà có thể giải thích.

Bộ dạng của cô khiến người khác nhìn vào không khỏi rung động, anh cúi thấp người, từng chút tiếp xúc với thân thể cô, xúc cảm mềm mại khiến cô thần thờ, cánh môi của anh tùy ý dán vào đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô, anh đơn thuần chỉ là chạm vào môi cô liếm nhẹ theo hình môi, một vòng lại một vòng nữa, qua lại chà xát liên tục.

Cô không chịu được vươn chiếc lưỡi thơm tho liếm liếm thì càng khiến cho đôi môi trở nên bóng rât, còn chưa kịp chạm vào vành môi thì một luồng sức mạnh đã khóa chặt chiếc lưỡi của cô, tách lấy răng cô ra, dễ dàng luồn vào khoang miệng cô.

Nụ hôn này cực kỳ ôn nhu hiền miên, so với lúc nãy khác xa một trời một vực, lúc nãy là vì muốn cứu cô nên anh mới hô hấp nhân tạo cho cô, đó cũng không được xem là hôn, hơn nữa khi đó cô lại ngất xỉu, cũng không biết đó là cảm giác gì. Thế nhưng lúc này đây, nụ hôn của anh nhanh chóng không còn dịu dàng nữa, hóa thành vũ bão, bá đạo càn quét khoang miệng cô, tham lam hút lấy mật ngọt, đầu lưỡi bị anh quấn quýt dây dưa, cô muốn né tránh cũng không thể, anh mút lấy cái lưỡi thơm tho khiến thân thể cô không khỏi tê dại.

“Ừm...”

Tiếng rên rĩ nhỏ như một luồng kích thích, anh đỡ lấy đầu cô ép xuống, nụ hôn ngày càng bá đạo, dường như muốn lấy hết không khí trong miệng cô khiến cô thở dốc không thôi, điên cuồng kích thích lí trí của cô.

Hô hấp của anh càng thêm nặng nề, hơi thở nóng hổi như lửa phả vào gương mặt đỏ bừng của cô, khiến cho trái tim cô nhảy loạn, bàn tay thon dài đặt phía sau lưng bóng loáng nhẹ nhàng vuốt ve, cảm nhận sự tiếp xúc da thịt, tiếng than nhẹ từ nơi tiếp hợp giữa hai môi tràn ra.

“Em mang đồ đến rồi...?” Cánh cửa phòng mở ra, căn phòng không bóng người khiến Ám Dạ Nghiên kinh ngạc, lúc này mẹ còn bảo cô phải cố tình lura quần áo thật lâu để kéo dài thời gian cho hai người bọn họ có không gian riêng tư tâm sự, cô cũng không có phản đối gì, dù sao ấn tượng của cô đối với Mạc Tử Yên rất tốt, muốn Mạc Tử Yên làm chị dâu cô cũng không phải không được, chỉ là hiện tại... hai người họ biến đi đâu mất rồi?!

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước khiến cả người Ám Dạ Nghiên cứng đờ, hai người không thấy bóng dáng, trong phòng tắm lại truyền đến tiếng nước... mặt Ám Dạ Nghiên không khỏi đỏ lên, không phải như cô nghĩ chứ, hai người họ...?

Cửa phòng tắm lần nữa mở ra, anh trai cô một thân ướt sũng, ánh mắt sâu thẳm có phần lạnh lùng khiến Ám Dạ Nghiên có phần sợ hãi, không phải là cô đã phá hỏng chuyện tốt của anh trai chứ?!

“Em... em để đồ ở đây nhé...” Ám Dạ Nghiên đặt quần áo lên giường, sau đó nhanh chóng quay người bỏ chạy, tất nhiên cô cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Tạ Cẩm Y

“Mẹ ơi mẹ, không xong rồi, anh hai...” Ám Dạ Nghiên vội vàng từ trên lầu đi xuống, định nói với mẹ chuyện cô vừa chứng kiến, có trời mới biết bản thân cô vô tội thế nào, bởi vì cô không thường xuyên vào phòng anh trai cho nên cũng không có thói quen gõ cửa, hoàn toàn có ý định phá hỏng chuyện tốt của anh, thế nhưng lời còn chưa nói ra khỏi miệng thì nhìn tình cảnh trước mắt trước mặt Ám Dạ Nghiên bất giác im lặng.

Đập vào mắt cô là hình ảnh mẹ cô cùng với một cô gái đang trò chuyện, cô gái mặc một chiếc áo len đỏ, bên dưới là chiếc quần dài màu đen, khoác lên thân hình nhỏ nhắn là một chiếc áo khoác dài màu trắng, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ thanh mảnh, gương mặt xinh đẹp lộ nụ cười ôn hòa, thế nhưng nhìn từ trên xuống dưới, cô gái này cho người khác cảm giác thanh lãnh khó gần.

Người này... không phải bạn học của anh trai cô - Tạ Cẩm Y sao?

Sao cô ấy lại ở đây?

Lòng đầy nghi ngờ, Ám Dạ Nghiên đi đến bên cạnh Minh Tâm, còn chưa kịp mở miệng chào hỏi Tạ Cẩm Y đã bị mẹ cô giáo huấn một trận.

“Con gái con lười, đi đứng phải nhẹ nhàng sao lại chạy ầm ầm như thế?” Tuy là mắng nhưng giọng nói đầy sự cưng chiều cùng bất đắc dĩ, rõ ràng Minh Tâm là đang mắng yêu con gái.

Ám Dạ Nghiên bị mắng chỉ âm thầm bĩu môi không phản bác, đối với những lời này của mẹ cô sớm đã nghe chán rồi, bởi vì là tiểu thư duy nhất của Ám Dạ gia nên từ nhỏ Ám Dạ Nghiên đã luôn là một cô công chúa cao cao tại thượng, hưởng thụ sự cưng chiều của mọi người, bất quá cô cũng không giống các thiên kim tiểu thư khác, được chiều liên sinh hư, đó là do cách giáo dục của Minh Tâm. Bà là một cô nhi, bởi vì may mắn mới được Ám Dạ gia nhận nuôi, một bước lên trời làm phượng hoàng, sinh hai đứa con, con trai từ nhỏ đã hiểu chuyện, không khiến bà bận tâm nhiều, đối với đứa con gái nghịch ngợm này, bà hết lòng yêu thương, vì không muốn cô có một cuộc sống như bà trước đây cho nên bà sủng ái cô vạn phần, với tính tình hiếu động không dễ lễ nghi vào mắt của cô cũng là do bà ngầm cho phép.

“Đây là Tiểu Nghiên sao? Càng lớn càng xinh đẹp, suýt nữa là nhận không ra em rồi.” Tạ Cẩm Y dịu dàng mỉm cười, khí chất thiên kim tiểu thư trên người cô bắn ra bốn phía khiến Má Dạ Nghiên cảm thấy cực kì chói mắt.

“Con bé vẫn còn trẻ con lắm, con đừng khen con bé.” Mặc dù nói vậy nhưng trên mặt bà vẫn để lộ nụ cười vui vẻ, dù sao trong mắt người làm mẹ con cái mình mới là tốt nhất, thấy được người khác khen con gái nhà mình bà tất nhiên là vui mừng không thôi.

“Tiểu Nghiên mau đến chào chị Cẩm Y đi.”

“Chị Cẩm Y, xin chào.” Ám Dạ Nghiên gật đầu chào, gương mặt cũng không bộc lộ cảm xúc nhiều, bộ dạng bình thường như đang nói chuyện với người lạ, thái độ lạnh nhạt xa cách, hoàn toàn khác hẳn với lúc gặp Mạc Tử Yên.

Điều này khiến cho Tạ Cẩm Y ở đối diện có chút xấu hổ, cô làm ra bộ dạng thân thiết với người ta như thế mà người ta vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, dù Tạ Cẩm Y có là một người thanh lãnh thì ít nhiều vẫn cảm thấy xấu hổ, nhưng gia giáo nghiêm khắc không cho phép cô tức giận, vì vậy chỉ có thể lễ phép

đáp lại.

Minh Tâm làm như không thấy thái độ của con gái, đối với tính tình của cô bà hiểu rõ hơn ai hết trong căn nhà này, con bé không thích tiếp xúc với người lạ, cho dù là bạn học của anh trai cô vẫn giữ thái độ như thế, bất quá với Mạc Tử Yên thì lại khác, lần đầu gặp mặt mà đã thân thiết khoác tay, điều này khiến người làm mẹ như Minh Tâm cũng không hiểu nổi.

Không khí xấu hổ bị lời nói của Minh Tâm phá hỏng: “Con bé là như vậy, con đừng để tâm, nó bị cô chiều hư rồi.”

Tạ Cẩm Y cười lắc đầu, cũng không mấy bận tâm, hai người tiếp tục cuộc trò chuyện, Âm Dạ Nghiên đứng một bên im lặng lắng nghe.

“Cháu đã học xong chương trình ở bên Mỹ rồi sao?” Con ông cháu cha của thành phố S qua Mỹ du học không phải là ít nhưng có được thành tựu như Tạ Cẩm Y đứng là hiếm thấy, cô không chỉ xinh đẹp có học thức mà gia thế lại tốt, nói thật thì bà cũng từng nhìn trúng Tạ Cẩm Y, có ý định muốn cô làm con dâu của bà, nhiều lần thăm dò ý của con trai nhưng anh bảo họ chỉ bạn, đúng lúc Tạ Cẩm Y lại ra nước ngoài du học, hơn nữa với sự xuất hiện của Mạc Tử Yên, ý định đó của bà cũng dần biến mất.

“Vâng, vừa xong một học kì cháu liền về đây phụ giúp ba.”

Tạ gia cũng là gia tộc có tiếng của thành phố S, bệnh viện của thành phố S trăm cái thì một nửa đã thuộc sở hữu của Tạ gia, không chỉ có thiết bị hiện đại, phòng ốc trang hoàng mà bác sĩ nơi đó người nào cũng là thạc sĩ, tiến sĩ, Tạ gia chỉ kinh doanh bệnh viện cho nên giao thiệp với các đại gia tộc ở thành phố S vô cùng tốt. Tạ Cẩm Y là trưởng nữ của Tạ gia, cũng là tiểu thư duy nhất của Tạ gia, có trách nhiệm kế thừa sự nghiệp của gia tộc nên khi nộp nguyện vọng vào đại học cô đã chọn ngành y, ông Tạ cũng vô cùng yêu thương đứa con gái này mà ra sức bồi dưỡng, đại học ở thành phố S tuy tốt nhưng vẫn kém xa nước ngoài, vì muốn con gái có tương lai rộng mở nên ông đã đưa cô sang Mỹ du học, đến hiện tại cũng đã được năm năm rồi. “Vậy thì vất vả cho cháu rồi, tôi như vậy cô còn gọi cháu đến đây, hơn nữa bên ngoài mưa còn đang rơi.” Trong thành phố S mọi người có bệnh gì đều đến Bệnh viện của Tạ gia, từ trước đến nay gia đình bà có việc gì cũng gọi ông Tạ đến xem bệnh, cũng xem như là thân thiết, thế nhưng hôm nay người đến không phải ông Tạ mà là con gái ông Tạ Cẩm Y, lúc cô bước vào bà còn kinh ngạc không thôi, trò chuyện một hồi cũng xem như hợp ý.

“Việc cháu nên làm thôi mà, vì cha cháu bận việc nên cháu phải đi thay ông.”

Lúc này Âm Dạ Nghiên mới biết được lí do Tạ Cẩm Y có mặt tại đây, đối với Tạ Cẩm Y cô cũng không có ấn tượng gì sâu sắc, chỉ biết cô ấy là bạn học của anh trai cô, hơn nữa còn là một trong số những cô gái thầm thương trộm nhớ anh trai cô. Không thể không nói, Âm Dạ Duật là loại hình đàn ông mà mọi cô gái đều mơ ước, anh vừa có tài, lại có mạo, mười tám tuổi đã tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, tính tình ôn nhu nho nhã, là hình mẫu bạch mã hoàng tử trong mơ của các cô gái, có một người anh trai như vậy, lẽ ra Âm Dạ Nghiên cô phải cảm thấy tự hào thế nhưng tự hào không có ngược lại cô còn cảm thấy áp lực, hơn nữa là áp lực rất lớn!

Từ nhỏ đã có một người anh trai như vậy, đi đâu cũng bị gắn danh là “em gái của Âm Dạ Duật”, bọn họ chỉ biết cô là em gái anh chứ hoàn toàn không đề cập đến tên của cô là gì nhưng từ trước đến nay cô vẫn đem anh trai làm thần tượng, anh trai một mực sủng ái cô nên tình cảm bọn họ rất tốt, không vì chuyện này mà thay đổi. Lên cấp ba, mỗi ngày đều có con gái đưa thư cho cô, được rồi, cô khẳng định là con gái đưa thư cho cô, bất quá là nhờ cô giao lại cho anh trai, đám người đó vì anh cô mà tiếp cận, nói những lời nịnh nọt suốt bên tai cô khiến mỗi ngày cô đều bị làm phiền, Tạ Cẩm Y cũng là một trong những người đó, chỉ là cách làm của cô ta thông minh hơn bọn họ mà thôi.

Đối với những người thủ đoạn, Âm Dạ Nghiên rất không thích, vì vậy lần nào gặp mặt cô cũng không cho Tạ Cẩm Y sắc mặt tốt, cuộc sống thời cấp ba của cô trôi qua thật nhàm chán, khi cô lên đại học thì anh trai đã tốt nghiệp, cuộc sống yên bình của cô khôi phục được phần nào, tuy nhiên trường học vẫn có sự hiện diện của đám háo sắc anh trai cô, đến khi bên cạnh cô xuất hiện một cô gái làm bạn với cô mà không phải vì anh trai cô, điều này khiến Âm Dạ Nghiên thập phần kinh ngạc.

Lúc đầu cô còn không tin nhưng dần dần cô mới phát hiện, con bé này thật ra là một đứa ngốc, một tiểu bạch thỏ ngây thơ trong sáng không hiểu sự đời, không biết có phải gia đình cô ấy bao bọc cô ấy quá kĩ hay không mà lại ngây thơ đến thế, thế là đối mặt với vẻ mặt vô tội của cô nàng, Âm Dạ Nghiên cũng không còn cách nào, hai người từ đó thân hơn. Vì vậy Âm Dạ Nghiên đột nhiên có một ý nghĩ, muốn con bé ngốc nghếch này thành chị dâu của cô, dù sao bộ dạng ngây thơ đó của cô nàng nếu không có người bên cạnh bảo vệ chỉ sợ sớm sẽ bị lừa đi bán mất, đúng lúc Tô gia lại có ý định liên hôn với Âm Dạ gia cho nên mẹ cô liền bắt anh trai đi xem mắt.

Âm Dạ Duật là người ôn nhu dịu dàng, Tô Khả Đồng lại là một tiểu bạch thỏ ngu ngốc, Âm Dạ Nghiên nắm chắc anh trai cô sẽ đối xử tốt với bạn thân cô, chỉ là kế hoạch hoàn mỹ đến đâu cũng có sơ hở, không ngờ người đến xem mắt không phải anh trai cô mà là Tô Lãnh Diệt, và kết quả cuối cùng là tiểu bạch Tô Khả Đồng bị đại sói xám Tô Lãnh Diệt lừa đi.

Đối với sự việc này Âm Dạ Nghiên vô cùng thất vọng, sau đó cô trực tiếp dẫn anh trai đi gặp bạn thân, hai người trò chuyện vui vẻ, cô còn nghĩ là có chuyện biến, chỉ là không ngờ, anh cô xem Tô Khả Đồng như em gái mà đối đãi, còn Tô Khả Đồng cũng xem anh như anh trai, hai người so ra còn giống anh em hơn là cô!

Cho đến khi gặp gỡ Mạc Tử Yên, Âm Dạ Nghiên mới kinh ngạc nhận ra, mọi chuyện có lẽ là do duyên phận, Mạc Tử Yên không giống những người khác, có lẽ một người như vậy mới xứng đứng bên cạnh anh cô.

“Đúng rồi, không biết là ai bị bệnh vậy ạ?” Gọi bác sĩ đến tất nhiên là để khám bệnh, hàn huyên một hồi rồi cuộc Tạ Cẩm Y mới vào vấn đề chính.

“À, suýt nữa là cô quên mất, đó là Duật...” Vị hôn thê.

Ba chữ “vị hôn thê” bà còn chưa kịp mở miệng đã bị lời nói của Tạ Cẩm Y cắt ngang: “Sao? Duật à? Để cháu đi xem anh ấy.” gương mặt Tạ Cẩm Y lộ vẻ lo lắng không thôi, bất chấp lễ nghi chạy một mạch lên phòng Âm Dạ Duật, để lại Minh Tâm ngờ ngác chưa hoàn hồn.

Ám Dạ Nghiên vốn định ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể tức giận mở miệng: “Mẹ, sao mẹ lại để cô ấy đến đây? Chẳng lẽ mẹ không biết cô ấy có tình ý với anh trai sao?”

Tạ Cẩm Y trước khi ra nước ngoài đã tỏ tình với anh trai cô nhưng đã bị anh cô khéo léo từ chối, vốn nghĩ sau bao nhiêu năm, cô ta đã từ bỏ ý định nhưng nhìn về mặt lo lắng lúc này, rõ ràng là tình cảm càng thêm sâu sắc, so với trước đây còn chỉ có hơn chứ không kém, nếu không một thiên kim tiểu thư như cô ta, sao lại bất chấp lễ nghi chạy lên phòng con trai người khác như thế, còn để lộ ra bộ dạng vì người mình yêu mà quên mất tất cả!

Mình Tâm thở dài: “Mẹ có thể làm gì đây, đến thì cũng đã đến, bất quá Duật cũng đã từ chối con bé rồi.”

Đối với những lời của mẹ Ám Dạ Nghiên thật sự bị chọc tức chết, rốt cuộc cũng mở miệng nói một câu như đòn sấm sét giáng xuống giữa trời mưa to thành công khiến sắc mặt bà khẽ biến.

“Chẳng lẽ mẹ quên mất chị Yên Nhi còn đang ở trên phòng anh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vị Hôn Thê

Tạ Cẩm Y ôm tâm trạng vui vẻ đi gặp anh, năm năm, thời gian khiến con người thay đổi, cô cũng không còn là một cô gái ngây ngô đi phía sau anh, bởi vì cô biết bước chân của anh luôn tiến về phía trước, nếu cô tiếp tục đi phía sau sẽ bị bỏ lại. Năm đó trước khi ra đi, cô đã dùng hết can đảm để bày tỏ với anh, thế nhưng... anh lại từ chối cô, mặc dù trong lòng sớm đã biết kết quả nhưng trái tim cô vẫn nhịn không được mà đau đớn, người hoàn hảo như anh, cô biết bản thân mình không xứng, vì vậy cô ôm tâm trạng thất tình ra đi, chỉ mong một ngày bản thân có thể trở về, khi đó cô đã xứng đáng đứng bên cạnh anh!

Ám Dạ gia không lớn cũng không nhỏ, xuyên qua dãy hành lang không bóng người, đứng trước cánh cửa phòng bằng gỗ rắn chắc, trong lòng Tạ Cẩm Y hồi hộp không thôi, dù sao cũng đã năm năm, cô thay đổi không ít, cũng không biết là anh có thay đổi hay không?!

Cô đưa tay lên gõ cửa, tiếng gõ cửa phá vỡ sự im lặng vốn có của dãy hành lang, không để cô đợi lâu, cánh cửa liền mở ra, Tạ Cẩm Y kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, một thân váy ngủ bằng lụa màu rượu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, dưới ánh đèn thân hình cô trở nên lung linh mờ ảo, mái tóc dài được thả tự do, gương mặt xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, đôi mắt trong suốt, tĩnh lặng như đáy hồ không hề gợn sóng.

Tạ Cẩm Y cẩn thận đánh giá cô gái trước mặt, không thể không thừa nhận đây là một cô gái xinh đẹp, là cô gái đẹp nhất trong số những người mà cô đã gặp, đối với ngoại hình của bản thân từ trước đến nay Tạ Cẩm Y đều rất tự tin, cho dù ở nước ngoài cô gặp không ít mỹ nhân nhưng giữa cô và họ đều có sự khác biệt nhưng cô gái này... ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào chiếc váy cô đang mặc trên người, váy ngủ bằng lụa mỏng dài ngang hông, trên váy còn thêu một con bướm ngay trước ngực, như ẩn như hiện càng khiến chủ nhân nó trở nên quyến rũ, nhìn đến đây mắt cô không khỏi trừng lớn.

Khoan đã, váy ngủ...?

Tạ Cẩm Y xuyên qua người qua người cô gái nhìn vào trong căn phòng, cố gắng thuyết phục bản thân đây không phải là phòng của anh, nhưng nhìn cách bố trí căn phòng thì cô liền biết là bản thân đang lừa mình dối người, so với năm năm trước nơi này cũng không có gì thay đổi, thứ thay đổi duy nhất chỉ sợ là lòng người!

Một cô gái mặc váy ngủ ở trong căn phòng chàng trai, điều này chứng tỏ cho cái gì?!

Không cần nghĩ cũng biết câu trả lời là gì, nhưng bản thân Tạ Cẩm Y không mấy tin tưởng, Ám Dạ Duật từ trước đến nay con gái theo đuổi anh không ít nhưng ở bên cạnh anh không có bất kỳ một cô gái nào, bộ dạng thủ thân như ngọc của anh khiến lòng cô chưa sót không thôi, nếu anh giống những nam sinh khác, háo sắc một chút thì có lẽ năm đó cô đã không bị từ chối.

Phát hiện ánh mắt cô gái dán lên người bản thân, Mạc Từ Yên chỉ có thể âm thầm cười khò, nghĩ tới nghĩ lui cô vẫn không thể nào nghĩ đến việc Ám Dạ Nghiên đưa áo ngủ cho cô, thậm chí là loại áo ngủ hai dây quyến rũ như thế này. Đứng trong phòng tắm nhìn chiếc áo ngủ trên tay một lúc rốt cuộc cô vẫn mặc nó, dù sao quần áo cô đã sớm ướt, nếu không mặc chiếc áo ngủ này thì cô chỉ có thể ôm phòng tắm trôi qua một đêm.

Bước ra ngoài dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, Mạc Từ Yên thật sự hận không thể ngay lập tức đào một cái hố để chui xuống dưới, nhìn cô quần bách thì anh mở miệng hỏi cô là đang muốn quyến rũ anh sao, cô sùng sốt sau đó nhanh chóng lắc đầu, chuyện của lúc này trong phòng tắm... ừm, là do nước quá nóng, cô không thể làm chủ được bản thân nên mới... hiện tại không giống vậy, váy là do em gái anh mang đến, cô chỉ phụ trách mặc sao lại trở thành cô muốn quyến rũ anh rồi?!

Nhưng tình cảnh trước mắt cho thấy, đêm hôm khuya khoắc, cô lại mặc một chiếc váy ngủ hai dây, chỗ cần lời đều lời ra hết, nói với người khác cô không phải cố tình muốn quyến rũ họ, bọn họ liệu có tin tưởng cô, huống hồ người đó lại là anh.

“Cô là...?” Hai người đồng thanh mở miệng, cả hai đều nghi ngờ nhìn đối phương, âm thầm suy đoán thân phận người trước mắt.

Tạ Cẩm Y trầm mặc không nói, Mạc Từ Yên cũng không có ý định mở miệng, mặc dù không có ý định mở miệng, mặc dù không biết cô gái trước mắt là ai nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được địch ý từ đối phương, trực giác của phụ nữ từ trước đến nay đều luôn luôn chính xác, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, cô không biết bản thân đã làm gì đắc tội cô gái này thế nhưng trong lòng cô có một cảm giác, cô không thích cô gái này!

Ám Dạ gia không phải là nơi người bình thường có thể đến, làm dâu năm năm, cô cũng xem như là hiểu rõ lễ nghi của gia đình anh, nơi này ngoại trừ những ngày lễ thì hầu như đều không tiếp khách, thậm chí cũng không tổ chức tiệc tùng gì, huống hồ Ám Dạ gia xuất thân từ quân nhân thế gia, cho dù đến đời của Ám Dạ Duật anh không làm quân nhân thì địa vị của Ám Dạ gia ở trong quân đội là không thể thay thế, ông nội anh dù tuổi đã cao nhưng vẫn chưa giải ngũ, xung quanh biệt thự có không ít binh lính canh gác, vậy mà cô gái này lại vào được, nếu không phải có quen biết với người trong nhà này thì khó mà vào được, nhìn gương mặt trầm tĩnh của cô ta có vẻ như không phải là bạn của Ám Dạ Nghiên, vậy có nghĩa là...

Bạn của anh?!

Cả hai lâm vào trầm mặc, lúc này một giọng nói phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, Ám Dạ Duật từ trong phòng tắm bước ra, quần áo anh đã thay, chiếc áo sơ mi trắng được thay bằng áo thun đen, nhìn anh có vài phần trẻ trung và quyến rũ.

“Tạ Cẩm Y?” Tạ Cẩm Y thấy anh liền đi lướt qua người Mạc Từ Yên, bộ dạng vui vẻ khi gặp lại người trong lòng, có chút ngượng ngùng mở miệng: “Hi, Ám Dạ!”

Ám Dạ Duật sau năm năm cũng có phần thay đổi, gương mặt tuấn tú hơn trước, lại thêm tình trưởng thành, nếu trước kia anh là bạch mã hoàng tử trong lòng của các cô gái thì hiện tại anh đã trở thành một người đàn ông, một người đàn ông trưởng thành khiến bất kỳ cô gái nào cũng điên cuồng khi gặp mặt. Năm đó dù bản thân bị anh từ chối nhưng lòng chưa giây phút nào quên được anh, tình yêu không thể nói bỏ là bỏ được, huống hồ tình cảm cô dành cho anh bản thân cô rõ ràng hơn ai hết, chỉ sợ muốn buông bỏ cũng khó mà làm được.

“Cậu về khi nào vậy?” Anh có chút kinh ngạc khi phát hiện Tạ Cẩm Y đang đứng trong phòng mình, dù sao phòng anh từ trước đến nay không có bất kỳ cô gái nào được vào, Mạc Từ Yên xem như là ngoại lệ, nhưng Tạ Cẩm Y... giữa bọn họ ngoài trừ quan hệ bạn bè ra thì không có bất cứ quan hệ nào khác, huống hồ cô ta còn là một thiên kim tiểu thư, bước vào phòng người khác mà không xin phép...

“Tớ vừa mới về nước không lâu, bệnh viện của cha tớ đang cần sự giúp đỡ của tớ.”

Mạc Từ Yên đứng một bên nhìn hai người đang trò chuyện, lúc này cô cũng đã đoán được thân phận của cô gái, cô ta không chỉ là bạn của anh, mà còn là con gái của bác sĩ Tạ - Tạ Cẩm Y, đối với vị bác sĩ này cô cũng xem như quen thuộc. Bác sĩ Tạ là bác sĩ của Ám Dạ gia, kết hôn cùng anh năm năm, thời gian này cô cũng gặp bác sĩ Tạ không ít, bất quá cô không biết là ông ấy lại còn có một cô con gái, hơn nữa quan hệ với Ám Dạ gia cũng không kém.

Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân cực kỳ dư thừa, tuy biết rõ hai người họ chỉ là quan hệ bạn bè nhưng cô vẫn nhìn không được mà khó chịu, anh có thể không rõ nhưng cô có thể hiểu rõ ràng, thái độ của anh coi không rõ, nhưng đều là phụ nữ với nhau sao cô lại không thấy được Tạ Cẩm Y là đang có ý với anh?

Tạ Cẩm Y gặp gỡ anh trước cô, cô ấy quen anh trước cô, thời gian ở bên anh cũng nhiều hơn cô... nghĩ đến đây Mạc Từ Yên có chút ghen tỵ với cô ấy, nếu không phải cô được trùng sinh thì chỉ sợ bản thân lại mất đi anh lần nữa, không có cơ hội làm lại từ đầu, thế nhưng Tạ Cẩm Y ở bên cạnh anh lâu như vậy còn không chiếm được trái tim anh, cô... liệu có thể sao?!

“Hôm nay cậu đến đây là...?” Ám Dạ gia không phải muốn đến là đến, huống hồ nếu Tạ Cẩm Y đến thăm anh cũng không cần chọn đêm hôm khuya khoác thế này.

Tạ Cẩm Y cười giọng: “Bởi vì cha tớ bận việc nên tớ mới thay cha tớ đến đây khám bệnh, tớ nghe mẹ cậu nói cậu bị bệnh nên mới...” Không để ý hình tượng chạy lên đây.

Dù sao cô cũng thân là một cô gái, xuất thân từ gia đình danh giá, gia giáo như thế nào cô tất nhiên hiểu rõ, nhưng vì lo lắng cho anh nên cô mới bất chấp lễ nghi phép tắc mà chạy lên đây.

Ám Dạ Duật cười nhạt, ánh mắt rơi vào người Mạc Từ Yên đứng đó, bóng dáng lẻ loi khiến người khác cảm thấy đau lòng, anh đi đến bên cạnh cô, cánh tay choàng qua lưng cô, dẫn cô đi đến trước mặt Tạ Cẩm Y.

“Người bệnh không phải tớ mà là cô ấy!”

Tạ Cẩm Y kinh ngạc, nhìn cánh tay anh đang ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô gái, đáy lòng dâng lên một cỗ chua xót không nói thành lời.

“Cô ấy là...?” Tạ Cẩm Y ngập ngừng mở miệng, ánh mắt dán chặt vào người anh, dù trong lòng sớm đã biết câu trả lời nhưng cô vẫn muốn nghe từ chính miệng của anh, chỉ như thế...

Thân hình Mạc Từ Yên bị anh ôm không khỏi cứng đờ, bàn tay ấm áp xuyên qua váy ngủ mỏng manh ôm lấy eo cô, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, cô thậm chí còn nghe rất rõ tiếng tim đập của mình, đầu cô tựa vào ngực anh như chim nhỏ nép vào người, nghĩ đến chuyện trong phòng tắm mặt cô không khỏi đỏ lên, dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp lạ thường.

“Cô ấy... là vị hôn thê của tớ!”

Chương 27: Bà Dì Đến

“Mạc thư ký, chào buổi sáng!” Nhân viên tiếp tân nhìn cô gái bước vào cửa công ty, lễ phép mở miệng chào, cô vốn không ôm ý định Mạc thư ký sẽ chào lại mình, dù sao trong công ty mọi người đều biết Mạc thư ký là băng sơn mỹ nhân, chỉ tan chảy trước tổng giám đốc của bọn họ. Ngày đầu tiên nhìn đến cô cùng tổng giám đốc thân mật như vậy, bọn họ liền biết quan hệ của hai người không chỉ đơn giản là cấp trên cùng cấp dưới, mặc dù biết sự thật này trái tim các thiếu nữ trong công ty đều tan nát, bất quá một số người tò mò về hai người họ rất xứng đôi, đứng chung với nhau chẳng khác nào một bức tranh vẽ, số còn lại cực liệt phản đối nam thần nhà bọn họ qua lại với Mạc thư ký, thế nhưng suy cho cùng, mọi người đều giữ thái độ “phù sa không chảy ruộng ngoài”, đối với đám nữ nhân bên ngoài mơ ước tổng giám đốc bọn họ thì không bằng để Mạc thư ký cùng tổng giám đốc đến với nhau!

“Chào buổi sáng.” Mạc Từ Yên đáp lại bằng một nụ cười siêu cấp mỹ lệ, tựa như đóa hoa đào khi vào xuân gặp ánh nắng mặt trời, nở rộ vô cùng chói mắt.

Nhân viên tiếp tân kinh ngạc, mọi ngày cô cũng thường chào Mạc thư ký nhưng thái độ của cô ấy đầu giống hôm nay, cô ấy chỉ lạnh nhạt gật đầu, giữ đúng lễ phép nên có, vậy mà hiện tại... lại tươi cười đáp trả cô?!

Không chỉ có mình cô kinh ngạc, mà nhân viên trong công ty ai nấy đều lộ biểu tình không thể tin, nhìn bóng lưng Mạc Từ Yên đi vào thang máy, không ít người tùm năm gum báy, những lời bàn tán bắt đầu nổi lên.

“Này, cậu có thấy không, hình như Mạc thư ký có chuyện vui?” Một nhân viên tình ý nhìn ra tâm trạng của Mạc Từ Yên, mà cũng đúng thời, Mạc Từ Yên được mệnh danh là băng sơn mỹ nhân vậy mà hiện tại lại tươi cười như hoa thế này, ai lại không phát hiện ra cơ chứ?

“Tớ có thể nhìn thấy hoa đào bay đầy trời...” Cô gái mơ mộng nhìn trời.

“Mạc thư ký hôm nay đi sớm mười phút so với mọi ngày!” Một thanh niên nghiêm túc mở miệng, sau đó rước lấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

“Hay là cô ấy cùng tổng giám đốc của chúng ta chính thức qua lại rồi?” Nhân viên tiếp tân thông minh đề xuất.

“Như vậy là có chuyện hay để xem rồi!” Cô gái vẽ mặt xem kịch vui hứng thú mở miệng.

“Không thể như vậy, nam thần của tớ...”

“Cái gì mà nam thần của cậu, rõ ràng là của tớ...”

Mạc Từ Yên hồn nhiên không biết bản thân trở thành nhân vật của chủ đề bàn tán sôi nổi nhất ngày hôm nay khiến người khác vừa hâm mộ lại vừa hận, bây giờ cô đang đứng trong thang máy nhìn con số phía trên đang tăng dần, 17, 18, cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót bước ra khỏi thang máy. Dây hành lang vắng lặng không bóng người, đây là tầng cao nhất của công ty, ngoại trừ cô cùng Trương Đình thì không có người nào được phép đặt chân lên đây, Mạc Từ Yên mở cửa đi vào trong, mặt trời đang lên, ánh sáng nhu hòa xuyên qua khe cửa chiếu vào người cô, cô đi đến bên ghế sofa ngồi xuống, nhìn đồng hồ trên tường điểm 7:29 phút, có vẻ như hôm nay cô đến sớm so với mọi ngày.

Chuyện tối qua khiến cô mất ngủ không thôi, anh đứng trước mặt Tạ Cẩm Y hùng hồn tuyên bố cô là vị hôn thê của anh, thế nhưng thái độ của anh đối với cô lúc xa lúc gần khiến cô không thể nào nắm bắt, băng sơn mỹ nhân như cô cũng muốn phun lửa.

Sau khi Tạ Cẩm Y làm tròn bổn phận bác sĩ của cô ấy liền nhanh chóng rời đi, bộ dạng thương tâm khiến bất kì người đàn ông nào nhìn vào liền nhìn không được mà thương xót, nhưng tiếc thay Âm Dạ Duật là người vô tâm, hay nói cách khác anh chỉ xem Tạ Cẩm Y là bạn, hơn nữa bên cạnh anh còn có vị hôn thê của chính mình, lẽ nào lại vứt vị hôn thê một bên mà đi an ủi cô gái khác, cho nên đối với tâm trạng của Tạ Cẩm Y anh làm như không thấy, nhìn tình cảnh này Mạc Từ Yên không biết nên vui vẻ hay đau lòng thay Tạ Cẩm Y, thế nhưng với lập trường của bản thân, Mạc Từ Yên vô cùng hạnh phúc khi nhìn thấy anh không muốn liên quan đến những cô gái khác.

Cô biết Tạ Cẩm Y sẽ rất đau lòng vì tình yêu của bản thân không được đáp lại, bởi vì cô cũng từng trải qua chuyện này nên có thể hiểu rõ tâm trạng của Tạ Cẩm Y, thế nhưng so với đồng cảm với cô ấy thì cô lại càng chán ghét cô ấy hơn, bởi vì xuyên qua cô ấy cô có được bản thân ngày trước, mù quáng yêu một người không yêu mình, thế nhưng cô ấy so với cô may mắn hơn rất nhiều. Khoảng khắc anh nói cô là vị hôn thê của anh, cô có thể nhìn thấy trong mắt Tạ Cẩm Y thế giới dường như sụp đổ, cô biết cô ấy yêu anh, bất quá cô dám khẳng định tình yêu của cô với anh so với Tạ Cẩm Y không hề thua kém.

“Cạch.” Tiếng động làm gián đoạn suy nghĩ của cô, Mạc Từ Yên đưa mắt nhìn về phía cửa, đôi giày da màu đen, quần tây đen ôm lấy đôi chân thon dài, áo sơ mi trắng không tì vết, áo vest đen bên ngoài khiến chủ nhân của nó càng thêm lịch lãm, nhìn đến gương mặt người đàn ông, Mạc Từ Yên vui vẻ mỉm cười.

“Chào buổi sáng, Duật... tổng!” Duật tổng, Duật tổng, Mạc Từ Yên lầm nhảm hai từ này, thật sự cái cô muốn gọi là tên của anh thế nhưng, có vẻ như... hiện tại không phải là thời điểm không thích hợp.

“Chào buổi sáng, tâm trạng Mạc thư ký hôm nay có vẻ tốt nhỉ?” Ám Dạ Duật đi đến bên bàn làm việc, lật lật hồ sơ rồi lại nhìn đến bộ dạng tươi cười của cô, như nghĩ đến gì đó, môi anh không khỏi nhếch lên.

“Ân, thời tiết hôm nay rất đẹp, bất kì ai cũng có tâm trạng tốt như vậy...”

“Vậy sao?” Ánh mắt anh dán chặt vào người cô khiến hai má cô không khỏi đỏ lên, như quả đào chín mọng khiến người khác nhìn không được muốn cắn một cái. “Hôm nay... sao anh lại đến công ty sớm thế?!” Mạc Từ Yên tránh đi ánh mắt của anh, vội vàng chuyển sang chủ đề khác.

“Buổi trưa có một cuộc họp quan trọng, mà tài liệu có một số cần phải chỉnh sửa lại.” Nhắc đến công việc, Ám Dạ Duật liền dời đi sự chú ý khỏi người cô, bắt đầu tập trung vào công việc.

“Vậy... em có thể giúp gì cho anh không?” Nhìn anh nghiêm túc như vậy mà bản thân chỉ có thể đứng một bên nhìn, không khỏi áy náy mở miệng.

Anh trầm ngâm một lúc mới đưa cho cô một tệp văn kiện: “Phiên Mạc thư ký đưa văn kiện này đến tay Trưởng phòng Vương, cô ấy sẽ biết nên làm gì.”

Nhận lấy tệp văn kiện từ tay anh, Mạc Từ Yên nghi ngờ nhìn, rõ ràng cô thấy anh rất bận rộn, cô chỉ muốn san sẻ công việc cùng anh, đâu phải muốn cướp công việc của anh, sao lại anh đưa cô tệp văn kiện nhỏ bé này, huống hồ là chỉ là nhờ cô đưa cho Vương Hạ?!

“Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy!”

“...” Mạc Từ Yên đứng đó nhìn anh, gương mặt sớm đã đen, lúc này anh mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhìn bộ dạng buồn bực của cô, anh cười như không cười mở miệng: “Thân thể Mạc thư ký yếu đuối, cần tịnh dưỡng nhiều hơn.”

Đùng!

Sấm sét giữa trời quang, thân hình cô cứng đờ, tay cầm tệp văn kiện run lên, ánh mắt cô mở to, một lúc sau mới phục hồi tinh thần, hai má cô so với lúc nãy còn đỏ hơn, không nhìn đến gương mặt của anh mà vội vàng chạy ra khỏi phòng, để lại bóng lưng khiến anh không khỏi nhếch môi.

Trên đường đi đến văn phòng Vương Hạ, Mạc Từ Yên không khỏi nghĩ đến chuyện tối qua, càng nghĩ mặt cô càng đỏ, không biết là tức giận hay xấu hổ nhưng như vậy cũng khiến đám người trong công ty suy nghĩ miên man.

Tạ Cẩm Y sau khi khám cho cô xong, xác định là cô không có vấn đề gì, thế nhưng không biết là vô tình hay cố ý mà cô ấy lại nói một câu khiến căn phòng rơi vào tĩnh lặng.

“Mạc tiểu thư, cô xác định hôm nay không phải là ngày bà đi cô đến chứ?!”

Mạc Từ Yên đứng hình, Ám Dạ Duật đứng hình, Minh Tâm cùng Ám Dạ Nghiên vừa mới bước vào phòng cũng đứng hình, có lẽ bởi vì là bác sĩ nên Tạ Cẩm Y khi nói chuyện này không hề cho cô vẻ mặt dư thừa nào, bộ dạng nghiêm túc mà một bác sĩ nên có, bất quá tâm trạng Mạc Từ Yên lúc này có một loại xúc động muốn đánh người.

“Khụ khụ, tôi ra ngoài trước...” Ám Dạ Duật xấu hổ nhìn căn phòng một đám phụ nữ, chuyện này không phải chuyện tế nhị gì nên anh chỉ có thể ra ngoài, mặc dù đây là phòng của anh.

Bà đi là gì sao Mạc Từ Yên có thể không hiểu, bởi vì cô vừa mới trùng sinh, có rất nhiều việc phải làm nên mới quên mất chuyện này, lúc này Tạ Cẩm Y nhắc đến cô mới chợt nhớ, dưới thân có cảm giác ẩm ướt khiến cô xấu hổ không nói thành lời. Lúc nào không đến, lại đến ngay lúc này, đến nhà người khác, mặc quần áo của người khác mà lại xảy ra chuyện này, vậy ngu vồn dĩ mỏng manh, cảm giác ngày càng rõ ràng, chỉ sợ drap giường cũng bị dính nên Mạc Từ Yên vội vàng chạy vào phòng tắm, để lại căn phòng cho ba người phụ nữ nhìn nhau.

Tạ Cẩm Y không cảm thấy bản thân mình đã làm gì sai, dù sao cô cũng học y, chuyện này cô gặp như cơm bữa, lúc đầu còn thấy xấu hổ nhưng quen rồi nên bây giờ cũng chẳng còn cảm giác gì.

Ám Dạ Nghiên nhìn drap giường bị nhiễm đỏ, mặt cô không khỏi hồng lên, cô năm nay mới mười chín, dù sao cũng là con gái mới lớn nên tránh không khỏi cảm thấy xấu hổ, nên vội vàng về phòng lấy đồ cho Mạc Từ Yên thay, chuyện hôm nay... nếu xảy ra trên người cô, cô chắc chắn sẽ không dám nhìn mặt người khác một lần nữa.

Minh Tâm thờ dài, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, lại nhìn đến gương mặt lạnh nhạt của Tạ Cẩm Y, không biết đây thần kinh cảm xúc của con bé có bị đứt hay không mà gặp chuyện này không hề tỏ vẻ gì, bất quá cũng không thể trách con bé, quả nhiên, người tính không bằng trời tính!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngất Xỉu

“Tài liệu hội họp mà cô lại làm sai, vậy thì cô có tư cách gì bước chân vào phòng họp hả?!”

Giữa sảnh chính, một đôi nam nữ đứng đó, nam tuấn tú lạnh lùng, nữ mỏng manh yếu đuối, người đàn ông gương mặt lạnh lùng, giọng nói hàm chứa sự giận dữ cùng không kiên nhẫn, cô gái đối diện bị mắg đến đôi mắt đỏ hoe, tay cầm tệp tài liệu run run, bộ dạng vô cùng đáng thương, những người xung quanh đứng một bên im lặng nhìn không dám mở miệng can thiệp vào, chỉ có thể nhìn cô gái với ánh mắt đồng tình.

Phải biết rằng trong công ty, người đáng sợ nhất không ai khác chính là Trợ lý Trương, nếu tổng giám đốc bọn họ được xưng là nam thần lí tưởng trong lòng các cô gái thì Trợ lý Trương chẳng khác nào hung thần mãnh thú, thường ngày bộ dạng lạnh nhạt khó gần thì không nói, một khi đã tức giận lên thì so với ác quỷ còn đáng sợ hơn, bất quá Trợ lý Trương rất ít khi tức giận, vào công ty đến nay số lần bắt gặp Trợ lý Trương tức giận còn khó hơn so với gặp gỡ mình điện ảnh nữa. Thế nhưng hôm nay, không biết Trợ lý Trương ăn trúng thuốc nổ gì mà từ sáng đến giờ gương mặt lúc nào cũng khó chịu, nhân viên làm sai một chút liền bị trách phạt, tựa như cô gái đó, bị Trợ lý Trương không biết thương hoa tiếc ngọc mắg đến nước mắt lưng tròng, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt cũng bói móc ra khiến mọi người trong công ty nom móp lo sợ.

“Xin lỗi... Xin lỗi Trợ lý Trương...” Cô gái lần đầu phạm lỗi, cũng là lần đầu tiên bị mắg nặng lời như vậy, trong lòng tuy ủy khuất nhưng không dám nói ra, chỉ sợ lại chọc giận Trợ lý Trương khiến hấn tìm cô trút giận thì công việc của cô coi như xong, công việc này khó khăn lắm cô mới tìm được, không thể để mất dễ dàng như thế!

Trong công ty địa vị Trương Đình không hề tầm thường, tuy hấn chỉ là một trợ lí nhỏ nhỏ nhưng luận quan hệ giữa hấn và Ám Dạ gia, còn chưa đề cập đến việc hấn có thực lực, những thành quả mà hấn cống hiến cho công ty, tổng giám đốc tin tưởng hấn cũng là hiển nhiên, mọi vấn đề nhân sự đều do một tay Trương Đình giải quyết, nói hấn có quyền lực sau tổng giám đốc bọn họ cũng không quá chút nào.

“Còn không mau đem tài liệu chỉnh lại?”

Cô gái như được đại xá, vội vàng cúi chào Trương Đình rồi nhanh chóng ôm tệp tài liệu quay người rời đi.

“Đứng lại!”

Vừa đi được hai bước, giọng nói từ phía sau truyền đến khiến bước chân cô gái dừng lại, cô gái ôm lấy nỗi sợ hãi quay đầu lại, phát hiện ánh mắt Trương Đình không phải nhìn về phía cô mới có thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm, một mạch quay người chạy đi, bước chân còn nhanh hơn khi nãy.

Chàng trai ngẩn ra, nhìn ánh mắt Trợ lý Trương như muốn ăn tươi nuốt sống hấn thì lòng đầy thấp thỏm, ôm một thùng tài liệu to đùng đi đến trước mặt Trợ lý Trương, khoảng cách giữa họ chỉ có 2 mét, thế nhưng chàng trai lại cảm thấy thời gian như dài đằng đẵng, trên đường hấn nhận được ánh mắt đồng cảm của một số người, trong lòng không khỏi gào thét, sao bản thân lại có thể xui xẻo như thế, hấn đơn giản chỉ là người qua đường thôi, người qua đường thôi có được không?!

“Đây là gì?” Ánh mắt Trương Đình neho lại, hành động đơn giản nhưng cũng khiến người đối diện sợ hãi đến run rẩy tay chân.

“Trợ lý Trương... đây là tài liệu cũ... mà chị Lý bảo em đưa vào kho...”

Trương Đình nhíu mày, cầm lấy một tệp tài liệu trong thùng, “soạt soạt” tiếng lật giấy vang lên bên tai, chàng trai cảm thấy như bị tra tấn, chỉ cần tiếng lật giấy dừng lại thì cực hình sẽ đến với hấn.

Quả nhiên...

“Tài liệu một năm trước của công ty mà cậu dám nói là tài liệu cũ hả?!”

Chàng trai bị mắg gương mặt khổ sở, lúc nãy chị Lý bảo hấn đem thùng tài liệu này đến kho hấn còn có chút không tình nguyện, muốn vào kho thì phải đi ngang qua sảnh chính, mà sảnh chính nơi đó... ôm lấy trái tim đang treo ngược mà đi đến kho chứa đồ, chỉ còn cách kho 5 mét nữa thôi là hấn liền có thể thoát khỏi không khí đáng sợ này. Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, hấn biết từ trước đến nay hấn đều không được may mắn nhưng không cần phải xui xẻo như thế chứ, huống hồ hấn chỉ là nhân viên nho nhỏ, cấp trên bảo hấn làm gì thì hấn làm đó, hấn có quyền cãi lại sao?!

Bị Trương Đình gọi lại là xem như hấn xui, bị Trương Đình mắg cũng là hấn xui, bất quá tài liệu một năm trước không phải là tài liệu cũ sao...?

“Trợ lý Trương... chuyện này...”

“Trương Đình!”

Lời còn chưa nói hết đã bị một giọng nữ tính cắt ngang, giọng nói nhẹ nhàng êm dịu, mùi phấn dễ nghe, nhìn đến chủ nhân của giọng nói, hai mắt chàng trai không khỏi sáng lên, vị cứu tinh đã xuất hiện.

Trong công ty người có thể trấn áp ma khí trên người Trợ lý Trương chỉ có hai người, chính là tổng giám đốc nam thần trong lòng bọn họ cùng Quản lí Vương - Vương Hạ, thế nhưng hiện tại lại xuất hiện một người có nội lực không hề thua kém hai người kia, có thể trấn áp được Trợ lý Trương, người đó không ai khác chính là...

Hắn là trợ lý cấp cao của tổng giám đốc, mọi người trong công ty đều lễ phép gọi hắn một tiếng “Trợ lý Trương”, vậy mà hiện tại lại có người gọi thẳng tên hắn, trong công ty này có hai người dám gọi hắn như thế, giọng nói này không phải của Vương Hạ, bởi vì giọng nói của Vương Hạ hẳn tất nhiên sẽ không làm với bất kì ai, thế thì chỉ có thể là...

“Mặc thư ký, nơi này là công ty, với lại chúng ta cũng không thân lắm, phiền cô nên gọi tôi là Trợ lý Trương.”

Nhìn gương mặt khó chịu của Trương Đình, Mặc Từ Yên ít nhiều cũng hiểu rõ nguyên nhân, trưa nay công ty có một cuộc họp quan trọng với đối tác cho nên mọi người đều đến rất sớm, vốn dĩ cô đến tìm Vương Hạ nhưng không thấy cô ấy trong phòng làm việc, vì vậy cô quay về hoàn thành công việc của mình, qua 2 giờ đồng hồ cô quay lại vẫn không thấy bóng dáng Vương Hạ, thường ngày Vương Hạ đi làm rất sớm, cô ấy sẽ không nghỉ phép mà không xin, thậm chí không biết cô ấy có xảy ra việc gì hay không, Âm Dạ Duật không gấp nhưng cô sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của mọi người nên quyết định đi tìm Trương Đình, bởi vì trong công ty, người thân thiết với Vương Hạ nhất không ai khác chính là Trương Đình!

“Anh có thấy chị Vương đâu không?” Mặc Từ Yên không hề bận tâm đến lời nhắc nhở của Trương Đình khiến mọi người xung quanh nhìn cô với ngưỡng mộ.

Trương Đình sắc mặt đanh lại: “Không thấy!”

Mặc Từ Yên sao lại không nghe ra trong lời nói của hắn có mùi thuốc súng, bất quá cô cũng không mấy bận tâm đến Trương Đình, lúc này điều cô lo lắng nhất chính là Vương Hạ, từ lúc bước chân vào công ty đến giờ cô cũng chưa từng thấy Vương Hạ đi trễ, huống hồ là nghỉ phép, vì vậy nguyên nhân lớn nhất... cô sợ rằng Vương Hạ xảy ra chuyện gì đó?!

“Ting~!” Bỗng nhiên, Mặc Từ Yên nhận được một tin nhắn từ Vương Hạ, cô ấy nói rằng cô ấy đã đến công ty và đang ở phòng làm việc của mình, nghe nhân viên nói cô đang tìm cô ấy cho nên cô ấy mới nhắn tin thông báo cho cô một tiếng.

Vương Hạ từ trước đến nay có việc gì đều gọi cho cô nhưng hôm nay lại chuyển sang nhắn tin cho cô, mặc dù trong lòng cảm thấy kì lạ nhưng cô ấy đã nhắn tin cho cô thì xem ra cô ấy đã không có xảy ra chuyện gì, tâm trạng cô buông lỏng đi nhiều, vì vậy cô quay người rời đi khỏi sảnh chính, tuy cô không nói cho Trương Đình biết Vương Hạ đã đến công ty nhưng hắn vẫn đi theo sau cô, hắn là vừa nãy khi cô xem tin nhắn của Vương Hạ hắn đã thấy được, hai người đi rồi chàng trai cũng tiếp tục nhiệm vụ được giao đi đến nhà kho, mọi người xung quanh đứng nhìn cũng quay về tiếp tục công việc của bản thân.

~~~~~

“Từ Yên, em tìm chị có việc gì không...?” Vương Hạ nghe được tiếng mở cửa liền ngẩng đầu lên, thấy người đến là Mặc Từ Yên thì gương mặt nhợt nhạt hiện lên một nụ cười, nhưng khi nhìn đến bóng dáng cao lớn phía sau Mặc Từ Yên thì nụ cười trên môi không khỏi cứng lại, sắc mặt vốn đã tái nhợt lại càng trở nên trắng bệch.

Mặc Từ Yên nhạy cảm nhận ra không khí có điều gì đó khác thường, rõ ràng trong phòng không bật điều hòa nhưng cô lại cảm thấy sau lưng có cảm giác lạnh lạnh, không cần dùng não suy nghĩ thì cô cũng biết giữa hai người bọn họ nhất định là đã có chuyện gì đó.

Trương Đình trầm mặc, trong lòng hắn như có một ngọn lửa muốn bùng phát, hiện tại nhìn đến gương mặt nhợt nhạt của Vương Hạ thì ngọn lửa như muốn phun trào, con tức giận xông lên não, hắn muốn mở miệng trách cứ cô nhưng lại không nỡ.

Không gian rơi vào im lặng, hai người mặt đối mặt, đôi lúc Vương Hạ muốn trốn tránh ánh mắt của Trương Đình nhưng hắn lại không buông tha mà cứ nhìn chăm chăm vào người cô, Mặc Từ Yên đứng một bên nhìn hai người, mở miệng cắt đứt sự yên tĩnh của căn phòng.

“Chị Vương, tài liệu tổng giám đốc nhờ em đưa cho chị, anh ấy nói chị sẽ biết làm gì...” Nhìn gương mặt Vương Hạ giật mình vì lời nói của cô thì Mặc Từ Yên cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, không phải cô muốn phá hoại không khí giữa hai người họ nhưng nếu cô không lên tiếng thì bọn họ sẽ bỏ quên sự tồn tại của cô mà bắn tia lửa điện khắp căn phòng, như vậy thì nguy rồi, điện trong công ty sẽ vì như vậy mà bị chạm mạch, không tốt chút nào!

“À, được rồi...” Vương Hạ nhận lấy tệp tài liệu từ tay Mặc Từ Yên, cho cô một nụ cười nhẹ.

“Chị Vương, sắc mặt chị... sao lại trắng như vậy?” Mặc Từ Yên quan tâm hỏi một câu, tuy Vương Hạ không thuộc loại nữ nhân xinh đẹp khuynh thành nhưng gương mặt thanh tú dễ nhìn, cộng thêm khí chất trên người cô ấy, mỗi lần cô ấy nở nụ cười cũng giống như hoa hướng dương vậy, vô cùng tỏa sáng, thế nhưng hiện tại... nhợt nhạt yếu đuối như bông tuyết, tùy thời đều có thể tan biến.

Nghe vậy, sắc mặt Vương Hạ trắng lại càng thêm trắng, cô đưa tay sờ mặt, ánh mắt có chút mơ màng, định mở miệng trấn an Mặc Từ Yên thì đầu óc cô chao đảo, sau đó rơi vào một mảnh tối đen, thứ cuối cùng cô nhìn thấy là gương mặt lo lắng của Trương Đình cùng tiếng gọi thất thanh của Mặc Từ Yên.

“Chị Vương!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp Lại

“Phẫu thuật?”

Bệnh viện luôn là nơi người ra vào tấp nập, huống hồ là bệnh viện Đa khoa thành phố S, một trong số bệnh viện nổi tiếng nhất S thị, công nghệ máy móc hiện đại, bác sĩ chuyên nghiệp đến từ nước ngoài, vì vậy cho dù là mới sáng tinh mơ hay buổi tối hoang vắng thì nơi này vẫn luôn có không ít người.

Lúc này giữa hành lang bệnh viện, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú kéo lấy tay áo người mặc đồ bác sĩ, bộ dạng cầu xin, dường như đang níu kéo gì đó, người đàn ông mặc đồ bác sĩ lộ vẻ bất đắc dĩ, khó xử nhìn cô gái bên cạnh, bộ dạng như bị vợ mình bắt gặp cảnh ngoại tình, cô gái đứng một bên phức tạp nhìn hai người đàn ông đang dây dưa, khiến người đi đường không khỏi hiểu lầm, bác sĩ kinh ngạc nói không nên lời, y tá thì vẻ mặt xấu hổ, người già thì lắc đầu cảm thán, người trẻ thì nhìn hai người đàn ông với ánh mắt ái muội, song lại nhìn cô gái với ánh mắt đồng cảm, nhất thời nơi này trở thành điểm thu hút nhất trong bệnh viện.

“Trương Đình, anh bình tĩnh một chút đi...” Nơi này là bệnh viện, hai người ông đứng đó dây dưa với nhau, cho dù là người trong cuộc như cô cũng sẽ không tránh khỏi hiểu lầm về mối quan hệ của hai người, huống hồ là những người ngoài cuộc không biết gì.

Bất quá người thăm nhất là Mạc Từ Yên cô đây, đường đường là đại tiểu thư của Mạc thị, lại bị người khác nhìn với ánh mắt đồng cảm, nếu là ánh mắt đồng cảm thì cô đây cũng chẳng nói gì, vậy mà họ lại nhìn cô với ánh mắt oán phụ bị bỏ rơi khiến cô có chút buồn bực, nếu không phải vì Vương Hạ... nghĩ đến Vương Hạ, ánh mắt Mạc Từ Yên trầm xuống, kiếp này cô và Vương Hạ gặp nhau chỉ là tình cờ, nhưng nhờ vậy mà Mạc Từ Yên cô mới có thêm một người bạn, giữa cô và Vương Hạ tuy không phải rất thân nhưng cô cảm thấy Vương Hạ là một cô gái tốt, hơn nữa nhờ có một người bạn như cô ấy mà cô cũng đã thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Trước đây Mạc Từ Yên không thích kết bạn với người khác, tính tình lạnh nhạt xa cách, những người muốn đến gần cô đều không thể, thế nhưng bởi vì đã sống một kiếp, suy nghĩ của cô đã thoáng hơn, Vương Hạ là người bạn duy nhất của cô ở kiếp này, nếu bỏ lỡ thì cô sẽ hối hận, giống như anh, cô... không muốn buông tay, kể cả tình bạn lẫn tình yêu.

“Bác sĩ, anh nhất định phải cứu cô ấy... bác sĩ...” Trương Đình nắm lấy ông tay áo người đàn ông, bộ dạng vô cùng khổ sở.

“Vị tiên sinh này anh hãy bình tĩnh một chút, đây chỉ là một ca tiểu phẫu, sẽ không nghiêm trọng đến tính mạng của cô ấy, nhưng anh cứ ngăn cản không cho tôi đi thì tôi không thể đảm bảo được tính mạng của cô ấy có gặp nguy hiểm hay không?!”

Trương Đình trầm mặc một lát rồi mới buông tay, đi đến bên ghế ngồi xuống, bộ dạng vô hồn khiến Mạc Từ Yên đứng bên cạnh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài. Tuy cô không biết giữa Vương Hạ và Trương Đình xảy ra chuyện gì, sáng nay nhìn Vương Hạ thần sắc tái nhợt đến đáng thương cô liền hiểu rõ Trương Đình nhất định đã làm gì đó kích động đến Vương Hạ, nếu không... bất quá hiện tại nhìn Trương Đình như vậy, dù cho cô muốn truy cứu cũng không còn quan trọng, Vương Hạ hiện tại đang nằm trong phòng phẫu thuật, điều quan trọng nhất là hiện tại phải cứu cô ấy trước.

Bác sĩ được thả tự do, vội vàng thở phào nhẹ nhõm, hắn tuy chưa có vợ nhưng cũng không phải thuộc loại người thích nam nhân, bị một người đàn ông nắm tay dây dưa ở giữa hành lang bệnh viện, chưa kể đến sẽ ảnh hưởng bệnh viện thế nào, chỉ riêng thanh danh của hắn thôi cũng sẽ bị hủy hoại, lần này viện trưởng nhất định sẽ mắng hắn một trận, hơn nữa lúc này mấy cô y tá nhìn hắn với ánh mắt như vậy thật khiến hắn hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống, xong rồi, xong rồi, con đường lấy vợ của hắn chỉ sợ rất gian nan đây!

Bác sĩ rời đi với tâm trạng đau khổ, y tá bên cạnh định gọi Trương Đình làm thủ tục thì bị Mạc Từ Yên ngăn cản, hiện tại cho dù trời có sập xuống chỉ sợ Trương Đình cũng không muốn rời phòng bệnh Vương Hạ nửa bước, làm người tốt phải làm đến cùng, huống hồ luận vào quan hệ giữa cô và Vương Hạ so ra cũng kém xa Trương Đình, vì vậy Mạc Từ Yên đành đi theo y tá làm thủ tục nhập viện.

Kí tên xong, Mạc Từ Yên định rời đi, không ngờ lại bị y tá gọi lại, đang mơ hồ không biết bản thân cô có kí thiếu thủ tục nào không thì cô y tá đã mở miệng.

“Chào chị, chị là bạn gái của vị tiên sinh khi nãy sao?” Lúc này cô cũng có mặt tại nơi đó, tất nhiên biết rõ mọi chuyện không như mọi người nghĩ rằng bác sĩ Lâm và vị tiên sinh đó có quan hệ... khác thường.

Nhìn ánh mắt lấp lánh của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên nhanh chóng liền hiểu rõ vấn đề, là người từng trải cho nên đối với ánh mắt này Mạc Từ Yên thập phần quen thuộc, Trương Đình khôi ngô tuấn tú, tuy không tuấn mỹ như Âm Dạ Duật nhưng cũng là một mỹ nam có một không hai, có người thăm thương trộm nhớ vốn là chuyện thường tình, vì không muốn làm tổn thương tâm hồn của y tá nhỏ, Mạc Từ Yên thành thật trả lời.

“Không phải.”

Y tá nhỏ thần sắc vui mừng, gương mặt có chút thẹn thùng, còn chưa kịp mở miệng hỏi tiếp một câu thì đã bị Mạc Từ Yên tạt một xô nước lạnh.

“Nhưng vị tiểu thư trong phòng phẫu thuật kia là bạn gái của anh ấy.”

Tuy hiện tại không phải nhưng cô tin rất nhanh liền trở thành.

Nhìn bộ dạng Trương Đình rõ ràng hận không thể nhanh chóng đóng gói Vương Hạ mang về nhà, người thông minh đều có thể nhìn ra, chỉ có mình Vương Hạ bộ dạng mơ mơ hồ hồ không rõ, nghĩ rằng quan hệ giữa hai người rất trong sáng, đơn thuần chỉ là bạn bè.

Y tá nhỏ đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền chuyển sang thất vọng, song lại nhìn cô với ánh mắt lên án, dường như cô đã làm ra chuyện xấu xa gì, đôi mắt

lấp lánh như có lệ, tùy thời đều có thể chảy ra, nếu là đàn ông chỉ sợ sẽ vội vàng an ủi, thế nhưng rất tiếc, Mạc Từ Yên cô là phụ nữ, hơn nữa còn là loại phụ nữ sắc đá không dễ đồng cảm với người khác, kiếp này cô đã nhận định Vương Hạ là chị em tốt của mình thì tất nhiên không muốn bất kì ai cản trở con đường tình duyên của cô ấy.

Trở lại đây hành lang, từ đằng xa Mạc Từ Yên đã thấy bóng dáng màu trắng đứng đó với Trương Đình, chiếc áo khoác trắng dài tới đầu gối, mái tóc được búi cao để lộ chiếc cổ trắng nõn, bóng lưng nhỏ nhắn, bóng lưng tinh tế, đôi bông tai bằng hồng ngọc đập vào mắt cô, bởi vì cô gái đưa lưng lại với cô nên Mạc Từ Yên cũng không biết được đó là ai, cứ nghĩ là bác sĩ bình thường, thế nhưng càng đến gần bóng lưng lại càng trở nên quen thuộc.

Tiếng giày cao gót va chạm vào nền gạch tạo nên thanh âm phá vỡ không gian yên tĩnh giữa hành lang, cô gái lúc này mới quay người khiến Mạc Từ Yên nhìn rõ gương mặt người trước mắt, đường nét xinh đẹp, đôi mắt trong suốt, mày như họa, khí chất lạnh nhạt khiến người khác không dám đến gần, đây là lần gặp gỡ thứ hai của hai người họ, thế nhưng cô không thể không thừa nhận sự xinh đẹp của cô ấy.

“Bác sĩ Tạ.” Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Trương Đình, lễ phép gật đầu chào, nơi này là bệnh viện, Tạ Cẩm Y lại là bác sĩ, cho dù có gặp mặt ở nơi này thì cũng là chuyện bình thường.

“Mạc tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.” Ánh mắt Tạ Cẩm Y rơi vào người Mạc Từ Yên rồi nhanh chóng lướt qua người Trương Đình, năm năm nay tuy cô không có trở về S thị nhưng cô cũng biết rõ Trương Đình là cánh tay đắc lực bên người anh, phụ nữ đối với người trong lòng luôn rất để ý, huống hồ là loại phụ nữ lí trí như Tạ Cẩm Y, muốn lấy được trái tim người đàn ông, đầu tiên phải tiếp cận người bên cạnh họ.

Mạc Từ Yên là vị hôn thê của anh, sớm hay muộn cũng sẽ vào công ty anh làm việc, nhận thức Trương Đình cũng là hiển nhiên, cho nên Tạ Cẩm Y cũng không có biểu hiện gì.

“Đúng vậy, thật là tình cờ.”

“Không biết thân thể Mạc tiểu thư đã tốt hơn chưa?”

Người nói vô tình, người nghe có ý, mặc kệ Tạ Cẩm Y có ý hay không có ý nhưng cô ấy quả thật đã thành công chọc giận cô!

“Bác sĩ Tạ lo lắng dư thừa rồi.”

Tình địch gặp nhau, tia lửa điện bắn tung tóe, Mạc Từ Yên so với ngày thường càng lạnh lùng, Tạ Cẩm Y cũng không muốn đem mặt nóng đi dán mũi lạnh của người khác nên hành lang bệnh viện lúc này lại khôi phục sự yên tĩnh.

Đối với quan hệ giữa hai cô gái này Trương Đình hẳn không phải người trong cuộc nên cũng chẳng muốn xen vào, thế nhưng hẳn không biết rằng nơi này lần nữa trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Bác sĩ Tạ, nữ bác sĩ trẻ tuổi vừa từ Mỹ về, gương mặt xinh đẹp, gia thế lại tốt, tài năng thì tất cả bác sĩ trong bệnh viện đều đã chứng kiến qua, tài sắc vẹn toàn đặt lên người cô ấy không phải là nói quá, tránh không khỏi có không ít nam bác sĩ sinh ra yêu thích với cô nàng.

Bất quá cô gái bên cạnh cũng không kém, dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất trần, tuy không biết xuất thân thế nào nhưng nhìn bộ dạng xem ra cũng không phải loại người tầm thường, chỉ nói dung mạo thôi cũng đã cướp đi không biết bao nhiêu trái tim nam nhân.

Mỗi người một vẻ, khó cân khó bì, trong lúc nhất thời mọi người cũng lâm vào khó xử, trong lòng suy nghĩ không biết người đàn ông đó sẽ chọn ai trong hai người.

Bị ánh mắt mọi người đổ dồn vào ba người trong cuộc tất nhiên là không vui, kìm nén cơn buồn bực của bản thân, Trương Đình mở miệng: “Bác sĩ Tạ khi nào mới có thể tiến hành phẫu thuật?”

“Thủ tục đã làm xong, ngay bây giờ liền có thể.”

“Vậy thì phiền bác sĩ Tạ!” Nghe nói hiện tại có thể làm phẫu thuật, tâm trạng Trương Đình tốt hơn nhiều, Tạ Cẩm Y là bác sĩ chuyên nghiệp vừa mới về nước, năng lực có lẽ không tồi.

Mạc Từ Yên có chút bất ngờ, cô vốn nghĩ người đàn ông khi này sẽ làm phẫu thuật cho Vương Hạ nhưng không ngờ lại là Tạ Cẩm Y.

“Mạc tiểu thư dường như không mấy tin tưởng tôi?” Nhận thấy ánh mắt của Mạc Từ Yên, Tạ Cẩm Y không khỏi mở miệng.

“Bác sĩ Tạ hiểu lầm, Trương tiên sinh cũng đã nhờ cậy vào bác sĩ, tôi có quyền không tin tưởng sao?”

Tạ Cẩm Y nhìn cô không nói gì rồi nhanh chóng đi vào phòng phẫu thuật, cánh cửa phòng đóng lại không gian liền rơi vào yên lặng, Trương Đình trầm mặc, Mạc Từ Yên đứng một bên cũng không mở miệng, trên hành lang người người không ngừng qua lại nhưng tâm trí của hai người họ chỉ đặt vào người đang nằm bên trong.

“Ring ~~~ Ring ~~~!”

Lúc này chuông điện thoại của Trương Đình vang lên, hẳn vốn không định nghe máy bởi vì tâm tình của hắn hiện tại đặt hết lên người Vương Hạ, thế nhưng nhìn đến tên người gọi, ánh mắt Trương Đình ngưng đọng một lúc rồi mới bắt máy.

Chương 30: Trác Lân

“Tổng giám đốc...” Vương Hạ hiện còn đang trong phòng phẫu thuật, Trương Đình tất nhiên không có tâm trạng quan tâm đến những chuyện khác, cho nên giọng nói so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều.

“Trương Đình, cậu có thấy Vương Hạ đâu không?” Hôm nay có một cuộc họp quan trọng, tối qua hắn cũng đã bàn giao công việc cho Vương Hạ, vậy mà hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng cô ấy đâu. Trong công ty người hiểu rõ về Vương Hạ không ai khác ngoài Trương Đình, hắn không biết quan hệ giữa hai người họ thế nào nhưng hắn biết Trương Đình có ý với Vương Hạ, thái độ Trương Đình rõ ràng như thế mà Vương Hạ vẫn duy trì thái độ mơ hồ, chưa nói đến Vương Hạ liệu có tình cảm với Trương Đình hay không, thì Vương gia cũng sẽ ngăn cản hai người đến với nhau.

“Vương Hạ cô ấy...” Trương Đình trầm mặc, không nói tiếp, hắn phải nói thế nào, hiện tại tâm tư của hắn đều đặt trên người Vương Hạ, đối với nghi vấn của Âm Dạ Duật, hắn thật sự không muốn trả lời.

Vương Hạ sắp đính hôn theo lệnh của gia đình!

Hắn sớm đã dự đoán được nhưng khi nghe chính miệng cô nói, hắn vẫn nhìn không được mà tức giận, vì vậy hắn đã thổ lộ lòng mình, hắn biết cô sẽ rất kinh ngạc, dù sao trong lòng cô hắn đơn thuần chỉ là một người bạn, nhưng bảo hắn im lặng nhìn cô rời xa hắn, hắn không làm được, thà lựa chọn tổn thương cô, cũng không muốn cô rời xa bản thân.

Trương Đình là người cực đoan, hắn không xuất thân cao, nhưng vì hắn có đầu óc nên được Âm Dạ Duật trọng dụng, hắn đã cố gắng phấn đấu để xứng đáng với cô, nhưng đến cuối cùng giữa bọn họ vẫn luôn có một bức tường hình, ngăn cách hai người họ.

Lúc đưa cô vào bệnh viện, bác sĩ đã hỏi người thân của cô, khi đó hắn thật sự bối rối, đúng vậy, hắn không phải người thân của cô, người nên ở bên cạnh chăm sóc cô hẳn là gia đình cô, suy cho cùng đối với cô, hắn cũng chỉ là người qua đường.

“Đề tôi nói chuyện với anh ấy.” Mạc Từ Yên vươn tay về phía Trương Đình, ý đồ muốn thay hắn nói chuyện điện thoại, Trương Đình nhìn cô một lúc mới đưa điện thoại cho cô, Mạc Từ Yên là vị hôn thê của anh, đề cô ấy nói vẫn tốt hơn là hắn.

Đợi một lúc không thấy Trương Đình trả lời, Âm Dạ Duật dường như đã nhận thấy có gì đó không đúng, đang lúc anh muốn mở miệng hỏi thì một giọng nói dịu dàng của cô gái truyền vào tai anh, khiến bàn tay đang cầm bút không khỏi dừng lại, nhưng rất nhanh liền tiếp tục viết.

“Là em.”

“Mạc thư ký, sao lại là em?” Giọng anh không nóng không lạnh khiến cô không cảm nhận được sự khác thường.

“Em đang ở bên cạnh Trương Đình...” Nhìn Trương Đình đang mất hồn ngồi đó, Mạc Từ Yên chỉ có thể thở dài, lúc này hắn vẫn còn tâm trạng trợn cãi với cô vậy mà hiện tại lại trở nên như vậy, dù muốn an ủi cô cũng biết phải làm thế nào, hiện tại người có thể khiến Trương Đình phấn chấn chỉ có Vương Hạ!

Bên này Âm Dạ Duật sau khi nghe lời nói của cô xong liền triệt để buông bút, anh rời ghế đi đến bên cửa kính, hôm nay là một ngày đầy nắng, mây trắng bay lượn trên bầu trời tạo thành những hình thù kì quái, ánh mặt trời chiếu xuống mặt đất, người người đều bận rộn không ngừng. Nhìn những tòa nhà cao tầng xếp chồng lên nhau, thành phố S vốn dĩ đất chật người đông, bên ngoài xe cộ không ngừng qua lại, tiếng còi xe ồn ào đến nhức tai, trong phòng vẫn là một mảnh yên tĩnh, ánh mắt anh nhìn về phương xa có chút âm trầm không rõ.

“Hai người từ khi nào lại trở nên thân thiết như vậy?”

Mạc Từ Yên kinh ngạc, không nghĩ anh lại nói một câu như vậy, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh như ngày thường nhưng cô vẫn cảm phát hiện có gì đó kỳ lạ, khiến cô có chút bối rối, đối với hiểu biết của cô về anh, anh sẽ không quan trọng vấn đề nhỏ nhặt như vậy, thế nhưng hiện tại... sợ anh hiểu lầm nên Mạc Từ Yên vội vàng giải thích.

“Lúc này Vương Hạ ngắt xiu nên em cùng Trương Đình đưa chị ấy vào bệnh viện, anh đừng hiểu lầm...”

“Hiểu lầm, tại sao tôi phải hiểu lầm?” Gương mặt anh vẫn bình tĩnh như nước hồ thu nhưng ánh mắt lại hàm chứa ý cười không rõ.

“Em...” Mạc Từ Yên trầm mặc, đúng vậy, tại sao cô lại nghĩ rằng anh sẽ hiểu lầm hai người bọn họ, ghen sao, cô không biết, từ trước đến nay anh vẫn duy trì bộ dạng lạnh nhạt như thế, có lẽ lúc này anh chỉ tình cờ hỏi, hẳn là... do cô suy nghĩ nhiều?!

“Tình hình cô ấy thế nào?” Trong lúc cô đang bối rối thì Âm Dạ Duật nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

“Chị ấy đang ở trong phòng phẫu thuật, không nghiêm trọng lắm...” So với Vương Hạ, tình trạng của Trương Đình còn nghiêm trọng hơn.

“Chiều nay có một cuộc họp quan trọng, Vương Hạ lại nhập viện, em bảo tôi đi đâu tìm người thay thế cô ấy đây?” Âm Dạ Duật cầm lấy tách cà phê trên bàn uống một ngụm, mọi ngày đều là Trương Đình pha cà phê cho hắn, nhưng Trương Đình đang ở bệnh viện với Vương Hạ nên hắn tùy tiện bảo một nhân viên pha cho hắn một tách cà phê, quả thật không phải là hương vị hàng ngày, bất quá vào miệng cũng không đến nỗi nào. “VẬY... vậy phải làm sao?” Mạc Tử Yên sững sờ, mặc dù cô lo lắng cho bệnh tình của Vương Hạ nhưng chuyện trong ty... Mạc Tử Yên xoa trán, hôm nay rốt cuộc là ngày gì thế, chuyện này chưa giải quyết xong thì chuyện khác lại lần lượt kéo đến.

“Không thì... em thay Vương Hạ chủ trì cuộc họp lần này đi?”

“Sao?!” Mạc Tử Yên kinh ngạc, có chút không kìm chế được âm thanh, dọa Trương Đình ngồi đó không khỏi giật mình, ánh mắt tìm tòi nhìn cô.

~~~~~

“Tổng giám đốc, cà phê của anh...” Cánh cửa mở ra, chiếc giày cao gót màu đen bước vào, váy công sở ôm lấy đôi chân dài trắng nõn, thu hút ánh mắt người khác, áo sơ mi trắng ôm lấy thân hình đầy đặn, mái tóc cô xõa tự nhiên, để lộ gương mặt điểm lệ khiến đàn ông phải ngược nhìn.

Cô đi đến bên bàn làm việc, đặt tách cà phê lên bàn liền thẹn thùng liếc mắt nhìn gương mặt nghiêm nghị của người đàn ông, đáng tiếc cho cô là hai mắt người đàn ông lúc này dán chặt vào màn hình máy tính, thân hình cô ấy có chút cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ cô không tin cô không thu phục được người đàn ông này!

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, cô nhanh chóng vươn tay, bộ dạng muốn sắp xếp lại tài liệu, bộ ngực vô tình hay cố ý cọ xát vào tay người đàn ông, lúc này hắn mới ngược mắt lên nhìn cô, còn chưa để cô gái kịp vô mừng thì người đàn ông đã mở miệng: “Ra ngoài!”

Giọng nói lạnh lùng không chút lưu tình khiến cô gái nhất thời xấu hổ không nói nên lời, lúc này cánh cửa lần nữa mở ra, Bùi Văn bước vào, nhìn cô gái với ánh mắt cảnh cáo.

“Nhân viên trong công ty dạo này rảnh rỗi lắm sao?! Còn không mau đi làm việc?!” Gương mặt Bùi Văn thập phần khó coi, từ ngày cô ta bước chân vào công ty cô sớm đã lưu ý đến, quả nhiên chưa đến một tháng cô ta nhiều lần đến quyến rũ Trác Lâm, vừa mới đo một Mạc Tử Yên thì một tiện nhân khác lại xuất hiện, đám nữ nhân này đúng là loại hạ đẳng, suốt ngày chỉ biết đi quyến rũ nam nhân!

Cô gái bị Bùi Văn cảnh cáo gương mặt vẫn bình tĩnh như nước, hừ lạnh một tiếng rồi mới bước ra ngoài, trước khi đi còn không quên cho người đàn ông một cái nháy mắt, song lại nhìn Bùi Văn với ánh mắt đặc ý, khiến cô nàng tức giận một trận.

Cố gắng kìm nén cơn tức giận, Bùi Văn đi đến bên cạnh người đàn ông, ôn tồn mở miệng: “Trác tổng, chiều nay có một cuộc họp với đối tác, anh...”

“Tôi đã biết!”

Bùi Văn cắn môi, nhìn người đàn ông với ánh mắt đáng thương, rốt cuộc thì tại sao hắn lại không chịu cho cô dù chỉ là một ánh mắt, bản thân cô tự nhận mình không hề thua kém Mạc Tử Yên hay cô gái vừa nãy, thế nhưng tại sao hắn lại không để mắt đến cô?!

Lúc đầu cô tiếp cận hắn quả thật là có mục đích, nhưng dần dần cô đã yêu phải hắn, nhìn Mạc Tử Yên ngày ngày quấn lấy hắn, khi đó cô thật sự chán ghét cô ấy, nhưng cũng hâm mộ cô ấy vì có thể danh chính ngôn thuận xuất hiện bên cạnh hắn, người đàn ông đó nói đúng, cô không dám xuống tay với Trác Lâm, bởi vì cô sớm đã quên mất bản thân mình là ai mà chìm đắm trong tình yêu của bản thân.

“Trác tổng... cũng sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, anh... anh có muốn ăn gì không?!” Bùi Văn cố gắng níu kéo một chút thời gian ở bên cạnh hắn, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, cô cũng mãn nguyện.

“Tôi không đói.”

Đáp lại cô vẫn chỉ là sự lạnh lùng của người đàn ông, Bùi Văn cảm thấy chua xót thay bản thân mình nhưng cũng không nói gì nữa mà quay người đi ra cửa, trước khi đi không quên nhìn lại người đàn ông lần cuối, bất quá cô cũng giống như cô gái kia, người đàn ông chưa từng cho cô một cái liếc mắt.

Cô chán ghét Mạc Tử Yên nhưng không thể không thừa nhận, giữa cô và cô ấy có một điểm rất giống nhau, đó là tình yêu dành cho Trác Lâm, yêu đến điên cuồng, yêu đến mù quáng... bất quá so với cô, Mạc Tử Yên may mắn hơn rất nhiều, ít nhất thì... cô ấy vẫn được Trác Lâm nhớ đến.

Không gian rơi vào yên tĩnh, người đàn ông lúc này mới rời mắt khỏi màn hình rơi vào khung hình được đặt bên cạnh máy tính, trong hình là một cô gái đang đứng dưới biển hoa nở nụ cười, nụ cười của cô rực rỡ sáng chói so với bất kì loài hoa nào, chiếc váy trắng theo làn gió lay động, mái tóc dài không chút rối buột, hình ảnh được chụp cực kỳ sinh động, đôi mắt cô trong sáng như sao, nhìn vào khiến người khác không khỏi bị hút vào, khoảng khắc xinh đẹp trong nháy mắt của cô liền được máy ảnh lưu lại.

Mạc Tử Yên nếu có ở đây hẳn sẽ không hề ngạc nhiên khi thấy người trong khung hình là bản thân cô, bởi vì khung hình này là do cô một tay sắp xếp để trên bàn làm việc của Trác Lâm với ý đồ muốn mỗi ngày chỉ cần ngược mắt, hắn đều nhìn thấy gương mặt cô, nghĩ về cô.

Trác Lâm ánh mắt âm trầm, không tiếng động đưa tay lật úp khung hình xuống, nháy mắt nụ cười tỏa sáng liền biến mất, xua đi hình ảnh trong đầu, hắn lại tiếp tục làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Gặp Mặt

“Là như vậy sao?” Cô nghiêng đầu, quay sang nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, đường nét không tì vết như tượng thần Hy Lạp, mày kiếm nghiêm nghị, thần sắc lạnh lùng, so với hình ảnh điện ảnh còn muốn đẹp hơn, khí chất nho nhã trên người anh càng khiến người khác muốn đến gần, nhìn ở góc độ nào anh cũng là một con người hoàn mỹ, chỉ cần một ánh mắt của anh cũng khiến tất cả cô gái trở nên điên cuồng, ngay cả cô cũng không ngoại lệ.

Anh là con người hội tụ đầy đủ yếu tố để trở thành người đàn ông lí tưởng của tất cả các cô gái, chưa nói đến gia thế, Ám Dạ gia là một gia tộc trong những gia tộc có địa vị nhất S thị, chỉ cần gả vào đó, cuộc sống sau này không lo cái ăn cái mặc, về ngoại hình, chỉ sợ Dạ Thiên vương cũng không thể so sánh với anh, về tài năng không cần bàn đến, tuổi còn trẻ đã nắm quyền hành điều khiển cả một công ty lớn phát triển như ngày hôm nay, các lão nhân gia còn khâm phục nữa là, về nhân cách, anh không chỉ có vẻ ngoài ôn nhu hơn người, mà còn biết quan tâm, chăm sóc người khác, điển hình là người đàn ông hoàng kim của xã hội ngày nay, khiến bất kì cô gái nào đều ôm tâm tư muốn gả cho anh.

Nếu cô gặp anh trước Trác Lâm thì có lẽ cô đã không làm tổn thương anh cùng gia đình.

Nơi đẹp nhất là nơi chúng ta chưa từng đi qua, khoảng thời gian đẹp nhất là khoảng thời gian không thể quay trở lại.

Cô biết bản thân mình không xứng với anh, nhưng khoảng thời gian bên cạnh anh cũng chính là khoảng thời gian đẹp nhất đối với cô, mặc dù giữa họ không tồn tại cái gọi là tình yêu, thế nhưng đối với tính cách của người kia họ đều hiểu rõ ràng, có thể nói, trên đời này ngoại trừ cha mẹ cô ra thì anh là người hiểu cô nhất.

“Em lại nhìn lên tôi?”

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến cô giật mình, phục hồi tinh thần nhìn người đàn ông trước mặt, vẫn là gương mặt tuấn tú nghiêm nghị nhưng sâu trong mắt anh, như ẩn như hiện ý cười khó hiểu.

“Không có...” Mạc Tử Yên bối rối dời mắt, cô khi nào thì nhìn lên anh, cô rõ ràng là quanh mình chính đại nhìn anh!

Ám Dạ Duật cười như không cười mở miệng:

“Đúng, em không nhìn lên tôi, em là quang minh chính đại nhìn tôi, tôi nói có đúng không?”

“Ách?” Thân thể cô cứng đờ, nghĩ đến anh lại biết suy nghĩ trong đầu cô liền không khỏi quay sang nhìn anh, bất giác ánh mắt hàm chứa ý cười không rõ khiến cô có cảm giác bản thân bị đùa giỡn, mắt tự nhiên lảng tránh ánh mắt của anh.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa truyền đến, cô dời ánh mắt về phía cửa, đi vào là một cô gái nhìn khá quen mắt, cô ấy dường như không hề kinh ngạc khi thấy cô trong phòng làm việc của anh, có thể nói đây là việc thường xuyên xảy ra hàng ngày trong công ty, thế nhưng ánh mắt cô ấy nhìn hai người bọn họ có phần kì lạ khiến cô có chút khó hiểu.

Mạc Tử Yên không biết rằng tư thế hiện tại của hai người thập phần ái muội, trong mắt của người khác, cô gái nghiêng đầu, mái tóc xoăn dài xõa xuống che hết một bên mặt nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự xinh đẹp khó tả, mi dài cao vút, rỗ xuống che đi đôi mắt sáng như sao, bên này người đàn ông nhìn cô, gương mặt lạnh lùng nhưng trong mắt hàm chứa ý cười dễ nhận thấy, từ xa nhìn lại hai người như đôi tình nhân, nếu nhìn không rõ còn tưởng rằng họ đang hôn nhau!

Cô gái có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ có phải bản thân đến không đúng lúc, phá hỏng chuyện tốt của tổng giám đốc, như vậy thì cô nguy rồi!

“Tổng giám đốc...”

“Có việc gì?” Anh vẫn không lạnh không nhạt trả lời như ngày thường nhưng vẫn không khiến nổi bất an của cô gái giảm đi tí nào.

“Giờ... giờ nghỉ trưa đã đến, mọi người đều ra ngoài ăn trưa, không biết ngài có muốn mua gì không?” Tổng giám đốc bọn họ là người tốt, có trách nhiệm với công việc lại hết lòng quan tâm với nhân viên, thế nhưng vào những ngày trọng đại, tổng giám đốc thường vì công việc mà bỏ lỡ buổi trưa, điều này không tốt cho sức khỏe, Trợ lí Trương tuy nhiều lần khuyên can nhưng tổng giám đốc đã quyết định, bọn họ cũng không thể thay đổi được gì.

“Không cần đâu, mọi người ăn trưa vui vẻ.”

Biết được kết quả cô gái chỉ có thể gật đầu, nhanh chóng quay người rời đi, tính cách của tổng giám đốc, bọn họ cũng biết được ít nhiều, vì vậy cô gái cũng không muốn nói nhiều.

Mạc Tử Yên nghe vậy liền nhủ mày, cô biết anh nhiều lần vì công việc mà bỏ qua bữa ăn trưa, nhưng duy trì như vậy thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của anh, cô sẽ nhịn không được mà đau lòng mất.

“Chiều nay còn có cuộc họp quan trọng, nếu anh không ăn trưa thì làm sao có sức để làm việc?”

“Em là đang quan tâm tới ư?”

Mạc Từ Yên tròn tròn mắt, sau đó nhanh chóng mở miệng, bộ dạng thản nhiên không chút ngại ngùng trả lời: “Đúng vậy, chẳng trách sao anh lại gầy như vậy, so với Trương Đình còn muốn gầy hơn.”

Cô đưa tay chọc chọc vào da thịt anh, thật ra anh không tính là gầy, thân hình cao lớn, cơ ngực rắn chắc, so với đá còn cứng hơn, mặc dù anh không thường xuyên tập thể dục nhưng có thể nói, thân hình anh là thân hình hoàn mỹ không hề thua kém gương mặt anh, nghĩ đến chuyện anh nhảy xuống hồ cứu cô, để lộ thân hình khiến bất kì người đàn ông nào cũng phải ghen tỵ thì cô nhin không được đồ mắt.

“Em nói tôi so với Trương Đình còn muốn gầy hơn? Làm sao em có thể khẳng định như thế?” Anh đưa tay nắm lấy cổ cô, buộc cô phải đối diện với ánh mắt của anh, giọng nói anh vẫn nhu hòa như thường nhưng ánh mắt anh nhìn cô, có chút gì đó khiến cô sợ hãi.

“Em...” Mạc Từ Yên cố gắng nặn chữ, nhưng nửa ngày vẫn không thể nặn ra được một chữ, đối với câu hỏi của anh, cô thật sự không hiểu! Âm Dạ Duật thở dài: “Đi, tôi đưa em đi ăn trưa.”

Mạc Từ Yên được anh đưa đến nhà hàng trước kia anh thường xuyên đến, đối với nhà hàng này cô cũng thập phần quen thuộc, hai người tùy tiện tìm một chiếc bàn, nhà hàng được trang trí sang trọng, trong lúc đang chờ đợi, cô chống cằm ngắm đóa hoa hồng được trang trí trên bàn, đóa hoa hồng đỏ nở rực rỡ vô cùng hoa lệ, khiến cô không rời mắt.

“Xin lỗi Trần tiên sinh, tôi có việc phải đi rồi, đã làm tốn thời gian quý báu của anh.”

Giọng nói dịu dàng của một cô gái vang lên, thu hút tầm mắt của Mạc Từ Yên, nếu đổi lại là người khác, khẳng định cô sẽ không có hứng thú tìm hiểu chủ nhân của giọng nói này, nhưng giọng nói này quen thuộc đến bản thân cô lầm tưởng mình quen biết người đó.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì chỉ thấy bóng lưng của cô gái, khoác lên người chiếc váy trắng dài đến gối, mái tóc dài được xõa để lộ vẻ đẹp nữ tính dịu dàng, từng bước chân của cô đều thể hiện nét đẹp tự nhiên, mặc dù không thấy rõ mặt nhưng Mạc Từ Yên có cảm giác bản thân đã từng gặp cô gái này ở đâu rồi.

~~~~~

Đồng hồ điểm hai giờ, mọi người bắt đầu tích cực làm việc, đang lúc chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc họp thì ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, kèm theo đó là tiếng nói nịnh nọt của người đàn ông.

“Trác tổng, mời anh đi về phía này.”

“Trác tổng, lần họp tác này có thể thành công hay không đều nhờ cả vào anh...”

“...”

Suốt đường đi chỉ có người đàn ông mở miệng nói ngừng, đối với gương mặt lạnh lùng của Trác Lâm, người đàn ông vẫn là một bộ dạng lấy lòng cười hi hi, nhân viên dẫn đường của công ty đứng một bên nhủ mào, nhưng vẫn không mở miệng.

Đội đoàn người biến mất ở dãy hành lang, mọi người trong công ty bắt đầu nghị luận, có chút hiếu kỳ đối với thân phận người mặc đồ vest đen mà người đàn ông mập mạp nịnh nọt, người đàn ông đó bắt luận là gương mặt hay khí chất đều không hề thua kém tổng giám đốc nhà bọn họ, bắt quá lại quá lạnh lùng, khiến không ít trái tim thiếu nữ như bị vỡ tan, còn người phụ nữ đi bên cạnh, xinh đẹp thì có xinh đẹp, nhưng rõ ràng là thuộc loại người cao ngạo, so với loại dong chi tục phấn này, Mạc thư ký nhà bọn họ vẫn là đẹp nhất.

“Người đàn ông lúc này thật sự quá đẹp trai.” Sắc nữ bắt đầu lên tiếng.

“Đẹp thì đẹp nhưng quá lạnh lùng, so với băng còn muốn lạnh hơn.” Người phụ nữ lắc đầu, không chút đồng tình với đám thiếu nữ háo sắc này.

“Lạnh lùng mới gọi lên lòng chinh phục của phụ nữ.”

“Chinh phục được hay không là cả một vấn đề.”

“Theo tôi thì tổng giám đốc của chúng ta mới là mẫu đàn ông lí tưởng...”

“Cô gái vừa này cũng không tệ...” Vừa dứt lời, cậu liền nhận được ánh mắt sắc bén của đám nữ nhân trong công ty, còn đang không hiểu tại sao thì đã bị một cô gái tức giận đến lời đi, nhìn rõ người con gái trước mắt trong lòng cậu không khỏi mặc niệm.

Mọi người đồng loạt nhìn cậu với ánh mắt: “Đáng đời!”

Lúc này, trên tầng cao nhất của công ty.

“Tổng giám đốc, người đã đến.”

“Vào đi.” Âm Dạ Duật buông văn kiện xuống, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa khiến Mạc Từ Yên bên cạnh không khỏi tò mò nhìn theo.

Dẫn đầu là người đàn ông mặc áo vest đen, thần sắc nghiêm nghị lạnh lùng, gương mặt tuấn mỹ không cảm xúc, ánh mắt sắc bén như ưng khiến người khác không dám đến gần, so với Ám Dạ Duật ôn nhu như nước thì người đàn ông này so với băng còn muốn lạnh hơn, bất quá đàn ông càng lạnh lùng thì lại càng thu hút phụ nữ.

Gương mặt quen thuộc của người đàn ông khiến thân thể cô không khỏi cứng lại, đôi mắt cô mờ to, bàn tay run lên khiến cô nắm chặt lại, hơi thở cô bắt đầu dồn dập khiến Ám Dạ Duật bên cạnh cũng có thể cảm nhận được, cô cắn môi cô gắng kìm chế thân hình sắp ngã mình, môi mấp máy hai chữ.

“Trác Lâm?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đôi Mắt

“Mạc Từ Yên?!”

Giọng nói người đàn ông không hề che giấu được kinh ngạc khiến Mạc Từ Yên như bừng tỉnh trong cơn mê, cô đưa mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy chưa sót thay bản thân trước kia.

Cô yêu hắn nhiều thế nào, chẳng lẽ hắn không hề nhận ra sao? Cô vì hắn trả giá thanh xuân của bản thân, dù giữa họ không có tình nhưng nghĩa vẫn còn đó, vậy mà sau khi chia tay cô, hắn thậm chí không biết xấu hổ còn quay về lừa dối cô, vì cô gái đó mà lựa chọn gạt cô lần nữa, thậm chí còn cướp lấy gia sản của cô, khiến cô mất đi tất cả!

Hiện tại gặp lại, hắn vẫn duy trì gương mặt lạnh lùng, một tiếng “Mạc Từ Yên” từ đôi môi lãnh bạc của hắn nói ra, cảm giác như giữa bọn họ không hề quen biết, tựa như người xa lạ, tình cảm bao năm qua của cô dành cho hắn, đến cuối cùng cũng chỉ có như vậy!

Ánh mắt Trác Lâm lóe lên tia sáng kì lạ, nhìn bóng dáng đơn bạc của cô gái nơi đó, lòng hắn có một loại xúc động lạ thường, nhưng nghĩ đến lí do cô xuất hiện tại nơi này thì sắc mặt hắn đanh lại, nhanh chóng che giấu chán ghét trong mắt, hắn vốn nghĩ cô đã từ bỏ hy vọng, vậy mà không ngờ...

Bùi Vân vừa bước vào đã nhìn thấy Mạc Từ Yên nơi đó, trong lòng thấp thỏm không thôi, cô vội vàng quay đầu nhìn Trác Lâm, thấy gương mặt hắn bình thản, sâu trong ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét thì cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trong lòng biết rõ Trác Lâm sẽ không thể nào quay lại với Mạc Từ Yên nhưng hiện tại thấy Mạc Từ Yên xuất hiện tại đây thì lòng cô vẫn sinh ra một nỗi sợ hãi, có lẽ bởi vì tình yêu của Mạc Từ Yên đối với hắn quá lớn cho nên cô mới sợ sẽ có ngày Trác Lâm bị cô ta làm cho rung động!

Bùi Vân thấy được sự chán ghét trong mắt Trác Lâm thì Mạc Từ Yên sao lại không thấy?!

Làm mi rừ xuống che đi cảm xúc trong mắt, hết thấy những việc bản thân làm chẳng là gì đối với hắn.

Ám Dạ Duật yên lặng thu hết mọi thứ vào mắt, gương mặt anh vẫn duy trì nụ cười đầy phong độ, bộ dạng như chưa có chuyện gì xảy ra, mở miệng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

“Vị này... hắn là Trác tổng của Trác thị?!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Trác tổng, vị này chính là tổng giám đốc của Ám Dạ thị - Ám Dạ Duật!” Người đàn ông mập mạp vội tiếp lời Ám Dạ Duật, bộ dạng lấy lòng nhìn về phía anh giới thiệu.

“Nghe danh đã lâu, rất vui được gặp mặt.” Trác Lâm gật đầu, không bận tâm đến người đàn ông mập mạp, hắn đưa mắt nhìn về phía anh, ấn tượng đầu tiên của hắn về người đàn ông trước mắt này chỉ tóm gọn trong hai chữ: Ôn hòa!

Bên ngoài vẫn luôn đồn rằng, tổng giám đốc của Ám Dạ thị là thần long trong truyền thuyết, không thường hay xuất đầu lộ diện, trong các bữa tiệc lớn còn chưa hắn anh đã tham gia, không phải anh không được mời mà bởi vì anh không có hứng thú với các bữa tiệc tẻ nhạt đó, nếu muốn gặp được anh, chỉ có thể dựa vào vận may của bản thân. Huống hồ, người đàn ông trước mắt còn được mệnh danh là người đàn ông hoàng kim của S thị, luận gia thế hay ngoại hình, đời này hiếm có người có thể so sánh, hơn nữa tiểu sử của anh vô cùng trong sạch, chưa bao giờ tạo scandal để lên được trang nhất, điển hình là mẫu người hoàn hảo trong lòng các cô gái.

Là một người đàn ông, Trác Lâm đánh giá Ám Dạ Duật bằng con mắt của người đàn ông, người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới đều lộ vẻ ôn nhu nho nhã nhưng trong lòng Trác Lâm lại cảm thấy anh không hề đơn giản như vẻ bề ngoài của mình. Tuổi còn trẻ như thế mà lại có thể đứng nắm hết quyền hành của công ty, cổ đông không những không phản đối mà còn ủng hộ, người như thế thì tâm cơ vốn dĩ sẽ không hề đơn giản.

“Hân hạnh.”

“Lần hợp tác này mong hai vị tổng giám đốc giúp đỡ.”

Lần hợp tác này vốn dĩ là của Trần thị với Âm Dạ thị, thế nhưng Trần thị chỉ là một công ty nhỏ, vốn không có khả năng hợp tác với Âm Dạ thị, bất quá có đại thụ là Trác thị phía sau chống đỡ nên hẳn mới có thể đặt chân vào cao ốc của Âm Dạ thị, còn có thể hợp tác hay không thì không ai có thể đoán trước được.

“Trần tổng quá lời.” Âm Dạ Duật cười nhạt không nói, nhìn gương mặt bình thản của anh Trần tổng có chút yên tâm thở ra.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ bắt đầu cuộc họp.”

Giọng nói trong xanh như nước hồ thu êm dịu vang lên, thu hút sự chú ý của ba người đàn ông, nhìn theo hướng giọng nói, chỉ thấy bên cạnh Âm Dạ Duật là một cô gái xinh đẹp, so với Bùi Văn còn muốn đẹp hơn vài lần.

Cô mang trên người vẻ đẹp lạnh lùng, nhưng sâu bên trong là vẻ kiêu sa, đầy quyến rũ, Trần tổng suốt ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, mắt nhìn phụ nữ tất nhiên có vài phần sâu xa, mặc dù cô gái trước mặt không ăn mặc hở hang như những người hầu rượu trong hộp đêm nhưng chỉ cần nhìn đường cong thân thể liền có thể đoán được.

Hai mắt Trần tổng sáng lên, cẩn thận đánh giá Mạc Từ Yên từ trên xuống dưới, mập mờ mở miệng:

“Duật tổng thật biết chọn người, cô thư ký này của ngài thật tinh tế.”

Lời nói ái muội của hắn khiến Mạc Từ Yên không vui nhíu mày, mặc dù cô không đặt chân vào giới kinh doanh nhưng không có nghĩa là cô không biết người trước mặt là ai, vị Trần tổng trước mặt này điển hình là tên phá gia chi tử, bởi vì hắn là cháu trai duy nhất trong gia tộc nên mới có thể tiếp quản Trần thị, tiếp quản Trần thị chưa đến hai năm đã đưa Trần thị đến bờ vực phá sản, hơn nữa ở Trần gia ngày ngày đều có người đến nhận là có con với hắn, phẩm hạnh như thế cũng đoán được hắn là người như thế nào!

Thế nhưng may mắn thay, Trần thị tuy chỉ là một công ty nhỏ, nhưng lại có Trác thị ở phía sau chống lưng, nếu không có Trác thị thì Trần thị sớm đã sụp đổ, nói ra cũng tức cười, Trác Lâm là người thông minh, làm sao hắn có thể để bản thân chịu thiệt? Trần thị tuy là nhà mẹ đẻ của bà Trác nhưng vì bản thân, chỉ sợ hắn đã được lợi không ít từ Trần thị đi? Vậy mà Trần tổng vẫn còn bày ra vẻ mặt “các người mẹ, chỉ mình ta tỉnh” khiến không ít người chê cười.

Hắn ý lóe qua mắt Âm Dạ Duật, trên môi vẫn duy trì nụ cười nhạt, khiến người khác không nhìn ra cảm xúc.

Trác Lâm không tránh khỏi nhíu mày, nhìn gương mặt bỉ ổi của Trần tổng đột nhiên cảm thấy khó chịu, chuyện Mạc Từ Yên từng là bạn gái của hắn không có với ai, dù sao giữa họ cũng không có tình cảm, đơn giản hắn chỉ xem cô là người thay thế, nhưng hiện tại nhìn thấy Trần tổng có ý đồ đen tối với cô thì lòng hắn nhìn không được mà tức giận.

Trác Lâm quả thật không thể nào lí giải được cảm xúc của bản thân?!

Có lẽ...

~~~~~

Cuộc họp kết thúc suông sẻ, hợp đồng cũng đã được kí kết, bất quá đây là hợp đồng giữa Âm Dạ thị và Trác thị, mặc dù lúc đầu là Trác thị thay mặt Trần thị cho vụ hợp tác lần này, thế nhưng thay mặt thì người kí hợp đồng với họ vẫn là Trần thị, tài chính của Trần thị hiện tại không được ổn định, cổ đông bên đó cũng đang bất mãn với việc làm của Trần tổng, tổng giám đốc Trần thị tùy lúc này đều có thể thay người khác. Nếu hiện tại bọn họ kí hợp đồng, giữa chừng cổ đông rút ra, như vậy phần thiệt hại ai sẽ chịu trách nhiệm?

Vì vậy, để đảm bảo cho hai bên cùng có lợi, vụ này vẫn là để Trác thị tiếp nhận đi, còn lô đất đó Trác thị muốn dùng thế nào thì dùng, muốn đưa cho ai thì đưa, bất quá dựa vào tính cách của Trác Lâm, hẳn tất nhiên không để lợi ích bản thân rơi vào tay người khác, cho dù đó là người nhà của hắn.

Mạc Từ Yên từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong lúc nhất thời đụng phải thân hình của người đàn ông, cô vội vàng lui về phía sau, mặc kệ người đàn ông trước mặt là ai thì Mạc Từ Yên cũng không cho phép bản thân đến gần, bởi vì cô không nghĩ được mùi trà xanh quen thuộc.

Thế nhưng, giày cao gót lùi về phía sau quá nhanh khiến thân hình cô mất thăng bằng, một cánh tay rắn chắc đưa ra, ôm lấy eo cô, kèm theo đó là giọng nói lạnh lùng nhưng lại quen thuộc đến lạnh người.

“Mạc Từ Yên...?”

Bị gọi, Mạc Từ Yên phục hồi tinh thần, tránh khỏi lòng ngực người đàn ông, bình ổn tâm tình xong cô mới đưa mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Trác tổng, cảm ơn anh vì đã giúp đỡ.”

Thái độ xa cách nhưng đầy khách sáo khiến Trác Lâm cảm thấy bản thân như nằm mộng, trước kia cho dù hắn chán ghét cô thế nào, cô vẫn duy trì thái độ ngọt ngào lấy lòng, vậy mà hiện tại... cô đang đứng trước mặt hắn, nhưng giọng nói khách sáo mà lại xa cách khiến hắn có cảm giác cô đang ở một nơi... rất xa?

“Mạc Từ Yên, cô là yêu không được liền sinh hận?” Trong lúc nhất thời Trác Lâm không hiểu được Mạc Từ Yên lại muốn gì trò gì.

Hận?!

Đúng vậy, cô là người, tất nhiên sẽ hận người khiến bản thân rơi vào ngục sâu tăm tối, mỗi đêm vô đều mơ thấy ác mộng, thấy những việc sai trái mà bản thân đã làm kiếp trước, mẹ cô rời xa cô, cả anh cũng rời xa cô... chỉ cần nghĩ đến, cô liền nhin không được mà tức giận, cô hận bản thân ngu ngốc, cũng hận chính Trác Lâm khiến cô mất đi tất cả.

Bất quá khi gặp lại hắn, bản thân cô cứ nghĩ cô sẽ nhin không được mà nhào đến cầu xé hắn để thỏa mãn cho sự tức giận của bản thân, thế nhưng không phải. Ngoại trừ như cảm xúc dư thừa như xúc động, kinh ngạc... thì lòng cô tĩnh như nước, bình tĩnh đến đáng sợ, khiến Mạc Từ Yên cảm thấy người đứng trước bản thân cô chỉ là người xa lạ mà không phải kẻ dồn cô vào bước đường cùng!

“Trác tổng nói đùa, nếu đã không yêu thì làm sao lại có thể sinh hận?”

Có lẽ... tình yêu của cô dành cho Trác Lâm đã kết thúc theo năm tháng, kể từ đó hắn vốn dĩ không có tư cách đặt chân vào lòng cô!

Vừa dứt lời Mạc Từ Yên liền quay người rời đi, để lại một mình Trác Lâm đứng đó, nếu cô còn ở lại chỉ sợ sớm đã thấy được, trên gương mặt lạnh lùng không cảm xúc của hắn đã xuất hiện vết nứt.

“Đã không yêu thì làm sao có thể sinh hận?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Dạ Thiên Vương

“Người phát ngôn?”

Tầng 5 Âm Dạ thị là nơi để nhân viên nghỉ trưa, đại sảnh rộng lớn, trang trí đơn giản nhưng không kém phần sang trọng, từ cửa kính nhìn xuống có thể thấy được dòng người không ngừng qua lại, bên ngoài một mảnh náo nhiệt, bên trong lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Hiện tại là giờ làm việc nên nơi này khá vắng vẻ, một góc của đại sảnh có một cô gái đang ngồi đó, bên cạnh là một ly sữa nóng, trước mắt là màn hình laptop, mười ngón tay thon dài không ngừng nhảy múa trên bàn phím, ngồi đối diện là người đàn ông với gương mặt đẹp trai nhưng cô gái lại làm như không thấy.

“Đúng vậy, Dạ Thiên Vương hiện nay đang rất nổi tiếng, nếu có thể mời cậu ấy làm người phát ngôn, đảm bảo sản phẩm của công ty sẽ thu được lợi nhuận lớn!” Trương Đình đẩy mắt kính, nhìn vào tài liệu trước mặt, bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng này của hắn thu hút không ít cô gái.

Dạ Tiêu Trần là người mà trên dưới thành phố S không ai không biết, hắn bước chân vào giới giải trí năm 18 tuổi, trong vòng 4 năm hắn từ một kẻ vô danh tiểu tốt trở thành một người nổi tiếng, mệnh danh là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái, được fan hâm mộ tặng danh hiệu: “Dạ Thiên Vương”!

Với vẻ ngoài điển trai, giọng hát mê người, tính tình cao lãnh không biết thu hút biết bao cô gái, hắn không chỉ là ca sĩ nổi tiếng mà còn là một diễn viên tài năng. Trên internet có hàng triệu lượt truy cập tìm kiếm, cách đây không lâu, hắn vừa mới đạt được giải thưởng “Nam diễn viên xuất sắc nhất” cùng danh hiệu “Giọng hát vàng”. Có thể nói người này là một “viên ngọc quý” của ngành giải trí, đáng để các nhà đầu tư khai thác, hiện tại hắn không chỉ nổi tiếng trong nước mà những công ty điện ảnh nước ngoài cũng biết đến danh tiếng của hắn.

Mạc Từ Yên nhướng mày, đối với Dạ Thiên Vương này cô cũng xem như là hiểu biết, dù sao vào dựa vào mức độ nổi tiếng của hắn, chỉ sợ Mạc Từ Yên cô muốn giả vờ không biết cũng là không thể.

Thời đi học, cô thường xuyên nghe mọi người nhắc đến hắn, có một lần hắn đến trường cô quay phim, một cái nháy mắt của hắn cũng khiến cho giới truyền thông xôn xao, một nụ cười của hắn cũng có thể khiến cho mọi cô gái phải xao xuyến, con gái lớp cô đều say mê hắn khiến mỗi lần đến lớp, Mạc Từ Yên đều có cảm giác bản thân cô đi nhầm nơi.

“Muốn cậu ta làm người phát ngôn cho chúng ta? Giới giải trí không ít người nổi tiếng, tại sao nhất định phải là cậu ta?”

Gặp mặt một hai lần cũng xem là quen biết, bất quá hai người chung đụng không nhiều, lại không có giao tình gì, huống hồ tính tình người này không tốt chút nào, muốn hắn làm người phát ngôn chỉ sợ...

“Tôn thiếu đã chỉ định, nhất định phải là cậu ta!”

Thật ra Trương Đình cũng đồng ý với ý kiến của Mạc Từ Yên, tuy Dạ Thiên Vương thật sự nổi tiếng nhưng trên dưới thành phố S, thậm chí khắp cả đất nước này người nổi tiếng hơn cậu ta nhiều như mây, đếm không xuể, nếu thật sự lựa chọn, không nhất định phải là Dạ Thiên Vương này!

Mạc Từ Yên suýt nữa quên mất chuyện quan trọng này, sở dĩ Âm Dạ thị có được như ngày hôm nay, một phần cũng là do có sự giúp đỡ của Tôn thị.

Ám Dạ gia là gia đình quân nhân có tiếng tại S thị, nhiều năm cống hiến với đất nước, thế nhưng đến đời Ám Dạ Duật lại chuyển sang kinh doanh. Năm Ám Dạ Duật 17 tuổi, anh đã từ bỏ truyền thống quân nhân của gia đình, chưa hề có kinh nghiệm kinh doanh mà lại bước chân vào giới thương trường.

“Thương trường như chiến trường” - câu nói này thật không sai, nếu năm đó không phải có sự trợ giúp của Tôn thị, chỉ sợ Ám Dạ thị sẽ không có được vinh quang như ngày hôm nay.

Không thể không nói Ám Dạ Duật thật sự có khiếu kinh doanh, trong vòng mấy năm, Ám Dạ Duật đưa Ám Dạ thị từ một công ty nhỏ phát triển thành con rồng trong nền kinh tế. Có Ám Dạ gia ở phía sau làm chỗ dựa, trên dưới thương trường mọi người đều nể mặt anh, đồng thời cũng khâm phục vị tổng tài trẻ tuổi Ám Dạ Duật này, tuy nhiên có không ít người thấy vị tổng tài trẻ tuổi chưa có đủ kinh nghiệm liền âm mưu muốn nuốt trọn Ám Dạ thị.

Bất quá Ám Dạ Duật cũng không phải quả hồng mềm dễ bóp, từ khi Ám Dạ thị phát triển, anh không chỉ tấn công vào bất động sản, mà thương mại, tài chính ngân hàng bất kể ngành nghề nào có thể kiếm ra tiền anh đều không buông tha, cùng với Tôn thị, Mạc thị trở thành ba trung tâm kinh tế tài chính lớn nhất S thị.

Sản phẩm lần này cần người phát ngôn là nước hoa Cát Linh do Tôn thị sản xuất, Ám Dạ thị cùng Tôn thị hợp tác đã lâu, đối với sản phẩm của Tôn thị, mọi người trên dưới thành phố S đều yêu thích. Tuy nhiên dạo gần đây, xu thế thời trang nước hoa Pháp phát triển, nước hoa Tôn thị dần mất đi vị trí độc tôn trên thị trường, không còn được sử dụng nhiều. Để cứu vãn tình thế, Tôn thị đã cho sản xuất ra Cát Linh, với hương hoa nhẹ nhàng thanh thoát, mang cho người ta cảm giác tinh khiết, để một lần nữa tấn công vào thị trường, lấy lại vị trí đầu bảng.

Muốn làm ra nước hoa không phải dễ, không chỉ cần có hương liệu mà còn cần người tạo ra nó, huống hồ là loại nước hoa với trăm loại hoa như Cát Linh, cho dù Tôn thị có nhiều tài lực đến mấy cũng cần đến sự trợ giúp của các nhà đầu tư, Ám Dạ thị tất nhiên sẽ trở thành nhà đầu tư lớn, nếu Cát Linh thật sự ra mắt thành công, cả hai bên sẽ thu được không ít lợi nhuận.

Thật ra, nếu thật sự tìm người phát ngôn, Mạc Từ Yên nghĩ rằng nên lựa chọn nữ nhân, dù sao sản phẩm cũng là nước hoa, tuy Dạ Thiên Vương này thật sự nổi tiếng, nhưng liệu hần có mị lực lớn đến nỗi thu hút tất cả nữ nhân khắp S thị, thậm chí là trên cả đất nước này?

“Nếu đã quyết định thì tôi đành chịu, dù sao tôi cũng nhắc nhở anh, vị Dạ Thiên Vương này tính tình một chút không tốt!” Mạc Từ Yên nhàn nhạt mở miệng.

Hình tượng bên ngoài của hần là bạch mã hoàng tử vạn người mê, tuy bề ngoài cao lãnh nhưng lại khiến không biết bao nhiêu cô gái say đắm, bất quá bộ mặt bên trong của hần, có lẽ không có nhiều người biết đến.

“Àn, tôi biết điều này.” Nhớ đến hai lần trước, giọng Trương Đình trầm đi không ít.

Thái độ của Trương Đình khiến Mạc Từ Yên phải kinh ngạc: “Sao?”

Kiếp trước, chỉ sau vài năm nữa Dạ Thiên Vương đã trở thành một người nổi tiếng mà bất kì công ty nào cũng muốn hợp tác với hần, ngay cả Mạc thị cũng không ngoại lệ. Thế nhưng muốn hợp tác với vị Thiên Vương này thật sự không hề dễ dàng như mọi người vẫn nghĩ, hần bề ngoài cao lãnh nhưng tính tình bên trong lại nóng nảy như lửa, cô còn chưa kịp nói xong hần đã quay lưng bỏ đi, hoàn toàn không xem cô ra gì.

Ừ, đối với người nóng nảy như vậy, Mạc Từ Yên là lần đầu tiên gặp, hần và hình tượng nam thần cao lãnh dường như không phải là một người. Sau lần đó, Mạc Từ Yên không còn cơ hội gặp lại người đàn ông này, dù sao tính tình nóng nảy như vậy, cô cũng chẳng có hứng thú hợp tác cùng hần!

“Vị Thiên Vương này xác thật tính tình không tốt, hai lần trước chúng ta cho người đến bàn bạc với cậu ta đều bị cậu ta không nể mặt mà cự tuyệt!” Trương Đình giọng điệu lạnh nhạt, hoàn toàn không nghe ra tâm tình, dường như người bị cự tuyệt không phải người của hần.

“Ồ?” Mạc Từ Yên nhướn mày, vẻ mặt hiểu rõ.

“Nếu đã như thế thì xong rồi, cậu ta không đồng ý, Tôn thị lại không chịu chọn người khác...”

Thật không biết Tôn Lãnh Diệt đang nghĩ gì, tìm người phát ngôn cho nước hoa lại tìm nam diễn viên, hơn nữa lại nhất định là Dạ Thiên Vương, không biết hần có phải bị biến thái hay không. Nếu lần ra mắt này không thành công, Mạc Từ Yên thật sự không thể tính nổi, thiệt hại mà Ám Dạ thị phải chịu là bao nhiêu.

“Cho nên Tôn thị đã cho chúng ta một cơ hội nữa, chính là trong lần thứ ba này nhất định phải thuyết phục cậu ta đồng ý. Nếu không...”

“Nếu không?”

“Nếu không lần hợp tác sau, Ám Dạ thị sẽ không có phần!”

Cả hai người lâm vào trầm mặc, tuy nói Tôn thị và Ám Dạ thị thân thiết, nhưng đứng trước lợi ích, cho dù là ai, họ cũng sẽ đặt lợi ích bản thân lên hàng đầu, Tôn thị làm vậy không sai nhưng...

“Cho nên lần này, chỉ được thành công không được thất bại?” Ngón tay thon dài gõ vào bàn, vẻ mặt cô dường như có điều suy nghĩ.

“Đúng vậy.” Trương Đình cũng là bộ dạng nghiêm túc.

“Vậy thì chúc anh may mắn!” Xác xuất thành công lần này tuy không cao nhưng cô tin, nếu là Trương Đình hần sẽ có biện pháp.

Trương Đình nhìn về mặt thương hại của cô liền hiểu rõ, gương mặt lạnh lùng của hắn không khỏi nở nụ cười gian xảo: “Mạc thư ký, tôi nghĩ câu này nên để tôi nói, bởi vì...”

~~~~~

“Mạc thư ký thật chăm chỉ, đến giờ nghỉ trưa mà vẫn còn làm việc.”

Mạc Từ Yên giật mình, hương trà xanh bay đến chóp mũi, nhận ra giọng nói cô liền quay đầu lại, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú của người đàn ông, lúc này khoảng cách giữa hai người rất gần, cô có thể thấy rõ từng chi tiết nhỏ trên gương mặt anh. Đường nét hoàn hảo, mi dài như cánh bướm, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, ánh mắt Mạc Từ Yên chăm chú nhìn từng đường nét trên gương mặt anh, như nghĩ đến gì đó mà cô không tránh khỏi đỏ lên, cô vội vàng quay đầu tránh đi ánh mắt anh.

Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng!

Trái tim không kìm chế được mà đập nhanh hơn, Mạc Từ Yên cố gắng bình ổn tâm tình.

“Làm sao vậy?” Giọng điệu anh tựa tiểu phi tiểu hỏi lại.

“Không... không có gì!”

“Nhân viên nói thấy em trong giờ làm việc ngồi ở tầng 5 công ty, em xuống đó làm gì?” Âm Dạ Duật như có điều suy nghĩ nhìn mái tóc dài của cô, hôm nay cô phá lệ mặc một chiếc váy đen dài đến gối, chiếc váy được cắt may tinh tế, để lộ ra tấm lưng trần được mái tóc đen dài bao phủ. Anh không khỏi thắc mắc, phòng làm việc của anh thật sự tẻ đến vậy sao, giờ làm việc cô thả xuống tầng 5 cũng không muốn ngồi ở đây?!

“Tất nhiên là...” Tránh mặt anh rồi!

Mỗi ngày làm việc đều có thể nhìn thấy anh, đó là điều Mạc Từ Yên mơ ước, nhưng sau sự việc tối hôm đó, cô rút cuộc vẫn có sự xấu hổ của một cô gái. Hiện tại nhìn thấy anh, cô lại liên tưởng đến nụ hôn ngày đó, muốn cô tập trung làm việc, cô làm không được, cho nên vì muốn công việc đạt hiệu quả, cô chỉ có thể tránh mặt anh xuống 5 để tịnh tâm, tập trung công việc!

“Em đang tìm thông tin về anh ta sao?” Thấy màn hình máy tính hiện lên thông tin của Dạ Tiêu Trần, Âm Dạ Duật mới chợt nhớ lại chuyện anh hợp tác với Tôn Lãnh Diệt, nhớ ngày đó, thái độ của hắn có chút kì lạ, nhất định phải tìm Dạ Tiêu Trần đến làm người phát ngôn! Bất quá với tính tình của Tôn Lãnh Diệt, anh cũng xem như hiểu rõ, có thể khiến hắn kích động như vậy, thậm chí còn uy hiếp anh thì chỉ có thể là... người đó.

“Đúng vậy, anh xem, trợ lý tốt của anh cư nhiên giao công việc khó khăn như vậy cho em, anh bảo em phải làm sao đây?!” Mạc Từ Yên bĩu môi, tỏ vẻ không vui, nhân cơ hội này tố cáo việc Trương Đình bắt nạt cô trước mặt anh. Công việc này nói khó không khó, nói dễ không dễ nhưng bản thân cô không chắc mình có thể làm được hay không, huống hồ Tôn thị lấy sự việc lần này ra uy hiếp, cho nên lần này cô chỉ có thể thành công, trách nhiệm thật sự rất nặng nề à, cô thật sự rất ỳ khuất đó!

Đột nhiên ánh mắt cô sáng lên, không đợi anh trả lời cô đã mở miệng nói tiếp, gương mặt lộ vẻ giao hoát: “Anh nói xem, nhân viên của anh bắt nạt em như vậy, anh là tổng tài có phải nên bồi thường gì đó cho em hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vương Hạ

Bên cửa sổ, người con gái ngồi nơi đó, ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm, dường như muốn xuyên qua khung cửa mà nhìn đến một nơi nào đó. Sắc mặt cô gái có phần nhợt nhạt, không một chút sức sống, mái tóc cô búi cao, một vài loạn tóc rơi xuống, che đi một bên mặt xinh đẹp, để lộ cái cổ trắng nõn.

Trên người cô gái mặc bộ đồ của bệnh nhân, có phần đậm mạc lại đơn giản, cô gái tựa như một chú chim bị nhốt trong cái lồng kính, bất lực, khát vọng muốn thoát khỏi nơi này.

Vương Hạ và cô cũng không tính là thân thiết, dù sao từ trước đến nay trong tư tưởng của cô vốn dĩ không tồn tại hai từ “bạn bè”. Danh môn quý tộc, kết giao vốn không phải vì lợi ích của bản thân thì cũng là vì lợi ích của gia tộc, có lẽ thừa hưởng tính cách của ông ngoại mà đối với đám người tự nhận mình là quý tộc vì lợi ích của bản thân mà kết giao với Mạc gia, Mạc Từ Yên thập phần chán ghét.

Mà Vương Hạ, từ lần đầu gặp gỡ cô vốn không có cảm giác gì, hơn nữa kiếp trước giao tình giữa họ cũng không thể gọi là thân. Thế nhưng hơn một tháng qua, nhờ có Vương Hạ mà cô mới có thể thuận lợi hoàn thành công việc mà anh giao, chưa kể đến Trương Đình cũng chiếu cố cô không ít, không nói đến quan hệ giữa Trương Đình và Âm Dạ gia, chỉ nói đến quan hệ giữa Trương Đình và Vương Hạ thì...

Mạc Từ Yên có chút luyến tiếc không muốn phá vỡ khung cảnh này, cho nên cô chỉ đành ỳ khuất mình mà đứng đó nhìn Vương Hạ, im lặng không nói.

Dường như nhận thấy ánh mắt của Mạc Từ Yên, cô gái quay đầu lại, trên môi nở một nụ cười, vừa lúc ánh nắng chiều tà xuyên qua khung cửa chiếu vào, rọi lên gương mặt của cô ấy, khiến vẻ mặt cô gái trở nên tươi tắn hơn hẳn.

“Từ Yên, em đến rồi.” Giọng nói của cô gái có chút khàn khàn, có lẽ là do chưa từng mở miệng trong một thời gian.

“Chị Vương, chị đã khỏe hơn chưa?” Mạc Từ Yên rót một ly nước đem đến bên giường cho Vương Hạ.

Rõ ràng là bệnh nhân, sao chị ấy lại không biết chăm sóc cho bản thân mình như thế?!

Vương Hạ nhận lấy ly nước từ tay cô, uống một ngụm, nhận thấy ánh mắt trách cứ của cô, cô ấy có chút bất đắc dĩ trả lời: “Đừng nhìn chị với ánh mắt như thế, em cũng biết hai ngày nay chị ở trong bệnh viện một mình, rất cô đơn đấy!”

Từ hôm phẫu thuật đến nay cũng đã hai ngày trôi qua, cô vì bận việc bản thân ở công ty, lại thêm xử lý công việc của Vương Hạ cho nên không thể thường xuyên đến thăm cô ấy, cô vốn nghĩ Trương Đình sẽ đến chăm sóc cho cô ấy, dù sao quan hệ giữa bọn họ cũng không tầm thường, bất quá theo như lời Vương Hạ thì hẳn là hai ngày qua, cô ấy đã ở bệnh viện một mình?!

Trương Đình không đến, Mạc Từ Yên có lẽ cũng hiểu một chút nguyên nhân, hôm nay ở công ty nhìn thấy Trương Đình không biểu hiện gì cô còn tưởng hai người đã trở lại bình thường thế nhưng không phải vậy, là cô suy nghĩ nhiều rồi. Bất quá đề cô gái ở trong bệnh viện một mình, huống hồ cô ấy còn là bệnh nhân, tuy có y tá chăm sóc nhưng y tá làm sao có thể chu đáo bằng người thân, Trương Đình vậy mà lại không đến!

Hình tượng của Trương Đình trong lòng Mạc Từ Yên từ một người biết quan tâm chăm sóc nháy mắt liền trở thành một gã đàn ông tồi tệ!

Trương Đình không đến, như vậy người thân của Vương Hạ thì sao, chẳng lẽ họ cũng không đến?

Về gia đình của bản thân, Vương Hạ chưa từng nói với cô, cô cũng không tiện mở miệng hỏi nhiều, cũng không có hứng thú tìm hiểu, dù sao nếu cô ấy muốn thì cô ấy sẽ chủ động nói. Huống hồ về chuyện của cô, ngoại trừ Trương Đình biết rõ thì cô cũng chưa từng nói với mọi người trong công ty, dù sao bọn họ cũng không quá thân thiết, ai lại chủ động đi nói chuyện gia đình mình, trên đời này có một loại người, được gọi là “bạn xã giao”, không quá gần gũi, cũng không quá xa cách.

“Thật xin lỗi Vương Hạ, nếu em biết chị ở đây một mình, em nhất định sẽ đến với chị...” Cảm giác cô đơn một mình khi ấy không ai hiểu bằng cô, bởi vì cô đã từng trải qua cảm giác ấy, cô đơn... thật sự rất đáng sợ!

Không có cha mẹ bên cạnh, không có anh bên cạnh, khoảng thời gian đó thật sự rất cô đơn, khi đó Mạc Từ Yên cũng không biết bản thân mình làm sao có thể vượt qua được?!

Vương Hạ kinh ngạc, không nghĩ Mạc Từ Yên lại nói những lời này, cô vốn chỉ muốn đùa cô nàng một chút, trong lòng đột nhiên cảm thấy tội lỗi, cô lại đi lừa một con hồ ly ngọc.

“Đồ ngốc, em đừng coi lời chị nói là sự thật chứ?! Thật ra...” Cũng không phải là một mình.

Lúc tỉnh lại bên cạnh cô thật sự không có một ai cả, hơn nữa người mà cô cần lại không ở bên cạnh khiến cho cô hụt hẫng.

Thế nhưng Vương Hạ cô là một người kiên cường, tuyệt đối không rơi lệ vì tên xấu xa Trương Đình kia, đang lúc cô hăng say chửi mắng thì cánh cửa lại mở ra, người cô không muốn gặp nhất, lại xuất hiện trước mặt cô!

Vương gia là một gia tộc có truyền thống lâu đời, trên dưới Vương gia đều nhiều quy định đến ngệt thở, tiểu thư Vương gia từ nhỏ đã được dạy dỗ theo kiểu thiên kim tiểu thư ngày xưa, nào là tam tông tứ đức, lễ giáo đều phải có đủ!

Mà mẹ cô - cô con gái mà Vương lão gia yêu thương nhất, vì bị ép buộc kết hôn với người mình không thích đã bỏ nhà ra đi. Năm đó cha mẹ cô gặp nhau, hai người liền nên duyên vợ chồng, chỉ là hạnh phúc không kéo dài được lâu, năm cô mười tuổi, họ bị tai nạn qua đời, Vương lão gia biết tin liền cho người đón cháu ngoại là cô trở về, từ đó cô trở thành tiểu thư của Vương gia, bắt buộc mang họ mẹ, cảm ỹ ngọc thực đều có đủ, chỉ là quy định quá nhiều, Vương Hạ không thích.

Bởi vì là gia tộc lâu đời, con cháu Vương gia đều không cần phải ra ngoài làm thuê kiếm sống thế nhưng Vương Hạ là một cô gái độc lập, cha mẹ mất sớm khiến cô càng trở nên kiên cường, bất chấp sự phản đối của Vương lão gia, Vương Hạ ngang bướng vào Âm Dạ thị làm việc, mối quan hệ giữa hai người lại càng khó mà dung hòa, mặc dù tức giận nhưng Vương lão gia lại không thể làm gì, Vương Hạ biết rõ là bởi vì có Âm Dạ Duật nên Vương lão gia mới nể mặt bỏ qua.

Nhớ lại những lời tồi qua của Vương lão gia nói, trong lòng cô liền rối như tơ vò, chuyện giữa cô và Trương Đình cô biết sẽ không được chấp nhận, cho nên lần này đến lần khác, cô đều giả vờ xem như không biết tình cảm của anh, dù sao trong xã hội này, địa vị mới là quan trọng, huống hồ một gia tộc như Vương gia, làm sao có thể chấp nhận Trương Đình?!

Cho dù Trương Đình có Âm Dạ Duật phía sau chống lưng nhưng dù thế nào trong mắt Vương lão gia anh cũng không xứng với thiên kim Vương gia là cô, sẽ không cho phép hai người qua lại. Năm đó cha cô chỉ là một người bình thường, bởi vì thân phận địa vị không xứng với mẹ cô, cho nên ngay cả đứa con gái duy nhất của ông cũng không thể mang họ của chính mình!

Cô không biết liệu mẹ cô có hối hận vì chuyện năm đó hay không, thế nhưng cô không muốn đi theo vết xe đổ của mẹ, lại càng không muốn con cô sau

này giống hệt mẹ nó, cho nên...

Trương Đình, thật xin lỗi...

Là em có lỗi với anh...

“Thật ra...?” Giọng nói của Mạc Tử Yên kéo cô về thực tại, nhìn về mặt ngơ ngác của cô nàng, Vương Hạ liền nhin không được nhéo một cái.

“Thật là một con hồ ly ngốc nghếch!”

Mạc Tử Yên ăn đau vội vàng kêu oa oa, bất mãn định lên tiếng nhưng khi nhìn thấy gương mặt của Vương Hạ thì không khỏi hoảng sợ trừng lớn mắt.

“Vương Hạ, chị...”

Nước mắt?!

Vương Hạ đưa tay lên lau khóe mắt, nhìn gương mặt kinh ngạc của Mạc Tử Yên, cô chỉ có thể cười khổ.

“Không sao, phản ứng của em làm chị nhớ đến một người!”

Vương Hạ độc lập kiên cường, cho nên thời đi học cô cũng không có nhiều bạn bè, Trương Đình là người con trai duy nhất có thể đến gần cô, là người duy nhất khiến cô có cảm giác an toàn. Có lẽ bởi vì tính cách giống nhau, thường xuyên gặp nhau ở sau khuôn viên trường, cho nên đối với đối phương lại sinh ra chút gần gũi, từ đó họ bắt đầu kết bạn với nhau.

Trước kia quan hệ của họ rất thân thiết, so với người trong nhà còn muốn thân hơn, khi đó Vương Hạ cũng thường xuyên nhéo mặt Trương Đình như vậy, tính tình của hắn rất tốt, phản ứng của hắn so với Mạc Tử Yên hiện giờ không khác mấy, thế nhưng tình bạn lại biến thành tình yêu khi nào Vương Hạ lại không thể kiểm soát được.

Những kí ức đẹp đẽ như cuộn phim hiện về, ánh mắt Vương Hạ có chút mơ màng, nước mắt trong suốt tựa hạt châu lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

“A... chị đừng khóc, em...” Mạc Tử Yên ngồi một bên có chút bối rối, từ trước đến nay cô đều không giỏi an ủi người khác, gặp tình huống này cô thật sự không biết làm sao!

“Lừa em thôi đồ ngốc, chị đâu có yếu đuối như vậy? Nhìn bộ dạng của em, quả thật là một con hồ ly ngốc nghếch~!” Vương Hạ nhanh chóng nở nụ cười, gương mặt đầy nước mắt liền biến mất, nhanh đến mức Mạc Tử Yên còn tưởng bản thân cô nhìn lầm.

Lừa gạt sao?

Sao cô lại có cảm giác... gương mặt đầy nước mắt vừa nãy, mới là gương mặt thật sự của Vương Hạ?!

Mạc Tử Yên rũ mắt, tình cảm có thể khiến ta trở nên vui vẻ, cũng có thể khiến ta trở nên đau buồn. Người ta nói, tình cảm là phải đến từ hai phía, cho nên dù cô đối với Trác Lâm một lòng một dạ cũng không nhận được tình yêu của anh.

Nhưng cô lại cảm thấy, cho dù tình cảm xuất phát từ hai phía... cũng chưa chắc có được hạnh phúc!

Quả thật...

Đây đúng là trò đùa của số phận!

~~~~~

Bên ngoài phòng bệnh, một người đàn ông mặc tây trang lịch lãm đứng đó, ánh mắt theo khe cửa nhìn vào bên trong, rơi vào người cô gái đang nằm trên giường bệnh, nhìn thấy từng giọt nước mắt của cô rơi xuống, tay hắn không tự chủ siết chặt lại.

“Vị tiên sinh này, anh...” Phía sau lưng hắn vang lên giọng nói, người đàn ông liền quay người, gương mặt trầm tĩnh lạnh lùng không hề giống một kẻ nhìn lên bị bắt quả tang.

“Có việc?”

Nữ y tá vốn chỉ đi ngang qua, nhưng nhìn thấy trước cửa phòng bệnh của một nữ bệnh nhân có một người đàn ông đứng đó, nhìn hắn mặc tây trang lịch lãm nhưng đứng ngoài nhìn lên người khác như vậy, nữ y tá liền nổi máu anh hùng, định dạy cho tên biến thái một bài học nhưng khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông, cô liền nhanh chóng vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

“A... vị tiên sinh này, anh... anh cần gì sao?”

Người đàn ông liếc mắt nhìn vào bên trong, lạnh lùng mở miệng nói “Không” rồi nhanh chóng rời đi, để lại nữ y tá tiếc nuối nhìn theo bóng lưng hắn.

Vương Hạ, em thật tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chúng Ta Kết Hôn Đi!

“Tút tut!”

Vừa ra khỏi bệnh viện Mạc Từ Liên lấy móc điện thoại gọi cho Trương Đình, nhưng không nhận được gì từ bên kia điện thoại, điều này khiến cô có chút buồn bực. Vương Hạ phải dẫn dắt mình trong phòng bệnh, trong khi Trương Đình không những không đến mà còn không nghe máy của cô, có phải hẳn biết cô định tìm hân tính sổ cho nên mới tránh không nghe?!

Vốn dĩ cô vốn định đợi sáng hôm sau đi làm mới tính nợ cũ lẫn nợ mới một lần với hắn, nhưng nhìn Vương Hạ hết khóc rồi lại cười Mạc Từ Yên thật sự không biết làm sao.

Đối với tình cảm của Trương Đình dành cho Vương Hạ, bản thân Mạc Từ Yên cũng thấy rõ điều đó, hắn yêu Vương Hạ, mà Vương Hạ cũng yêu hắn, tuy cô ấy không biểu hiện nhưng là người từng trải, tình cảm nồng nàn trong mắt Vương Hạ sao cô lại không biết là gì?!

Bản thân cô không biết lí do vì sao Vương Hạ không chấp nhận Trương Đình, hay nói chính xác hơn là “không thể” nhưng so với cô, Vương Hạ vẫn tốt hơn nhiều.

Từ trước đến nay đều chỉ có một mình cô đơn phương, cô yêu Trác Lâm, vì hắn đánh mất sự tự tôn của bản thân nhưng lại không có được tình yêu của hắn. Cô yêu Âm Dạ Duật nhưng giữa bọn họ chỉ là hợp đồng hôn nhân, hôn nhân giữa họ là chỉ là giả vậy thì sao cô có thể nhận mình là vợ anh, ngay cả tư cách để yêu anh cô cũng không có!

Cuộc đời Mạc Từ Yên xuất hiện hai người đàn ông, một người làm tổn thương cô, khiến cô đau đến tê tâm phế liệt, một người thì bị cô làm tổn thương, đồng thời cô cũng đang làm tổn thương chính mình.

Ngay từ đầu, lẽ ra cô không nên yêu Trác Lâm, như vậy cô sẽ không hối hận, để rồi tổn thương chính mình, tổn thương chính anh, nhưng mọi việc đã như thế, hiện tại có hối hận cũng không thể thay đổi được gì.

Không biết gọi cho Trương Đình bao nhiêu cuộc mà hắn không bắt máy, Mạc Từ Yên bắt đầu chán nản, nghĩ nghĩ rồi cuộc vẫn là gọi cho anh.

Dù sao anh cũng là cấp trên của Trương Đình, quan hệ hai nhà cũng không tầm thường, có lẽ bây giờ Trương Đình đang ở cùng anh cũng nên?

So với Mạc Từ Yên đang cô đơn đứng trước cửa bệnh viện thì Âm Dạ gia lúc này đang diễn ra khung cảnh hài hòa và đầy ấm áp, Âm Dạ Duật đang dùng cơm cùng gia đình, nhận được điện thoại liền không nói một lời mà đi đến bên cửa sổ nghe.

Nhìn vẻ mặt của con trai Minh Tâm thăm suy đoán, vừa hay Âm Dạ Nghiên gần đầu thấy được vẻ mặt tò mò của mẹ, cô liền tốt bụng nhắc nhở: “Là chị Yên Nhi gọi đến.” Lúc này khi chuông điện thoại reo lên, cô đã nhanh chóng liếc mắt nhìn, thấy hai chữ “Tiểu Yên” liền biết được người gọi đến là ai.

Âm Dạ Duật thân là tổng tài của Âm Dạ thị nhưng quen biết không nhiều, người có được số điện thoại của anh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, cô thường xuyên nhìn thấy những cô gái đó bám theo anh chỉ vì muốn có được số của anh, thời gian đó đúng là không hề dễ dàng. Mà những cô gái xung quanh anh, Âm Dạ Nghiên thân là em gái tất nhiên cũng đã tìm hiểu rõ ràng, người có chữ “Yên” đó trong tên chỉ có một người, nếu không nhìn bộ dạng của anh trai, cô cũng có thể đoán được, dù sao cũng chỉ có chị Yên Nhi mới có thể làm cho anh bỏ bữa giữa chừng như thế.

Âm Dạ Nghiên nếu biết chỉ cần Mạc Từ Yên xin một lần, Âm Dạ Duật liền không chút suy nghĩ cho cô số điện thoại của anh, không biết lúc đó cô sẽ có phản ứng gì?!

“A lô?”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, tưởng chừng như anh đang ở gần sát cô, điều này khiến Mạc Từ Yên có chút ngập ngừng mở miệng: “Duật, có làm phiền anh không?”

Bên này, Âm Dạ Duật tựa đầu vào khung cửa sổ, ánh mắt rơi vào khung cảnh bên ngoài, đêm nay là một đêm không sao, trăng sáng sớm đã bị mây đen che phủ, khung cảnh đêm như thế lại càng làm nổi bật lên ánh sáng lấp lánh của những ngọn đèn đường.

Nhìn sắc trời, có lẽ là sắp có một cơn mưa lớn!

“Không phiền.”

“Em... ừm, em muốn tìm Trương Đình nhưng lại không thể gọi cho anh ấy, anh có biết anh ấy đi đâu không?!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi cho anh chỉ vì muốn tìm người đàn ông khác, không biết có khiến anh hiểu lầm hay không?!

Ám Dạ Duật nhướn mày: “Em tìm cậu ấy có việc?”

“Đúng vậy...” Là cô nghe nhầm sao, giọng anh có chút kì lạ?

“Có việc gì? Nếu là công việc, anh có thể giúp...” Không thể không nói Mạc Tử Yên thật sự học rất nhanh, cha cô tuy rằng ủy thác anh giúp cô học tập công việc nhưng thường ngày vẫn là do cô tự tìm hiểu, rất ít khi hỏi anh, vì vậy Ám Dạ Duật có cảm giác bản thân anh không xứng đáng nhận trọng trách này.

“Là việc cá nhân...” Lời còn chưa dứt đã bị Mạc Tử Yên ngăn cản, cho dù mà liên quan đến công việc cô cũng không muốn hỏi anh, anh không biết rằng giọng anh mê người thế nào đâu, nếu không phải cô có nghị lực hơn người chỉ sợ nghe anh giải thích xong cô cũng không còn tâm trạng làm việc như những người khác nữa. Huống hồ đây là vấn đề cá nhân giữa cô và Trương Đình, tuy Vương Hạ không nói nhưng Mạc Tử Yên biết trong lòng cô ấy hẳn là không dễ chịu gì, cô là người ngoài nhìn vào còn cảm thấy khó chịu.

“Cá nhân? Giữa em và cậu ấy có việc cá nhân cần giải quyết sao?”

Mạc Tử Yên không rõ tâm tình của anh vào lúc này, nhưng cô cũng không muốn anh hiểu lầm, dù sao người cô yêu là anh, nếu để anh hiểu lầm giữa cô và Trương Đình có gian tình, đến lúc đó làm sao cô có thể nhìn mặt anh, làm sao có thể nhìn mặt Vương Hạ, chuyện này liên quan đến thanh danh, hạnh phúc của đời cô nha!

“Duật, anh đừng hiểu lầm, giữa bọn em không có việc cá nhân gì đâu, chỉ là chuyện của Vương Hạ, em muốn gặp Trương Đình để hỏi cho rõ...” Tình cảm là chuyện phức tạp, điều này Mạc Tử Yên biết, tuy cô không có kinh nghiệm nhiều nhưng cô biết, trong tình yêu nếu không thể thẳng thắn với nhau thì cuối cùng nhận được chỉ là tiếc nuối cùng tồn thương.

Cô đơn giản chỉ là không muốn nhìn Vương Hạ và Trương Đình đánh mất nhau như vậy, kiếp trước Mạc Tử Yên cũng không biết quan hệ giữa hai người họ, sau này cô biết được thì sớm đã không thể cứu vãn. Khoảng thời gian ở bên cạnh anh, Trương Đình giúp đỡ cô không ít, là vì Ám Dạ Duật cũng được, là vì cô cũng được, cô không muốn chuyện cũ tái diễn nữa, cô không muốn là vì bản thân cô mà phá hỏng hạnh phúc của người khác!

“... Anh cũng biết giữa hai người họ có vấn đề, tình cảm là thứ không dễ dàng có được, nếu không biết trân trọng nó sẽ biến mất lúc nào không ai biết, em biết mình là người ngoài nhưng nhìn Vương Hạ khóc rồi lại cười mà bản thân không giúp được gì...”

Đợi đến khi cô nói xong bên kia điện thoại vẫn không có tiếng trả lời, Mạc Tử Yên lúc này mới nghi ngờ mở miệng: “Duật?”

“Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện...” Cô còn tưởng là anh chê cô nói nhiều nên treo máy mất rồi.

“Còn chưa về nhà?!”

“Em định đón xe về nhưng không thấy một chiếc xe nào cả...” Trong thời gian gọi điện cho anh, Mạc Tử Yên cũng đi xung quanh tìm kiếm xe nhưng có vẻ khu vực này khá vắng người, đợi một lúc cô vẫn chưa thấy được chiếc taxi nào chạy ngang.

“Đợi ở đó.”

“Chờ đã, Duật... em... cụp! Tút tut.” Mạc Tử Yên ngớ người, nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đã kết thúc, trong lòng mặc danh kỳ hiệu cảm thấy vui vẻ, nhất định là anh muốn tới đón cô!

“Ba mẹ, con ra ngoài một lát.”

Ám Dạ Duật đi về phòng lấy áo khoác liền đi một mạch ra phía cửa, để lại một bàn ba người nhìn nhau, không rõ chuyện gì.

Mình tâm nhìn bóng lưng con trai trầm suy nghĩ: “Không phải là đi hẹn hò với Yên Nhi đấy chứ?”

~~~~~

“Lộp bộp...”

Mưa rồi!

Mạc Tử Yên đứng ở trước cửa bệnh viện, nhìn những giọt nước đang thi nhau rơi tí tách xuống mặt đất, tâm tình không rõ. Một làn gió thổi qua khiến thân hình cô có chút run rẩy, dù thân thể có chút lạnh nhưng chỉ cần nghĩ đến anh, Mạc Tử Yên liền cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua tim.

“Mạc Tử Yên!”

Nghe thấy tiếng gọi, Mạc Tử Yên ngẩn đầu, từ trong cơn mưa, một người đàn ông cầm ô đi đến, gương mặt bị ô che khuất, bóng dáng cao lớn đi dưới mưa, những thứ xung quanh người đàn ông nháy mắt trở nên mờ nhạt, chỉ cần nhìn người ta chỉ chú ý đến người đàn ông đó.

Giống, sao lại giống đến như vậy?!

Hình ảnh như đoạn phim chiếu ngược, quay về ngày mưa một năm trước, khi cô đợi Trác Lâm trước cửa Trác thị, cũng có một người đàn ông đội mưa đến đưa ô cho cô, khi đó nước mắt hòa vào mưa, Mạc Từ Yên không hề biết người đó là ai nhưng hiện tại... khung cảnh tái hiện, trong tim Mạc Từ Yên dường như đã lỡ một nhịp, trong lòng cô dường như có một cái gì đó len lỏi lên, cắm thật sâu trong trái tim cô.

Liệu có phải... là anh không?!

“Mạc Từ Yên, em...” Người đàn ông xuất hiện trước mắt cô, anh cất chiếc ô đi để lộ gương mặt tuấn tú, người này không ai khác chính là Âm Dạ Duật, điều này khiến Mạc Từ Yên không rõ cảm xúc của bản thân, cô chỉ biết hiện tại nước mắt cô cũng giống như những hạt mưa ngoài kia, đang thi nhau rơi xuống.

“Sao lại khóc...?”

“Em vui... vì anh đã đến...” Mạc Từ Yên vội vàng lau nước mắt trên má, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười, dưới cơn mưa đêm nụ cười kia như ánh sáng dẫn lối, khung cảnh xung quanh trở nên thất sắc.

Nhìn giọt nước còn đọng lại nơi khóe mắt cô, Âm Dạ Duật giơ tay lau đi, vẫn là có chút không nỡ.

“Về thôi...”

“Chờ đã...” Mạc Từ Yên kéo tay anh lại, cất đi nụ cười, gương mặt cô có chút căng thẳng.

“Âm Dạ Duật, anh phải thành thật trả lời em câu hỏi này, được không?!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, ánh mắt lại như đang cầu xin, Âm Dạ Duật cũng không nỡ từ chối, bèn gật đầu.

“Nói cho em biết, một năm trước, anh có đến Trác thị không? Đêm hôm đó trời cũng mưa giống như vậy, anh cũng cầm chiếc ô này, đưa nó cho một cô gái, còn anh lại đội mưa trở về...”

“...” Âm Dạ Duật nhíu mày, trời mưa, Trác thị, cô gái, anh không khỏi nghiêng ngả về ba từ này, gương mặt như có điều suy nghĩ.

“Trả lời em đi, có không?!” Giọng nói Mạc Từ Yên có chút run rẩy, cảm giác như có một con sóng ngầm đang đến, cô lo sợ về câu trả lời của anh, nếu người đó là anh thì thật sự quá tốt, nhưng nếu không phải...

Nếu không phải thì sao?!

“Rất quan trọng sao?” Nhìn bộ dạng nóng nảy của cô gái trước mắt, trong lòng Âm Dạ Duật không rõ cảm xúc.

Ánh mắt anh như xuyên qua thân thể nhìn thấu tâm tư cô, bị anh nhìn Mạc Từ Yên có chút hoảng hốt, rất quan trọng sao? Câu trả lời là rất quan trọng!

Mạc Từ Yên từng nói nếu cô gặp người đàn ông đó trước Trác Lâm thì cô đã không yêu Trác Lâm, bởi vì hắn ta cho cô cảm giác khác hẳn với Trác Lâm, nhưng Âm Dạ Duật thì sao?!

Giữa anh và người đàn ông, Mạc Từ Yên cô phải lựa chọn ai?!

Mạc Từ Yên ngần đầu, nhìn vào đôi mắt anh, phát hiện trong mắt anh chỉ là thân ảnh của cô, phút chốc Mạc Từ Yên cảm thấy bản thân đang làm điều vô ích, người đàn ông cả đời cô theo đuổi đang ở trước mắt, mà cô còn vì người đàn ông khác mà phiền não.

“Rất quan trọng sao?”

Anh lặp lại lần nữa, giọng nói của anh kéo Mạc Từ Yên ra khỏi suy nghĩ của bản thân.

“Không, không quan trọng nữa rồi.” Đúng vậy, không quan trọng, cho dù người đó không phải anh, đối với cô đã không còn ý nghĩa, người đàn ông đó có lẽ cho cô cảm giác trước nay chưa từng có nhưng so với anh thì chẳng là gì cả!

Cô chỉ gặp người đàn ông đó đúng một lần trong cơn mưa, hắn cũng giống như cơn mưa này, nhanh đến và nhanh đi, còn anh, anh là mặt trời soi sáng thế giới của cô, là tất cả đối với cô!

Cô không muốn mất anh, một lần là quá đủ rồi!

Mạc Từ Yên quàng tay lên cổ anh, trao lên môi anh một nụ hôn, nụ hôn nhẹ nhàng mà nóng bỏng, cô chủ động đưa lưỡi ra quấn lấy anh, đối với việc hôn môi này cô một chút cũng không có kinh nghiệm, cô cứ làm theo bản năng của mình, giống như lần trước anh hôn cô.

Nụ hôn ngày càng sâu, Âm Dạ Duật đảo khách thành chủ, chủ động tách răng cô ra đưa lưỡi vào, hút sạch mật ngọt trong miệng cô, hai người trước cửa bệnh viện dây dưa không rõ, cách đó không xa có một bóng đen đã chụp được cảnh này.

Đến khi Mạc Từ Yên hít thở không thông anh mới buông tha cho cô, gương mặt cô sớm đã ửng đỏ, đôi mắt long lanh nước, đôi môi vừa mới bị chà đạp

qua đã sưng tấy lên, bộ dạng khiến người khác không khỏi yêu thương.

“Ám Dạ Duật, chúng ta kết hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người Đàn Ông Ngông Cuồng

“Mạc thư ký, xin chào.” Nhân viên tiếp tân thấy Mạc Từ Yên bước vào liền trưng ra gương mặt siêu cấp thân thiện, so với lần đầu gặp mặt đúng là thân thiết hơn không ít, phải biết rằng cô gái trước mắt thân phận không tầm thường, đây là tổng tài phu nhân tương lai, không thể nào đắc tội!

Mối quan hệ ái muội giữa Mạc Từ Yên và Ám Dạ Duật sớm đã lan truyền khắp công ti, đừng nói nhân viên cấp cao, ngay cả nhân viên cấp thấp như cô lao công hay chú bảo vệ đều biết rõ nội tình, bất quá họ đối với vị tổng tài phu nhân tương lai này thập phần vừa lòng, so với việc nhìn tổng tài đi lấy vị Lãnh tiêu thư trong truyền thuyết kia thì Mạc Từ Yên trước mắt là vô cùng hoàn hảo.

“Chào buổi sáng, đúng rồi, Trương Đình đã đến công ty chưa?” Đối với thái độ của nhân viên tiếp tân, Mạc Từ Yên sớm đã nhìn quen, ngày nào cô nàng cũng cho cô một gương mặt siêu cấp thân thiện, hơn nữa hôm nay lại thân thiện hơn hôm trước, Mạc Từ Yên thật sự không hề hay biết chuyện gì đang diễn ra.

Nhân viên kinh ngạc, mọi ngày Mạc thư ký đều tìm tổng tài sao hôm nay lại đổi thành tìm trợ lý Trương, chẳng lẽ có ẩn tình gì trong đó mà cô chưa biết sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt cô nàng không khỏi sáng lên, mấu nhiều chuyện lại sôi sục.

“Chị không biết sao? Nghe nói là anh ấy đi đến thành phố B kí hợp đồng gì đó, khoảng tuần sau mới trở về.”

Mạc Từ Yên trầm ngâm, Trương Đình đúng là chạy nhanh thật, mới ngày hôm qua hắn còn giao công việc nặng nề mang tên Dạ Thiên Vương cho cô, vậy mà chưa đầy một ngày đã bay đến thành phố B trốn.

“Chị Từ Yên... em hỏi cái này được không?” Thấy vẻ mặt đăm chiêu của cô, nhân viên liền lấy một quyển tạp chí từ trong ngăn bàn đặt trước mặt cô, đưa tay chỉ vào thân thể cô gái trong bìa tạp chí, hỏi: “Cô gái này là chị sao?”

Bìa tạp chí in hình một nam một nữ, chiếm trang nhất của bìa, khung cảnh bên trong là cảnh bệnh viện thành phố, nữ không nhìn rõ mặt, chỉ thấy bóng lưng trắng nõn không tì vết, nhìn sơ qua cũng đoán được người này chắc hẳn là mỹ nữ. Nam để lộ nửa gương mặt nhưng vẻ tuấn tú là không thể nào che giấu, mũi cao, môi mỏng, thân hình cao lớn, mặc quần tây phối áo sơ mi trắng, nhìn có vẻ thoải mái nhưng không hề mất đi vẻ mỹ quan vốn có, chàng trai và cô gái hôn nhau, dưới mưa lại càng thêm lãng mạn, hàng tiêu đề với dòng chữ to đùng in ngay phía dưới: “Người tình của Ám Dạ tổng tài?”

Liếc mắt nhìn sơ Mạc Từ Yên liền biết đây là cảnh tối qua của anh và cô, không biết là phóng viên nào cao tay như vậy, chuyện mới xảy ra mà sáng nay lại chiếm trang nhất của bìa. Đối với ánh mắt của người khác nhìn vào bản thân, Mạc Từ Yên không có gì đáng để lo ngại nhưng về phần anh, cô không rõ, dù sao đây cũng là sơ suất của cô, không nghĩ đến ở bệnh viện cũng có phóng viên.

“Chị Từ Yên?” Đợi một lúc không thấy câu trả lời của cô, nhân viên liền bắt đầu gọi.

“Làm sao em lại nghĩ là chị, tối qua chị cũng không có đi cùng tổng tài?” Mạc Từ Yên nhướn mày, nhìn vẻ mặt cô gái lộ vẻ tò mò, cô cũng hết cách, chuyện này sớm muộn gì thì mọi người cũng sẽ biết.

“Đây là bộ đồ hôm qua chị mặc, hướng hồ khung cảnh này ở bệnh viện, ngày hôm qua tan làm chị còn nói với em là chị muốn đi thăm chị Vương!”

Lập luận chính xác, mang tính logic cao, cô gái này chính là virus soi mói trong lòng đồn sao?

“Hướng hồ tổng tài bọn em, không ai cũng có thể đến gần...” Chứ đừng nói là hôn! Tất nhiên cô nàng thức thời không đem lời phía sau nói ra, nhìn khung cảnh lãng mạn trong tạp chí, tuy là chụp ở bệnh viện nhưng nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, thật là khiến người khác hâm mộ chết người mà!

“Nếu em đã nói như vậy thì chị cũng không tiện giải thích gì thêm...” Gương mặt Mạc Từ Yên lộ vẻ bình thản, dù sao báo đăng thế nào cô không quan tâm, người khác nghĩ thế nào cô cũng không quan tâm, điều quan trọng nhất mà cô cần quan tâm là suy nghĩ của anh.

Anh nghĩ gì về mối quan hệ này, cô không rõ nhưng anh không phản đối, điều này khiến cô rất vui mừng, dù sao cô thân là con gái lại mở miệng đòi kết hôn với anh trước, như vậy có chút không đúng với kế hoạch nhưng tại thời điểm đó, Mạc Từ Yên sợ bản thân chần chừ một giây liền sẽ mất anh ngay lập tức, cho nên cô đã dẹp sự xấu hổ sang một bên mà ngỏ lời với anh.

Con gái chủ động rất mất giá, với điều này Mạc Từ Yên hiểu rất rõ, trước kia Trác Lâm cũng vì vậy mà xem nhẹ sự tồn tại của cô, cái gì dễ dàng có được thì người khác lại không hề trân trọng, nhưng liệu họ có biết... cô đã phải có dũng khí lớn thế nào mà có thể thổ lộ tình cảm với anh không?!

Ám Dạ Duật và Trác Lâm là hai người khác nhau, thời gian năm năm cô ở bên anh cũng chứng tỏ được nhiều thứ, suy nghĩ của anh sẽ không giống như

những người đàn ông khác.

“Chị... có phải đang cùng tổng tài qua lại không?” Đối với vấn đề này, Mạc Từ Yên chỉ cười không nói để mặc cô nàng suy nghĩ theo trí tưởng tượng của bản thân.

Mạc Từ Yên móc điện thoại ra, nhìn vào tài liệu bấm một dãy số, đây là số điện thoại mà Trương Đình cung cấp cho cô, là số điện thoại của người đại diện của Dạ Thiên Vương.

“Xin chào, tôi là người đại diện của Âm Dạ thị, muốn gặp Dạ Thiên Vương, không biết... cup... tút tút.” Mạc Từ Yên nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi nhin không được nhủu mầy, cô biết tính tình Dạ Thiên Vương nóng nảy nhưng không nghĩ đến người đại diện của hắn cũng như thế, cô chưa nói hết câu đã tắt máy, người này thật sự là... quá ngông cuồng!

Xem ra, chỉ còn cách đến nơi đó trực tiếp gặp mặt Dạ Thiên Vương vậy!

Lúc này tại một nơi khác, người đàn ông dựa vào ghế sofa, nhìn màn hình điện thoại nhếch môi cười lạnh, đám người này thật sự là mặt dày, hắn đã ba lần bốn lượt từ chối hợp tác với họ vậy mà họ vẫn bám dai như thế, thật đúng là khiến người khác tức điên mà!

“Tiêu Trần, là ai gọi đến vậy?” Người đại diện lúc này bước vào, nhìn thấy người đàn ông đang cầm điện thoại của cô, liền không khỏi mở miệng hỏi. Lúc này cô có nghe chuông reo, nhưng vì đang bận sắp xếp đồ mà không tiện nghe điện thoại, vừa hay có hắn bên cạnh nên cô đã nhờ nghe dùm điện thoại, không biết là của ai gọi đến.

Đôi môi lạnh lùng phun ra ba chữ: “Kẻ phiền toái.”

Kẻ phiền toái?

Người đại diện kinh ngạc, cô biết hắn độc mồm nhưng không nghĩ hắn lại độc mồm như vậy, trong lòng thầm thương thay cho người vừa mới gọi đến, nhận lấy điện thoại từ người đàn ông, cô liền mở danh sách cuộc gọi đến ra xem, là một dãy số lạ, người biết số cô không phải bạn bè thì chính là người của các công ty lớn, không biết là ai đây?!

~~~~~

Bên ngoài Thịnh Thế người đông như kiến, Mạc Từ Yên ngồi bên trong xe cũng đã hơn nửa giờ, may mắn đây là xe của công ty, nếu đây mà là taxi thì chờ đợi này giờ không biết cô đã tốn bao nhiêu tiền rồi. Mạc Từ Yên tựa đầu vào cửa kính xe hơi, nhìn khung cảnh bên ngoài, trên đùi cô là một cái laptop, hiển thị một trang web weibo, cô vốn dĩ không ôm lòng sẽ tìm được thông tin gì trên mạng, dù sao đó cũng chỉ là tin đồn từ giới truyền thông đáng vốn dĩ không đáng tin, lướt weibo một hồi Mạc Từ Yên tìm thấy một tài khoản weibo với cái tên vô cùng đặc biệt: “Dạ Thiên Vương tiểu lão bà”, hắn là một nickname của fan Dạ Thiên Vương, đăng là hôm nay Dạ Tiêu Trần buổi chụp ảnh tại Thịnh Thế, không biết thực hư ra sao nên cô quyết định đến đây xem thế nào, không nghĩ đến bên ngoài Thịnh Thiên lại đông người như vậy, xem ra nguồn thông tin này thật sự đáng tin.

Chờ đợi này giờ Mạc Từ Yên vẫn chưa thấy bóng dáng của Dạ Thiên Vương, cô bắt đầu cảm thấy chán nản, lúc Mạc Từ Yên định cho xe chạy đi thì một chiếc xe hơi màu đen chạy đến trước cửa Thịnh Thế thì dừng lại, bước xuống xe là một chàng trai đeo kính mắt, che đi nửa gương mặt, thân mặc áo thun cùng quần jean, bộ dạng có chút tùy ý nhưng lại khiến người khác cảm thấy thoải mái. Đám người đang đứng trước cửa Thịnh Thiên thấy vậy liền muốn nhào vào người chàng trai, may mắn là có bảo vệ kịp thời ngăn cản, Mạc Từ Yên cảm thấy chàng trai như một miếng thịt ngon lành, mà đám nữ nhân đó lại có bộ dạng đói khát giống như sói đói, đang thầm suy nghĩ thân phận chàng trai thì một cô gái không cam lòng hét lên: “Dạ Thiên Vương, em yêu anh!”.

Đây chính là fan hâm mộ trong truyền thuyết mà mọi người vẫn hay nói sao? Bao, cô gái này đúng là quá bạo, giữa thanh thiên bạch nhật lại đi tỏ tình với thân tượng của mình, mà người đàn ông đối việc này sớm đã thành thói quen, không nhìn đến cô gái liền một mạch đi thẳng vào bên trong Thịnh Thiên, Mạc Từ Yên đứng nhìn, có chút đồng cảm với cô gái nọ.

Bất quá nhiệm vụ hiện tại của cô là phải gặp được Dạ Thiên Vương sau đó thuyết phục hắn hợp tác với Âm Dạ thị, người hiện tại đã gặp nhưng lại gần thì có vẻ không dễ dàng, nhìn bộ dạng hùng hổ của bảo vệ, lại nhìn bộ dạng liều mạng để gặp thân tượng của đám người này, Mạc Từ Yên quyết định không xuống xe mà móc điện thoại ra, ý đồ gọi cho người đại diện của Dạ Thiên Vương lần hai.

“Xin chào?” Rút kinh nghiệm lần đầu, lần này cô quyết định thử thăm dò trước, dù sao cô phải biết người đang nói chuyện với bản thân là ai mới có thể ứng phó kịp thời, nếu giống như vừa này chỉ sợ họ lại tắt máy.

“Xin chào, tôi là Tổng Hồng Ngọc - người đại diện của Dạ Tiêu Trần, xin hỏi ai đầu dây bên kia vậy ạ?” Ngoài ý muốn truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ lễ phép, Mạc từ Yên có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, xem ra lần này cô gọi đúng người rồi.

“Chào Tổng tiểu thư, tôi là người đại diện của Âm Dạ thị, tôi muốn gặp Dạ Thiên Vương để bàn bạc với anh ấy về việc hợp tác làm người phát ngôn của Cát Linh, không biết... cup, tút tút.”

“Phiền phức!” Người đàn ông lần hai tắt điện thoại, sau đó trả lại cho Tổng Hồng, lúc này Tổng Hồng đang nghe điện thoại, hắn nghe đến ba chữ “Âm Dạ thị” liền cướp mất điện thoại của cô, tùy tiện tắt máy khiến Tổng Hồng Ngọc không kịp ngăn cản.

Bên này, Mạc Từ Yên nhìn lại màn hình điện thoại, cố kìm nén cơn tức trong lòng, không còn cách nào đành cho tài xế lái xe về trước, còn cô tùy tiện đến bên đường tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Đến lúc này cô cuối cùng cũng biết được, người tắt điện thoại của cô đi vốn không phải người đại diện Tổng Hồng Ngọc của Dạ thiên Vương là một người khác, theo suy đoán của cô, người đó có lẽ không ai khác chính là Dạ Thiên Vương mà cô đang tìm, cô biết tính tình người này không tốt nên mới không tính toán với hắn, nhưng như vậy thật sự quá đáng, Dạ Tiêu Trần không hề nể mặt như vậy, đúng là giống như phong cách hành xử của hắn: “Ngông cuồng”!

Bây giờ thì Mạc Từ Yên đã hiểu cảm giác của những người trước kia, lúc cô hỏi thông tin về Dạ Thiên Vương thì họ chỉ có tức giận, khuyên cô nên từ bỏ vụ lần này, dù thế nào cũng không ai có thể thuyết phục được “Dạ ác ma” này, lúc đầu cô còn không tin, bây giờ cô thật sự muốn đánh người.

Trương Đình cũng thật quá đáng, biết rõ công việc này khó khăn thế nào mà vẫn giao cho cô làm, nếu cô không hoàn thành thì cô sẽ ăn nói sao với anh đây? Hai người họ sau cùng sẽ về chung một nhà, an nguy của Âm Dạ thị cũng tức là an nguy của Mạc thị, thật không biết Tôn Lãnh Diệt đang nghĩ gì, hắn bị biến thái hay sao, phát ngôn nước hoa cũng nhất định phải chọn nam, ngoại trừ Dạ Thiên Vương thì không được chọn người nào khác. Còn có tên Dạ Thiên Vương này, có phải hay không hắn biết Âm Dạ thị cần hắn nên hắn mới có thể ngông cuồng như vậy, không thích sẽ không làm, mặc kệ có ảnh hưởng đến sự nghiệp của bản thân hay không?!

Mạc Từ Yên cô thật sự đau đầu với ba người đàn ông này mà!

Bị Mạc Từ Yên thăm mắng, dường như cùng một lúc, ba người đàn ông đều bị hất hơi nhưng không biết nguyên nhân tại sao.

Mười phút sau, mặt trời lên cao, tia nắng xuyên qua đám mây chiếu xuống mặt đất, Mạc Từ Yên bắt đầu mất kiên nhẫn, lúc này cô nhìn thấy một bóng người đang từ cửa sau Thịnh Thế đi ra, người này đội nón kết và đeo khẩu trang khiến người khác không nhìn rõ mặt, không biết là nam hay nữ, nhưng bộ đồ đó Mạc Từ Yên nhận ra, là lúc này Dạ Tiêu Trần có mặt, vậy người này là Dạ Tiêu Trần?!

Trong lòng nổi lên nghi ngờ, lúc này Dạ Tiêu Trần hẳn phải đang chụp hình bên trong, sao hắn lại xuất hiện tại đây, dù không xác định nhưng cô quyết định theo sau người đàn ông này, nếu hắn thật sự là Dạ Tiêu Trần thì đây là một cơ hội cho cô.

Đang lo suy nghĩ, Mạc Từ Yên phát hiện không thấy bóng dáng người đàn ông đâu, Mạc Từ Yên vội vàng đuổi theo đến ngã rẽ, phát hiện người đàn ông đang đứng tựa vào tường, lúc này nón và khẩu trang đã tháo ra, để lộ gương mặt điển trai vốn có.

“Cô là ai? Tại sao lại đi theo tôi?!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Uy Hiếp

Bước chân khẽ dừng lại, Mạc Từ Yên có chút kinh ngạc, trải qua một kiếp mặt cô sớm đã không còn mỏng nhưng dù sao cũng là cô theo dõi người ta, bị bắt quả tang tại trận, trường hợp như vậy ai mà không ngượng ngùng, ngay cả Mạc đại tiểu thư cũng không khỏi xấu hổ.

Không thể không nói, Dạ Thiên Vương ngoài đời so với trong ảnh đúng là đẹp hơn vài phần, làn da so với con gái còn muốn trắng hơn, gương mặt điển trai mang nét lạnh lùng, đôi mắt trong suốt như thạch anh, thu hút ánh mắt mọi người nhìn vào, tuy ăn mặc tùy ý nhưng rất hợp với phong cách của hắn. Khác hẳn Âm Dạ Duật thanh đạm nhẹ nhàng thì người đàn ông trước mắt này lại mang vẻ lạnh lùng khó gần, dù sao người ta cũng là minh tinh, nếu thật sự so sánh, cô đảm bảo anh sẽ không hề thua kém, huống hồ trong lòng cô, anh là nhất, dù có gặp người đẹp trai hơn, Mạc Từ Yên cô cũng không quan tâm.

“A? Tôi... tôi không phải người xấu...”

Chẳng có người xấu nào tự nhận mình là người xấu, theo dõi người khác mà muốn họ tin mình không phải người xấu, sợ chỉ có kẻ khờ mới tin.

“Nhìn vẻ mặt của cô là tôi biết rồi, cô là người đại diện của Âm Dạ thị?” Dạ Tiêu Trần nhướn mày, cẩn thận đánh giá cô từ trên xuống dưới, hắn gặp qua nhiều người, mỹ nhân vô số nhưng so với cô gái trước mặt quả thật là kém xa.

Mạc Từ Yên hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phối với váy đen công sở, mái tóc đen dài xõa tự nhiên, nhìn quyến rũ lại thành thực, người như vậy muốn làm người xấu đúng là khó, cho dù cô có là người xấu cũng không thể làm chuyện xấu xa gì được, vừa mới theo dõi đã bị hắn phát hiện còn muốn làm chuyện xấu gì nữa?

“Sao anh biết?” Cô nghi hoặc mở miệng, đây là lần đầu tiên cô gặp mặt Dạ Tiêu Trần, cô còn chưa nói cô là ai, sao hắn lại biết cô là người của Âm Dạ thị, ngữ khí lại khẳng định như vậy?!

“Giọng nói của cô.” Dạ Tiêu Trần làm một động tác chỉ vào thanh quản, lúc này khi cô gọi đến hắn đã nghe điện thoại, tuy chưa đầy mười giây hắn đã tắt máy nhưng giọng nói nhẹ nhàng lịch sự, đối với người khác hắn liền không để tâm nhưng cô cứ gọi đến hai lần, muốn không gây ấn tượng cũng khó.

“Anh... anh quả nhiên là người tắt máy!” Đối với vấn đề này, Mạc Từ Yên vẫn còn ôm con tức trong lòng, cô đoán không sai, nếu người nghe máy là đại diện của Dạ Tiêu Trần thì tuyệt đối sẽ không cắt ngang điện thoại cô như vậy, dù sao người đại diện đối với tương lai của diễn viên mình vô cùng để tâm,

làm sao có thể cắt đứt con đường của người mà họ bồi dưỡng. Chỉ có người đàn ông nông cuồng này, nhiều lần tắt điện thoại của cô, nếu hắn không nghe máy thì làm sao hắn lại có thể nhận ra giọng nói của cô?

“Tôi đã nói với các người rồi, tôi không có hứng thú hợp tác với các người, đừng đeo bám tôi nữa.” Dạ Tiêu Trần phiền chán nhàu mày, đối với vấn đề hợp tác với Âm Dạ thị hắn đã nhiều lần từ chối nhưng có vẻ như người của họ không chịu từ bỏ, lần thứ nhất hắn nghe lời chị Tống nhẹ nhàng từ chối, lần thứ hai họ lại đến, mặc kệ chị Tống khuyên can thế nào, hắn đành dùng biện pháp mạnh, trực tiếp không gặp mặt, cứ nghĩ qua hai lần họ sẽ không đến nữa, không ngờ, lần thứ ba... Lần này không giống những lần trước, cô gái này không những gọi điện làm phiền hắn mà còn theo dõi hắn, nếu không nhìn bộ dạng và nhận ra giọng nói của cô, hắn còn tưởng là fan hâm mộ theo đuổi.

“Dạ Thiên Vương, anh nên suy nghĩ lại, dù sao dự án lần này cũng là một dự án lớn giữa Âm Dạ thị và Tôn thị, đối với sự nghiệp tương lai của anh chắc chắn sẽ có bước đột phá lớn, người muốn nhận dự án nhiều vô số kể, anh hà tất...”

“Vậy các người đi tìm kiếm đám người đó đi, tôi không có hứng thú.”

Thái độ thờ ơ, vẻ mặt lãnh đạm, còn chưa đợi người khác nói hết đã cắt lời, nhìn bộ dạng của hắn rõ ràng không có định hợp tác, thậm chí là một chút hứng thú cũng không có, người như vậy không chỉ khó thuyết phục, mà cho dù có thuyết phục được hắn ta chỉ làm cho có, nếu như hắn đã lựa chọn con đường này, làm trong giới giải trí, cho dù là siêu sao hạng A hay người mới vào đối với cơ hội hợp tác với Âm Dạ thị tuyệt đối không từ chối, dù sao Âm Dạ thị cũng là con rồng trong nền kinh tế, nếu không phải muốn nổi tiếng thì ít nhiều cũng phải nể mặt người đứng sau Âm Dạ thị, vậy mà người đàn ông trước mắt này lại thẳng thừng từ chối.

Kiếp trước, Mạc Tử yên cũng có tiếp xúc với Dạ Tiêu Trần, đối với con người của hắn cũng xem như hiểu rõ nhưng hiện tại, cô phát hiện những thứ mà người khác vẫn nghĩ là biết rõ về hắn và tính cách thật sự của hắn hoàn toàn trái ngược, người đàn ông này không chỉ lừa dối cô mà còn lừa dối tất cả mọi người!

Lúc này một âm thanh thanh thúy vang lên, Dạ Tiêu Trần phát hiện là điện thoại của mình nên móc từ trong túi áo khoác ra, nhìn thấy tên người gọi, hắn vốn không định nghe nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu không nghe thì kết cục sẽ thảm hơn, không bằng cứ nghe máy.

“A lô...”

“Dạ Tiêu Trần, rốt cuộc cậu chạy đi đâu vậy hả?”

Tiếng la mắng từ trong điện thoại truyền đến khiến Mạc Tử Yên bên cạnh giật mình, vẻ mặt Dạ Tiêu Trần không vui, dù sao người ta cũng đã nghe máy vậy mà còn bị chửi, nếu là Mạc Tử Yên chắc chắn cũng sẽ buồn bực. Hắn định bấm nút tắt đi thì người gọi đến như biết trước được hành động của hắn nên đã nhanh chóng cảnh cáo: “Dạ Tiêu Trần tôi nói cho cậu biết, cậu mà tắt máy thì chết với tôi!”

Người phụ nữ này có thể so với sư tử, Dạ Tiêu Trần trầm nghĩ, mặc dù cảm thấy phiền phức nhưng hắn cũng không tắt máy, lí do không phải vì hắn sợ cô, dù sao hắn có ngày hôm nay cũng là do một tay cô nâng đỡ, nhờ cô đào tạo hắn mới có cơ hội phát triển bản thân, dù đôi lúc hắn đối với tính tình của bà chị này cũng không hài lòng mấy.

Thấy Dạ Tiêu Trần nghe lời, Tống Hồng Ngọc bên kia nói tiếp: “Tiêu Trần, tôi biết David chọc giận cậu nhưng cậu cũng đâu cần đang chụp nữa chừng lại bỏ đi như vậy? Cậu có nghĩ tới khi cậu đi rồi, chiến trường là do tôi dọn không?”

Mạc Tử Yên bên cạnh sừng sốt, không phải cô muốn nghe lén hắn nói chuyện điện thoại nhưng vì giọng người đầu gối bên kia quá lớn, cô ở bên cạnh nghe rõ không sót một chữ. Cãi nhau với nhiếp ảnh gia, đang chụp hình giữa chừng lại dừng dừng nổi giận bỏ đi? Chuyện như vậy Mạc Tử Yên là lần đầu tiên nghe thấy, bất quá rất hợp hợp với phong cách hành xử của hắn, thảo nào giờ này hắn lại xuất hiện ở đây.

Nghe vậy, Dạ Tiêu Trần lạnh lùng phun ra từng chữ khiến Tống Hồng Ngọc bên kia tức đến hộc máu: “Đó là trách nhiệm của người đại diện.”

“Dạ Tiêu Trần, tên khốn kiếp nhà cậu, đồ máu lạnh, mau trở về đây cho chị!” Tống Hồng Ngọc bên kia sớm đã nổi đóa, hận thể lập tức chạy đến dạy dỗ tên nhóc Dạ Tiêu Trần, cái gì mà trách nhiệm của người đại diện, vậy còn trách nhiệm của một ngôi sao thì sao, hắn giữa chừng cãi nhau với David, tức giận không nói một lời liền bỏ đi, để lại tàn cuộc cho cô giải quyết, bây giờ còn ở đó truy cứu vấn đề trách nhiệm với cô?!

“Muốn tôi về cũng được, chị đến đón tôi.”

“Cậu đợi đó, chị thì sẽ...” Cho cậu một trận! Dù sao cũng không thể để một người như Dạ Tiêu Trần đi lang thang khắp nơi được, nếu để fan bắt gặp còn đỡ, để giới truyền thông phát hiện thì đúng là chuyện lớn.

“Con hẻm cách Thịnh Thế không xa.” Dứt lời hắn liền tắt máy, Tống Hồng Ngọc cũng không nói nhiều nên lập tức vào gara lấy xe, không cho tài xế lái mà tự mình lái.

“Dạ Thiên Vương, tôi nghĩ, hợp đồng lần này đối với cậu cực kì có lợi, người đại diện của cậu sẽ không vui nếu cậu đắc tội với Âm Dạ thị đâu?”

“Cô nghĩ tôi bận tâm?” Dạ Tiêu Trần nhàu mày, đối với lời của cô gái trước mắt không mấy bận tâm, dù Tống Hồng Ngọc là người một tay nâng đỡ hắn lên địa vị Thiên Vương này nhưng có một số chuyện hắn không nhất định phải nghe lời cô, giữa họ chỉ có quan hệ hợp tác, hợp tác chính là hai bên cùng có lợi, cô có lợi ích riêng của cô, hắn cũng có lợi ích riêng của hắn, bỏ qua cơ hội này vẫn còn cơ hội khác. Về phần đắc tội với Âm Dạ thị, nếu chỉ vì không hợp tác với nhau mà Âm Dạ thị dùng quyền lực chèn ép hắn, để người khác biết được thì họ mới là người bất lợi nhiều hơn.

“Nếu hiện tại tôi gọi điện cho phóng viên nói rằng anh đang ở đây thì anh cũng không bận tâm?”

“Cô nghĩ họ tin lời cô nói?” Dạ Tiêu Trần nhướn mày.

“Nơi này cách Thịnh Thế không xa, nếu ta la lên Dạ Thiên Vương anh đang ở đây, dù là thật hay giả thì dựa vào sức hút của anh tôi nghĩ đám fan của anh cũng sẽ kéo đến?” Mạc Từ Yên nở một nụ cười thân thiện, nhưng hàm ý trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

“Cô là đang uy hiếp tôi?” Đúng như lời Mạc Từ Yên nói, gọi điện cho giới truyền thông cũng sẽ không nhanh bằng fan hâm mộ, dựa vào sức hút của cái tên Dạ Thiên Vương này, cho dù là tin tức giả, đám fan của hắn cũng sẽ kéo đến. Đến lúc đó, hắn chạy không thoát, Tống Hồng Ngọc nhất định không buông tha cho hắn, cô gái này... đúng là đủ thâm!

“Dạ Thiên Vương tôi mong anh hiểu rằng, tôi không phải muốn uy hiếp anh, đối với việc hợp tác lần này, anh không hề có hại, vậy thì hà tất gì anh lại một mực không đồng ý với chúng tôi?”

“Tiêu Trần!” Lúc này một giọng nói vang lên, một chiếc hàng hiệu xuất hiện trước mặt họ, cửa kính hạ xuống gương mặt cô gái hiện ra, người này kiếp trước Mạc Từ Yên đã từng gặp, là người đại diện của Dạ Tiêu Trần, gọi Tống Hồng Ngọc.

“Cô là?” Tống Hồng Ngọc đối với sự xuất hiện của cô gái trước mắt vô cùng kinh ngạc, cô vốn nghĩ Dạ tiêu trần đang ở một mình, không nghĩ đến... nhìn bộ dạng của cô gái này không giống như là fan hâm mộ, vậy thì là ai?

“Tống tiểu thư xin chào, tôi là người đại diện của Âm Dạ thị, gọi Mạc Từ Yên.”

“A, chào cô...” Thì ra là người của Âm Dạ thị, vậy người gọi đến bị Dạ Tiêu Trần tắt máy lúc đó là cô gái này?!

Lúc hai người đang tán gẫu thì Dạ Tiêu Trần đã sớm vào xe, an ổn ở ghế sau, hai người hai mặt nhìn nhau, Tống Hồng Ngọc cảm thấy khó xử, cô biết Mạc Từ Yên là vì muốn hợp tác nên mới đến tận đây, đối với hợp đồng lần này cô cũng đã xem qua, không hề có vấn đề, đây là cơ hội cho Dạ Tiêu Trần nhưng hắn lại từ chối.

“Tống tỷ, cho xe chạy đi.”

“Nhưng là Tiêu Trần...”

“Dạ Thiên Vương, tôi mong anh hãy suy nghĩ lại, nếu hôm nay anh không đồng ý thì ngày mai tôi lại đến, tôi sẽ làm phiền anh đến khi nào anh chịu đồng ý.”

Tống Hồng Ngọc kinh ngạc, lần đầu tiên gặp người liên tri như vậy, đúng là kẻ phiền toái mà Dạ Tiêu Trần nói đến, Tống Hồng Ngọc cảm thán, Mạc tiểu thư, cô đúng là có nghị lực!

“Lên xe.”

Mạc Từ Yên sững sốt, sau đó nhanh chóng nở nụ cười, cô biết cô đã thành công, sớm biết Dạ Tiêu Trần vì vậy mà đồng ý thì ngay từ đầu cô đã không uy hiếp làm gì.

Tống Hồng Ngọc cũng cảm thấy bất ngờ, đối với vấn đề này cô đã khuyên Dạ Tiêu Trần nhiều lần nhưng kết quả vẫn có một, đó chính là thất bại, dần dần cô cũng mặc hắn muốn làm gì thì làm, không nghĩ đến lần này lại đồng ý dễ dàng như vậy?

“Nói cho tôi biết, tôi sẽ được gì nếu hợp tác với các người.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đăng Ký Kết Hôn

“Mọi chuyện tốt cả chứ?” Âm Dạ Duật buông bút trong tay, anh ngẩng đầu nhìn cô gái vừa mới bước vào, nếu đổi lại là người khác khi bước vào phòng làm việc của anh mà không gõ cửa thì sớm đã bị đuổi việc, nhưng suy cho cùng người dám vào phòng làm việc của anh mà không gõ cửa thì chỉ có duy nhất một người, đó là cô.

Có lần anh đang cùng Trương Đình bàn bạc, cô mở cửa bước vào, tự nhiên như ở nhà, thế là cô cùng Trương Đình tranh cãi, cô nói đây cũng là phòng của cô, có ai vào phòng mình mà lại gõ cửa, lời cô nói cũng không sai khiến Trương Đình á khẩu không còn gì để nói. Khi hắn đi rồi cô mới chịu nhận lỗi với anh, vốn dĩ cô chỉ chọn lúc có một mình anh mới không gõ cửa mà vào thôi, ai biết được Trương Đình cũng ở trong này, khi đó anh chỉ cảm thấy buồn cười nên cũng không trách cô.

Dù sao tính tình của cô, anh cũng xem như hiểu rõ, đường đường là Mạc đại tiểu thư, sự kiêu hãnh là trời sinh, cô cũng có lòng tự tôn của bản thân, dù cô làm sai nhưng trước mặt người khác cô tuyệt đối không nhận lỗi của bản thân, nhưng cô còn biết nhận lỗi với anh, như vậy những thiên kim tiểu thư khác vẫn không bằng cô.

“Thành công mỹ mãn.” Cô tình nghịch đưa tay hình chữ V, bộ dạng vô cùng đáng yêu, nếu để người khác nhìn thấy sẽ không tin được đây là Mạc thư ký ngày thường bộ dạng lạnh lùng, quả nhiên nữ nhân chỉ tan chảy trước tình yêu của chính mình.

“Đúng là không ngờ, em làm tốt hơn dự đoán đấy.” Nhận lấy tài liệu từ tay cô, anh liền mở ra xem, đúng như lời cô nói, dùng bốn chữ “thành công mỹ mãn” thật không sai, Dạ Tiêu Trần không chỉ đồng ý hợp tác với Âm Dạ thị mà sự sắp xếp Cát Linh cũng do Âm Dạ thị quyết định, chỉ có thời gian quay quảng cáo là phải để người đại diện của hân xếp lịch. trong vòng một tháng tới, Dạ Tiêu Trần không có lịch trống, mà những buổi đóng phim không thể bỏ được, cho nên một tháng sau hân mới có thể quay quảng cáo cho Cát Linh, đối với vấn đề này, Âm Dạ Duật cũng không phản đối, hợp tác là đôi bên cùng có lợi, anh không thể vì quay quảng cáo cho Cát Linh mà bắt Dạ Tiêu Trần bỏ bộ phim đang quay, thời gian anh có thể đợi, cho nên lúc này khi cô gọi đến hỏi ý kiến anh, Âm Dạ Duật cũng đã đồng ý với yêu cầu này của Dạ Tiêu Trần.

“Anh không tin tưởng em sao?” Mạc Từ Yên bĩu môi, có trời mới biết lúc này cô vì thuyết phục Dạ Tiêu Trần mà cả họ hàng mới nhận được sự đồng ý của hân, lần đầu tiên Mạc Từ Yên biết được hóa ra hân cũng không phải người quá ngông cuồng, chỉ là lần trước người Âm Dạ thị phải đến nói những lời chọc tức hân nên hân mới ghi thù, hiện tại hiểu lầm đã hóa giải, nhờ có người đại diện của hân Tống Hồng Ngọc mà thái độ của hân đối với cô xem như tốt. Lần này xem như là cô không làm anh thất vọng, lấy được sự đồng ý của Dạ Tiêu Trần về Cát Linh, Tôn thị sẽ không thể gây khó dễ cho anh nữa, chỉ là lần sau gặp mặt Tôn Lãnh Diệt, cô nhất định sẽ cho hân một trận, cho hân biết Âm Dạ thị có Mạc Từ Yên cô, không phải dễ bị bắt nạt!

“Không phải anh không tin em, anh còn đang nghĩ nếu em không thuyết phục được hân thì anh sẽ giới thiệu cho em một người, người đó hân là giúp đợ em, bất quá hiện tại có lẽ là không cần rồi.” Năng lực của cô thế nào, sao anh lại không rõ, vào công ty không bao lâu nhưng mọi việc anh giao cô đều hoàn thành đúng thời hạn và làm rất tốt, không có anh giúp đỡ cô vẫn sẽ làm tốt, cha cô đúng là quá tin tưởng anh nên mới giao con gái cưng của mình cho anh, cô hiện tại không cần học tập nữa mà có thể về Mạc thị chính thức tiếp nhận vị trí giám đốc được rồi!

Nếu Mạc Từ Yên biết được Âm Dạ Duật định đưa cô về Mạc thị làm việc thì cô nhất định sẽ một khóc, hai nháo, ba thất cổ. Tuy sinh ra là tiểu thư Mạc gia nhưng đối với chuyện kinh doanh, một chút cô cũng không có hứng thú, cô đến công ty là việc là do trọng trách mà cô phải gánh, vì không muốn Mạc thị lần nữa mất đi nên cô buộc phải đến công ty học tập cách quản lí. Bất quá hiện tại, quan hệ giữa cô và anh đã thiết lập, Âm Dạ Duật lại một tay tạo nên Âm Dạ thị như ngày hôm nay, cho nên cô rất tin tưởng mà giao Mạc thị cho anh, còn cô chỉ cần ở nhà làm một người vợ tốt là được! Đó vốn là suy nghĩ của Mạc Từ Yên từ trước đến nay, chưa bao giờ thay đổi.

“Ai cơ?” Mạc Từ Yên lấy làm kinh ngạc, nhìn giọng điệu của anh, dường như đối với người này rất quen thuộc, không biết là thành thánh phương nào mà có thể lay chuyển được Dạ Tiêu Trần, huống hồ lại còn quen biết với anh, sống với anh năm năm, có bạn bè nào của anh mà cô không biết, còn liên quan đến Dạ Tiêu Trần, rốt cuộc là ai?!

“Lần sau anh giới thiệu với em.”

“Được thôi, Duật, anh... xem tin tức rồi sao?” Dù sao sớm muộn gì cũng sẽ gặp nên cô đối với người mà anh nhắc đến cũng không lấy làm hứng thú, ánh mắt lướt qua mấy tính phát hiện anh đang mở trang web tin tức, tin nóng đầu tiên được đưa lên đầu bảng xếp hạng chính là tin tức về cô và anh, điều này khiến cô cảm thấy e ngại.

Âm Dạ Duật từ trước đến nay đều không thích xuất hiện trên tạp chí, nên anh là người đàn ông độc thân vàng không có bất kì scandal nào, phóng viên S thị đều có phỏng vấn anh để tạo đề tài mới, nhưng bị anh nhiều lần từ chối. Hiện tại anh vì cô mà tạo scandal, gia đình anh là gia đình quy củ, cô còn chưa vào cửa Âm Dạ gia đã khiến anh lên tạp chí, nếu suy nghĩ của Minh Tâm cũng giống như bà Trác, đến lúc đó không chấp nhận đưa con dâu này thì chẳng phải những thứ cô làm đều trở nên vô ích sao?!

“Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết vụ này.”

“...”

Không thấy tiếng trả lời, anh không khỏi ngẩng đầu đầu lên, nhìn gương mặt ủ rũ của cô có vài phần đáng thương, giống như chú chó nhỏ làm sai đến nhận lỗi khiến anh bất đắc dĩ lắc đầu, Mạc đại tiểu thư vậy mà cũng có lúc buông bỏ kiêu ngạo của bản thân mà làm vẻ mặt đáng thương như vậy, đúng là có phần buồn cười.

“Anh đã nói không sao mà, đúng rồi, anh có chuyện thông báo với em, cha mẹ em mời gia đình anh ăn cơm tối nay.” Âm Dạ Duật đổi chủ đề nhằm mục đích muốn cô quên đi chuyện không vui, đây không phải lỗi của cô, anh không muốn chỉ vì như vậy mà gương mặt xinh đẹp của cô lộ vẻ ủ rũ.

Ăn cơm tối nay?

Mạc Từ Yên lúc này mới hiểu rõ nụ cười đầy hàm ý của Vân Hình Như, hóa ra mẹ cô bảo cô tan làm liền về nhà là vì chuyện này, bất quá chuyện này cũng đâu cần phải giấu cô, nói ra để cô chuẩn bị chẳng phải tốt hơn sao, hay là mẹ cô lại có âm mưu gì đây?! Người ta nói hiểu con không ai bằng mẹ nhưng hiểu mẹ thì người đó lại không thể là con, Vân Hình Như từ trước đến giờ đều rất tinh quái, đôi lúc tính tình bà bạo phát khiến Mạc Vũ Hiên cũng phải nhường nhịn vài phần, tuy cô là con gái bà, lại được hai người sủng ái vô điều kiện nhưng sủng ái mà Mạc Vũ Hiên dành cho cô vốn không thể so sánh được với sủng ái mà ông dành cho Vân Hình Như, điều này khiến Mạc Từ Yên rất tủi thân.

Cô là con gái duy nhất của hai người, từ nhỏ đã được nuôi dạy đến thiên chân vô tà, đối với cha mẹ luôn thích bám lấy để nương nụ, từ khi lớn lên, sủng ái của Mạc Vũ Hiên dành cho cô giảm dần, mà hằng ngày Mạc Từ Yên còn phải chứng kiến khung cảnh ngọt ngào giữa hai vợ chồng. Từ đó Mạc Từ Yên liền quyết định, sau này cô sẽ lấy một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình, sủng ái mình, và người đó không ai khác chính là anh!

Chỉ có thể gả cho Âm Dạ Duật cô mới có thể hạnh phúc!

“Địa điểm tất nhiên là ở nhà em.” Quả nhiên cô rất nhanh liền bị cuốn hút theo câu chuyện của anh, nhìn về mặt ngơ ngác của cô, anh liền biết là mẹ cô chưa đề cập với cô vấn đề này, bất quá hiện tại nói vẫn chưa muộn. Lần trước cô ăn cơm ở nhà anh, lần này anh ăn ở nhà cô, vậy xem như là công bằng, dù sao sớm muộn gì thì hai nhà cũng sẽ phải ăn cơm với nhau, hôm nay vừa lúc thích hợp.

“A, được rồi...”

“Em còn bận việc gì không?” Nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm, giờ ăn trưa cũng đã qua, công việc của anh đã làm xong, anh đã chuẩn bị mọi thứ đầu vào đó, chỉ cần chờ cô đi cùng anh đến đó.

“Không có, có vấn đề gì sao?” Mạc Từ Yên khó hiểu.

“Chúng ta đi ăn trưa!”

“Woa, Duật tổng ngày thường tham công tiếc việc, giờ ăn trưa cũng không bỏ công việc vậy mà hôm nay lại hẹn em đi ăn? Đúng là bất ngờ lớn đấy!”

Nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, anh lấy làm bất đắc dĩ: “Em không muốn anh bồi thường sao?”

Mạc Từ Yên sức nhớ đến điều này, anh không nhắc thì cô sớm đã quên, thậm chí chỉ có một bữa cơm trưa mà muốn bồi thường thiệt hại cho cô, đâu có dễ dàng như vậy, ít nhất cũng phải có một cuộc hẹn nữa chứ, bất quá nếu anh đã mời thì cô cũng không từ chối.

“Nhưng là... hiện tại đã qua giờ nghỉ trưa, nếu chuyện chúng ta ra ngoài ăn trưa bị người khác biết được sẽ không tốt đâu?” Mạc Từ Yên thận trọng suy nghĩ, thời gian nghỉ trưa đã qua hơn nửa tiếng, mặc dù cô cũng rất đói nhưng hiện tại là giờ làm việc, dù sao hiện tại cô cũng là nhân viên, cùng anh ra ngoài ăn trưa thế nào cũng không tránh khỏi lời bàn tán, đến lúc đó cũng không tốt cho anh.

“Không sao, cho dù họ biết họ cũng không dám nói.”

Mạc Từ Yên phát hiện Âm Dạ Duật ngày càng hư hỏng, so với bộ dạng ôn nhu mà xa cách trước kia, hiện tại anh lại tùy hứng như vậy, cô có cảm giác tính tình thật sự của anh đang ẩn giấu và ngày càng bộc lộ nhiều hơn trước mặt cô.

Sắp xếp lại bàn làm việc, hai người cùng đi ra khỏi công ty dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh không dẫn cô đến nhà hàng gần công ty mà anh đi lấy xe, chở cô đến một nhà hàng khá xa, điều này khiến cô lấy làm lạ.

Đã qua giờ ăn trưa, nhà hàng cũng không có nhiều người, nhà hàng này không tệ, món ăn cũng ngon, Mạc Từ Yên nghĩ rằng anh muốn đổi không khí nên mới đến tận đây ăn trưa, dù sao từ Âm Dạ thị đến đây cũng mất hết hai mươi phút, anh lại là người quý trọng thời gian, ngoại trừ lí do trên thì cô thật sự không biết vì sao anh lại chọn nhà hàng này.

Dùng bữa xong, anh đề nghị đi dạo, điều này khiến Mạc Từ Yên cảm thấy kinh ngạc, hiện tại hơn một giờ chiều, anh lại muốn cùng cô dạo, không phải là sau khi tan làm thì thích hợp hơn sao, lúc đó mặt trời đã xuống núi, thời tiết mát mẻ, bầu trời trong xanh, không gian yên tĩnh, hiện tại mặt trời đang trên cao, anh lại muốn đi dạo?

“Duật, hôm nay anh làm sao vậy?”

“Anh làm sao?”

Hai người cùng nhau đi bộ, bỏ mặc chiếc xe Lamborghini nơi đó, dưới ánh nắng mặt trời một đôi nam nữ đi dạo không khỏi thu hút ánh mắt của những người xung quanh, cao phú soái với bạch phú mỹ sánh đôi, không ít người cảm thấy đầu óc hai người nhất định là có vấn đề, nhưng về đẹp thẳng hết thấy, dưới ánh mắt của một số thiếu nữ lại cảm thấy khung cảnh trước mắt vô cùng lãng mạn.

“Chính là, anh đột nhiên mời em ăn trưa, lại đột nhiên cùng em đi dạo... em...” Giọng nói bỗng nhiên im bật, lời tới miệng nhưng lại không thể phát ra, Mạc Từ Yên kinh ngạc nhìn tòa nhà trước mắt, tòa nhà cao lớn nhuộm một màu xanh thẫm, người người không ngừng ra vào, trên gương mặt mỗi người đều xuất hiện nụ cười hạnh phúc, ba chữ “Cục Dân Chính” to đùng đập vào mắt Mạc Từ Yên, nháy mắt trước mặt cô tối đen, đầu óc trống rỗng.

Tại sao anh lại dẫn cô đến đây?

Ngoại trừ câu hỏi này, trong đầu Mạc Từ Yên lúc này không suy nghĩ được gì.

“Sao anh lại dẫn em đến đây, em là muốn hỏi như vậy đúng không?”

Mạc Từ Yên vô thức gật đầu.

“Bây giờ thì em đã biết lí do anh mời em ăn trưa, cùng em đi dạo chưa?”

Còn chưa để cô kịp trả lời, anh đã cầm lấy tay cô, với gương mặt tuấn mỹ quen thuộc anh lại nói những lời làm cô rung động đến khó quên.

“Mạc Từ Yên, em có muốn cùng ăn trưa với anh, cùng đi dạo với anh... cả đời này không?”

“Anh... anh?!” Lời nói của anh quá rung động lòng người, Mạc Từ Yên không biết bản thân phải làm sao, lời nói không rõ, thanh âm run rẩy, cô nghĩ rằng liệu đây có phải là sự thật hay chỉ là... một giấc mơ?!

“Ngày hôm qua em đã mở miệng cầu hôn anh, em đã quên rồi sao? Cô Mạc Từ Yên, anh Ám Dạ Duật đây là muốn cùng cô bên nhau một đời, mỗi ngày cùng cô ăn trưa, cùng cô đi dạo, cô vui anh ấy sẽ vui cùng cô, cô buồn anh ấy cũng sẽ buồn cùng cô, khi cô tức giận, anh ấy sẽ là bao cát để cô trút giận, trong lòng anh ấy cô luôn có vị trí quan trọng sau mẹ anh ấy, sau này mỗi ngày anh ấy đều sẽ làm cho cô vui...”

“...”

“... Anh Ám Dạ Duật đây đảm bảo sau này sẽ là một người chồng tốt, một người cha tốt, một người ông tốt, anh ấy có thể lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, thẻ của anh ấy sẽ do cô tùy ý sử dụng, nhà cũng cho cô, xe cũng cho cô, tài sản anh ấy đều cho cô. Anh ấy còn đảm bảo bản thân trong sạch, từ trước đến nay đều không quá thân cận với phụ nữ, anh ấy nói chỉ có một người vợ là cô, nếu hai người ly hôn thì sau này anh ấy sẽ không lấy người khác, anh ấy nguyện thủ thân vì cô, cô Mạc Từ Yên, cô có đồng ý không?”

“Đồ ngốc... nếu cho em hết thì anh còn cái gì?” Lúc này Mạc Từ Yên mới lấy lại được giọng nói, một giọt nước mắt rơi xuống má cô, từng lời nói của anh như đánh thẳng vào lòng cô khiến tim cô gần như ngừng đập, người đàn ông như anh, người được anh yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc nhưng Mạc Từ Yên lại không nghĩ rằng người phụ nữ hạnh phúc đó lại là cô!

“Anh chỉ cần em.” Ám Dạ Duật đưa tay lau nước mắt cho cô, gương mặt điềm lệ như cầu vồng sau mưa, ánh mắt cô trong trẻo mà quyến rũ, anh không biết từ lúc nào tâm trí anh đã tràn ngập hình bóng của cô.

“Sao anh có thể lãng mạn như thế chứ?”

“Thế xin hỏi cô Mạc Từ Yên, cô có đồng ý không?”

“Đồng ý! Người đàn ông tốt như vậy, nguyện vì em thủ thân như ngọc, nếu em từ chối có phải khiến trái tim anh ấy tan nát không?”

“Đúng vậy, nếu hôm nay em từ chối anh ấy thì em sẽ hối hận.”

Cô biết, cô biết nếu hôm nay cô từ chối anh thì bản thân sẽ không có cơ hội thứ hai nào khác, cuộc đời mỗi con người chỉ có một nhưng cô may mắn được sống lại, để có thể nhận được tin yêu của anh, trên đời này bất kì thứ gì cũng có cơ hội thứ hai nhưng lời nói rung động của anh chỉ có một và anh chỉ nói một lần, vậy nên lần này Mạc Từ Yên cô sẽ nắm bắt cơ hội này thật tốt, tất cả đều là cô nợ anh!

“Nhưng là Duật, em... em vẫn chưa chuẩn bị tâm lí...” Như nghĩ đến gì đó, gương mặt cô lộ vẻ khó xử, mặc dù cô rất muốn gả cho anh, lời cầu hôn cô cũng đã mở miệng nói, hiện tại vốn không còn gì ngại ngùng, cô chỉ cần đợi hôn lễ bọn họ diễn ra, đợi làm cô dâu hạnh phúc nhất từ trước đến nay, nhưng là... Kiếp trước giữa anh và cô chỉ là một bản hợp đồng hôn nhân, tờ giấy hôn thú có ý nghĩa thế nào, là phụ nữ sao cô lại không rõ, hiện tại anh lại đột nhiên dẫn cô đến đây, nhất định là muốn cùng cô đăng ký kết hôn nhưng là... mọi chuyện diễn ra quá nhanh rồi, họ còn chưa tổ chức hôn lễ cơ mà?! Nếu như cha mẹ anh phản đối thì thế nào đây, nếu như Tiểu Nghiên không chấp nhận người chị dâu này thì cô phải làm sao, còn nữa cha mẹ cô họ... tóm lại suy nghĩ của Mạc Từ Yên lúc này sớm đã rối thành một đống.

“Lời cầu hôn em đã nói rồi nên còn lại tất cả cứ để anh.” Ám Dạ Duật cúi người hôn trán cô, nhẹ giọng trấn an cô, nỗi bất an của cô anh đều thấy rõ, anh biết điều cô đang lo ngại nhưng là có anh ở đây, anh sẽ thay cô chống chọi với tất cả.

Hai má cô không khỏi đỏ lên, đề nghị kết hôn đúng là do cô nói nhưng sao cô vẫn cảm thấy... anh mới thật sự là người cầu hôn cô chứ không phải là cô như lời anh nói?

Sau đó hai người họ dặt tay vào trong Cục Dân Chính dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người và lúc này đây một câu chuyện tình yêu giữa hai người họ đã thật sự diễn ra như những gì Mạc Từ Yên mong đợi.

Đời người như mộng, biến ảo khôn lường, hôm nay ta cười cũng không biết được ngày mai ta khóc hay không, trùng sinh là sự ngoài ý muốn, mà sự ngoài ý muốn này vốn dĩ không tồn tại lần hai, Mạc Từ Yên đã lãng phí một đời để theo đuổi cái gọi là tình yêu mà cô mong muốn nhưng cuối cùng đổi lại chỉ là tổn thương, cô không chỉ tổn thương người khác mà còn tổn thương chính mình, hiện tại cô chỉ muốn quý trọng từng giây từng phút ở bên cạnh người mình yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hôn Sự

“Tiểu thư, cô về rồi, mọi người trong nhà đang đợi cô cậu Ám Dạ, cô mau vào trong đi...” Thấy Mạc Từ Yên trở về, bên cạnh còn thêm một người đàn ông tuấn tú, ánh mắt di Trương không khỏi ái muội nhìn hai người, ánh mắt của bà khiến Mạc Từ Yên có chút xấu hổ.

Thảo nào gần đây tiểu thư có chút khác so với trước kia, sáng ra là đến công ty, tối về trễ sau đó liền nhốt mình vào phòng, suốt ngày không nói không rằng khiến bà tưởng rằng cô chưa quên được tên công tử họ Trác kia nên mới như vậy, nhưng sáng nay bà cùng phu nhân xem tin tức mới biết Đại tiểu thư của chúng ta đang bắt đầu một tình yêu mới. Tuy trên bìa tạp chí không để lộ rõ gương mặt của nữ nhân vật chính, nhưng bà chứng kiến Mạc Từ

Yên từ nhỏ đến lớn, dù chỉ là thân ảnh thoáng qua, di Trương cũng nhận biết được đó là cô.

“Vâng...”

Bị ánh mắt di Trương nhìn khiến Mạc Từ Yên hận không thể đào một cái lỗ mà chui, Âm Dạ Duật bên cạnh chỉ cười không nói, để mặc cho ánh mắt di Trương tùy ý đánh giá, điều này khiến di Trương có thiện cảm với anh ngay từ lần gặp đầu tiên.

Vừa vào cửa, Mạc Từ Yên đã nghe thấy tiếng cười truyền đến, từ trong phòng khách có bốn thân ảnh đang ngồi đó, hai người đàn ông cùng hai người phụ nữ, tuy đã ngoài bốn mươi nhưng nam vẫn tuấn tú soái khí, nữ xinh đẹp thanh lệ, nhìn dung mạo cũng hiểu rõ thời trẻ họ đều là những mỹ nam mỹ nữ hiếm có.

“Cha mẹ, cô chú, con về rồi...” Mạc Từ Yên cùng Âm Dạ Duật bước vào, lễ phép chào hỏi một lượt, Vân Hinh Như thấy con gái trở về liền vẫy vẫy cô, ý bảo cô đến bên cạnh ngồi xuống.

“Bác trai, bác gái, cháu mới đến, làm phiền mọi người.”

Âm Dạ Duật lễ phép chào hỏi, điều này khiến Mạc Vũ Hiên cùng Vân Hinh Như cảm thấy vô cùng vừa lòng với con rể tương lai, đặc biệt là Vân Hinh Như. Khác hẳn với Mạc Vũ Hiên một bên mặt lạnh, Vân Hinh Như bên cạnh Minh Tâm không người nào đánh giá anh. Đây cũng là lần đầu tiên sau hai năm bà gặp lại anh, hai năm trước hôn sự không thành, đối với Vân Hinh Như là một tiếc nuối rất lớn, bởi vì biết tính tình của chàng trai trước mắt rất tốt, bất kể là tài hoa dung mạo hay phẩm chất, tên họ Trác đó vốn dĩ không thể nào sánh bằng, người như vậy cho dù không yêu Yên Nhi nhưng bà tin tưởng anh sẽ không bỏ mặc cô, nhưng vì yêu thương con gái, mọi thứ bà liền thuận theo cô, chỉ là không nghĩ đến lại khiến cô phải chịu tổn thương.

Hiện tại gặp lại, so với hai năm trước Âm Dạ Duật không chỉ chính chắn trầm ổn hơn mà tính cách vẫn rất hoàn hảo, không hổ là con rể mà bà chọn lựa, người như anh mới có thể chịu được tính ngang bướng của con gái bà, hiện tại nhìn hai người đứng cùng một chỗ, Vân Hinh Như cảm thấy hòa hợp đến mức không thể chê vào đâu được.

“Yên Nhi, đến đây...”

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi đến bên người Vân Hinh Như, ngồi giữa bà và Minh Tâm, trong lòng không khỏi có chút thấp thòm, lần trước cô đến nhà anh dùng cơm cũng không cảm thấy áp lực như vậy, vậy mà hiện tại, trong lòng thầm nghĩ, đây rõ ràng là nhà cô, thân là chủ nhà không thể yếu thế trước mặt khách như vậy!

“Mấy ngày không gặp, con dường như ốm đi không ít?” Minh Tâm một bên ôn hòa mở miệng, cố gắng không tạo áp lực cho cô gái trước mặt, nhìn vẻ mặt cô bà có cảm giác cô như chiến sĩ sắp ra sa trường, vẻ mặt như chuẩn bị sắp tử trận khiến bà không khỏi cảm thấy buồn cười.

Có một cô con dâu như vậy, Âm Dạ gia sau này sẽ náo nhiệt lắm cho xem, như vậy cũng tốt, nhìn con trai từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng bày ra dáng vẻ ôn nhu trầm tĩnh như cha nó, Minh Tâm sớm đã chán, may mắn là tính tình Âm Dạ Nghiên giống bà, nếu không suốt ngày bắt bà nhìn ba gương mặt không cảm xúc của ba cha con, Minh Tâm thật sự sẽ phát điên mất thôi.

“A, có sao?” Vân Hinh Như cẩn thận nhìn lại con gái một lượt, phát hiện cô mặc chiếc áo sơ mi có chút rộng, cổ áo hơi lỏng để lộ ra làn da trắng nõn, bà là phụ nữ nhìn còn không khỏi mê hoặc huống hồ là đàn ông, nghĩ đến Mạc Từ Yên ngày ngày phải mặc như vậy để người khác nhìn, Vân Hinh Như liền tức giận, con gái bà nuôi hai mươi năm, đâu thể để cho người khác chiêm tiện nghi?

Nói đến chiêm tiện nghi, ánh mắt bà không khỏi rơi vào người Âm Dạ Duật đang cùng hai người đàn ông trò chuyện, cô là thư ký riêng của anh, người mà cô hằng ngày tiếp xúc cũng chỉ có anh, nếu chiêm tiện nghi thì cũng chỉ có anh mới có thể chiêm được, dù sao gian tình giữa tổng tài và thư ký không phải không có, bất quá nếu người đó là Âm Dạ Duật, Vân Hinh Như bà liền bỏ qua, dù sao anh cũng sắp trở thành con rể bà, đều là người trong nhà.

Nếu Mạc Từ Yên biết được suy nghĩ của mẫu thân đại nhân, chỉ sợ cô không còn lời nào để nói, có ai làm mẹ mà người khác chiêm tiện nghi của con gái mình mà xem như không thấy không? Cho dù người đó là anh hay con rể tương lai của bà nhưng dù sao cô mới là con gái của bà, Mạc Từ Yên cảm thấy địa vị của bản thân đang bị đe dọa, anh còn chưa lấy cô mà mẹ cô đã tạo cơ hội cho anh như vậy, đến lúc hai người lấy nhau rồi chẳng phải mẹ cô sẽ về phe anh sao?

“Có lẽ vì dạo này công việc bận quá nên con ăn uống không được hợp lý lắm...” Mạc Từ Yên phát hiện đồ cô mặc bắt đầu rộng rãi đi rất nhiều, điển hình là chiếc áo sơ mi cô đang mặc trên người, cổ có phần hơi lỏng, sáng nay cô tìm trong tủ đồ của mình, chỉ có chiếc áo sơ mi này miễn cưỡng mặc được, còn những bộ đồ khác, có vẻ là do eo cô nhỏ đi không ít nên mấy chiếc váy kia sớm đã không thể mặc được, cô cũng không nghĩ bản thân lại ốm đến như thế, có lẽ vì thời gian qua vì công việc ở công ty quá bận nên cô không có thời gian bận tâm những thứ nhỏ nhặt thế này.

“Sau này không được như thế nữa, con gái không cần phải quá ốm, mập mập mới đáng yêu...” Minh Tâm cẩn thận dạy dỗ cô con dâu tương lai sắp bước vào cửa nhà, bà không muốn cô bị ảnh hưởng bởi tư tưởng trẻ tuổi của các cô gái mới lớn, nghĩ rằng ốm mới đẹp, thật sự thì có đẹp hay không còn tùy thuộc vào mắt người nhìn, thậm chí đợi sau khi cô vào cửa, bà nhất định sẽ tiến hành kế hoạch vỗ béo cô, như vậy mới có sức khỏe để sinh cháu cho bà bồi bổ.

Mạc Từ Yên ngoan ngoãn gật đầu, lúc đầu cô còn có chút lo sợ nhưng sau khi trò chuyện cùng bà, giọng nói quan tâm cùng vẻ mặt ôn hòa của bà đã khiến cô bình tĩnh hơn không ít, cảm giác bất an sớm đã tiêu tan, bất quá vẫn là có chút không được tự nhiên.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, hai đứa cũng vừa mới tan làm còn chưa ăn gì, dùng bữa xong hãy nói tiếp...” Thấy sắc trời bên ngoài đã tối, Mạc Vũ Hiên mở miệng liền được nhận được sự đồng ý của mọi người.

“Hai đứa mau đi rửa tay rồi còn dùng bữa, kéo thức ăn nguội mất.”

“Dì Trương, phiền đi dọn bàn...”

“Dạ phu nhân...”

Bàn ăn nhanh chóng được dọn lên, khi Mạc Từ Yên rửa tay xong thì những món ăn thịnh soạn đã được bày ra, vẫn còn bốc khói nghi ngút, hương thơm lan tỏa khắp nơi, chỉ cần nhìn cũng có thể cảm nhận được, nhất định là rất ngon.

Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Vân Hinh Như ngồi xuống, Ám Dạ Duật ngồi đối diện cô.

“Hai đứa ăn nhiều một chút...”

Vân Hinh Như gấp một miếng thức ăn cho Ám Dạ Duật bày tỏ sự hài lòng đối với con rể tương lai này.

“Cảm ơn bác gái...”

“Đúng rồi Yên Nhi, trên tạp chí sáng nay, nữ nhân vật chính là cháu đúng không?”

Lời vừa rơi xuống, ánh mắt mọi người trên bàn ăn đều dồn về phía Mạc Từ Yên khiến cô không biết làm sao trả lời, khung cảnh xấu hổ như thế vậy mà tất cả mọi người đều biết, nếu là người xa lạ Mạc Từ Yên cũng không cần phải ngại điều gì nhưng suy cho cùng, người mở miệng hỏi lại là mẹ chồng tương lai của cô, điều này khiến cô có chút ngượng ngùng.

“Vâng, là cháu...” Làm người thì phải thành thật, hiện tại mọi người trong công ty đã sớm biết, dù không nói ra nhưng họ vẫn biết đó là cô, sớm muộn cũng bại lộ, không bằng hiện tại cứ thú nhận trước.

“...”

Không gian rơi vào yên tĩnh, ngoài từ tiếng động đũa thì không có bất kì tiếng nói nào, đến khi Mạc Từ Yên cảm thấy trái tim bé nhỏ của cô bị mọi người dọa sợ thì một giọng nói vang lên, phá vỡ bầu không khí nặng nề.

“Buổi sáng mẹ cùng dì Trương xem tin tức, dì Trương còn khẳng định là con đâu...”

“Tốt quá, nếu là Yên Nhi thì không có vấn đề gì!” Minh Tâm dường như trút được gánh nặng, đúng như lời con gái nói, người tới qua gọi đến là cô, nếu là Mạc Từ Yên thì bà có thể yên tâm, dù sao đây đều là bà nợ Mạc gia, huống hồ cô lại là cô con dâu vừa lòng bà, bất kể là vì lý do gì thì con trai bà nhất định phải lấy cô. Mặc dù biết suy nghĩ của bản thân có phần ích kỷ nhưng chuyện năm đó, nếu không phải có Mạc Vũ Hiên thì bà cùng Ám Dạ Tuấn vốn không thể bên nhau, một người phụ nữ như Vân Hinh Như, bà tin tưởng cách dạy dỗ con của bà ấy, cô con gái mà hai người họ sủng đến tận trời nhất định có chỗ tốt, cho dù tâm cô không đặt ở Ám Dạ gia thì cô nhất định sẽ không khiến bà thất vọng. Bất quá có lẽ bà đã nghĩ sai, tình hình hiện tại cho thấy, hai đứa nhỏ đã có tình cảm với nhau, đối với hai nhà đây vốn là chuyện tốt, thân là cha mẹ, không ai muốn con mình đi lấy một người không yêu con mình, thứ bà muốn không phải hôn nhân chính trị mà là cuộc hôn nhân giữa hai người.

“Như vậy là rõ rồi, hai đứa kết giao cũng tốt, hôn sự kéo dài hai năm rồi cuộc cũng có thể quyết định.” Ám Dạ Tuấn trầm mặc này giờ rốt cuộc cũng lên tiếng.

Nhắc đến chuyện hôn sự, gương mặt bốn vị trưởng bối đều nghiêm túc hẳn lên, Minh Tâm cùng Vân Hinh Như hai mặt nhìn nhau, ánh mắt hai người lộ vẻ hiểu rõ, xem ra hai đứa nhỏ không phải không có duyên mà chưa đến thời điểm. Lần đầu gặp mặt chưa nảy sinh tình cảm gì là điều hiển nhiên, bốn người họ nghĩ rằng sẽ cho hai đứa nhỏ cơ hội để tìm hiểu nhau nhưng ai ngờ lần xem mắt đầu tiên Ám Dạ Duật lại từ chối, hai nhà tuy khó xử nhưng hôn ước vẫn đề đó, chỉ mong con mình có thể thay đổi chủ ý, mặc dù trong thời gian hai năm Minh Tâm có bắt Ám Dạ Duật đi xem mắt nhưng con dâu mà bà nhận được, sớm chỉ có một mình Mạc Từ Yên.

Hiện tại là thời gian thích hợp để giải quyết mối hôn sự này.

“Như vậy có nên để Yên Nhi qua nhà chúng ta ở một thời gian để chuẩn bị có cuộc sống hôn nhân không?” Người mở miệng là Minh Tâm, khi nghe Ám Dạ Tuấn nhắc đến chuyện hôn sự hai năm bị bỏ qua hiện tại rốt cuộc cũng được quyết định thì giọng nói có phần mềm dịu đi nhiều.

Từ nhỏ Minh Tâm đã đặc biệt chú ý đến Mạc Từ Yên, mặc dù không thường xuyên gặp gỡ cô hoặc lúc bà đến cô cũng không biết bà là ai nhưng bà xem cô như con gái mà đối đãi, nhìn cô từ nhỏ đến lớn, tình cảm dành cho cô không sai lệch với Ám Dạ Nghiên là bao nhiêu, cho nên hiện tại rốt cuộc cũng đợi được ngày cô bước chân vào Ám Dạ gia của bà, Minh Tâm tất nhiên vui vẻ, cảm giác con gái lớn rồi vẫn ở bên cạnh mình, đây đúng là điều hạnh phúc của tất cả mọi người mẹ.

“Minh Tâm, chuyện gì cũng phải từ từ, chúng ta nên để bọn trẻ tìm hiểu nhau thêm một thời gian nữa, đến lúc đó tổ chức hôn lễ cũng không muộn?” Biết được tính tình con gái, chỉ ăn mềm không ăn cứng, thấy Minh Tâm có vẻ nóng vội Vân Hinh Như không khỏi khuyên nhủ. Dù sao con gái bà cũng vừa trải qua một cuộc tình, cô mới chia tay với Trác Lân không bao lâu, hiện tại lại đang kết giao với Ám Dạ Duật, tuy con gái miệng nói sớm đã quên nhưng trong lòng bà vẫn có chút không yên tâm.

“Cũng đúng, vẫn là nên từ từ...” Minh Tâm phát hiện bản thân lỡ lời, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy con trai kết giao bạn gái, lại tính đến chuyện hôn sự nên không khỏi có chút nóng vội, dù sao anh cũng không còn nhỏ, mà Ám Dạ gia lại chỉ có duy nhất anh là con trai, Minh Tâm sớm đã muốn uống chung trà con dâu này nhưng theo lời Vân Hinh Như, Mạc Từ Yên chỉ vừa mới hai mươi, bà biết phụ nữ bây giờ đều đặt sự nghiệp làm đầu, sau đó mới tính

đến hôn nhân, nhưng nếu phải đợi đến lúc đó thì bà thật sự không có kiên nhẫn.

“Đề hai đứa tìm hiểu nhau mấy tháng, một năm hai năm sau kết hôn cũng không muộn, dù sao hai đứa vẫn còn trẻ...”

“Như vậy cũng tốt, Yên Nhi, Duật, hai đứa có ý kiến gì không?” Âm Dạ Tuấn gật đầu, đồng ý với ý kiến của Vân Hình Như, dù sao hai đứa vẫn còn đang ở giai đoạn tìm hiểu, nếu kết hôn liền chỉ sợ dục tốc bất đạt, huống hồ Mạc Từ Yên vẫn còn trẻ, nếu gây cho cô áp lực quá nhiều chỉ sợ sẽ khiến cô sinh ra nỗi sợ hãi đối với hôn nhân, chỉ sợ hôn sự này lần nữa lại không thành, lúc đó ông cũng già cả rồi, không có năng lực đi tìm cô vợ khác cho con trai ông.

“Thật ra...” Nhìn mọi người bàn tán xôn xao, Mạc Từ Yên muốn nói lại thôi, cô không biết bản thân có nên nói ra việc cô và anh đã đăng ký kết hôn rồi hay không, dù sao bọn họ cũng chưa có được sự cho phép của gia đình mà tùy tiện quyết định, cô sợ nói ra lại chọc gia đình hai bên tức giận.

“Cha mẹ, bác trai bác gái, không cần đâu, thật ra thì bọn con đã đăng ký kết hôn rồi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Sóng Gió Kéo Đến

Màn đêm buông xuống, S thị liền chìm ngập trong ánh sáng xa hoa mà lộng lẫy.

Khách sạn năm sao cao cấp nhất đang diễn ra một buổi tiệc lớn dành cho các diễn viên, ca sĩ, đạo diễn nổi tiếng của S thị, đây là một bữa tiệc giữa những người trong giới giải trí với nhau, người đến đều thân phận không tầm thường.

Tại một góc của buổi tiệc, một cô gái mặc lễ phục màu lam xinh đẹp đang đứng đó, trên tay cầm một ly rượu vang, khoác lên người bộ lễ phục dài đến chân, chiếc váy đuôi cá ôm lấy thân hình cô để lộ những đường cong quyến rũ, cô không giống công chúa bạch tuyết bước ra từ trong truyện cổ tích, trên người cô mang vẻ đẹp thanh lãnh xa cách, tựa nữ vương cao cao tại thượng.

Đêm tĩnh lặng, cô gái tựa người vào ban công, ánh mắt nhìn xa xăm, để lộ một bên mặt xinh đẹp. Rõ ràng thời tiết vẫn sóng yên biển lặng nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại nhấp nhô lên từng đợt sóng, điều này khiến cô gái không khỏi đưa tay lên ngực mình.

“Amy, sao em không vào bên trong? Ở đây gió lớn lắm...” Lúc này một cô gái khác bước đến, khác với không khí bên trong náo nhiệt vô cùng, bên ngoài lại yên tĩnh đến đáng sợ, gió thổi qua khiến toàn thân lạnh run.

“Bên trong quá ồn ào, em không thích.” Cô gái gọi Amy nhướn mày, tỏ vẻ không thích, huống hồ đối với sự giả tạo của đám người bên trong, cô cũng lười cùng họ diễn kịch.

Thân thể cô đang ở nơi đây, nhưng tâm vốn dĩ đặt tại nơi khác.

“Đúng rồi Amy, em đã nghe tin tức gì chưa?” Thân là người đại diện, cô sớm biết rõ tính tình người trước mặt, bước chân vào giới giải trí vốn là phải đấu đá tranh giành, trên đời này không đơn giản chỉ là có thực lực là đạt được mục đích, mà còn phải dựa vào thủ đoạn!

Amy năm mươi tám tuổi bước chân vào giới giải trí, cô từ một diễn viên vô danh tiểu tốt từng bước trở thành siêu sao thiên hậu, danh tiếng hiện tại so với Dạ Thiên Vương chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng mấy ai biết được, để có được thành tích như ngày hôm nay, cô đã phải cố gắng thế nào?

Amy có thực lực, đó là điều tất cả mọi người phải công nhận.

Chỉ là trong giới giải trí, thực lực vốn dĩ không thể khẳng định bản thân, muốn trở nên nổi tiếng mỗi người đều cần phải có thủ đoạn, nếu không phải đi cửa sau, thông qua kim chủ để giành được vai nữ chính thì chính là thân phận không tầm thường, thiên kim đại tiểu thư.

Mà Amy, trước giờ tính tình cao ngạo, tất nhiên sẽ không dùng thủ đoạn để đi cửa sau, hơn nữa cô xuất thân bình thường, thân phận của cô cũng không thuộc đại gia tộc ở S thị, nhưng hiện tại cô vẫn đứng vững ở vị trí Nữ thần trong giới giải trí, là do ở phía sau cô có hậu thuẫn vô cùng vững chắc, mà hậu thuẫn đó là ai, ngay cả người đại diện của Amy cũng không biết.

“Tin tức? Chị biết em không hề hứng thú với những tin đồn nhảm mà?” Amy chưa từng liếc mắt nhìn người đại diện bên cạnh, ánh mắt cô lúc này mông lung, âm nhạc bên trong không ngừng truyền vào tai cô, khiến tâm trạng cô cũng không yên.

Người đại diện lộ vẻ cười bí hiểm: “Chị biết nhưng là tin tức lần này rất nóng đó, em có biết nhân vật chính là ai không?”

“Nếu không phải sao hạng A thì chính là chuyện tình của mấy vị tổng tài lớn, có gì thú vị?” Đôi môi nhỏ nhắn lạnh lùng phun ra từng chữ, dường như đối với vẻ cười bí hiểm của cô, Amy không hề có chút hứng thú.

“Đúng là Amy, em đoán trúng rồi, nhưng nhân vật lần này rất là bất ngờ đấy nha...” Thấy Amy không hề phối hợp cùng cô, cô gái tỏ vẻ bất mãn, cảm

thấy Amy không hổ danh là Băng Sơn Nữ Thần, cho dù gặp chuyện gì cũng không khiến cô nàng thay đổi sắc mặt.

“Em thật không thú vị chút nào, để chị nói cho em, nhân vật chính là này chính là Âm Dạ Duật - người đàn ông độc thân vàng, tổng tài của Âm Dạ thị!” Không biết từ lúc nào trên tay cô đã xuất hiện một quyển tạp chí, cô nhanh chóng cho Amy xem trang bìa của tạp chí.

Hình ảnh trang bìa hiện rõ trong mắt Amy, dưới con mưa đôi nam nữ trao nhau nụ hôn đắm thiết, tuy là khung cảnh bệnh viện nhưng lại không hề gây phản cảm với mắt người nhìn. Dung mạo nữ chính bị giấu đi nhưng nam chính thì không ai khác chính là Âm Dạ Duật, hình ảnh hài hòa mà lãng mạn cùng với hàng tiêu đề to đùng vô cùng chói mắt: “Người tình của Âm Dạ tổng tài?”.

“Xoảng.”

Chiếc ly thủy tinh rơi xuống, chạm vào nền đất vang lên một thanh âm thanh thúy, mảnh vỡ của ly văng tứ tung, rượu vang đỏ rơi xuống lễ phục trên người Amy, nhuộm đỏ một mảng vải lam, dưới nền lam như biển lại càng khiến vết rượu vang đỏ trở nên nổi bật.

“Amy, em làm sao vậy? Có bị thương không?” Người đại diện thấy hành động thất thố của Amy liền lo lắng hỏi, kiểm tra cô một lượt phát hiện chỉ là y phục bị dơ, cô gái lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao...” Amy mơ màng giật lấy quyển tạp chí từ tay cô gái, ánh mắt cô tựa như muốn xuyên qua quyển tạp chí nhìn vào cô gái bên trong.

Tiếng động bên này của hai người không khỏi thu hút sự chú ý của đám đông, không ít người định tiến về phía này, không muốn Amy bị mất hình tượng Băng Sơn Nữ Thần trước mặt mọi người, cô vội vàng đỡ lấy Amy đi ra khỏi đại sảnh, ý đồ muốn đưa cô về phòng nghỉ ngơi.

Vốn có người định tiến lên ngăn cản, hôm nay cũng là buổi họp mặt của những diễn viên nổi tiếng, người đến tham dự thân phận tất nhiên không tầm thường, nếu Amy bỏ đi sẽ bỏ mất một cơ hội thăng tiến nhưng vì thấy sắc mặt cô nàng tái nhợt, người của Thịnh Thế cũng không ngăn cản, thế nên từ đại sảnh đến phòng nghỉ, một đường đi vô cùng thông thả.

“Cô ta làm sao vậy?” Dạ Tiêu Trần bên này nhíu mày, tất nhiên hắn cũng phát hiện hành động của Amy, nhìn theo bóng dáng cô đang khuất dần, có chút khó hiểu.

Chẳng phải cô ta lúc nào cũng mang một bộ dáng nữ vương cao cao tại thượng sao? Hôm nay sao lại có hành động thất thố như vậy?

Tổng Hồng Ngọc bên cạnh lắc đầu tỏ vẻ không biết, Dạ Tiêu Trần thấy thế cũng không tiếp tục truy cứu, dù sao hắn và cô cũng không thân, cô ta làm sao cũng không liên quan đến hắn, hắn hỏi chỉ là có lẽ mà thôi.

Lúc này Amy đã được đưa vào phòng nghỉ, người đại diện rót cho cô một ly nước, nhìn gương mặt xinh đẹp giờ đã tái nhợt đến đáng thương của cô, người đại diện lúc này vẫn chưa hiểu nguyên nhân khiến Amy trở nên như vậy.

“Amy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên em lại...” Ở cạnh Amy bốn năm, đây là lần đầu tiên cô thấy sắc mặt Amy như vậy, nếu cô đoán không lầm, chỉ sợ là liên quan đến quyển tạp chí đó.

“Không có gì, chị đi ra ngoài đi, em muốn được yên tĩnh...”

Nhìn sắc mặt đông lạnh của Amy, người đại diện bộ dạng muốn nói lại thôi, rốt cuộc cũng đành thỏa hiệp, ra khỏi phòng nhưng không quên đóng cửa lại.

Trong căn phòng rộng lớn lúc này chỉ có một mình Amy ngồi trên giường, ánh mắt cô vẫn không rời quyển tạp chí, bàn tay siết chặt ly nước thủy tinh, tâm trạng lúc này vô cùng xấu.

“Nhất định là nói dối... Âm Dạ Duật làm sao có thể có tình nhân đâu?”

Amy lưỡng lự, cô không tin những gì trong tạp chí nói, cô không tin anh lại có tình nhân, cô không tin anh cùng cô gái bên trong có quan hệ thân mật, cô không tin!!!

“Làm sao có thể đâu...?”

Lừa gạt che mờ lí trí, Amy cầm lấy ly thủy tinh đập mạnh xuống nền gạch, chiếc ly vỡ đi, mảnh vỡ văng ra, xệt qua bàn tay cô, tuy không nặng nhưng lại chảy máu, chỉ là lúc này Amy không hề bận tâm đến vết thương nhỏ nhất đó.

“Làm sao có thể, nhất định là nói dối!”

Có nói dối hay không chỉ sợ cô đã sớm biết câu trả lời.

Thân thể cô mất hết sức lực khụy xuống nền cạnh giường, lúc này nào có dáng vẻ của một nữ thần cao lãnh của giới giải trí?

~~~~~

“Cái gì?!”

Lời nói của Âm Dạ Duật chẳng khác nào sét đánh ngang tai, nhìn sắc mặt bốn vị trưởng bối, Mạc Từ Yên không khỏi nhớ đến chuyện trưa nay khi cô

cùng anh bước vào Cục Dân Chính.

Cô đợi ngày này đã lâu, tất nhiên trên mặt như hoa đào nở rộ, khi cô cùng anh muốn đăng ký kết hôn, nhân viên cũng đã xác nhận đến hai lần, hẳn là sợ bản thân nghe lầm, nhìn ánh mắt hâm mộ của đối phương, cô chỉ cười không nói, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, đến khi lấy chứng minh thư để đăng ký, nụ cười trên mặt cô vốn không giữ được nữa.

“Duật, em... em quên đem chứng minh thư rồi...” Bộ dạng Mạc Từ Yên gấp đến mức sắp khóc, mỗi ngày cô đều mang chứng minh thư bên mình để phòng khi cần thiết, vậy mà hiện tại lại không thấy, Mạc Từ Yên không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là cô đã để quên hay là đánh rơi ở đâu?!

Lúc này bên tai cô truyền đến một giọng nói trầm thấp mà vô cùng bình tĩnh, nội dung câu nói khiến cô không khỏi sùng sốt: “Anh giữ.”

Chỉ với hai từ đơn giản thành công khiến thân thể cô cứng đờ, cảm giác như bản thân nghe lầm.

“Anh... từ khi nào?”

“Tôi qua túi xách em rồi, anh tình cờ nhặt được.”

“Cho nên?”

Ngày hôm nay anh dẫn cô đến đây vốn dĩ không phải chuẩn bị trước từ sớm mà chỉ mới tối hôm qua?

Tối qua khi anh đưa cô về nhà, họ tránh một con mèo làm túi xách của cô rơi xuống, anh tình cờ nhặt được chứng minh thư của cô, nên mới có hiện tại đúng không?

Như hiểu được suy nghĩ của Mạc Từ Yên, Âm Dạ Duật không khỏi gật đầu, cho cô một nụ cười yên tâm: “Hộ khẩu nhà em cũng nằm trong tay anh, cho nên anh đã nói những thứ còn lại cứ để anh.”

Âm Dạ Duật đem cho cô hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, hiện tại cô rốt cuộc cũng hiểu thế nào gọi là “Còn lại cứ giao cho anh”, vốn dĩ bản thân cô không cần đến đây làm gì, dựa vào một mình anh, bọn họ vẫn có thể đăng ký kết hôn nhưng anh lại không làm vậy. Anh từ công ty đưa cô đến đây ăn trưa rồi đi dạo, còn ở trước Cục Dân Chính ngó lơ cùng cô bên nhau trọn đời, rốt cuộc là anh muốn làm gì?

“Hai đứa... hai đứa kết hôn khi nào?” Vân Hình Như kính hãi, nhìn gương mặt trấn tĩnh của Âm Dạ Duật lại nhìn về mặt e ngại của Mạc Từ Yên, bà liên biết lời anh nói là sự thật. Bà vốn nghĩ để hai đứa tìm hiểu nhau một thời gian dài, một hai năm sau khi Yên Nhi hoàn toàn quên đi tình cũ mới cho cô cùng anh kết hôn, dù sao nếu Âm Dạ Duật biết được vợ của mình kết hôn cùng mình mà vẫn còn nhớ người đàn ông khác thì hôn nhân của bọn họ nhất định sẽ không duy trì được dài lâu, chỉ là... có lẽ là do bà suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Vừa mới trưa nay à...”

“Như vậy thì không cần đợi đến một năm sau làm gì, để em cùng Hình Như xem ngày tốt rồi cho hai đứa tổ chức hôn lễ trong tháng này luôn...” Minh Tâm đang tức giận vì chuyện con trai lên lút đi đăng kí kết hôn nhưng nghĩ đi nghĩ lại vốn dĩ bà cùng muốn hai đứa kết hôn sớm, hiện tại ước muốn của bà đã được thực hiện, tâm trạng Minh Tâm nháy mắt liền tốt lên.

“Tháng này? Có phải quá nhanh không?” Vân Hình Như có chút lo lắng, nếu trong tháng này mà tổ chức hôn lễ bà sợ sẽ chuẩn bị không kịp, huống hồ...

“Không nhanh chút nào. Hôm nay là mừng năm, để lát nữa xem ngày, hẳn là giữa tháng hoặc cuối tháng sẽ có ngày tốt.” Minh Tâm không bận tâm nhiều như Vân Hình Như, cha mẹ bà cùng Âm Dạ Tuấn đều mất, hiện tại bà là nữ chủ nhân của Âm Dạ gia, mọi chuyện trong nhà đều do bà quyết định, bà nói là được thì Âm Dạ Tuấn không dám phản đối.

“Nhưng... thế liền tốt.” Vân Hình Như thấy gia đình bên kia vui vẻ cũng không muốn khiến họ khó xử, lời ra miệng liền nhanh chóng đổi lại.

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của gia đình bà, có lẽ nên để bà cùng Mạc Vũ Hiền giải quyết thì tốt hơn, để không phải khiến con gái lo lắng, cũng không khiến gia đình hai bên khó xử.

Mạc Vũ Hiền thấy vợ nói thế cũng không nói gì, nên cũng ngầm đồng ý, Âm Dạ Tuấn bên này không khỏi cho con trai ánh mắt tán thưởng, như muốn nói: “Không hổ là con trai ta!”

Trên bàn ăn lúc này một mảnh xôn xao, bốn người không ngừng bàn tán, đột nhiên Mạc Vũ Hiền nhớ đến gì đó, quay người sang nhìn Âm Dạ Duật.

“Duật, cháu lấy đâu ra hộ khẩu nhà ta thế?”

Mạc Từ Yên nghe vậy cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, cô cũng thắc mắc lí do vì sao anh lại có trong tay hộ khẩu nhà cô.

“Bác trai, lần trước bác nhờ cháu một việc, cần có hộ khẩu nhà bác, bác không nhớ sao?” Đối với sự nghi hoặc của hai người, anh trả lời vô cùng bình tĩnh.

“Vậy sao?” Mạc Vũ Hiền không xác định trả lời, có lẽ vì tuổi đã lớn nên có một số chuyện ông cũng không nhớ rõ.

Mặc dù không biết sự thật thế nào nhưng Mạc Từ Yên cảm thấy, lời của anh một chữ cũng không đáng tin.

Tối hôm đó, sau khi tiễn gia đình anh ra về, Mạc Tử Yên cũng mệt mỏi trở về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại hai vợ chồng Mạc Vũ Hiên, khác hẳn với vừa nãy, sắc mặt hai người lúc này có chút nghiêm trọng.

“Em nghĩ... nên gọi thông báo cho cha một tiếng.”

“Em có chắc không?” Giọng nói Mạc Vũ Hiên so với ngày thường âm trầm đi rất nhiều, ông vẫn còn nhớ chuyện năm đó, muốn lấy được bà phải trải qua thử thách khó khăn cỡ nào.

“Dù sao Yên Nhi cũng là cháu ngoại của ông ấy, hưởng hờ hai đứa cũng đã đăng kí kết hôn, em nghĩ cha cũng không tàn nhẫn đến mức phá hoại uyên ương...” Mặc dù biết tính tình ông khá cứng nhắc lại rất cố chấp, nhưng bà biết trong lòng ông ấy nhất định cũng muốn con cháu có cuộc sống hạnh phúc.

Mạc Vũ Hiên nhướn mày: “Điều đó anh không chắc.”

“Em biết anh có thành kiến với cha nhưng dù sao ông ấy Yên Nhi cũng là cháu gái ông ấy, hôn lễ của chúng ta đã không thông báo cho ông ấy, nếu ngay cả hôn lễ của Yên Nhi cũng không... em thật sự có lỗi với cha...”

“Được rồi, mọi chuyện em cứ quyết định đi.” Mạc Vũ Hiên không còn cách nào đành chịu theo ý bà, chuyện gì đến cũng sẽ đến, cho dù bọn họ muốn ngăn cản cũng không được.

Lúc này Vân gia tại Hồng Kông.

“Lão gia, tiểu thư gọi điện về...” Người hầu nhắc máy, xác định được thân phận đối phương liền nhìn về phía Vân lão gia đang ngồi trên ghế dựa, trong lòng có chút thấp thỏm không yên.

Ở Vân gia mọi người đều biết Vân lão gia yêu thương nhất là cô con gái này của ông, cô là Đại tiểu thư của Vân gia, là người do chính thất sinh ra, cho dù hiện tại không ở đây nhưng địa vị của cô cũng không bao giờ thay đổi. Năm đó Vân Hình Như vì Mạc Vũ Hiên mà bỏ nhà ra đi, chọc Vân lão gia tức giận một trận, tuy ngoài miệng nói không nhận cô con gái này nhưng trong lòng luôn nhớ đến cô, chỉ là Vân lão gia hoành hành ở hắc đạo nhiều năm, vốn không dễ dàng bộc lộ cảm xúc, cho dù đối với Vân Hình Như, ông cũng không bộc lộ sự yêu thương của mình, điều này lại khiến Vân Hình Như hiểu lầm, cho đến tận bây giờ bà vẫn không dám cùng ông đối mặt.

“Là vị tiểu thư nào?” Trong lòng sớm đã biết rõ nhưng Vân lão gia cố tính giả vờ không biết, bộ dạng chẳng buồn để tâm.

“Là... là Đại tiểu thư ạ...”

“Hừ!” Vân lão gia nghe vậy liền hừ lạnh nhưng vẫn đưa tay tiếp điện thoại, ra lệnh cho người hầu ra ngoài.

“Cha... là con, Hình Như...”

“Không biết là ngọn gió nào có thể khiến Mạc phu nhân gọi điện đến đây tìm lão gia này?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tâm Tư Của Ám Dạ Duật

"Cậu nói sao? Cậu sắp kết hôn?!"

Tôn Lãnh Diệt kinh ngạc, dừng động tác uống cà phê, có cảm giác dường như bản thân đã nghe lầm, ánh mắt không thể tin được rơi vào người đàn ông đang ngồi ở đối diện.

Hắn hôm nay đến Ám Dạ thị là để bàn bạc với Ám Dạ Duật về nước hoa Cát Linh khi nghe tin Dạ Tiêu Trần chịu đồng ý hợp tác làm người phát ngôn, đồng thời cũng tiện thể ghé thăm anh. Khi biết được Tôn thị lấy việc hợp tác lần này ra uy hiếp anh, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy có lỗi, dù sao bạn bè hai mươi mấy năm, hai người họ chẳng khác nào anh em ruột thịt, nếu vì việc hợp tác lần này thất bại mà trở mặt với nhau, hắn cũng không có mặt mũi để gặp anh. Mặc dù biết Ám Dạ Duật sẽ không để bụng nhưng hắn vẫn là đích thân đến nhận lỗi, bất quá còn chưa ngồi nóng ghế, cà phê cũng chưa kịp uống đã phải nghe được một tin động trời.

"Ừ." Anh tiếp tục xem tài liệu trong tay, đối với ánh mắt của Tôn Lãnh Diệt làm như không thấy.

"Này Duật, cậu nói đùa đúng không? Làm sao mà cậu có thể kết hôn được..." Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, trong đầu Tôn Lãnh Diệt vang lên hồi chuông cảnh báo, là bạn thân từ nhỏ cho nên đối với tính cách của Ám Dạ Duật hắn sớm đã hiểu rõ, nếu là vấn đề khác hẳn tất nhiên sẽ tin lời anh không nghi ngờ, nhưng về việc anh kết hôn... có chết hắn cũng không tin!

Năm năm trước, Âm Dạ Duật từ bỏ việc trở thành quân nhân mà bước chân vào thương trường, một mực chỉ lo kinh doanh, không ngừng mở rộng Âm Dạ thị, Tôn Lãnh Diệt biết chuyện năm đó gây cho anh đã kích rất lớn, mà hần thân là bạn thân lại không giúp được gì nên chỉ có thể cũng im lặng ủng hộ. Hai năm gần đây, tinh thần Âm Dạ Duật tốt cuộc cũng tốt hơn nhiều, có lẽ công việc thật sự có thể giúp anh thay đổi, Âm Dạ gia bên kia thấy vậy cũng không phản đối nữa.

Di Minh Tâm thấy anh khôi phục liền vui mừng, nhiều lần muốn anh nhanh chóng thành gia lập thất để có thể quên đi quá khứ nhưng mỗi lần xem mắt, nếu không phải Âm Dạ Duật tìm cách trốn đi thì chính là bắt hần thay anh để đi xem mắt, tất nhiên khi bị Di Minh Tâm phát hiện, người chịu tội không ai khác ngoài Tôn Lãnh Diệt hần, trách hần giúp anh bao che.

Sau bao nhiêu lần nhìn Âm Dạ Duật đi xem mắt, Tôn Lãnh Diệt rốt cuộc cũng rút ra một kết luận: Cho dù anh có đi xem mắt bao nhiêu lần thì cũng không bao giờ kết hôn! Không phải những cô gái đó không chấp nhận anh, dù sao anh cũng là người đàn ông tuấn tú phong độ, hồ mưa gọi gió trên thương trường, phụ nữ khắp S thị đều hận không thể gả cho anh nhưng tệ thay anh lại không có cảm giác với phụ nữ, sinh lí chỉ là vấn đề phụ, cái chính là ở tâm lí. Có một số chuyện gây ảnh hưởng tâm lí rất lớn, ngay cả bác sĩ cũng không thể nào cứu chữa được!

Vậy mà hiện tại hần lại nghe được một tin động trời gì thế này?

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!!

Âm Dạ Duật sắp kết hôn!!!

...

Điều quan trọng phải lập lại ba lần, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy hần nhất định đã nghe nhầm rồi, trên đời này có thể xuất hiện bao nhiêu kì tích chứ việc Âm Dạ Duật kết hôn... Không phải hần không muốn tin mà vốn dĩ không có cách nào tin được!

"Cậu nói đùa đúng không?"

"Nếu không tin thì ngày đó cậu có thể không đến, bất quá lễ vật thì nhớ cho người đưa đến đầy." Thấy Tôn Lãnh Diệt lộ vẻ mặt khó tin, Âm Dạ Duật cũng không có ý định giải thích nhiều, tùy tiện nói một câu, ý tứ rất rõ ràng: Người không cần nhưng quà thì không thể không có.

"Thế... cô ấy là ai?" Quen biết bao nhiêu năm, lần đầu tiên hần thấy anh nói đùa như vậy, đến nước này Tôn Lãnh Diệt không thể không tin lời anh nói, bất quá hần thật sự tò mò, rốt cuộc đó là thần thánh phương nào mà có thể khiến Âm Dạ Duật không có cảm giác với phụ nữ lại có ý định cùng cô kết hôn?

"Thật ra cậu cũng biết cô ấy, là Mạc Từ Yên."

"Mạc Từ Yên? Có chút quen tai..." Tôn Lãnh Diệt ngẫm nghĩ, rốt cuộc bản thân đã nghe cái tên này ở đâu, đột nhiên nhớ đến gì đó, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Mạc Từ Yên, là người hai năm trước cậu... từ chối?"

Sau khi bị chấn thương về mặt tâm lí, Âm Dạ Duật dường như đối với bất kì người nào cũng chẳng có cảm giác, chứ đừng nói đến phụ nữ, nếu không phải là người có thể khiến anh yêu đến chết đi sống lại thì Tôn Lãnh Diệt tuyệt đối tin tưởng anh sẽ không lấy người đó, cho dù là gia đình ép buộc!

Mạc Từ Yên, Mạc gia Đại tiểu thư, cha là Mạc Vũ Hiên, tổng tài Mạc thị, nắm trong tay nền kinh tế của S thị, mẹ là Văn Hình Như - Đại tiểu thư Văn gia thuộc hắc đạo tại Hồng Kông, cô sinh ra vốn đã là công chúa, thiên chi kiêu nữ khiến người khác hâm mộ không thôi. Diện mạo không cần phải bàn, Mạc Vũ Hiên năm đó là nam thần trong lòng các cô gái, Văn Hình Như lại là hoa hậu giảng đường, hai người kết hợp tất nhiên sinh ra cô con gái không hề thua kém. Đối với vị tiểu công chúa của Mạc gia này, giới thượng lưu không hề biết rõ bộ dạng cô ra sao, bất quá tin đồn là rất nhiều.

Người khác không biết không có nghĩa Tôn Lãnh Diệt hần không biết, giao tình giữa hai nhà Âm Dạ - Tôn vô cùng thân thiết, hần lại thường xuyên đến Âm Dạ gia, tất nhiên cũng nghe Di Minh Tâm nhắc đến cô con dâu này. Hiểu biết của hần về cô không nhiều nghĩ rằng cô cũng giống bao tiểu thư khác, vốn dĩ không hợp với Âm Dạ Duật, hai người dù sao cũng là hôn ước từ nhỏ, cả hai ngay cả gặp mặt cũng chưa từng gặp, huống hồ là tính đến chuyện kết hôn.

Nhớ đến lần trước hần gặp cô ở nhà sách, Tôn Lãnh Diệt cảm thấy cô nàng này cũng không tệ, thanh lệ nhã nhặn, không giống bộ dạng đại tiểu thư cao tại thượng, ấn tượng đầu tiên cũng không tồi, bất quá nghĩ đến Âm Dạ Duật đã mở miệng từ chối hôn sự này nên hần cũng không bận tâm nhiều. Không nghĩ đến hiện tại Âm Dạ Duật lại thông báo muốn cùng cô kết hôn, thảo nào ngay từ lần đầu gặp mặt hần đã thấy cô cùng anh có quan hệ ái muội không rõ, khi đó hần hỏi anh còn trốn tránh, hiện tại đã rõ, hai người này không biết từ khi nào đã nảy sinh tình cảm.

"Cô ấy là vị hôn thê của tớ."

"Thế... cậu... cậu... yêu cô ấy sao?" Tôn Lãnh Diệt có chút không xác định hỏi lại, nếu không phải có tình cảm với Mạc Từ Yên anh tuyệt đối sẽ không lấy cô, Âm Dạ Duật là người có tinh thần trách nhiệm cao, một khi đã lấy, cho dù anh không yêu cô cũng sẽ chăm sóc cô một đời.

Bất quá thứ tình cảm mà Âm Dạ Duật đối với cô, liệu có phải là yêu không?!

"Có lẽ?"

"Thế nào gọi là có lẽ? Dù sao người ta cũng là con gái, nếu cậu thật sự không thích cô ấy, cậu có thể từ chối..." Thấy anh trả lời cho có lệ, Tôn Lãnh Diệt có chút buồn bực, thái độ này là sao, nếu không thích thì đừng kết hôn, bây giờ bày ra bộ dạng này, đợi khi lấy cô ấy về cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc anh thì không sao nhưng Mạc Từ Yên dù sao cũng là con gái, cô gái qua một đời chồng rồi thì ai mà dám lấy?

Hôn nhân không tình yêu, có lẽ sẽ không hạnh phúc như mọi người vẫn nói, nếu như Mạc Từ Yên yêu anh mà tình cảm Âm Dạ Duật dành cho cô suy cho cùng không phải là tình yêu thì có lẽ người phải chịu tổn thương nhiều nhất không ai khác ngoài cô, dù sao cô cũng là người vô tội, hẳn không muốn anh vì muốn quên quá khứ mới kết hôn với cô.

"Có nói cậu cũng không hiểu đâu..." Âm Dạ Duật thờ dãi, buông văn kiện trong tay xuống, đối với sự chật vạt của Tôn Lãnh Diệt, anh có đau đầu lấy tay che mắt.

Hai năm trước, ấn tượng của anh về cô đơn giản chỉ là một thiếu nữ mới lớn, tính tình bộc trực thẳng thắn, yêu ghét rõ ràng, người như vậy vốn dĩ không thể khiến người khác chán ghét, cho nên anh thành toàn cho cô, chủ động từ chối hôn sự giữa hai người. Hai năm sau, ánh mắt cô nhìn anh không biết từ khi nào đã thay đổi, cô không còn là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời nữa, cô đã hai mươi tuổi, trở nên thành thục và quyến rũ hơn nhiều. Cho đến hiện tại, cảm xúc mà anh dành cho cô, anh cũng không thể xác định được đó là gì.

Bởi vì cảm xúc này đến quá đột ngột, sau sự việc năm đó, Âm Dạ Duật nhận thức được một số chuyện cho nên anh đã đóng kín lòng mình, chỉ là thế giới mà anh vẫn luôn nghĩ rằng chỉ có mình anh mà cô lại có thể tiến vào, hơn nữa còn vô cùng dễ dàng đặt chân vào, điều này khiến cho anh không ngừng suy nghĩ.

Khi cô đến bên cạnh anh, Âm Dạ Duật cảm thấy hằng ngày có thể nhìn thấy cô, điều này tựa hồ cũng không quá tệ, cho nên anh đã cùng cô ăn trưa, hai người dần có bước tiến triển nên anh đã cùng cô bày tỏ tình cảm, lại cùng cô đăng kí kết hôn, Âm Dạ Duật cảm thấy bản thân anh có thể cung chiều cô cả đời. Tình cảm của hai người họ sớm đã vượt qua các cặp đôi đang yêu nhau và đi đến hôn nhân nhưng từ "yêu" này, anh chưa từng nói với cô.

Anh thích cô, đó là sự thật, anh thích trêu chọc cô, thích nhìn vẻ mặt bối rối của cô, thích nhìn ánh mắt tràn đầy tình cảm của cô, không biết từ khi nào mọi thứ của cô anh đều thích, mà mục đích của cô cũng từng bước thành công. Đúng vậy, Âm Dạ Duật là người thông minh, ngay từ khi họ gặp lại nhau, từ khi cô nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp, anh đã biết, cô gái này thích anh, người thích anh có rất nhiều, không chỉ có một mình cô, đối với việc cô thích anh là nằm trong tầm kiểm soát.

Chỉ là Âm Dạ Duật không nghĩ đến, cô gái này lại có thể khiến anh động tâm, đó là việc ngoài ý muốn mà anh không thể kiểm soát được.

Ngồi lừa không biết từ khi nào được bén lên, không biết từ khi nào anh đối với cô sớm đã không giống như những người khác, anh không thích nhìn cô khóc nhưng anh lại muốn cô khóc vì anh, nước mắt của cô chỉ có thể vì anh mà rơi, không biết từ khi nào, anh đối với vị hôn thê mà bản thân không có chút cảm giác này sớm đã nảy sinh thứ gì đó gọi là ham muốn chiếm hữu.

Chuyện năm đó khiến anh có rất nhiều suy nghĩ khác nhau, bởi vì không muốn làm tổn thương người khác cho nên anh mới có suy nghĩ là không muốn kết hôn, vào lúc đó cô lại xuất hiện, cô cùng người khác không đồng dạng, bởi vì sự xuất hiện của cô mà Âm Dạ Duật có suy nghĩ nhanh chóng đưa cô về nhà, như vậy anh mới có cảm giác an toàn.

"Là yêu đi?"

Cô đáng yêu như vậy, làm sao anh lại có thể không yêu cô?!

Về mặt ôn nhu của Âm Dạ Duật không khỏi khiến Tôn Lãnh Diệt bị dọa sợ một trận, lần này xem ra anh thật sự đã động tâm, xem ra Mạc Từ Yên này đúng là không tầm thường a!

"Thế... cô vợ nhỏ của cậu đâu?" Có trời mới biết khi nói ra câu nói này, hẳn đã phải suy nghĩ nửa ngày, dù sao Mạc Từ Yên sau này chính là vợ của Âm Dạ Duật, mà Âm Dạ Duật lại là bạn hân, nếu gọi Mạc tiểu thư nghe có chút kì lạ, muốn hân khách sáo gọi một tiếng "tiểu thư", không phải ai cũng có thể. Gọi Mạc Từ Yên thì có vẻ hơi mất lịch sự, ai lại gọi cả họ lẫn tên người khác bao giờ, bất quá nếu chỉ gọi tên cô thôi thì quá thân mật, mà hân và cô cũng không có thân thiết như vậy, nhất thời hân cũng chẳng gọi sao cho phù hợp.

Nghe thấy ba chữ "cô vợ nhỏ" không hiểu sao Âm Dạ Duật cảm thấy tâm trạng rất tốt, còn chưa kịp mở miệng thì điện thoại đã reo lên, nhìn số điện thoại xa lạ hiện lên trên màn hình, anh không khỏi trầm đoán thân phận người gọi đến.

"Xin chào?"

"Duật, là ta..."

"Bác gái? Bác tìm cháu có việc gì sao?" Nhận thấy giọng nói Vân Hinh Như bên kia điện thoại có chút trầm trọng, anh cảm thấy có gì đó không ổn.

"Là, Yên Nhi con bé..."

"Cô ấy thế nào?" Âm Dạ Duật nhú này, không khống chế được thanh âm khiến Tôn Lãnh Diệt một bên bị dọa hết hồn, hẳn định mở miệng hỏi là có chuyện gì nhưng anh nhanh chóng ra hiệu im lặng, Tôn Lãnh Diệt có chút khó hiểu với hành động của anh nhưng cũng ngoan ngoãn không nói.

Mạc Từ Yên trước giờ đều là người làm việc rất có trách nhiệm, lại đúng giờ, mà sáng giờ anh vẫn chưa thấy bóng dáng cô đâu, đây không giống tác phong thường ngày của cô. Huống hồ sáng nay anh có gọi điện nhưng điện thoại cô lại không liên lạc, Âm Dạ Duật còn nghĩ cô vì chuyện hôn sự của bọn

họ mà vui mừng quên mất công việc nhưng có lẽ anh đã làm.

Hiện tại Vân Hinh Như lại gọi đến cho anh vì chuyện của cô, điều này khiến nỗi lo trong lòng anh càng lớn, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

"Chuyện này... thật ra thì ta cũng không muốn làm phiền đến cháu nhưng có lẽ... chỉ có cháu mới giúp được con bé." Vân Hinh Như bên kia thở dài, có lẽ đúng như lời Mạc Vũ Hiên, chỉ có Âm Dạ Duật mới có thể thay đổi suy nghĩ của cha bà, giống như Mạc Vũ Hiên năm đó đã làm.

"Vị tiền sinh này chờ một chút, tổng tài của chúng tôi đang bận..." Nhân viên trực bên ngoài thấy một người đàn ông lịch lãm từ thang máy bước ra, cô còn chưa kịp mở miệng chào hỏi thì người đàn ông đã đẩy cánh cửa phòng tổng giám đốc ra, nhân viên sợ hãi ngăn cản nhưng sức lực của cô vốn không thể ngăn được người đàn ông này.

Cánh cửa phòng mở ra, Âm Dạ Duật bên trong đang nghe dở điện thoại, thấy người đến liền hiểu ra vấn đề, anh ra hiệu cho nhân viên ra ngoài, cô nàng như được ân xá, vội vàng đóng cửa lại rồi quay đi, để lại căn phòng với ba người đàn ông.

"Hay để ta nói rõ hơn vậy."

"Bác gái, bác trai đã đến đây rồi."

"Như vậy cũng tốt, con cùng Vũ Hiên nói chuyện đi." Vân Hinh Như sau khi biết được Mạc Vũ Hiên đã đến liền nói một vài câu rồi tắt máy.

Nhìn lại tấm ảnh trong tay, Vân Hinh Như lại thở dài, bà biết Vân lão gia làm việc rất cực đoan nhưng không nghĩ đến nửa đêm ông lại cho người vào nhà, bắt con gái bà đi!

Vân Hinh Như trước giờ không dễ tức giận, nhưng hiện tại lửa giận trong lòng bà lại không thể nào dập tắt, bà giận bản thân đồng thời cũng giận Vân lão gia, bà biết chuyện năm đó bà đã khiến ông buồn phiền rất nhiều nhưng Vân Hinh Như không muốn lịch sử tái diễn, bởi Mạc Từ Yên là vô tội, có lẽ... bà phải bay một chuyến sang Hồng Kông rồi.

"Tôn thiếu ở đây sẽ không có vấn đề gì chứ?" Bên này, Mạc Vũ Hiên nhìn anh, lại nhìn Tôn Lãnh Diệt đang ngồi, biết rõ hai người là bạn thân nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà của ông, nhờ Âm Dạ Duật là bởi vì anh là con rể của ông, nếu không ông cũng không xuất hiện tại đây.

Tôn Lãnh Diệt sớm biết thân phận của người đàn ông trước mắt, bởi vì Mạc thị và Tôn thị cũng qua lại không ít cho nên đối với ông, hẳn cũng xem như hiểu biết một chút.

Nghe Mạc Vũ Hiên nói vậy, môi Tôn Lãnh Diệt giật giật, bất đắc dĩ phải ra ngoài, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến hắn nhưng nếu Âm Dạ Duật cần, hắn nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Sau khi Tôn Lãnh Diệt rời đi, ánh mắt anh rơi vào người Mạc Vũ Hiên, giọng nói so với bình thường trầm đi không ít.

"Không biết cô ấy đã xảy ra chuyện gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ta Là Ông Ngoại Cháu

"Đây là đâu?!"

Vừa mở mắt Mạc Từ Yên đã phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng xa lạ, xung quanh là một màu xanh dịu nhẹ khiến người khác cảm thấy thoải mái, căn phòng này hẳn là dành cho nữ hài, bởi vì phòng nam hài tuyệt đối không có búp bê hay gấu bông, căn phòng rất lớn nhưng trang trí có phần đơn giản, đồ đạc được đặt một cách cẩn thận, cho thấy người trang trí căn phòng này đã dụng tâm thế nào.

Cửa sổ đóng lại, tấm màn che đi khung cảnh bên ngoài, ánh sáng mặt trời báo hiệu bình minh xuyên qua tấm màn chiếu khắp căn phòng, dưới ánh nắng chói chang căn phòng màu lam xinh đẹp lại không cho người khác cảm giác ấm áp mà ngược lại, cho người khác cảm giác cô đơn lạnh lẽo.

Tuy căn phòng được quét tước sạch sẽ bóng loáng, ngay cả một hạt cũng không có nhưng mùi Mạc Từ Yên trước giờ rất mẫn cảm, căn phòng này tuy sạch sẽ nhưng lại thiếu đi hơi thở của con người, một căn phòng lớn như vậy nếu có người ở thì tuyệt đối sẽ lưu lại mùi hương, mỗi người đều có một mùi hương riêng biệt, tựa như Âm Dạ Duật, trên người anh có mùi trà xanh dịu nhẹ, cô chỉ cần ngửi một lần là tuyệt đối không quên. Thế nhưng trong căn phòng này, sạch sẽ bóng loáng, không có mùi ẩm mốc nhưng cũng có bất kì mùi gì lưu lại, điều này cho thấy căn phòng này đã lâu không có người ở, ít nhất cũng là hai ba năm!

Nhìn cách trang trí căn phòng, Mạc Từ Yên không khỏi nhớ đến căn phòng lúc nhỏ mà Vân Hinh Như đã chuẩn bị cho cô, so với căn phòng này cũng không khác gì mấy nhưng khi lớn lên cô đã đổi phong cách, đây là trùng hợp hay thật sự giữa căn phòng này và mẹ cô có liên quan?

Bất quá lúc này Mạc Tử Yên cũng không thể suy nghĩ nhiều như vậy, trong đầu cô lúc này chỉ có một câu hỏi: Đây là đâu và tại sao cô lại ở đây?

Nhớ đến tối qua, sau khi tiễn gia đình anh về cô cũng về phòng của mình, bởi vì cô biết cha mẹ có chuyện gì đó phải giải quyết, cô có thể thấy được sự bất an trong mắt họ, chỉ là họ không muốn nói, nếu không lúc cô đi bà đã giữ cô lại. Thân là con gái, cô cũng muốn chia sẻ buồn phiền với mẹ của mình nhưng tính nghiêm trọng của chuyện này hẳn là không thấp cho nên bà mới không cùng cô nói, Mạc Tử Yên tuy lo lắng nhưng nghĩ đến có cha cô bên cạnh, năng lực của ông cho dù gặp bất kì chuyện gì cũng không làm khó được ông.

Mạc Tử Yên nằm trên giường, canh thời gian anh về đến nhà liền gọi điện cho anh, hai người nói chuyện rất nhiều, tuy nội dung cuộc trò chuyện không nói đến hai người họ nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui, cô thiếp đi lúc nào không hay. Đó là đêm cô ngủ sâu nhất từ khi trùng sinh đến nay, cô không hề gặp ác mộng hay có những suy nghĩ linh tính, cô đơn thuần chỉ là ngủ, một giấc ngủ dài và sâu. Khi tỉnh lại, Mạc Tử Yên đã ở trong căn phòng này, thấp phàn xa lạ nhưng đồng thời cũng có gì đó quen thuộc, tựa hồ đã bắt gặp trong kí ức.

Cô và anh đến nhau quá thuận lợi, từ khi gặp lại anh cho đến khi hai người đi đăng kí kết hôn, một đường không chướng ngại vật khiến Mạc Tử Yên cảm thấy phi thực tế, cảm giác như đây chỉ là một giấc mộng cô tự mình theo dệt, cô vốn dĩ không có trùng sinh, anh vốn dĩ chỉ là giấc mơ của cô, hết thấy mọi thứ đã xảy ra trước kia là sự thật, sự thật về cô đã gây ra quá nhiều lỗi lầm, nhiều đến nỗi vốn dĩ không có cách cứu chữa.

Điều này khiến đầu óc cô rơi vào hoang loạn, vừa mới tỉnh dậy là thời điểm tốt nhất để con người không kịp điều khiển suy nghĩ của bản thân.

Trong lúc cô đang suy nghĩ vẩn vơ thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra, một người phụ nữ xuất hiện trước mặt cô, phía sau là đoàn người mặc đồ hầu gái, khác hẳn với đám người phía sau, người phụ nữ này không hề mặc đồ hầu gái, cô mặc áo sơ mi phối với váy ngắn, nhìn vô cùng thành thực.

“Yên Nhi tiểu thư, cô đã tỉnh.” Người phụ nữ ra hiệu cho người hầu phía sau, tấm màn che nháy mắt được vén lên, ánh nắng bên ngoài nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, đối với ánh sáng đột ngột như vậy, Mạc Tử Yên không kịp thích ứng liền vội lấy tay che mắt, một lát sau mới mở mắt ra.

“Yên Nhi tiểu thư, thời gian không còn sớm, cô nên chuẩn bị đi.”

Giọng nói của người phụ nữ kéo cô về hiện thực, Mạc Tử Yên nhìn cô lại nhìn lại bản thân, phát hiện đúng là váy ngủ vẫn còn nguyên, xác định đây đúng là váy ngủ mà tối qua cô đã mặc mới yên tâm thở ra, xem ra việc cô trùng sinh không phải là một giấc mơ là sự thật, đúng là may mắn. Nhìn lại đoàn người trước mặt, thầm nghĩ trong trường hợp này thì có lẽ cũng không biết là may mắn hay xui xẻo.

“Cô là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?”

Cái tên Yên Nhi này của cô chỉ dành cho những người thân thiết gọi, đột nhiên người phụ nữ xa lạ này ở đâu xuất hiện lại cô một tiếng “Yên Nhi tiểu thư”, điều này khiến Mạc Tử Yên cảm thấy kì lạ. Người phụ nữ này biết tên cô, tức cô ta cũng biết rõ thân phận của cô, an ninh Mạc gia trước giờ rất tốt, dù sao từ nhỏ đến lớn cô cũng chưa từng thấy có người đột nhập vào Mạc gia ăn trộm, huống hồ là bất cóc tiểu thư Mạc gia là cô, điều này cho thấy thân phận đám người trước mặt chỉ sợ cũng không đơn giản.

Mặc dù đối với sự nghiệp gia tộc Mạc Tử Yên không mấy quan tâm nhưng cô không phải không có tìm hiểu, Mạc gia tung hoành hắc bạch lưỡng đạo, kẻ thù tất nhiên cũng không ít, thân là tiểu thư Mạc gia, thân phận này đối với cô vừa có lợi lại vừa có hại. Nhưng vì sự bảo vệ của Mạc Vũ Hiền quá tốt, nhiều lần cô suýt bị bất cóc nhưng cuối cùng vẫn được cứu về, cho nên vì bảo vệ cô con gái bảo bối này, Vân Hình Như ra lệnh không được giới thiệu cô cho giới thượng lưu biết, mà Mạc Tử Yên cũng không có hứng thú với việc đóng vai Mạc Đại tiểu thư bị mọi người dòm ngó nên từ nhỏ Mạc Vũ Hiền đã tạo cho cô một thân phận khác.

Trong mắt mọi người ở trường, cô là cô gái có xuất thân từ gia đình nghèo khó, gia tộc suy sụp, nếu không phải vì gương mặt xinh đẹp cùng học lực tốt, cô cũng không có tư cách bước chân vào ngôi trường quý tộc mà học cùng bọn họ. Mà Trác gia, cũng vì điều này là xem thường cô, so với việc Trác Lâm không yêu cô, Trác gia của hắn còn quá đáng hơn, đặc biệt là bà Trác, trong mắt bà ta cô vĩnh viễn chỉ là một cô gái nghèo khổ bám lấy Trác Lâm vì thân phận địa vị của hắn, cô vốn dĩ không xứng đáng làm con dâu bà ta, bà ta nhiều lần tìm cách chia rẽ cô và Trác Lâm, trong khi cô cố gắng phấn đấu được ở bên cạnh hắn thì hắn lại nhắm mắt làm ngơ.

Nói ra cũng thật tức cười, cô dường dường là Mạc Đại tiểu thư, Mạc gia của cô cao quý hơn Trác gia không biết bao nhiêu lần vậy mà người Trác gia lại đối với cô lại nhìn không thuận mắt. Mạc Vũ Hiền và Vân Hình Như làm vậy là để bảo vệ cô nhưng vì vậy mà khiến cô bị tổn thương, bất quá chuyện đã qua, cô cũng không muốn nhắc lại, người hiện tại cô cần là anh, Trác Lâm đối với cô đã là quá khứ!

“Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Elena, nơi này là Vân Trạch, còn về việc vì sao cô lại ở đây thứ cho tôi không thể trả lời.”

Đối với cái tên Elena này cô chưa từng nghe qua cho nên cũng chẳng có tí ấn tượng, bất quá về phần Vân Trạch... không hiểu sao Mạc Tử Yên cảm thấy rất quen tai, dường như bản thân đã nghe ở đâu đó hay nghe ai đó nhắc đến, cũng có thể là nhìn thấy thoáng qua, cô chỉ nhớ trong kí ức đã từng xuất hiện hai từ này nhưng nhất thời lại không nhớ rõ.

“Yên Nhi tiểu thư, hiện tại cô cần phải thay đồ để xuống dùng bữa, có người đang chờ cô.”

“Ai cơ?” Có người đang chờ cô? Là kẻ đã cho người bắt cô đến đây sao?!

“Tôi biết cô có rất nhiều câu hỏi nhưng thứ lỗi cho tôi, bởi vì tôi không phải người có thể giải đáp cho cô, mong cô có thể nhanh chóng chuẩn bị.” Đối với câu hỏi của Mạc Tử Yên, Elena làm như không nghe thấy, nhiệm vụ của cô là chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của Mạc Tử Yên, về phần những chuyện khác cô không có nghĩa vụ phải trả lời.

Mạc Tử Yên trầm mặc rũ mắt, không ai biết cô đang suy nghĩ gì, Elena chỉ đứng đợi mà không hỏi thúc cô, tính tình cô trước giờ ăn mềm không ăn cứng,

thái độ Elena mặc dù cứng rắn nhưng Mạc Từ Yên vẫn nghe theo, không vì lí do gì mà đơn giản là bản thân cô muốn lấy lại tinh thần trước khi phải đối mặt với chuyện tiếp theo.

Nơi này không phải Mạc gia mà là Vân Trạch, bản thân cô đang ở dưới mái nhà của người ta, nếu cô cứng rắn cùng Elena đối kháng có thể người chịu thiệt không ai khác là cô, cho nên Mạc Từ Yên mới thu liễm đi tính tình tùy hứng của mình, dù sao bản thân cô là đang bị bắt cóc, bắt quả bọn họ đối xử với cô cũng không tệ, nên cô đành im lặng để tìm hiểu tình hình của quân địch trước, như vậy mới có thể nghĩ ra cách đối phó với họ.

Bộ đồ Elena chuẩn bị cho cô là một chiếc sườn xám cách tân dài đến gối, sườn xám màu trắng, vải gấm được thêu nhưng đóa hoa hải đường màu đỏ rực rỡ, phối với làn da trắng nõn lại càng thêm xinh đẹp, sườn xám ôm trọn lấy thân hình hoàn mỹ, làm lộ những đường cong vốn có. Mái tóc đen dài của cô đã được Elena vấn lên, phần đuôi tóc phía sau rũ xuống, để lộ chiếc cổ thon dài, đôi chân xinh xắn không tí vết mang một đôi giày cao gót màu rượu đỏ, trên người cô từ trên xuống dưới đều tỏa ra khí chất tiêu thư khuê các, giống như nữ nhân xưa của nửa thế kỉ trước.

“Yên Nhi tiểu thư, cô rất xinh đẹp.” Lời nói này của Elena là thật lòng, cô thấy qua rất nhiều người mặc sườn xám nhưng không có người nào có thể mặc đẹp như Mạc Từ Yên, con gái Giang Nam vốn dịu dàng nhỏ nhắn, mà Mạc Từ Yên chính là điển hình, mặc sườn xám vào người cô những không giả dạn mà còn trẻ trung không ít, mang một tự vị quyền rũ không nói thành lời, Elena là phụ nữ còn nhịn không được bị mê hoặc huống chi là đàn ông.

“Cảm ơn.” Nhận thấy ánh mắt tán thưởng của Elena cùng đám người hầu phái sau, Mạc Từ Yên biết lời nói này của cô là thật, nhìn thân ảnh xinh đẹp trong gương, gương mặt cô lộ vẻ ngượng ngùng, thầm nghĩ nếu có anh ở đây thật tốt. Dù sao bộ dạng xinh đẹp của cô, cô chỉ muốn để anh nhìn thấy.

Mạc Từ Yên theo sau Elena xuyên qua dãy hành lang dài, đi đến bên cạnh cầu thang, trên đường đi cô gặp không ít người, mọi người đều lễ phép gọi cô một tiếng “Yên Nhi tiểu thư” khiến Mạc Từ Yên cảm thấy khó hiểu. Nếu đám người bí mật bắt cóc cô đến đây thì đâu cần phải đi rêu rao khắp nơi như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ Mạc gia đến đây tìm người sao, hay đây không phải là một vụ bắt cóc, đầu óc Mạc Từ Yên lúc này rối loạn cả lên.

Mạc Từ Yên theo Elena đến bên một chiếc bàn ăn lớn, lúc này đã có một ông lão đang ngồi ở vị trí chủ vị, gương mặt già nua lộ vẻ tang thương và từng trải, nhìn ông không khác nào những ông lão khác nhưng ánh mắt không hề che giấu sắc bén, mạc danh khiến người khác sợ hãi.

“Xin hỏi, ông là...?” Trong lòng có chút thấp thòm, cô lại bị bắt cóc bởi một già sao?!

“Ngồi xuống dùng bữa đi, đây là món đặc biệt của Vân mẫu, không thua gì nhà hàng đâu.” Bỏ ngoài tai những lời nói của cô, ông lão gấp một cá bò vào trong chén cô.

“... Xin hỏi, ông là ai và đây đâu?” Mạc Từ Yên kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

“Ngồi xuống đi.” Ông lão cũng rất có kiên nhẫn với cô.

“Tôi sẽ không ngồi nếu ông không trả lời câu hỏi của tôi.”

Người hầu xung quanh nhìn không khí giương cung bậc kiếm giữa hai người chỉ biết im lặng cúi đầu tỏ vẻ không thấy, Elena thầm than, hai người này tính trẻ con như nhau.

“Cháu thật sự nghĩ rằng nếu cháu biết cháu sẽ còn tâm trạng ăn uống sao?” Lúc này đây ông lão rót cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, hai ánh mắt va chạm vào nhau nhưng không ai tránh đi.

Mạc Từ Yên trầm mặc, cảm thấy lời ông lão nói không hề sai.

“Tin ta đi, cháu ăn xong ta sẽ cho cháu biết sự thật.”

Sau đó, bữa sáng diễn ra với sự im lặng của hai người, không ai nói với nhau một lời, đối với Mạc Từ Yên, ông lão chỉ là một người xa lạ, huống hồ ông ấy còn là chủ mưu bắt cóc cô đến đây, dựa vào đâu mà cô lại đi nói chuyện với ông ấy?!

“Cháu có muốn uống canh không?”

Mạc Từ Yên lắc đầu: “Bây giờ ông có thể cho tôi biết câu trả lời được rồi chứ?”

“Cháu đúng là nóng nảy... giống hệt mẹ cháu.” Ông lão thở dài, ánh mắt nhìn cô có phần yêu thương.

“Tôi nghĩ bất kì ai trong hoàn cảnh này đều sẽ cư xử như tôi... chờ đã, ông biết mẹ tôi?!”

“Ta là ông ngoại cháu, nơi này là Vân gia tại Hồng Kông.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Ông Cháu Trò Chuyện

Mạc Tử Yên sùng sốt, trong ấn tượng của cô ông ngoại là một lão nhân gia với gương mặt phúc hậu và nụ cười hiền từ, tuy đôi lúc ông cũng có một bộ mặt khác khiến người khác sợ hãi nhưng đối với cô, ông luôn dành những thứ tốt nhất. Lần đầu tiên hai ông cháu gặp mặt là khi cô còn rất nhỏ, nhỏ đến mức những kí ức về ông cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, năm đó Vân Hinh Như đưa cô về thăm ông, ông biết cô thích bánh ngọt liền cho người hầu làm cho cô, không chỉ thế ông còn cùng cô đọc sách, cùng cô chơi đùa, đó là thời thơ ấu hạnh phúc của cô.

Tuy nhiên hạnh phúc vốn không thể kéo dài được, đêm đó ông ngoại và mẹ cãi nhau, Mạc Tử Yên không biết vì nguyên nhân gì nhưng khi đó gương mặt ông ngoại rất tức giận, mà mẹ cô cũng không chịu nhường nhịn, hai người cãi nhau âm ỉ, ngoài trời sấm chớp không ngừng, cô chỉ có thể ngồi tròn trong một góc, để mặc người hầu không ngừng tìm kiếm.

Mạc Tử Yên trốn đến ngủ quên, sáng ra đối diện với cô là gương mặt lo lắng của mẹ và ông ngoại, khi đó cô vẫn nghĩ rằng hai người họ sẽ vì cô mà hòa giải, bất quá cô sai rồi, Vân lão gia tuy ngoài lạnh trong nóng nhưng vô cùng cứng nhắc, tuyệt đối không thừa nhận sai lầm của bản thân, mà Vân Hinh Như lại là con gái ông, tính tình ít nhiều cũng được thừa hưởng từ ông, bà sẽ không nhường nhịn trong khi bà không sai. Ngày hôm đó Vân Hinh Như đưa cô về Mạc gia, từ đó về sau không còn liên hệ với Vân gia nữa, tuy nhiên mỗi năm đến Tết, cô đều tự tay làm một tấm thiệp chúc mừng năm mới làm quà cho ông đồng thời cũng viết thư cho ông nhưng hồi âm của ông, cô đều không nhận được, dần dần cô cũng không viết thư cho ông nữa.

Cuộc sống phồn hoa ở S thị khiến Mạc Tử Yên không còn buồn phiền vì không được gặp ông, trước mặt cô Mạc Vũ Hiền đều không tiện mở miệng nhắc đến Vân lão gia, còn Vân Hinh Như thì còn vì chuyện năm đó nên cũng không có chủ động liên lạc với Vân gia. Mà đám người ở S thị, tuy biết rõ gia thế của Vân Hinh Như nhưng cũng không dám mở miệng nói bừa, cho dù có nói thì họ cũng chui vào một góc không người để nói, dù sao thế lực Mạc gia ở S thị cũng không nhỏ.

Nhớ đến trước kia Mạc Tử Yên liền hối hận không thôi, chuyện cô vì Trắc Lâm mà khiến Ám Dạ thị lâm vào bước đường cùng, vợ chồng Mạc Vũ Hiền tức giận bỏ ra nước ngoài, cho đến khi mất đi bà cũng không được mặt Vân lão gia lần cuối, tuy suốt quãng thời gian cô trưởng thành Vân Hinh Như không liên lạc với Vân gia nhưng trong lòng cô cũng biết, Vân lão gia trong lòng bà có một vị trí vô cùng đặc biệt, thật sự đối với người cha này bà luôn mong nhớ nhưng lời xin lỗi lại vô cùng khó nói, cho dù là bà hay Vân lão gia, cả hai người đều chờ đợi đối phương mở miệng trước.

“Mẹ vẫn rất mong nhớ ông, ông ngoại...”

Cô không nghĩ ngờ lời ông nói có thật hay không, cũng không hỏi rõ mọi chuyện thực hư thế nào, câu đầu tiên cô mở miệng là thay mẹ mình bày tỏ nỗi nhớ với ông, sự tin tưởng của cô, cùng với hai chữ “ông ngoại” khiến lòng Vân lão gia mềm đi không ít, xem ra cô được mẹ mình dạy dỗ không tồi.

“Ta biết, chỉ là tính tình mẹ con có phần cố chấp, dù sao chuyện năm đó cũng là do ta sai.” Vân lão gia thở dài, tính tình Vân Hinh Như chủ yếu đều di truyền từ ông cho nên đối với cô con gái duy nhất này, ông vô cùng yêu thương nhưng Vân Hinh Như lại vì Mạc Vũ Hiền mà từ bỏ Vân gia, thậm chí người cha này cũng không nhận, điều này khiến ông vô cùng tức giận.

Nuôi con gái lớn như vậy, Vân lão gia luôn xem là bảo bối, luôn sợ con gái phải chịu cực, nhưng vì một người đàn ông xa lạ lại lịch không rõ, xuất thân không cao, huống hồ còn là người của bạch đạo, con gái ông lại bỏ nhà ra đi, thậm chí còn lên lút kết hôn, điều này khiến ông cảm thấy vô cùng thất vọng.

Mạc Tử Yên chỉ cười không nói, khi nhắc đến Vân Hinh Như trên gương mặt già nua của ông lộ vẻ bất đắc dĩ, điều này khiến cô hiểu rõ, đối với cô con gái hơn mười năm không liên lạc này, Vân lão gia chưa từng quên, thậm chí còn rất nhớ mong như Vân Hinh Như vẫn luôn nhớ mong ông, chỉ là ông lại không biểu hiện ra ngoài, mà Vân Hinh Như lại không thấy được, cho nên hai người mới hiểu lầm đến tận bây giờ.

Khi biết được người bắt cóc cô là Vân lão gia, Mạc Tử Yên rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao người của Mạc gia lại không đuổi đến, chỉ sợ là có sự ngầm đồng ý của cha mẹ cô, nếu không kẻ bắt cóc còn chưa đi xa Mạc Vũ Hiền liền cho người đuổi đến đón cô. Bất quá Mạc Tử Yên không biết rằng, vụ bắt cóc này vốn không có sự đồng ý của cha mẹ cô, người Mạc gia có đuổi theo nhưng Vân lão gia cho người lái phi cơ riêng đến đón cô bay đến Hồng Kông, người Mạc gia dù muốn đến cứu cô cũng phải đợi vài ngày vì chính phủ không cho phép lái phi cơ riêng nên người Mạc gia một, hai ngày nữa mới có thể đến.

“Có hứng thú cùng ông đi dạo một vòng không?”

Mạc Tử Yên gật đầu, dù sao hai ông cháu nhiều năm không gặp, mà nhiệm vụ ở công ty cô cũng đã hoàn thành xong, mấy ngày này xem như là kì nghỉ của cô đi, chắc hẳn Mạc gia bên kia cũng đã thông báo với anh rồi.

Hai người đi dạo xung quanh vườn, ánh mặt trời đã lên cao, xuyên qua hàng lá cây chiếu xuống mặt đất, Vân lão gia tuy tuổi tác đã cao nhưng sức khỏe vẫn còn tốt, ít nhất thì đi lại đối với ông là việc dễ dàng. Hai người đi đến bên đình ngồi xuống, lúc này Mạc Tử Yên mới quan sát rõ khu vườn, khu vườn rộng lớn trải dài, xung quanh là một mảnh đất đầy màu sắc của những đóa hoa, thậm chí còn có nhà kính khiến cô không khỏi cảm thán, so với vườn quốc gia, Vân Trạch chỉ có hơn chứ không kém.

Tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ trong mắt cô, Vân lão gia mở miệng giải thích: “Nơi này được xây dựng dựa trên yêu cầu của bà ngoại cháu.”

“Bà ngoại cháu à?” Mạc Tử Yên có chút bất ngờ, bà ngoại cô mất trước khi cô ra đời mấy năm, tuy nhiên lúc nhỏ cô vẫn thường xuyên nghe Vân Hinh Như nhắc đến bà, tuy chưa từng gặp mặt nhưng theo như lời của tất cả mọi người, cô biết được bà là người phụ nữ mà bất kì người phụ nữ nào cũng không thể so sánh, cô đã từng thấy qua ảnh của bà.

Olivia Annatoria là một người phụ nữ mang dòng máu người Pháp, bà xuất thân từ gia tộc Annatoria đã suy tàn, tuy nhiên điều đó không hề khiến bà gặp

trở ngại, bà là một người có khí chất và đầy quyến rũ, với màu tóc vàng óng như mặt trời, cùng đôi mắt màu xanh biếc như biển cả của người ngoại quốc. Phụ nữ Pháp nổi tiếng nhẹ nhàng lãng mạn, cùng với vẻ đẹp của mình, Olivia càng khiến cho biết bao chàng say đắm, người muốn lấy bà xếp dài cả thủ đô Paris.

Năm đó Vân lão gia bị người trong tộc hãm hại phải chạy trốn đến Pháp nương nhờ, ở đó ông được Olivia - tiểu thư danh giá của gia tộc Annatoria cứu giúp, Vân lão gia đối với bà vừa gặp đã yêu, vì vậy ông đã ở Pháp cố gắng xây dựng sự nghiệp, một phần là muốn lấy lại gia tộc Annatoria từ tay quý tộc khác, một phần là nương náu chờ thời.

Vân lão gia là một người có đầu óc và thủ đoạn, trong vòng mấy năm ông đã lấy lại được nhà Annatoria, đồng thời cũng lấy Olivia làm vợ của mình, lúc này thế lực Vân gia tại Hồng Kông đang diễn ra cuộc nội chiến, Vân lão gia tranh thủ thời cơ giết hết những kẻ phản bội, nắm Vân gia trong tay, ông đón Olivia về Hồng Kông, nhà Annatoria bên này giao cho cô em họ của Olivia quản lý.

Vân Hinh Như là con lai hai dòng máu Trung - Pháp, tuy nhiên bà lại giống Vân lão gia nhiều hơn, ngoại trừ đôi mắt giống mẹ, Vân Hinh Như cũng được thừa hưởng khí chất quý tộc của Olivia. Đến đời của Mạc Tử Yên, đôi mắt cô chỉ còn lại một màu xanh nhàn nhạt, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối sẽ không thấy rõ nhưng bù lại, gương mặt cô lại giống Olivia đến ba phần, cùng với thân hình nhỏ nhắn, dung mạo dịu dàng của thiếu nữ Giang Nam, một bên là phương Đông cổ điển, một bên lại là phương Tây quý phái, cả hai phối hợp vô cùng hài hòa.

“Cháu có biết, cháu so với mẹ mình lại càng giống Olivia hơn không?” Tuy bề ngoài chỉ giống ba phần nhưng chỉ có những người thật sự hiểu rõ Olivia như ông mới có thể thấy được, cô giống bà mình như thế nào, đây cũng là một trong những lý do Vân lão gia yêu thương cô, mỗi lần nhìn đến gương mặt này, ông lại không khỏi nhớ đến người vợ đã mất, người phụ nữ khí chất cao quý tựa mẫu đơn, không có bất kỳ ai muốn nhúng chàm.

“Tuy ta có nhiều vợ nhưng người mà ta yêu nhất vẫn luôn là bà ngoại cháu.” Nói đến đây ánh mắt Vân lão gia lộ vẻ tang thương.

“Nam nhân tam thế tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, huống hồ là gia tộc như Vân gia, khi gia tộc muốn ta lấy thêm vợ để sinh con nối dõi bà ngoại cháu chỉ im lặng cam chịu, không phản đối cũng không trách móc, càng khiến ta cảm thấy tức giận, ta đã nghĩ vì bà ấy không yêu ta cho nên không ta có người phụ nữ khác bà ấy cũng không phản đối... tuy nhiên bà ấy không biết rằng trên đời này người ta yêu nhất của cô một mình Olivia Annatoria bà!” Kỉ ức năm xưa cứ để lại dấu ấn sâu đậm trong tâm trí ông, thật ra năm đó bà lấy ông chỉ đơn giản là vì ông có lấy lại gia tộc Annatoria, bà vì đền ơn mới gả cho ông, còn ông là vì yêu bà nhưng điều này bà vẫn không thể nào biết, cho đến cuối đời ông vẫn chưa từng nói cho bà biết bà là người phụ nữ yêu nhất mà ông yêu!

Mạc Tử Yên kinh ngạc, lúc này mới nhớ đến cô không chỉ có một bà ngoại, Vân lão gia tuổi trẻ phong lưu thế nào tuy chưa từng được tận mắt chứng kiến nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng được, chỉ cảm thấy đáng thương thay những người phụ nữ thời đó, hai người cùng hầu hạ một chồng, có lẽ lúc này cô cũng đã hiểu được phần nào cảm giác của Olivia, nếu Ám Dạ Duật cũng có một người phụ nữ khác chỉ sợ cô cũng không thể cư xử bình thường như bà.

Bất quá có lẽ Vân lão gia đã hiểu sai ý của Olivia rồi, phụ nữ nếu không yêu cho dù có gả cho người đàn ông đó cũng sẽ không nguyện vì người đó mà sinh con, trong khi Olivia lại sinh đến hai đứa con cho ông, điều này cho thấy bà cũng yêu ông, chỉ là tình cảm của bà dành cho ông đã bị che giấu đi. Bà nhìn ông bên cạnh những người phụ nữ khác không thể lên tiếng phản đối mà chỉ có thể im lặng mỉm cười, là do bà yêu ông, bởi vì yêu ông cho nên mới cam chịu, Vân gia là gia tộc lớn, tất nhiên sẽ không chấp nhận chỉ có hai đứa cháu, mà Olivia cô từng nghe mẹ nói, bà từ nhỏ thân thể yếu đuối, sinh ra hai đứa nhỏ đã khiến thân thể bà không chịu nổi, cho nên chỉ có thể im lặng nhìn ông bên người phụ nữ khác.

“Ông là đàn ông sẽ không hiểu được tâm tư của phụ nữ, bà ngoại làm vậy là vì bà yêu ông, bởi vì yêu nên mới cam tâm tình nguyện ở bên cạnh ông, vì yêu cho nên mới im lặng nhìn ông bên người phụ nữ khác... ông ngoại, chẳng lẽ ông thật sự nghĩ rằng, nếu không yêu ông... bà ngoại sẽ sinh ra mẹ và cậu nhỏ cho ông sao?!”

Trong khái niệm của cô, tình yêu được chia làm hai loại: tình yêu hạnh phúc và tình yêu nước mắt, tình yêu của cô với Trác Lân chỉ toàn là tổn thương và nước mắt, bởi vì yêu cho nên Mạc Tử Yên mới cam chịu bị sỉ nhục, bị chà đạp tự tổn, mà tình yêu của cô với Mã Dạ Duật là tình yêu hạnh phúc, anh khiến cô cảm thấy an toàn và chưa bao giờ làm tổn thương cô.

Bất quá hiện tại cô mới phát hiện một loại tình yêu mới, đó là tình yêu của Vân lão gia và Olivia, hai người rõ ràng đều yêu nhau nhưng cuối cùng đều nghĩ rằng đối phương không yêu bản thân, một người vì muốn trả thù mà làm những chuyện gây tổn thương cho đối phương, một người lại vì yêu mà cam chịu nhìn đối phương sống bên người khác. Lúc này Mạc Tử Yên mới hiểu được, tình yêu mà không nói ra thì kết quả nhận lại chỉ là tổn thương, nếu hai người họ nói tình cảm của mình cho đối phương sớm hơn thì đã không có hiểu lầm như thế này.

Câu nói của Mạc Tử Yên khiến Vân lão gia lâm vào trầm mặc, cô không biết ông suy nghĩ thế nào nhưng có lẽ ông đã tìm được câu trả lời cho chính mình, sau đó hai người đồng loạt không nhắc đến vấn đề này nữa. Một ngày này hai ông cháu cùng nhau trò chuyện, câu chuyện của bọn họ chủ yếu xoay quanh Vân gia, Vân lão gia thường xuyên kể về mẹ và cậu nhỏ cho cô nghe, mà Mạc Tử Yên cũng ý thức được ông không nhắc đến Mạc Vũ Hiên khiến cô ít nhiều cũng hiểu được nguyên nhân, câu chuyện bọn họ không có Olivia, không có Mạc Vũ Hiên, lại càng không có Ám Dạ Duật, tuy nhiên hai người đều rất vui vẻ, cô có thể nhận thấy tâm tình của Vân lão gia đã bắt đầu biến hóa.

Cho đến cuối ngày, trước khi cô trở về phòng ngủ, Vân lão gia đột nhiên hỏi cô một câu, câu hỏi của ông khiến cô không khỏi sửng sốt.

“Cháu cảm thấy... Mạc Vũ Hiên là người thế nào?”

Đơn thuần chỉ là một câu hỏi, Mạc Tử Yên cảm thấy giọng điệu của ông khi nhắc đến cha cô cũng không khác bình thường là bao, đối với câu hỏi này cô không chút suy nghĩ trả lời.

“Ông ấy là người cha tốt nhất trên đời!”

~~~~~

“Lão gia, Yên Nhi tiểu thư đã ngủ rồi ạ.”

Vân lão gia gật đầu, đối với hiệu suất làm việc của cô, ông chưa bao giờ nghi ngờ.

“Cô thấy con bé thế nào?”

Elena sững sốt nhưng vẫn thành thật trả lời: “Yên Nhi tiểu thư là một cô gái rất hiểu chuyện...”

“Còn gì nữa?”

“Thông minh.”

“Ừ?”

“Xinh đẹp!”

Vân lão gia thờ dãi, đối với bình luận của Elena dành cho Mạc Tử Yên, ông chỉ im lặng không nói.

“Lão gia, ngài là người thân của tiểu thư, so về độ hiểu biết tất nhiên Elena không thể bằng ngài.”

“Con bé rất giống mẹ nó... chỉ là nó không sở hữu tính nham hiểm như Mạc Vũ Hiên là ta bớt lo phần nào rồi.” Vân lão gia lắc đầu, hơn mười mấy năm không gặp, con bé còn nhớ người ông ngoại này đã là tốt lắm rồi, về phần tính tình của cô, chỉ sợ so với lúc nhỏ cũng thay đổi không ít.

“Lão gia, lúc này tôi nhận được một cuộc gọi từ nhà chính, bảo rằng ngày mai Tịnh Giai tiểu thư cùng với vị hôn phu của cô ấy đến đây, Diên phu nhân muốn ngài qua đó.”

“...” Đáp lại Elena chỉ là sợ im lặng, đêm... đúng là dài vô tận

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Công Chúa Thật Sự

"Mới sáng mới mà sao ồn ào quá vậy hả?!" Chân trần từ trong phòng bước ra, cô gái mặc một chiếc váy ngủ kiểu Châu Âu dài đến chân, chất vải mềm mại, mỗi bước chân của cô đều tôn lên khí chất, chẳng khác nào một công chúa mới ngủ dậy, chỉ là so với chiếc váy quý phái trên người, gương mặt cô gái lúc này không hề che giấu lửa giận.

Người hầu chạy đôn chạy đáo, vô cùng bận rộn, đối với sự hiện diện của cô chỉ lễ phép chào một tiếng, vấn đề mà cô gái vừa hỏi cũng không ai có thời gian trả lời, Vân gia vốn dĩ rất lớn, so với Vân Trạch bên kia nhà chính Vân gia lại lớn hơn nhiều, người hầu tất nhiên cũng không ít, nhưng giờ phút này bọn họ đều bận rộn dọn dẹp, tất cả những thứ đồ cũ đều vứt sang một bên, thay vào đó là những đồ đạc mới mua, bất kể là chất lượng hay hình dáng, đều là loại tốt nhất, nhà chính Vân gia lâu rồi mới nào nhiệt như vậy!

"Ồi chào, giờ phút này mà cháu còn ngủ được sao?" Giọng nói từ bên cạnh truyền đến, cô gái liếc mắt nhìn, không biết từ khi nào mà bên cạnh cô lại xuất hiện thêm một người phụ nữ, bà mặc một bộ sườn xám màu hồng sen quyến rũ, làm nổi bật lên làn da trắng nõn, mái tóc được uốn gọn sóng, trên người đeo trang sức lộng lẫy, nhìn vào chẳng ai có thể tin được người phụ nữ này đã hơn sáu mươi tuổi.

Mới sáng sớm đã ăn mặc trang trọng như thế, xem ra vị này hẳn là bỏ không ít tâm tư để chuẩn bị.

"Chuyện gì mà tôi lại không thể ngủ được?!" Cô gái cười lạnh, đối với lời nói của người phụ nữ không hề bận tâm.

"Tịnh Nguyệt tiểu thư đây hẳn là chưa biết việc gì đúng không? Công chúa của chúng ta sắp trở về rồi."

"Cái gì? Vân Tịnh Giai sắp về? Sao không ai nói với tôi hết vậy?" Vân Tịnh Nguyệt giật mình, rốt cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao mới sáng sớm mà cả nhà chính của Vân gia lại ồn ào như vậy, hóa ra là Vân Tịnh Giai sắp trở về. Bất quá cho dù chị ta có trở về thì thế nào, dù sao tiểu thư của Vân gia đâu phải chỉ có một mình chị ta, chỉ vì một Vân Tịnh Giai mà làm hồng giấc ngủ của Vân Tịnh Nguyệt cô, đám người hầu này đúng là càng ngày càng thiếu dạy dỗ mà!

"Ái chà, chuyện công chúa sắp về cả Vân gia ai nấy đều biết, chỉ có một mình cháu là không biết thôi!" Vu Tú Ngọc đối với lời nói của Vân Tịnh Nguyệt chỉ cảm thấy buồn cười, tin tức Vân Tịnh Giai trở về, ngày hôm qua Trữ Diên cũng đã gọi điện thông báo đến Vân Trạch, chỉ sợ lão gia bên kia cũng đã nhận được tin tức, vậy mà Vân Tịnh Nguyệt sống trong nhà này lại không biết gì cả. Cũng đúng thôi, Vân Tịnh Nguyệt sáng sớm đã ra ngoài,

chiều tối mới trở về, đối với phong cách sống tùy tiện của cô có gọi điện thông báo cô cũng không nghe máy, chuyện này cô không biết cũng không có gì là lạ.

"Cả Vân gia? Vậy là ông nội cũng biết đúng không?" Vân Tịnh Nguyệt nhướn mày, cuộc sống như vậy cô sớm đã quen, không có Vân Tịnh Giai thì cô chính là tiểu thư cao quý của Vân gia nhưng một khi Vân Tịnh Giai trở về, trong mắt tất cả mọi người Vân gia cô chẳng là gì cả, so với chị ta, cô chẳng qua chỉ là vật thay thế.

Từ nhỏ Vân Tịnh Nguyệt đã phải sống dưới cái bóng của Vân Tịnh Giai, cho dù hai người là chị em ruột cùng cha cùng mẹ nhưng cách mà tất cả mọi người Vân gia đối xử với cô thật sự khác xa Vân Tịnh Giai, cho dù cô có làm tốt hơn Vân Tịnh Giai thì mọi người vẫn không đặt cô vào mắt, đôi lúc Vân Tịnh Nguyệt thật sự cảm thấy bất công nhưng thân là người Vân gia, dù có bất công thế nào cô cũng không có quyền lên tiếng!

Cô mang họ Vân, là cháu gái của Vân lão gia, địa vị ở Vân gia của cô cũng không thấp, thế nhưng tại sao trong mắt tất cả mọi người cũng đều chỉ một Vân Tịnh Giai mà lại không có Vân Tịnh Nguyệt cô?! Cùng là người Vân gia nhưng địa vị khác biệt, hiện tại chỉ vì chị ta trở về mà cả Vân gia nào nhiệt như thế, vậy thì ba năm trước khi cô từ Anh trở về, sao không thấy bọn họ làm rầm rộ như vậy đi?!

"Đúng vậy, nghe nói hôm nay lão gia sẽ về nhà chính đây!" Vu Tú Ngọc không hề che giấu vui mừng, mấy năm nay lão gia cũng không có về nhà chính, suốt ngày chỉ ở Vân Trạch, cho dù Trữ Diên có khuyên can thế nào ông cũng không nghe. Hiện tại Vân Tịnh Giai trở về, nghe đâu là định cư dài hạn, mặc dù bà không mấy thích Vân Tịnh Giai nhưng dù sao cô cũng là công chúa của Vân gia, là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, vì vậy nhất định lão gia sẽ nghe lời Vân Tịnh Giai, trở về nhà chính sinh sống. Phần lớn công lao lần này tuy thuộc về Trữ Diên nhưng khi lão gia về, Trữ Diên cũng không thể tiếp tục gây khó dễ cho mẹ con bà ta, kể từ ngày lão gia chuyển đến Vân Trạch, nhà chính tất nhiên do Trữ Diên làm chủ, tuy không phải danh chính ngôn thuận nhưng lão gia bên kia khi nhận được tin tức cũng không tỏ thái độ thì mọi người liền biết lão gia là đang ngầm đồng ý, cho nên nếu muốn yên ổn sống trong Vân gia, điều đầu tiên chính là quy thuận Trữ Diên - nữ chủ nhân của Vân gia!

"Vậy thì hôm nay tôi không về nhà đâu..." Quả nhiên ngay cả ông nội cũng xem trọng chị ta hơn cô, tuy cô sớm đã quen nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu, nếu chị ta trở về thì cô cũng chẳng có lý do gì phải ở đây nữa, nếu không nhìn mặt chị ta cô lại nhịn không được mà cãi nhau, đến lúc đó lại khiến bà nội khó xử với ông nội.

"Không được! Bà nội cháu đã nói rồi, bất kì người nào của Vân gia thì hôm nay không được phép ra ngoài, nếu hôm nay cháu cũng không về... trừ khi cháu không phải người Vân gia!" Vu Tú Ngọc ngọt ngào cười, đối với khổ sở trong mắt Vân Tịnh Nguyệt làm như không thấy, dù sao cô cũng không phải cháu gái của bà, tất nhiên là bà sẽ không đau lòng.

"Vậy thì xem như tôi không phải người Vân gia đi?" Có bao giờ các người xem tôi là người Vân gia đâu? Trong mắt các người chỉ có một Vân Tịnh Giai, nếu bà nội thật sự vì chị ta mà làm như vậy thì xem như Vân Tịnh Nguyệt cô đầu thai vào nhầm nhà rồi!

Nhìn bóng lưng cô rời khỏi, Vu Tú Ngọc chỉ có thể lắc đầu, dù sao mọi chuyện cũng là do Trữ Diên bắt công, cả hai đều là cháu gái vậy mà đối xử quá khác biệt, chẳng trách Vân Tịnh Nguyệt lại có tính tình như vậy. Bất quá Trữ Diên cũng thật gian xảo, nhìn thấy bề ngoài của Vân Tịnh Giai có vài nét tương đồng với Olivia thì liền cho cô sang Pháp du học, mướn người dạy lễ nghi cung đình Pháp cho cô, dường cô trở thành bản sao của Olivia, nhờ vậy lão gia mới chú ý đến đứa cháu gái này, nếu không chỉ sợ cô cũng sẽ giống như Vân Tịnh Nguyệt, tuy là tiểu thư Vân gia nhưng cũng chỉ là hữu danh vô thực!

Chỉ là bà thật khâm phục Trữ Diên, bà ta vì muốn có được tình yêu của lão gia mà có thể vứt bỏ ghen tỵ cùng thù hận qua một bên, đi yêu thương cô gái giống hệt Olivia.

Lúc này tại Vân Trạch.

Mới sáng sớm Mạc Tử Yên đã bị Elena đánh thức, tuy có chút không tình nguyện nhưng vì Elena là người ông cô phải đến nên cô phải ngoan ngoãn nghe lời, mơ mơ màng màng để mặc Elena không ngừng xoay qua xoay lại người mình, đến khi tỉnh ngủ thì phát hiện mình đã ngồi trước gương, mà Elena thì đang trang điểm cho cô.

Nhìn thấy chính mình trong gương, Mạc Tử Yên không khỏi thầm khen Elena cao tay, cô ấy không những biết làm tóc mà còn biết trang điểm, kỹ thuật lại không hề thua kém thợ làm tóc chuyên nghiệp, hơn nữa lại rất có thẩm mỹ, chiếc váy trên người phối với kiểu tóc vô cùng hài hòa.

"Xong rồi."

Cô gái trong gương không phải loại xinh đẹp diễm lệ đến mức hoa nhường nguyệt thẹn mà là loại thanh thoát nhẹ nhàng, khí chất cao quý phối với đôi đồng tử màu xanh nhàn nhạt, cô mang trên người nửa dòng máu của dòng họ Annatoria vĩ đại, bất luận là dung mạo hay khí chất, đều rất giống Olivia Annatoria. Đặc biệt là khi cô cười lộ lên, đôi mắt tựa như phát ra từng đợt hào quang nhàn nhạt, cô mang cảm giác nhẹ nhàng mà thanh thoát, từng cái nhắc tay nhắc chân đều mang theo phong phạm của tiểu thư quý tộc thời Châu Âu cổ xưa.

"Yên Nhi tiểu thư, trước khi đến nhà chính Vân gia, tôi mong cô có thể nắm rõ tình hình mọi chuyện tại Vân gia." Đối với tác phẩm của chính mình, Elena hài lòng gật đầu, nhìn Mạc Tử Yên đã tỉnh ngủ, giọng nói của cô bắt đầu trở nên nghiêm túc.

"Cô cũng đã biết, lão gia có ba người vợ, trong đó Olivia phu nhân là người vợ đầu tiên của ông ấy cũng là người vợ chính thất duy nhất, ông ấy có ba người con trai và một cô con gái, trong đó có mẹ và cậu nhỏ của cô."

Không muốn tốn nhiều thời gian, Elena cố gắng giải thích rõ mối quan hệ giữa những người trong Vân gia bằng cách tóm gọn câu chuyện.

"Olivia phu nhân đã mất, cho nên người hiện giờ được xem như là nữ chủ nhân của Vân gia là Trữ Diên phu nhân, bà ấy là người vợ thứ hai của lão gia,

bà có một người con trai và hai cô cháu gái, một người lớn hơn cô hai tuổi gọi Vân Tĩnh Giai, người còn lại bằng tuổi cô là Vân Tĩnh Nguyệt."

Vân... Tĩnh Giai?!

Khi nghe thấy cái tên này Mạc Từ Yên không khỏi sửng sốt, đột nhiên nghĩ đến khoảng thời gian cô còn bên cạnh Trác Lâm. Khi đó hai người đã chính thức quen nhau, dù thế nhưng cách mà hắn đối xử với cô chẳng khác nào người xa lạ, cô là bạn gái của hắn nhưng mối quan hệ giữa bọn họ lại không công khai, lúc nào cô cũng là người chủ động khiến đám người ở trường đều nghĩ cô bám váy Trác Lâm, là nữ nhân ham hư vinh danh lợi, thật ra ngay cả bản thân cô cũng nghi ngờ: "Liệu cô có phải bạn gái hắn?". Nhưng vì tình yêu đối với hắn nên cô đành nhẫn nhịn, cô vì hắn học nấu ăn, vì hắn học khiêu vũ, vì hắn mà trở thành một bạn gái toàn năng, chỉ vì muốn xứng đáng với hắn, vì muốn được ở bên cạnh hắn... thanh xuân của cô đều dành hết cho hắn nhưng đổi lại chỉ là sự phản bội cùng chán ghét.

Ngay từ khi chính thức quen nhau, cô đã biết trong lòng hắn đã và đang chôn giấu một bóng hình khác, mà người đó lại không phải là Mạc Từ Yên cô!

Người con gái thông minh là người sẽ không hỏi về bạn gái cũ của bạn trai mình, Mạc Từ Yên hiểu rõ đạo lý này cho nên cô cũng không nhắc đến, cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng, một ngày cô có ở bên, cô sẽ khiến hắn quên đi người con gái đó, người đã tàn nhẫn bỏ rơi hắn đi du học nước ngoài, người vì sự nghiệp mà bỏ rơi tình yêu của bản thân!

Thế nhưng cô đã sai, ngày đó Trác Lâm uống say, không ngừng gọi một cái tên, mang theo đau khổ và vô cùng thê lương, thậm chí trong mộng hắn vẫn rơi nước mắt.

Cô đã từng đọc qua một câu nói thế này: "Một chàng trai sẽ không thể quên người con gái anh đã yêu bằng tất cả chân thành", Trác Lâm có lẽ đã dùng tình yêu chân thành nhất của hắn để dành cho cô gái đó, vì vậy trong tim hắn mới không có vị trí giành cho cô.

Nếu là trước kia, Mạc Từ Yên nghe đến hai chữ "Tĩnh Giai" này chỉ sợ sẽ đau lòng, sẽ tức giận nhưng hiện tại cô cũng chẳng biết bản thân nên có cảm giác gì, bởi vì Trác Lâm đối với cô chỉ là quá khứ, mà quá khứ một khi đã qua thì không thể thay đổi, thứ cô nên trân trọng là hiện tại. Tuy nhiên khi nghe đến cái tên này, lòng cô nhin không được mà nhói lại, tim cô nhin không được mà lỡ mất một nhịp, có lẽ là vì oán hận tích tụ, cũng có thể là do sự đổ vỡ của bản thân, bởi vì trước kia cô đã yêu hắn nhiều như vậy nhưng lại không thể lay chuyển được trái tim hắn, một cô gái như cô... lần đầu chịu ủy khuất như vậy!

Tình yêu giống như một con bệnh cảm, người bị bệnh khi nào không hay biết, mà Trác Lâm thì đã được tiêm vắc xin ngừa bệnh, cho nên đối với virus tình yêu của cô dành cho hắn mới miễn dịch, cô thật sự muốn biết rốt cuộc là một cô gái như thế nào có thể khiến Trác Lâm - người nhẫn tâm đùa giỡn tình cảm của cô lại yêu cô gái đó thật lòng?!

"Yên Nhi tiểu thư, cô làm sao vậy?" Thấy Mạc Từ Yên ngồi ngẩn người, Elena không khỏi mở miệng nhắc nhở.

Mạc Từ Yên bị lời nói của Elena làm bừng tỉnh, cô vội vàng lắc đầu, khôi phục lại thái độ thường ngày.

"Không..."

Có lẽ là cô nghĩ nhiều rồi, chị họ của cô làm sao có thể là người yêu cũ của Trác Lâm? Nếu thật sự là như vậy thì thế giới này... không phải là quá nhỏ sao?

"Người vợ còn lại của lão gia là Vu Tú Ngọc phu nhân, bà ấy có một người con trai, một cháu gái và một cháu trai..."

~~~~~

"Bà nội... cháu về rồi đây!"

"Giai Giai, cháu yêu của bà!"

Vân Tĩnh Giai vừa bước vào cửa, đập vào mắt cô đầu tiên là thân ảnh của một người phụ nữ đang vội về ngoài đoan trang quý phái, cô không chút do dự chạy lại, nhào vào lòng bà, bộ dạng như đứa trẻ không ngừng nũng nịu.

"Cháu nhớ bà chết mất!"

"Nhớ bà mà bây giờ mới trở về thăm bà sao?" Trữ Diên có chút hờn giận.

"Cháu cũng muốn lắm nhưng mà..." Vân Tĩnh Giai rất chi là ủy khuất.

Trầm Ngọc Hương im lặng đứng một bên nhìn con gái lớn vừa từ bên ngoài bước vào đã nhào vào lòng Trữ Diên, bỏ mặc người mẹ là bà sang một bên khiến tâm tình bà không khỏi phức tạp.

Khi Vân Tĩnh Giai vừa sinh ra, vốn dĩ Trữ Diên cũng không bận tâm đến cháu gái này, dù sao trong quan niệm của bà sinh được con trai mới là có giá trị, cho nên đối với con dâu chỉ sinh được cháu gái, bà cũng không muốn ban cho cháu gái một chút tình thương, mà Vân lão gia khi đó vẫn còn vì chuyện Vân Hình Như mà buồn bực cho nên Trầm Ngọc Hương cũng chỉ có thể im lặng cam chịu sự chán ghét từ mẹ chồng.

Bất quá càng lớn Vân Tĩnh Giai càng có nhiều điểm tương đồng với Olivia, giống như Olivia thích hoa cỏ, từ nhỏ cô đã theo người làm vườn học cách trồng hoa, Olivia thích nuôi mèo, đặc biệt là giống mèo Ba Tư, mà Trữ Diên lại bị dị ứng với lông mèo cho nên bà đã cấm toàn bộ Vân gia không được

nuôi động vật lông lá nhưng vì Vân Tịnh Giai vẫn lên lút nuôi, lúc này mọi người Vân gia mới phát hiện, sở thích của Vân Tịnh Giai giống hệt Olivia. Mà Vân lão gia cũng vì vậy mà đã thay đổi cách nhìn về cô, còn Trữ Diên, nhìn thấy Vân lão gia tỏ thái độ mặc dù trong lòng bà hận không thể giết chết Olivia nhưng bà lại đột nhiên muốn nuôi dưỡng Vân Tịnh Giai, mục đích của bà rất rõ ràng, khiến cô trở thành bản sao của Olivia, bởi vì như vậy bà mới có thể có lại sự quan tâm của Vân lão gia!

Cho nên khi lên bảy, Vân Tịnh Giai đã sống xa cách Trầm Ngọc Hương, ngoại trừ trên danh nghĩa bà là mẹ của cô thì những chuyện khác vốn dĩ không cần bà phải bận tâm, bởi vì đã có Trữ Diên xử lý. Tuy vậy nhưng trong lòng Trầm Ngọc Hương, Vân Tịnh Giai vẫn là con gái bà, là người mà mang nặng đẻ đau đẻ sinh ra, bởi vì từ nhỏ đã xa cách càng khiến cho bà yêu thương cô hơn vài phần, vì muốn bù đắp cho cô mà bà đã thiên vị Vân Tịnh Giai hơn hẳn Vân Tịnh Nguyệt.

"Giai Giai..."

Vân Tịnh Giai lúc này mới nhìn đến bà, gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt gọi: "Mẹ."

Thái độ của cô khiến Trầm Ngọc Hương có chút xấu hổ, ai lại gọi mẹ mình bằng giọng điệu lạnh nhạt như vậy, bất quá bà cũng không trách cô, vì không muốn phá hoại bầu không khí vui vẻ, bà liền chuyển đề tài lên người người đàn ông bên cạnh cô.

"Giai Giai, cậu này là...?"

"A? Con quên mất, giới thiệu với mọi người đây là bạn trai của con - Trác Lân."

Trữ Diên cẩn thận đánh giá hần, tướng mạo tuấn tú đường hoàng, ánh mắt nhìn người của cô quả thật không tệ, bất quá chỉ dựa vào vẻ bề ngoài cũng chưa thể quyết định được mọi chuyện.

"Chào cậu Trác, mời cậu ngồi."

"Lân, đây là bà nội và mẹ em, còn người này là bà nội nhỏ của em..." Đối với thân phận của Vu Tú Ngọc, Vân Tịnh Giai tự nhiên giới thiệu, gương mặt xinh đẹp vẫn giữ nụ cười, một chút cũng không cảm thấy khó xử, mà Vu Tú Ngọc cũng chỉ mỉm cười ngọt ngào.

Trác Lân lễ phép chào một lượt, dựa theo lời giới thiệu của cô, liền biết rõ cô không chỉ có một bà nội nhưng chuyện này hẳn sớm đã dự liệu được, dù sao trước khi đến đây hẳn cũng xem như là nắm rõ tình hình Vân gia. Vân gia tung hoành hắc đạo, Vân lão gia không chỉ có một người vợ đó là chuyện bình thường, bất quá điều khiến hần kinh ngạc là thân phận của cô, Vân gia tiểu công chúa, là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, khắp Hồng Kông không ai không biết đến danh viện Vân Tịnh Giai.

"Cậu Trác cùng Giai Giai nhà chúng tôi qua lại bao lâu rồi?"

"Chúng cháu quen nhau khi còn học bên Pháp, sau đó bọn cháu về đây được một năm thì cô ấy quyết định tiếp tục đi du học..." Trác Lân không nhắc đến việc hai người đã từng chia tay, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì, hơn nữa lại có trường bồi tại đây, nói ra thì chỉ sợ bản thân mất điểm trong mắt người Vân gia.

"Thời gian con bé ở Pháp hai đứa vẫn còn qua lại sao?" Trữ Diên tinh mắt nắm đc chủ chốt vấn đề trong lời nói của Trác Lân.

Mấy năm trước Vân Tịnh Giai trở về được một năm, thời gian chủ yếu cô chỉ sống ở S thị, khi đó bà cũng không biết S thị có gì thu hút mà cô lại kiên quyết ở nơi đó không chịu về Vân gia, nhưng Vân lão gia lại không phản đối cho nên Trữ Diên cũng tiện không tỏ rõ thái độ. Học kì mới đã bắt đầu, thấy việc học quan trọng nên Trữ Diên đã bảo cô về Pháp tiếp tục học tập, đợi khi hoàn thành khóa học sẽ nhanh chóng về nước, khi đó bà cũng không biết cô đã kết giao bạn trai.

"Thật ra là không ạ, khi cô ấy quyết định về nước thì cháu và cô ấy đã chia tay rồi ạ..." Dù hẳn muốn giấu cũng không thể.

Sớm đã đoán được câu trả lời, ngữ khí của Trữ Diên vô cùng bình tĩnh: "Vậy tại sao hai đứa lại quyết định quay lại?"

"Cháu vẫn chưa quên được cô ấy." Giọng nói Trác Lân thập phần nghiêm túc.

Vân Tịnh Giai bên cạnh đỏ mặt, trong lòng không khỏi vui mừng khi Trác Lân bày tỏ rõ tình cảm với cô trước mặt mọi người, tuy hai người xa cách mấy năm nhưng cô biết trong lòng hần, người quan trọng nhất vẫn là cô!

Trữ Diên hài lòng gật đầu: "Nhà cậu Trác đây làm kinh doanh sao?"

"Vâng..."

"Hắc bạch lưỡng đạo vẫn là bạch đạo?" Trữ Diên nhướn mày, Vân gia bọn họ xuất thân từ hắc đạo, đối với đám người bạch đạo tất nhiên sẽ không có thiện cảm gì mấy, nếu Vân Tịnh Giai và Trác Lân thật sự yêu thương nhau nhưng gia đình Trác Lân lại từ bạch đạo thì bà sẽ không đồng ý, bà cũng không muốn Vân Tịnh Giai là Vân Hinh Như thứ hai!

"Thưa phu nhân, lão gia đã về ạ."

"Sao? Mau ra ngoài đón lão gia..." Trữ Diên vốn đang buồn bực vì cuộc trò chuyện bị cắt ngang nhưng khi nghe lời nói của người hầu, tâm trạng buồn bực nháy mắt liền biến mất, thay vào đó là sự vui mừng không che giấu.

"Không cần đâu." Vân lão gia lúc này đã vào nhà, ông khoác tay cho người hầu lui xuống.

"Lão gia..." Trữ Diên thấy Vân lão gia về liền vội vàng đứng lên, nhường lại vị trí chủ tọa cho ông nhưng ông lại phớt lờ rồi đi thẳng đến chiếc ghế đối diện.

"Lão gia mời dùng trà." Vu Tú Ngọc không biết từ khi nào đã chuẩn bị sẵn trà, khi ông vừa mới ngồi xuống thì bà đã mang trà đến, đúng loại trà Long Tĩnh mà ông vẫn hay uống.

Vân Tĩnh Giai thấy Trữ Diên bị xấu hổ mà Vu Tú Ngọc lại ghi được điểm trong mắt Vân lão gia liền định thay bà lấy lòng ông nhưng Trác Lâm bên cạnh đã mở miệng trước.

"Mạc Từ Yên, sao cô lại xuất hiện ở đây?"

"Lâm, anh quen cô ấy sao?" Lời nói của hắn không lên nhưng Vân Tĩnh Giai bên cạnh vẫn nghe thấy rõ ràng, lúc này cô cũng chú ý đến Mạc Từ Yên đứng nơi đó.

"Cô ấy là Mạc Từ Yên... là... một người quen." Nghe thấy ngữ khí của Trác Lâm có phần kì lạ, Vân Tĩnh Giai lúc này cũng hiểu rõ vấn đề, bởi cái tên này cô đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi!

"Xin chào Mạc tiểu thư, tôi là Vân Tĩnh Giai, cô là bạn gái cũ của Lâm đúng không?" Vân Tĩnh Giai lễ phép mở miệng, ngữ khí vô cùng tự tin, tựa hồ người trước mặt không phải là bạn gái cũ của bạn trai cô.

Mạc Từ Yên bên này cũng hiểu rõ thân phận của người trước mặt, không nghĩ đến thế giới này lại nhỏ bé như vậy, tại sao không phải là Vương Tĩnh Giai, Hạ Tĩnh Giai, Lâm Tĩnh Giai, bất kì họ nào trên thế giới mà lại là Vân Tĩnh Giai - chị họ của cô?!

"Bạn gái cũ? Sao cô ta có thể vào được đây?" Trầm Ngọc Hương nghe vậy liền nhú mày, không vui nhìn Mạc Từ Yên.

"Người đâu, mau đưa cô ta ra khỏi đây." Trữ Diên cũng không khách khí hạ lệnh đuổi khách, dù sao bà cũng là nữ chủ nhân của Vân gia, ngày thường không có Vân lão gia tại mọi chuyện đều do bà giải quyết, hiện tại thấy Mạc Từ Yên là bạn gái cũ của Trác Lâm lại đến tìm tận đây, không vui hạ lệnh cho người hầu, quên mất có Vân lão gia tại đây.

"Dừng lại! Con bé là đi cùng ta." Giọng nói nghiêm nghị, pha lẫn chút tức giận nhưng Trữ Diên lại không phát hiện.

"Lão gia? Sao ông lại cho người ngoài vào Vân gia?" Nhìn gương mặt của Mạc Từ Yên khiến Trữ Diên không khỏi nhớ đến hình bóng của Olivia, trong lòng có chút bất mãn.

"Người ngoài? Ai bảo con bé là người ngoài? Con bé là cháu ngoại của ta!"

Lời nói như đinh đóng cột, vô cùng cứng rắn, mọi người trong Vân gia không khỏi sửng sốt, sắc mặt Trữ Diên nháy mắt trở nên tái nhợt, chỉ có Vu Tú Ngọc là biểu tình bất ngờ.

Cháu ngoại... là con gái của Vân Hình Như sao?

Như vậy... không phải cô gái này mới chính là công chúa thật sự của Vân gia sao?!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Âm Dạ Duật Đến

Mạc Từ Yên!

Cái tên này sớm đã in sâu vào tâm trí của cô, bởi vì cô đã từng nghe cái tên này rất nhiều lần, tên bạn gái của người mình yêu, chỉ sợ trên đời này bất kì cô gái nào muốn quên cũng không được.

Cô và Trác Lâm gặp nhau tại Pháp, hai người học chung một trường trung học, khi đó hắn là nam thần giáo thảo, cô lại là hoa hậu giảng đường, bọn họ chính là một đôi tuyệt phối, tình cảm giữa họ rất tốt, họ là một cặp đôi hoàn mỹ đến nỗi khiến người khác hâm mộ không thôi.

Sau đó Trác gia bên kia gọi Trác Lâm về nước, bởi vì hắn là con trai trưởng cho nên Trác gia muốn hắn trở về để tiếp quản Trác thị, khi đó học kì cuối cùng kết thúc, Vân Tĩnh Giai theo hắn về thành phố S, ra mắt người nhà Trác gia. Biết rõ gia thế phía sau cô, bà Trác nói chuyện vô cùng khách sáo, thú thật, cô cũng không phải thật sự thích mẹ chồng này, vừa nhìn liền biết bà ta là loại phụ nữ ham hư vinh, nhưng vì Trác Lâm, Vân Tĩnh Giai liền biến thứ không thích thành miễn cưỡng thích.

Về nước một năm nhưng thời gian chủ yếu cô đều ở S thị, cô không muốn nói tin tức này cho Vân gia biết nhưng thế lực Vân gia vốn dĩ không chỉ có ở Hồng Kông, Trữ Diên biết tin liền nhiều lần muốn cô trở về, tỏ vẻ rất nhớ thương cô nhưng Vân Tĩnh Giai biết, mục đích thật sự của bà là muốn cô trở về để thuyết phục Vân lão gia có thể về nhà chính, nhưng vì luyến tiếc Trác Lân, cho nên cô tiếp tục viện lý do để không trở về Vân gia, bởi vì cô biết một khi biết cô trở về, Trữ Diên nhất định sẽ không cho cô đi nữa, huống hồ cô cũng biết rõ ông nội nhất định sẽ không vì lời khuyên của cô mà trở về.

Vốn dĩ lần này quyết định về nước cùng hần, cô đã nghĩ sẽ ở lại đây học tập, không cần phải ra nước ngoài nữa nhưng Trữ Diên lại không đồng ý, vì muốn sống ở S thị với Trác Lân mà cô đã mất một năm học tập, Trữ Diên thấy thế vội khuyên cô về Pháp tiếp tục học tập, đợi khi nào hoàn thành khóa học thì sẽ để cô trở về nước luôn, dù sao sự nghiệp chính là quan trọng. Vì vậy cô đã lựa chọn sự nghiệp tương lai của bản thân thay vì tình cảm cá nhân, bởi vì Vân Tĩnh Giai biết, muốn Vân lão gia thật sự yêu thương cô thay vì bóng hình giống Olivia thì cô cần phải chứng tỏ năng lực của mình, mà đầu tiên chính là phải cố gắng hoàn thành việc học ở bên Pháp, trở thành một người ưu tú, như vậy ông mới có thể nhìn cô bằng ánh mắt khác, cha cô mới có cơ hội thừa kế Vân gia, thay vì đứa con trai của Olivia Annatoria!

Sự nghiệp đối với cô tuy quan trọng nhưng tình yêu dành cho Trác Lân cũng không kém, trước khi ra đi cô đã cùng hần nói chuyện rõ ràng, cô mong hần có thể chờ cô, chờ đợi ngày cô trở về, tuy hai người xa mặt nhưng sẽ không cách lòng, mấy năm kết giao ở Pháp, cô có thể tin tưởng Trác Lân nhất định sẽ đợi cô, nhưng là... Vân Tĩnh Giai cô nghĩ nhiều rồi. Cô có sự nghiệp của riêng mình nhưng Trác Lân hần cũng phải lo cho sự nghiệp tương lai của bản thân, cô vì sự nghiệp của mình mà nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm giữa hai người, xa mặt nhưng không cách lòng... chỉ sợ nói được mà không làm được, trên đời có bao nhiêu cặp đôi yêu nhau nhưng lại xa cách nhau mà vẫn có thể tiếp tục đến với nhau?

Đời người rất dài, mà Trác Lân lại không muốn chờ đợi một người, ở tuổi bọn họ khi đó vốn dĩ không thể hứa hẹn cho tương lai của đôi phương, mặc dù hần vẫn còn rất yêu cô nhưng hần thậm chí còn không thể cho cô một câu trả lời chính xác là liệu hần có thể chờ đợi cô được hay không, cho nên đau dài không bằng đau ngắn, hai người bọn họ đã chia tay. Trác Lân là vì thất vọng, còn Vân Tĩnh Giai lại là hy vọng, hy vọng có thể nhanh chóng hoàn thành khóa học để có thể trở về, cùng hần bắt đầu lại từ đầu, khi đó cô sẽ có được sự tin nhiệm của Vân lão gia cùng tình yêu của hần.

Ba năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đó chỉ là một đoạn đường của cả một đời người, đó cũng là khoảng thời gian của hai trái tim xa cách nhau, liệu ai có thể tự tin khẳng định rằng: Cho dù thời gian trôi qua bao lâu, hai người không hề liên lạc với nhau mà vẫn còn đặt đối phương vào lòng? Câu trả lời là rất ít, thế nhưng Vân Tĩnh Giai lại một mực tin tưởng Trác Lân, tin tưởng tình yêu của hần dành cho cô có thể vượt qua thời gian, tin tưởng sự chung thủy của hần có thể vượt qua được cám dỗ bên ngoài.

Lần này về nước, cô không trực tiếp về Vân gia mà đến S thị tìm Trác Lân, vốn dĩ đang ôm tâm trạng vui mừng gặp lại người mình yêu nhưng đập vào mắt cô là hần đang cùng một cô gái đi dạo phố, Vân Tĩnh Giai chưa bao giờ quên được hình bóng của hần, tự tin của cô nháy mắt liền sụp đổ, nhưng khi thấy thái độ lạnh lùng của hần dành cho cô gái đó, tâm trạng cô ổn định vài phần.

Cô đã cho người điều tra, cô gái đó gọi Mạc Từ Yên, là học muội của Trác Lân, cô ấy mến Trác Lân khi mới bắt đầu học cao trung, một năm sau đó hai người chính thức kết giao, tuy nói là kết giao nhưng thực chất mọi chuyện đều do Mạc Từ Yên chủ động, người thông minh đều nhìn ra được chỉ có Mạc Từ Yên yêu đơn phương hần, nếu không phải cô ấy chen chân vào cuộc sống của Trác Lân, nếu không phải cô ấy mặt dày theo đuổi hần thì Trác Lân cũng sẽ không đồng ý trở thành bạn trai của cô. Chính xác mà nói, chuyện tình cảm giữa hai người bọn họ chỉ có Mạc Từ Yên là đơn phương tình nguyện, vốn dĩ Trác Lân không hề thích cô ấy nhưng vì muốn quên đi cô nên mới đồng ý kết giao, ngày đó Trác Lân đã cùng cô giải thích rõ ràng, khi biết được điều này Vân Tĩnh Giai vô cùng vui vẻ, quả nhiên vị trí bên cạnh hần chỉ để dành cho cô.

Mạc Từ Yên, thích một người là không sai nhưng thích một người không thích mình là sai lầm nghiêm trọng, cô ấy chẳng qua chỉ vật thể thân cho vị trí "bạn gái của Trác Lân" khi không có cô bên cạnh, hiện tại cô trở về, vị trí đó Mạc Từ Yên phải trả lại cho cô, mặc dù điều này đối với cô ấy có phần bất công nhưng chuyện tình cảm, vốn chính là ích kỷ như thế!

Hiện tại nhìn thấy Mạc Từ Yên ở đây, ngoại trừ việc cô ấy theo Trác Lân đến đây thì cô thật sự không nghĩ đến nguyên nhân nào khác, đối với việc Mạc Từ Yên vì Trác Lân mà cắt cổ tay tự tử cô cũng đã được nghe kể nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

Vân Tĩnh Giai cô không phải thánh mẫu, sẽ không vì Mạc Từ Yên từ bỏ mạng sống mà nhường lại Trác Lân cho cô ấy, huống hồ Trác Lân vốn dĩ đâu có yêu cô ấy, Mạc Từ Yên là tất gì phải hành động ngu ngốc như vậy?! Đã không yêu thì cho dù có làm gì thì người đó cũng sẽ không quan tâm đến mình.

Đây là lần đầu tiên Vân Tĩnh Giai cùng Mạc Từ Yên gặp mặt trực tiếp, bất quá cô thật sự không hiểu, rốt cuộc Mạc Từ Yên dựa vào điều gì mà đến tận Vân gia để tìm Trác Lân, trong khi vốn dĩ ngay từ đã biết rõ Trác Lân không có tình cảm với cô ấy?!

Hơn nữa cô ấy còn xuất hiện tại đây với thân phận không tầm thường, Vân lão gia nói Mạc Từ Yên không phải người ngoài mà là cháu ngoại của ông, phản ứng của những người khác lại kỳ lạ như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì mà Vân Tĩnh Giai cô lại không biết?!

Trác Lân bên này đối với sự xuất hiện của Mạc Từ Yên vừa kinh ngạc lại vừa phức tạp, trong lòng ẩn chút vui mừng đang cố giấu đi. Hần không biết vì sao gặp lại Mạc Từ Yên bản thân lại có tâm trạng như thế, ngày hôm đó thái độ cô đối với hần rất rõ ràng, là thái độ hờ hững vô tâm đối với một người xa lạ, đối với việc này Trác Lân cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Lão gia, ông đang nói gì vậy?" Cô gái không rõ lai lịch này từ đâu xuất hiện mà Vân lão gia lại nói là cháu ngoại ông, Vân gia chỉ có con trai không có con gái, làm sao có thể có cháu ngoại, chẳng lẽ bởi vì gương mặt giống Olivia mà ông nhận cô ta làm cháu gái ư?!

"Không phải mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi sao? Mạc Từ Yên là cháu ngoại của ta, là tiểu thư của Vân gia ta!"

Lời Vân lão gia như đinh đóng cột, vô cùng cứng rắn, mọi người nghe vậy nhất thời liền thay đổi sắc mặt.

"Họ Mạc? Lê nào cô ấy là con gái của Vân Hinh Như?" Vu Tú Ngọc là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói bà có phần bất ngờ nhưng nhiều hơn lại là vui mừng, bởi vì bà biết ngày tận của Trữ Diên sắp đến rồi. Thái độ của Vân lão gia lúc này không phải là mình chứng tốt nhất sao? Tuy Mạc Từ Yên mang họ Mạc nhưng lại là tiểu thư Vân gia, điều này không phải là muốn nói Mạc Từ Yên mới thật sự là công chúa của Vân gia sao? Dù sao trước kia lão gia yêu thương Vân Hinh Như như vậy, cho dù thật sự từ cô nhưng thân phận của cô vẫn không thay đổi, cô là Đại tiểu thư của Vân gia, con gái của cô chính là tiểu công chúa của Vân gia!

"Con gái Vân Hinh Như? Lão gia ông đang đùa sao? Ông đã từ bỏ đứa con gái này rồi thì làm sao có thể chấp nhận con gái của cô ta?!" Xác nhận được thân phận của Mạc Từ Yên, Trữ Diên bắt đầu tức tối.

Năm đó Vân lão gia đã tuyên bố với mọi người sẽ từ bỏ cô con gái mà ông yêu thương nhất là Vân Hinh Như, điều đó khiến Trữ Diên bà bớt đi phần nào lo lắng, dù sao Vân Hinh Như cũng chảy trong người dòng máu của Olivia, tuy gương mặt hai người không giống nhau nhưng dù thế nào thì điều đó đối với bà cũng là bất lợi. Bởi vậy khi Vân Hinh Như rời đi, Vân Mặc cũng không quan tâm đến mọi chuyện Vân gia mà cũng rời khỏi nhà chính, ra sống bên ngoài, nháy mắt hai đứa con của Olivia đều không có ở Vân gia, mà Vân lão gia suốt ngày nhốt mình ở Vân Trạch, như vậy Vân gia không phải chính là thiên hạ của Trữ Diên bà sao?!

Không nghĩ đến Vân Hinh Như năm đó rời đi, hiện tại con gái cô ta lại quay trở về, cùng cháu gái bà tranh giành vị trí công chúa Vân gia, đây đúng là oan nghiệt, bà phòng Vân Hinh Như, đối phó Vân Mặc nhưng không ngờ người trở về Vân gia lại là Mạc Từ Yên!

"Con bé dù gì cũng mang một nửa dòng máu của Vân gia ta, ta chấp nhận con bé cũng phải hỏi qua sự cho phép của bà sao?!" Đối với sự vô lý của Trữ Diên, Vân lão gia lạnh mặt hẳn đi.

"Cái gì mà nửa dòng máu Vân gia ta? Cô ta là con gái của Mạc Vũ Hiên, chảy trong người dòng máu Mạc gia, huống hồ Vân Hinh Như sớm đã không còn là người Vân gia, con gái của cô ta, có tư cách gì trở thành người Vân gia?!"

"Trữ Diên, bà ăn nói cho cẩn thận vào!" Vân Hinh Như dù sao cũng là con gái của ông cùng Olivia, đó là con gái mà ông yêu thương nhất, tiểu thư duy nhất của Vân gia, cho dù ông đã từ cô nhưng trong lòng ông, Vân Hinh Như chính là hiện thân của Olivia, huống hồ có Mạc Từ Yên ở đây, ông làm sao có thể để cô nghe những lời nói xấu của người khác về mẹ cô?!

"Lão gia, chỉ sợ bởi vì nó có gương mặt giống Olivia, chảy trong người dòng máu Annatoria cho nên ông mới chấp nhận nó đúng không?!"

"Trữ Diên!"

"Diên phu nhân!"

"Mẹ!"

"Bà nội!"

Olivia Annatoria là cảm ký của Vân gia, điều này tất cả mọi người đều biết, cho nên ở trước mặt Vân lão gia mọi người đều thức thời không ai dám nhắc đến. Hiện tại Trữ Diên giận quá mất khôn, mọi người đều vội vàng muốn ngăn cản lời nói của bà, trong lòng Vân lão gia chỉ có một mình Olivia, những người khác đều là vật trang trí, chỉ cần một câu nói xúc phạm đến Olivia thì người đó có thể bị đuổi ra khỏi Vân gia, Trữ Diên sống một cuộc sống nữ chủ nhân thì sớm đã quên mất rằng bà không thật sự là nữ chủ nhân của Vân gia, bà bất quá cũng chỉ là thể diện của Olivia, nếu không phải Olivia mất, bà cũng không có được ngày hôm nay.

Thấy sắc mặt Vân lão gia lộ vẻ khó chịu, Vân Tĩnh Giai trầm kêu không ổn, vội vàng nói đỡ thay Trữ Diên: "Ông nội, bà nội sai rồi, bà nội là bởi vì kích động cho nên mới nói ra những lời như vậy, ông đại nhân đại lượng, bỏ qua cho bà đi..." Trong lòng cô rất sợ Vân lão gia sẽ giận chó đánh mèo, vốn dĩ cô định cho ông kinh hi nhưng không ngờ Trữ Diên lại vì Mạc Từ Yên mà chọc giận ông, suy cho cùng tất cả mọi chuyện cũng bắt đầu từ cô gái này!

"Kích động?" Vân lão gia cười lạnh.

"Lão gia, tôi sai lầm rồi, là tôi lỡ lời, thật sự tôi không có ý xúc phạm đến chị Olivia đâu..." Lúc này Trữ Diên cũng ý thức được bản thân lỡ lời, liền vội vàng xin tha thứ.

Vân lão gia trầm mặc: "Đủ rồi, chuyện này để sau hả nói." Trước mặt người ngoài là Trác Lân ông cũng không muốn truy cứu nhiều, nhiều đó đã đủ mất mặt rồi!

"Yên Nhi, qua đây ngồi với ông."

Vân lão gia ra hiệu, Mạc Từ Yên ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ông ngồi xuống, từ đầu chí cuối cô đều im lặng không nói một lời nào, cho dù là lời chào hỏi của Vân Tĩnh Giai, hay là lời năn nỉ của Trữ Diên, cô đều im lặng như búp bê, xem như không thấy, không nghe, ánh mắt một mảnh trong suốt không hờn không giận, khiến người khác không biết cô đang nghĩ gì.

"Cháu là Yên Nhi sao? Lớn quá rồi nh? Ta là bà nội nhỏ của cháu - Vu Tú Ngọc." Thấy Mạc Từ Yên từ lúc bước vào đều im lặng, Vu Tú Ngọc còn nghĩ rằng cô bị dọa sợ, không khỏi thân thiện làm quen.

Đúng như lời Trữ Diên, cô gái này có gương mặt khá giống Olivia, đặc biệt là khi cô chiếc váy công chúa này, nhìn chẳng khác nào Olivia thời còn trẻ, quả nhiên người mang dòng máu Annatoria trên người khác hẳn với người không mang dòng máu Annatoria, đồ gài dù giống cách mấy cũng chỉ là đồ giả, mà đồ thật cho dù nguy trang thế nào cũng là đồ thật!

Mạc Từ Yên nhướn mày, không rõ Vụ Tú Ngọc muốn làm gì, thấy bà đã mở miệng chào hỏi trước, trước mặt bao nhiêu người cô cũng lhoong muốn làm bà mất mặt nên cũng lễ phép mở miệng: "Ngọc phu nhân, xin chào."

Cô không gọi là bà nội mà gọi là Ngọc phu nhân, điều này khiến ý cười trên mặt của Vụ Tú Ngọc càng thêm sâu, bà không có ý định mở miệng trách cứ.

"Đây là Trữ Diên - bà nội lớn của con, lúc này là bà ấy lơ lửng, con đừng trách bà ấy." Vụ Tú Ngọc cũng không quen giới thiệu Trữ Diên với cô.

"Diên phu nhân." Mạc Từ Yên gật đầu, xem như là chào hỏi.

Trữ Diên nhún mày: "Gọi bà nội."

Phòng khách rơi vào yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Mạc Từ Yên, đối với thái độ ra lệnh của Trữ Diên tựa hồ rất muốn biết cô sẽ trả lời thế nào.

Mạc Từ Yên trầm ngâm một lúc mới nói: "Gọi phu nhân được rồi ạ, như vậy sẽ lễ phép hơn."

Trữ Diên sa sầm mặt.

"Ha ha, đều là người nhà cả, không cần khách sáo." Vụ Tú Ngọc vội cứu vãn tình thế.

"Yên Nhi, ta là mẹ của con." Thân là trưởng bối, cho dù bất mãn với thân phận của Mạc Từ Yên nhưng Trầm Ngọc Hương cũng không quên giới thiệu bản thân.

"Từ Yên, chào em, chị là Vân Tĩnh Giai, chị họ của em..." Dứt lời liền ôm lấy cánh tay của Trác Lâm, bộ dạng thân mật giới thiệu: "Đây là Trác Lâm - vị hôn phu của chị, hai người hẳn là không cần làm quen đâu nhỉ?"

Mạc Từ Yên lạnh nhạt liếc mắt, thu hết nụ cười thánh thiện của Vân Tĩnh Giai cùng ánh mắt phức tạp của Trác Lâm, gật đầu, xem như đồng ý với lời nói của Vân Tĩnh Giai.

Phòng khách lần nữa khôi phục yên tĩnh, không ai nói thêm câu nào khiến không khí có phần nghiêm trọng, mà Trữ Diên bên này lại vô cùng hả hê, nghĩ rằng Mạc Từ Yên vì chưa quen được Trác Lâm nên mới im lặng không nói, kì thực là đang đau lòng. Số phận đúng là thích trêu ngươi, tuy bà thua trong tay Olivia nhưng cháu gái của Olivia lại thua trong tay cháu gái bà, hơn nữa còn là thua với một cách thân hại, chỉ cần nghĩ đến đây thôi, Trữ Diên cũng cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng tốt.

"Từ Yên, em là đang giận sao? Nếu như vậy chị thật xin lỗi, chị cũng đã nghe Lâm nói qua, anh ấy vì muốn quên chị nên mới quen em, cũng không nghĩ rằng sẽ khiến em tổn thương như vậy." Vân Tĩnh Giai cười khò, tựa hồ tất cả mọi điều là cô gây ra, về mặt hối lỗi hướng Mạc Từ Yên nói lời xin lỗi.

Thấy thế Trác Lâm nhanh chóng ngăn cản: "Tĩnh Giai, đừng như vậy." Hắn không biết bản thân rốt cuộc đang làm gì, hẳn đúng là có lỗi với Mạc Từ Yên khi xem cô là vật thay thế cho Vân Tĩnh Giai, nhưng hắn cũng không muốn Tĩnh Giai vì hắn mà hạ mình xin lỗi với Mạc Từ Yên, dù sao đây cũng là lỗi của hắn, Tĩnh Giai vốn dĩ không có làm sai.

Nhìn một màn này, nếu là trước kia Mạc Từ Yên sớm đã đi lên dạy cho Vân Tĩnh Giai một bài học, đây mà là xin lỗi sao, lời nói xin lỗi mà sao nghe vào tai cứ như là châm chọc vậy?

Đúng như lời Vân Tĩnh Giai nói, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ chị ta, vậy mà Trác Lâm hành động như thể người thật sự có lỗi là cô, hẳn yêu chị ta nhiều như vậy, vì muốn bảo vệ chị ta mà đổ mọi tội lỗi lên đầu cô sao? Rõ ràng chị ta là người rời bỏ hắn, mà hắn lại xem cô là vật thay thế, trút hết tức giận xuống cô, Mạc Từ Yên cô xứng đáng bị người khác đối xử như thế sao?!

Vân Tĩnh Giai là kim cương, còn Mạc Từ Yên cô chẳng qua chỉ là một hạt cát trong mắt hắn thôi có đúng không?!

May mắn, may mắn còn có người xem cô là kim cương quý giá mà không phải là hạt cát vô giá trị. May mắn trong mắt người đó cô là độc nhất vô nhị chứ không phải là vật thay thế cho một ai khác!

"Chị không cần phải xin lỗi, tình cảm là chuyện rất khó nói, đâu thể nói là ai đúng ai sai, huống hồ cũng Trác Lâm của chị mà em gặp được chân mệnh thiên tử của đời mình, lẽ ra em phải cảm ơn vị hôn phu của chị mới đúng!"

Đối diện với gương mặt sùng sốt của Vân Tĩnh Giai là nụ cười rạng rỡ của Mạc Từ Yên, Vân Tĩnh Giai nhìn thấy rõ ràng, trong mắt cô không có oán hận cũng không có sự đố kỵ, đó là một nắng trong suốt, rạng rỡ như hoa đào của mùa xuân, tuy không nói rõ nhưng cô biết được, khi nhắc đến vị "chân mệnh thiên tử" đó, gương mặt Mạc Từ Yên đã lộ vẻ thẹn thùng, bộ dạng ngọt ngào chìm đắm trong tình yêu.

Lúc này một người hầu bước vào, nhìn thấy phòng khách yên tĩnh, mà trên gương mặt mọi người đều sùng sốt thì có phần không hiểu, bắt quá chuyện này cũng không liên quan đến cô.

"Lão gia, bên ngoài có một người đàn ông tự xưng là Âm Dạ Duật nói là muốn gặp ngài."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46: Hai Người Đàn Ông

“Ám Dạ Duật? Anh ấy đến rồi!” Dứt lời Mạc Từ Yên liền nhanh chóng đứng dậy, một mạch chạy thẳng ra ngoài, để lại mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ là có chuyện gì.

Về mặt Văn lão gia lạnh đi vài phần, tựa hồ đối với phản ứng của Mạc Từ Yên có phần không vui, ông đứng là xem thường thẳng thớm Ám Dạ gia này rồi, so với Mạc Vũ Hiên năm đó lên lút tìm đến phòng con gái ông thì thẳng thớm Ám Dạ Duật này lại dùng cách thẳng thớm nhất, trực tiếp nhất, đến Văn gia để tìm gặp cháu gái ông, rốt cuộc là nên khen anh có can đảm hay nên mắng anh ngu ngốc, tự giác đến để nạp mạng đây?!

Trác Lân nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của Mạc Từ Yên thì ánh mắt hần không khỏi tối đi vài phần, tận sâu trong đáy lòng có một cảm giác khó chịu, tựa như đồ vật của mình lại thuộc sở hữu của người khác, tức tối có, khó chịu có, đó là một cảm giác phi thường xa lạ đối với Trác Lân.

Có phải hần điên rồi không? Trước kia không có Văn Tĩnh Giai bên cạnh, hần không ngừng nghĩ đến cô, hiện tại cô đã trở về, hần làm sao... làm sao có thể nghĩ đến Mạc Từ Yên?!

Bỏ lại phía sau một đám người với tâm tư phức tạp, từ xa Mạc Từ Yên đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, đợi khi cánh cổng cao lớn mở ra, cô liền không chút do dự nhào vào vòng tay ấm áp của người đối diện, hương trà xanh thoang thoảng bên mũi, mùi vị quen thuộc đến mức chân thực.

Có trời mới biết, tới qua cô đã mơ thấy giấc mơ này không biết bao nhiêu lần, trong giấc mơ cô cũng được anh ôm như vậy, ấm áp, chân thành mà cô chưa bao giờ quên được, chỉ mới xa anh có một ngày mà cô đã sắp chịu không nổi muốn bay về tìm anh, lúc này Mạc Từ Yên mới thật sự hiểu rõ, người đàn ông này quan trọng với cô như thế nào.

Đối với một người con gái, người đàn ông quan trọng nhất chính là cha của họ, người đàn ông vừa mạnh mẽ, vừa bao dung, là người mà mẹ họ yêu bằng cả sinh mạng, vừa là thần tượng lại vừa là người tình trong mộng. Mạc Từ Yên cũng giống như bao người con gái khác, trong lòng cô cha cô rất quan trọng nhưng từ ngày gặp anh, dù là trước kia hay hiện tại, hình bóng của cha cô sớm đã bị thay thế thành một người khác, cô hâm mộ mẹ mình, lại thần tượng cha mình, từ nhỏ đến lớn Mạc Từ Yên chính là bị Mạc Vũ Hiên cùng Văn Hình Như sủng đến hư hỏng, sủng đến kiêu ngạo.

Đối với cô Trác Lân là mối tình đầu, tựa như đoá hoa e ấp vừa mới chớm nở, tựa như cơn gió thoảng qua, lại tựa như cơn mưa rào giữa mùa hạ, nhanh đến cũng nhanh đi, tình đầu vốn dĩ không bao giờ có kết quả, Mạc Từ Yên biết rõ điều đó nhưng cô lại không thể điều khiển trái tim mình, như thiếu thân lao đầu vào lửa, bởi vì hần là thanh xuân của cô, cho nên chỉ một lần thôi, hãy để cô ngang bướng một lần.

Tình cảm cô dành cho anh không giống với Trác Lân, cô yêu Trác Lân là lúc mười mấy tuổi, đó là tuổi thanh xuân vô lo vô nghĩ, đối với khái niệm tình yêu hoàn toàn sai lầm, chân thành, tin tưởng, bao dung - đó là những từ chỉ dùng cho hai người thật sự yêu nhau, giống như khi Văn Tĩnh Giai tự tin đứng trước mặt cô, giới thiệu về Trác Lân, Mạc Từ Yên có thể nhận ra, cô ấy tin tưởng Trác Lân, cho dù xa cách ba năm, tình cảm của họ cũng không dễ cho người thứ ba là cô chen chân vào.

Cô có hận Trác Lân không? Câu trả lời là có!

Cô có chán ghét Văn Tĩnh Giai không? Câu trả lời là có!

Một người khiến cô yêu đến tổn thương, một người lại là nguyên nhân khiến cô bị tổn thương, Mạc Từ Yên tin tưởng, trên đời này cho dù là bất kì cô gái nào bị đối xử như vậy cũng sẽ không bao giờ có thể dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng tại sao khi đứng trước mặt hai người họ, nhìn hai người họ bộ dạng thân mật mà về mặt cô vẫn không đổi sắc, lòng cô lại tĩnh như đáy hồ, một chút cũng không gợn sóng? Rõ ràng trước đó cô đã rất tức giận?!

Hận - nói dễ hơn là làm, Trác Lân có lỗi, Văn Tĩnh Giai có lỗi, mà cô cũng có lỗi, nếu không nhờ hai người bọn họ Mạc Từ Yên cô làm sao có thể nhận ra ai mới thật sự là người quan trọng, người đối xử tốt với cô?

Hai mươi tuổi, là độ tuổi thích hợp nhất để yêu đương, bởi vì ở tuổi này con người sẽ không có sự bông bột, cũng không có sự thiếu suy nghĩ thời tuổi trẻ, đây là độ tuổi trưởng thành để bản thân có thể suy nghĩ thấu đáo cho tương lai, toàn tâm toàn ý yêu một người, cho dù là lựa chọn sai lầm, bản thân cũng sẽ không hối hận!

“Nhớ anh đến vậy sao?” Giọng nói trầm thấp bên tai kéo cô thoát khỏi suy nghĩ của bản thân mà trở về hiện tại, cô ngẩng đầu, đập vào mắt vẫn là gương mặt tuấn tú quen thuộc.

“Duật, em rất nhớ anh!” Lời nói này không phải có chút sến súa đâu chứ, hai người bọn họ mới chỉ có một ngày không gặp thôi, chứ đâu phải một tháng hai một năm không gặp. Có lẽ đối với người khác đó chỉ là thời gian một ngày, 24 tiếng hay 1440 phút hay gì đó tương tự, nhưng đối với một người đã từng trải qua một kiếp như Mạc Từ Yên, cả đời này của cô là dùng để ở bên cạnh anh, yêu thương anh, bù đắp cho anh, cho dù chỉ xa anh một giây, một phút cô cũng cảm thấy vô cùng vô cùng không vui.

“Anh cũng rất nhớ em..” Âm Dạ Duật đưa tay xoa lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, khi biết tin Vân lão gia đưa cô về Hồng Kông, anh liền lập tức cho người đặt vé máy bay, bay đến Hồng Kông, mọi việc S thị đều giao lại cho Tôn Lãnh Diệt, ngay cả trước khi đi cũng không nói lời nói cho Âm Dạ gia bên kia biết, một lòng lo lắng cho cô nhưng hiện tại thấy cô bình an khỏe mạnh như vậy, lo lắng của anh đúng là dư thừa rồi.

“Anh... sao anh lại đến đây?” Bay từ S thị đến Hồng Kông gặp cô, không phải chỉ nói một câu nhớ cô đơn giản như vậy chứ?!

“Bác trai lo lắng bảo anh đến đây tìm em”

“Giữa thanh thiên bạch nhật, đứng ôm nhau như vậy còn ra thể thống gì nữa?!” Giọng nói tức giận từ phía sau truyền lại khiến Mạc Từ Yên sững sốt, không khỏi quay người nhìn lại, chỉ thấy Vân lão gia dẫn đầu đoàn người đang đứng đó, ánh mắt nhìn cô không giấu sự tức giận.

Trong lòng cô lúc này vô có chút phức tạp, một phần là vì câu nói của chuyện của anh, một phần là vì thái độ của Vân lão gia. Mạc Từ Yên vốn nghĩ rằng chuyện Vân lão gia đưa cô về Vân gia hẳn đã được sự đồng ý của Mạc gia bên kia, cho nên cô mới có thể yên tâm ở lại đây, không ngờ sự thật vốn dĩ không phải như vậy, nếu Mạc gia cho phép ông đưa cô về đây thì Mạc Vũ Hiền đâu cần bảo Âm Dạ Duật đến đây xem tình hình của cô? Huống hồ cô vẫn chưa nói với ông mối quan hệ giữa cô và anh nhưng nhìn thái độ bình tĩnh của ông, cô bắt đầu hoài nghi ngay từ đầu liệu ông có phải đã biết hết tất cả mọi chuyện, đưa cô về đây mặc sự phản đối của Mạc gia bên kia?!

Nếu đúng là như vậy, cô thật sự không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với ông, vốn dĩ lúc đầu cô còn áy náy vì đã giấu ông chuyện giữa cô và anh bởi vì cô sợ hãi khi ông biết được sẽ ra tay ngăn cản, giống như việc ông đã làm với cha mẹ cô năm đó, lần này đưa về cô về Vân gia, chỉ sợ là ông đã biết được chuyện cô cùng anh sắp tổ chức hôn lễ, ý đồ muốn chia cắt hai người!

Mạc Từ Yên thần sắc phức tạp, lòng đã gọn sóng, lúc này một bàn tay to lớn nắm lấy tay cô, bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn, vết chai trên bàn tay của anh khiến tim cô tê dại, Mạc Từ Yên ngẩng đầu nhận được ánh mắt yên tâm từ anh, nhất thời tâm trạng bất an cũng buông xuống vài phần.

Vân lão gia thấy vậy liền tức giận đi vào bên trong, trong lòng thầm mắng con gái ông thật khéo sinh, người ta nói con gái giống cha con trai giống mẹ quả thật không sai, nhớ năm đó trước mặt ông Vân Hình Như còn không dám cùng Mạc Vũ Yên đứng cùng một chỗ, vậy mà hiện tại Mạc Từ Yên cô lại dám ở trước mặt ông cùng người của Vân gia ôm ôm ấp ấp với người đàn ông đó, lá gan này của cô chỉ sợ là di truyền từ Mạc Vũ Hiền đi?

Mọi người ngồi xuống hết, Trữ Diên lúc này mới cẩn thận đánh giá người đàn ông đối diện, lúc này ở bên ngoài bà không thể nhìn rõ được gương mặt anh, hiện tại mới phát hiện so với Trác Lâm anh đúng là không hề thua kém, nhìn phong thái mỗi hành động đều vô cùng phong độ, nếu so về khí thế thì Trác Lâm hoàn toàn bị áp đảo, bà vốn nghĩ Trác Lâm đã rất ưu tú rồi, không nghĩ đến người đàn ông này lại còn xuất sắc hơn.

Từ khi Âm Dạ Duật xuất hiện, Vân Tịnh Gia cũng đã phát hiện thái độ của Trác Lâm có chút kì lạ, tâm trạng buồn bực, ánh mắt tức tối, tuy không bộc lộ rõ ràng nhưng cô ở ngay bên cạnh sao có thể không nhận thấy, hai người họ xa cách ba năm nhưng thời gian ở bên Pháp, Vân Tịnh Giai cũng xem như đã hiểu rõ hết con người Trác Lâm, vốn nghĩ rằng chỉ có Mạc Từ Yên đơn phương hãm, mà hẳn vì muốn quên cô nên mới chấp nhận Mạc Từ Yên nhưng nhìn tình hình hiện tại, có lẽ là do cô tự mình đa tình rồi.

Phụ nữ vốn rất nhạy cảm, đặc biệt là trong chuyện tình cảm, trực giác của Vân Tịnh Giai cho biết, rõ ràng mối quan hệ giữa Mạc Từ Yên và Trác Lâm không đơn giản chỉ là “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”. Có lẽ ngay cả bản thân Trác Lâm cũng không phát hiện được bản thân hãm quan tâm Mạc Từ Yên thế nào, nếu không khi nhìn thấy cô ấy bên cạnh người đàn ông khác hẳn lại tức giận?

Vân Tịnh Giai lúc này chỉ có thể cười khổ, xem ra cô đã quá tự tin rồi, thời gian ba năm, cảnh vật còn thay đổi huống hồ là thứ dễ đổi thay như lòng người? Bất quá cô không phải loại người dễ dàng buông bỏ, nếu hiện tại hẳn không phát hiện thì tốt nhất cả đời này đừng phát hiện, tình yêu là thứ ích kỷ, không phải sao? Vân Tịnh Giai tin tưởng bất kì cô gái nào ở trong trường hợp này cũng sẽ quyết định như vậy!

Trong phòng khách không ai mở miệng nói chuyện, không gian yên tĩnh như tờ, tâm tư mọi người không ngừng biến đổi, mỗi người một vẻ, quả thật là phong phú vô cùng.

Hai người đàn ông nhìn nhau, Trác Lâm rút cuộc nhìn không được mà mở miệng trước.

“Duật tổng, lại gặp mặt rồi.”

“Trác tổng, đúng là trùng hợp.”

Hai người khách khí nói xong một câu sau đó không ai chủ động nói tiếp khiến căn phòng lần thứ hai rơi vào yên tĩnh.

Vân lão gia đánh giá hai người đàn ông trước mặt, một người là bạn trai của cháu gái ông, một người lại là vị hôn phu của cháu ngoại ông, Vân Tịnh Giai từ nhỏ đã xuất sắc hơn người, cho nên ông rất tin tưởng ánh mắt nhìn người của cô, mà Mạc Từ Yên tuy ông không ở bên cô từ nhỏ nhưng dựa trên thông tin thu thập thì tựa hồ so với Vân Tịnh Giai cô cũng không chút thua kém, huống hồ người cô chọn so với Mạc Vũ Hiền năm đó còn nổi bật hơn vài phần, nhất thời Vân lão gia cũng không biết phải làm thế nào.

“Hừ, Yên Nhi con không giới thiệu với ông sao?”

Mạc Từ Yên thần sắc lạnh nhạt: “Ông không phải đã sớm biết sao?” Nhìn bộ dạng của ông, cô không khỏi nghĩ đến tối qua cô muốn gọi điện về nhà nhưng điện thoại của cô sớm đã không có trong người, cô muốn mượn điện thoại của Elena thì ông lại ngăn cản, hiện tại mới hiểu rõ điện thoại của cô chỉ sợ sớm đã bị ông vứt ở nơi nào rồi, ông đã biết mọi chuyện vậy mà còn giả vờ vô tội, nghĩ đến đây cô liền cảm thấy tức giận.

“Khụ khụ.” Vân lão gia có chút xấu hổ ho khan, trừng mắt nhìn cháu gái lại nhìn người đàn ông tuần tú trước mặt, phong phạm quả nhiên không thể đánh

đồng với Mạc Vũ Hiền năm đó.

“Cậu là Ám Dạ Duật - vị hôn phu của Yên Nhi nhà chúng tôi?” Vân lão gia không gọi là bạn trai mà gọi là vị hôn phu, cách gọi này cũng không sai, bởi vì ông biết hai người tuy chưa đính hôn nhưng hôn lễ sắp được tổ chức.

“Vân lão gia ngài tốt, lần đầu ra mắt, không chuẩn bị được lễ vật, mong ông đừng trách.” Lần này đi có phần vội vã, lại lo lắng cho cô cho nên Ám Dạ Duật sớm quên mất bản thân sẽ ra mắt gia đình bên ngoại của bà xã.

“Hừ, ta và cậu không quen, đừng tỏ vẻ thân thiết như vậy.” Mạc Vũ Hiền năm đó mang lễ vật đến còn không lấy lòng được ông, Ám Dạ Duật anh đi tay không mà muốn ông chấp nhận hôn sự giữa hai người? Nằm mơ sao?!

“Ông là ông ngoại của Tiểu Yên cũng là ông ngoại của cháu, chúng ta sớm muộn cũng là người một nhà, thân thiết vẫn là nên cần.” Ám Dạ Duật từ đầu chỉ cuối vẫn duy trì thái độ ôn hòa.

Hừ, đúng là mặt dày, Vân lão gia trong lòng thầm mắng.

“Nghe nói cậu cùng Yên Nhi nhà chúng tôi có hôn ước từ nhỏ?”

Còn chưa đợi anh mở miệng, Vân lão gia đã nói tiếp.

“Yên Nhi là người Vân gia, không phải Mạc gia, cho nên không có hôn ước gì ở đây hết!”

“Ông ngoại!” Mạc Từ Yên khó xử, thái độ của ông rất rõ ràng, ông nói cô là người Vân chứ không phải Mạc gia, điều đó cho thấy bao nhiêu năm qua ông cũng không chấp nhận Mạc Vũ Hiền cha cô, vậy hiện tại ông sẽ chấp nhận anh sao?

“Im lặng, trường bối đang nói chuyện, con không được xen vào.” Vân lão gia cho cô một ánh mắt cảnh cáo, Mạc Từ Yên cắn môi, nhận thấy ánh mắt của anh liền im lặng không nói nữa.

“Vân lão gia ngài nói sai rồi, Tiểu Yên cô ấy mang họ Mạc, Mạc gia và Ám Dạ gia trước giờ vốn là thế giao, hôn sự của bọn cháu từ nhỏ đã được định, đâu thể chỉ vì một lời nói của ngài liền hủy bỏ?” Giọng nói anh trầm thấp mà nhẹ nhàng, tựa như tiếng đàn violin vang vọng vào lòng mỗi người ở đây, nhất thời khiến Vân lão gia á khẩu không nói.

Lúc này Trác Lân mới thật sự biết rõ về thân phận của Mạc Từ Yên, hóa ra cô không phải xuất thân từ một gia tộc nhỏ đã suy tàn, cô là Đại tiểu thư của Mạc gia - một trong những đại gia tộc lớn ở thành phố S, cha là Mạc thị tổng giám đốc, tung hoành cả hắc bạch lưỡng đạo, nắm trong tay đầu mối kinh tế lớn, mẹ là tiểu thư Vân gia, thế lực thuộc hắc đạo ở Hồng Kông, hơn nữa cô cùng Ám Dạ Duật cũng đã có hôn ước từ nhỏ, thân phận như vậy nếu cô nói ra thì chẳng phải sẽ không bị người khác xem thường sao?

Người khác thế nào hẳn không biết nhưng hẳn là bạn trai của cô, quen cô mấy năm, không nghĩ đến cô lại đem sự thật này giấu hẩn.

Trác Lân lúc này vô cùng tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đồ Kỵ Chi Tâm

“Hôn ước bằng miệng làm sao có thể xem là sự thật? Đó bất quá chỉ là lời nói đùa để mọi người vui vẻ mà thôi.” Vân lão gia cười lạnh, đừng nghĩ ông suốt ngày chỉ ở Vân gia, không đến S thị thì mọi chuyện ông đều không biết, nếu không phải vì cảm thấy có lỗi, Vân Hình Như nào có thể để con gái bảo bối của mình hứa hôn với một người đàn ông mà ngay cả gặp mặt cũng chưa từng?

Thấy Vân lão gia muốn phủ sạch quan hệ giữa hai nhà, Ám Dạ Duật cũng không tức giận, anh luôn giữ bình tĩnh, đối với trường bố vẫn là thái độ ôn hòa.

“Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, huống hồ đây lại chuyện chung thân đại sự, sao có thể đem ra chỉ để nói đùa cho vui được, Vân lão gia thấy có đúng không?”

Ám Dạ Duật mới bao nhiêu tuổi mà miệng lưỡi lại sắc bén thế này, nhìn bề ngoài là thư sinh nho nhã Vân lão gia còn nghĩ anh chỉ là một tiểu bạch kiểm, đối phó với loại người này vô cùng dễ dàng, không nghĩ đến hóa ra bên trong lại là một con hồ ly đã thành tinh, quả thật... không thể khinh thường!

So với Mạc Vũ Hiền năm đó, anh hiện tại chỉ có hơn chứ không kém, ít nhất khi đối diện với ông, Mạc Vũ Hiền cũng không dám dùng lời lẽ ngông cuồng như vậy mà đáp trả ông, quả nhiên đám người bạch đạo này, đâu đâu cũng là miệng lưỡi trơn tru, nếu không con gái cùng cháu gái ông sao có thể bị dụ dỗ?

“Và lại, nếu là lời nói đùa để mọi người vui vẻ thì tại sao không để điều này trở thành sự thật? Như vậy không phải là khiến hai nhà đều vui sao?” Sự việc năm đó chỉ có Mạc gia bên kia đề xuất, Âm Dạ gia bên này cũng không từ chối, mà hai năm trước cuộc xem mặt giữa hai người không thành, tất nhiên là hôn sự liền xem như bỏ qua. Bất quá hiện tại hai người họ đã đến với nhau, cho dù hôm nay ở trước mặt mọi người Mạc Vũ Hiện nói đó chỉ là lời nói đùa thì Âm Dạ Duật anh cũng sẽ biến việc này thành sự thật, thứ anh muốn làm, không phải ai cũng có thể ngăn cản.

Vui? Sợ là chỉ có mình anh vui thôi!

Vân lão gia cho anh ánh mắt tán thưởng, ít khi ông tán thưởng người nào đó, năng lực nói chuyện của anh xem ra cũng không tồi, đồng thời cũng pha lẫn chút tức giận, chẳng phải nói quân nhân ít nói, tính tình bực tức thẳng thắn sao? Thằng nhóc này xuất thân từ quân nhân thế gia nhưng miệng mồm lại như thế này, lời nào của ông nói ra cũng bị phản bác lại, xem ra có tiếp tục nói thì ông cũng ở thế hạ phong.

Ông tung hoành hắc đạo mấy chục năm, trước giờ chưa từng chịu thiệt với bất kì người nào, ngay cả Mạc Vũ Hiện năm đó cũng không đầu lại ông, không nghĩ đến con rể của hắn lại có thể dồn ông vào thế hạ phong như vậy, đúng là vật đổi sao dời, thời thế đổi thay, thấy ông già cả nên bất kì ai cũng có thể khi dễ được mà!

“Cậu! Cùng ta đến thư phòng.” Chuyện đàn ông để đàn ông giải quyết, thằng nhóc Âm Dạ gia này không biết nhường là gì, nếu còn ở trước mặt mọi người cùng hắn tranh luận, người mất mặt nhất không phải chính là ông sao?

“Ông ngoại...” Mạc Từ Yên có chút lo lắng, dựa vào tính tình của Vân lão gia, cô sợ ông sẽ gây khó dễ với anh, đến lúc đó hai người không thể đến được với nhau thì bảo cô phải làm sao đây?

Vân lão gia thấy cháu gái lại đi lo cho thằng nhóc này hơn ông thì không vui hừ lạnh: “Ta cũng không phải là muốn ăn thịt hắn, cháu lo lắng cái gì?” Quanh quanh con gái lớn là không giữ được, hiện tại cháu ngoại lớn cũng không thể giữ, người làm cha, làm ông như ông thật sự là thất bại!

Âm Dạ Duật cho cô một ánh mắt, ánh mắt trầm tĩnh như nước của anh nhất thời khiến cô bình tĩnh lại, lòng cũng thoáng yên tâm hẳn đi, tuy nói Vân lão gia một mực phân đôi giữa cô và anh nhưng dù sao ông cũng là ông ngoại cô, có lẽ ông thật sự sẽ không làm điều gì quá đáng với anh.

Phòng khách bởi vì hai người đàn ông rời đi mà có phần yên tĩnh hẳn, một căn phòng lớn như vậy, ngoại trừ Trác Lâm là đàn ông thì còn lại đều là phụ nữ, mọi người đều nói phụ nữ rất dễ nói chuyện với nhau, cho dù không thân cũng có thể nói đến quên trời quên đất, bởi vậy mới có câu “Ba người phụ nữ tạo thành một cái chợ”, bất quá đối với người phụ nữ mà bản thân không ưa thì thật sự khó mà mở miệng.

Ở nơi này Trữ Diên là người lớn tuổi nhất, đồng thời bà cũng là người có địa vị cao nhất, kể đến là Vu Tú Ngọc, bất quá hai người là tình địch của nhau, nếu Vu Tú Ngọc không chủ động mở miệng tìm bà nói chuyện thì Trữ Diên cũng rất kiêu ngạo làm ơ. Trầm Ngọc Hương thân là con dâu của Trữ Diên, thấy mẹ chồng không nói, bà làm sao dám lên tiếng trước? Phụ nữ lớn tuổi không nói, hiện tại nói đến người trẻ tuổi, Mạc Từ Yên cùng Vân Tĩnh Giai không kém đôi phương bao nhiêu, có thể xem như bạn bè mà trò chuyện, thế nhưng bạn trai của Vân Tĩnh Giai lại là bạn trai cũ của Mạc Từ Yên, quan hệ giữa hai người chẳng khác nào Trữ Diên cùng Vu Tú Ngọc, tình địch gặp mặt chỉ hận đỏ mắt, làm sao có tâm tình ngồi xuống cùng nhau trò chuyện, vì vậy mà phòng khách lúc này nồng nặc mùi thuốc súng, khiến Elena vừa đưa Vân lão gia lên thư phòng bước xuống không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trữ Diên bên này về mặt cảm hận, hôm nay là ngày Vân Tĩnh Giai về nước còn mang theo bạn trai đến để giới thiệu với mọi người, nói là bạn trai nhưng thật chất chính là vị hôn phu, dựa vào tính tình của Vân Tĩnh Giai, nếu không phải người cô quyết định sẽ bên nhau một đời thì cô cũng sẽ không ra mắt mọi người, vốn dĩ hôm nay là ngày của Vân Tĩnh Giai, vậy mà giữa đường lại xuất hiện một trình giáo kim Mạc Từ Yên, cướp mất sự chú ý của Vân Tĩnh Giai cháu gái bà, mà Vân lão gia lại chỉ quan tâm đến hôn sự của Mạc Từ Yên cùng Âm Dạ Duật, còn chuyện của cô cùng Trác Lâm ông lại xem như không thấy, người làm bà như Trữ Diên đây còn vô cùng tức giận, huống hồ là Vân Tĩnh Giai cùng Trác Lâm?

Người bà oán hận nhất cuộc đời này không ai khác chính là Olivia Annatoria, người phụ nữ nhẹ nhàng thanh cao đó vốn dĩ chính là khắc tinh của bà, cả đời này bà thua trong tay Olivia, đến khi bà ta chết đi Trữ Diên vẫn không thể nào thắng được. Hiện tại cháu gái bà ta xuất hiện, mà Vân Tĩnh Giai lại bước vào vết xe đổ của bà, chỉ cần là người liên quan đến Olivia thì mọi sự chú ý của Vân lão gia đều bị dời đi, Trữ Diên thật sự không cam tâm!

Ánh mắt Trữ Diên chứa vô vàng oán hận rõ ràng đến mức Mạc Từ Yên đối diện cũng cảm nhận được, cô biết rõ oán hận của bà là từ đâu mà có bất quá chuyện tình cảm vốn khó nói, bà không có được tình yêu của ông ngoại cô thì cũng đâu thể đổ mọi lỗi lầm lên đầu người khác được?

“Nếu không có việc gì nữa thì... Elena, cô bồi tôi ra ngoài dạo được không?” So với việc ngồi trong này hứng chịu ánh mắt oán hận của Trữ Diên thì Mạc Từ Yên thà ra ngoài đi dạo xung quanh, mặc dù hiện tại cô không có hứng thú này.

Elena gật đầu, Vân lão gia cho cô nhiệm vụ chăm sóc Mạc Từ Yên, cho nên nếu yêu cầu của Mạc Từ Yên không quá đáng thì cô nhất định sẽ nghe theo.

“Đứng lại!” Giọng nói vang vọng khắp phòng khách không khỏi thu hút sự chú ý của mọi người.

Mạc Từ Yên dừng bước, thần sắc lạnh nhạt: “Không biết Diên phu nhân có việc gì?” Lúc này có Vân lão gia tại đây bà cũng không khách khí gây khó dễ với cô, hiện tại ông đi mất, ở đây bà là người lớn nhất, bà làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

“Cô nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Có biết lễ phép là thế nào không?”

“Xin hỏi phu nhân, Từ Yên tựa hồ không có làm gì bất kính với phu nhân cả?” Cô đã khách khí lắm rồi, so với bà Trác thì Mạc Từ Yên thật sự đã nhường nhịn ba phần rồi, vậy mà bà vẫn muốn gây khó dễ cho cô, xem cô là con cừ non dễ bắt nạt sao?

“Không làm gì bất kính, dựa vào giọng điệu của cô cũng là không tôn trọng trường bối rồi! Nếu cô là cháu gái của ta thì chỉ sợ ta đã thay cha mẹ cô cho cô một bạt tay rồi!”

Nói rõ ra, không phải là không thừa nhận cháu gái là cô sao?

Mạc Từ Yên nhướn mày: “Vậy thì thật đáng tiếc, một bạt tay này phu nhân vẫn nên giữ lại cho cháu gái của mình đi.” Cho dù bà thừa nhận bà là bà ngoại của cô thì bà cũng không có tư cách đánh cô, Mạc Từ Yên cô do mẹ sinh mà thành, cha dưỡng dục nên người, thân thể của cô là do Mạc Vũ Hiên và Văn Hình Như cho, người có thể đánh cô cũng chỉ có hai người họ, Trữ Diên bà dựa vào đâu mà có tư cách đánh cô, dựa vào đâu mà muốn thay cha mẹ cô dạy dỗ cô?

Lần đầu tiên Trác Lân nhìn thấy bộ mặt khác của Mạc Từ Yên, trước giờ ở bên cạnh hắn cô vẫn là luôn là một cô gái yếu ớt, cho dù Bùi Văn nhiều lần chọc tức cô cô cũng chỉ im lặng, không biết là lời cùng cô ta tranh cãi hay là im lặng cam chịu, bất quá điều đó cũng khiến hắn hết sức buồn bực.

Trác Lân hắn không cần một cô gái như cô bên cạnh, mong manh yếu đuối, tính tình đại tiểu thư, ngay cả đối phương làm khó dễ cô cũng nhẫn nhịn mà bỏ qua, dễ dàng bị người khác bắt nạt, lại dễ dàng khiến người khác khinh thường, người như vậy, làm sao có tư cách trở thành phu nhân Trác thị?

Hiện tại thấy Mạc Từ Yên như vậy, Trác Lân ý thức được hóa ra cô không phải lúc nào cũng dịu dàng mềm mại, lúc nào cũng cam chịu nhẫn nhịn, cô còn biết dùng lời nói để đả kích người khác. Con người hóa ra rất dễ dàng thay đổi, dịu dàng trước kia vốn thuộc về hắn hiện tại đã là của người đàn ông khác, tâm trạng hắn cũng lúc vô cùng phức tạp.

“Cô...” Trữ Diên bị cô chọc giận, giọng nói lại tăng thêm vài phần oán hận: “Đúng vậy, cô không phải cháu gái ta, cô không phải người Văn gia, cô... bất quá cũng chỉ là một người ngoài. Nơi này là Văn gia, bất kì người nào thuộc Văn gia đều có địa vị cao hơn cô, cho nên ở trước mặt ta, ăn nói cho cẩn thận chút đi!”

“Trữ Diên phu nhân!” Lời Trữ Diên thật sự quá phận, cho dù Mạc Từ Yên không phải người Văn gia thì cô ấy cũng là con gái của Văn Hình Như - cô con gái mà Văn lão gia yêu thương nhất, những lời của bà không chỉ khinh thường người khác mà còn đánh vào lòng tự trọng của đối phương, cho dù là kẻ thù cũng không cần nói những lời khó nghe như vậy, huống hồ xét về thân phận thì Mạc Từ Yên cũng là cháu gái của bà, nếu để Văn lão gia nghe được những lời này, Trữ Diên chỉ sợ sẽ hối hận khi nói ra những lời này.

“Elena, cô bất quá chỉ là một con chó của Olivia thôi, đừng nghĩ mang họ Annatoria thì rất giỏi, ở trước mặt phu nhân là ta, cô cũng chỉ là một người hầu!” Trữ Diên vốn đang bị Mạc Từ Yên chọc tức, hiện tại lại xuất hiện thêm một Elena đứng về phía cô ta, tức giận che mờ lý trí, Trữ Diên không biết rằng bản thân càng nói càng sai.

Vưu Tú Ngọc thâm kêu không ổn, nói ai không nói, Trữ Diên lại nói đến Olivia, Olivia là cấm kỵ của Văn gia, người hầu không hiểu chuyện, nghe vào tai liền bản tán xôn xao, đến lúc truyền đến tai của Văn lão gia, chỉ sợ tất cả mọi người đều bị Trữ Diên này liên lụy.

“Chị Diên bỏ qua đi, nếu còn tiếp tục tranh cãi chỉ sợ sẽ kinh động lão gia, đến lúc đó mọi người đều không vui vẻ.” Biết Trữ Diên đang tức giận, giọng nói Vưu Tú Ngọc hết sức mềm mỏng, chỉ mong bà có thể bỏ qua chuyện này, không tiếp tục nói nữa.

Trầm Ngọc Hương bên cạnh cũng là người thông minh, dù biết mẹ chồng sẽ không nghe lời bà nhưng cũng mở miệng khuyên can: “Đúng đó mẹ, thôi thì bỏ qua đi, dù sao với loại người như vậy, chỉ cần hiểu trong lòng là được rồi.”

Loại người như vậy?!

Tâm tình Trữ Diên nhất thời khôi phục, Trầm Ngọc Hương nói không sai, loại người như Mạc Từ Yên đây, tranh cãi cùng cô ta chính là làm bản chính mình.

Mạc Từ Yên nhếch môi cười lạnh, kéo tay Elena đi thẳng một mạch ra ngoài, những lời của Ngọc Hương cứ vang vọng trong đầu cô, loại người như vậy... bà ta thì có tư cách gì mà bình phẩm xem cô là loại người gì?

“Elena, chị là người nhà Annatoria?!” Lúc này Mạc Từ Yên mới nhớ đến, theo như lời nói của Trữ Diên thì Elena mang họ Annatoria, như vậy cô ấy cùng cô... không phải là họ hàng sao?

Elena gật đầu, nếu Mạc Từ Yên đã hỏi cô cũng không giấu làm gì, dù sao tất cả mọi người ở Văn gia đều biết.

Hóa ra Elena là con gái nuôi của cô em họ của Olivia, khi Olivia theo Văn lão gia về nước đã đem trách nhiệm nặng nề là gánh vác cả gia tộc lên người cô em họ nhỏ của mình - Florence Annatoria. Florence một mình gánh vác cả một gia tộc quả thật có chút khó khăn, chưa đủ kinh nghiệm, lại phải đối mặt với bọn lang sói xung quanh nhưng vẫn có thể giữ được gia tộc vững vàng như ngày hôm nay đúng là đáng khâm phục. Elena được nhận nuôi khi Florence đã ngoài bốn mươi, cả cuộc đời bà đều mang theo trách nhiệm nặng nề cho nên bà cũng không muốn lập gia đình, tuổi đã lớn không có con bên cạnh để an ủi, đồng thời Elena cũng bị cha mẹ bỏ rơi, một người cần con, một người lại cần mẹ, hai người đồng cảnh ngộ ở bên cạnh an ủi lẫn nhau, hiện tại cũng đã hơn mười lăm năm, Florence đã yên nghỉ dưới đất mẹ, mà Elena thì thực hiện nguyện vọng của bà, đến Văn gia tìm Olivia, chăm sóc cho bà ấy.

Elena đến thì đã quá muộn, so với Florence, Olivia đã ra đi hơn mười năm nay, cho nên cô không thể thực hiện nguyện vọng của bà, là chăm sóc cho chị họ kính yêu đến cuối đời nhưng bù lại cô sẽ chăm sóc cho con trai con gái của bà ấy, nhưng Văn Hình Như đã lấy chồng từ lâu, mà Văn Mặc thì không ở Văn gia, nhìn thấy Văn lão gia tuổi già sức yếu lại không có con trai con gái bên cạnh, Elena thấy cũng xót xa nên đã ở lại chăm sóc ông, mà ông lại xem cô như con gái thứ hai mà đối đãi, tình cảm giữa hai người cũng xem như sâu đậm.

Dựa vào thân phận thì Mạc Từ Yên phải gọi Elena một tiếng dì, tuy đã đã ba mươi nhưng Elena vẫn trẻ trung như thường, một tiếng dì này gọi cũng thật ngượng miệng, nên cô quyết định vẫn nên gọi là chị thì sẽ tốt hơn.

Ám Dạ Duật cùng Vân lão gia ở trong thư phòng đã hơn hai tiếng đồng hồ, mặc dù ông đã hạ lệnh không ai được phép vào nhưng Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng chịu không được nữa nên đã mở cửa vào phòng, vừa bước chân vào đã nghe thấy giọng nói oán giận của Vân lão gia.

“Thằng nhóc này, không biết kính già yêu trẻ là gì à? Thắng một người già như ta đây, cậu không cảm thấy xấu hổ à?”

Nhìn thấy hai người đàn ông đang ngồi đánh cờ, không khí giữa hai người tuy không thể nói là hòa thuận nhưng cũng không quá gay gắt, mặc dù giọng nói của Vân lão gia lộ vẻ oán giận nhưng Mạc Từ Yên có thể nghe ra trong đó pha chút đùa giỡn, lúc này cô mới yên tâm thở ra.

“Ông ngoại, Duật...” Mạc Từ Yên đi đến bên cạnh Ám Dạ Duật ngồi xuống, nhìn xuống bàn cờ, trắng đen lẫn lộn, cô xem một chút cũng không hiểu.

Hạ xuống một quân cờ trắng, anh vòng tay ôm lấy eo cô, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười ôn hòa với Vân lão gia đối diện, hành động tựa như tuyên bố quyền sở hữu này của anh khiến ông neho mắt nhưng cũng không mở miệng, chỉ thầm nghĩ anh không biết xấu hổ, trước mặt trưởng bối không biết ý tứ gì cả.

Mạc Từ Yên phát hiện ông tuy có chút không hài lòng nhưng cũng không phản đối, điều này khiến cô cảm thấy kinh ngạc, không biết trong hai giờ đồng hồ này, anh cùng ông đã nói gì mà có thể khiến ông thay đổi suy nghĩ nhanh như vậy?

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Mạc Từ Yên ngây ngốc bên cạnh Ám Dạ Duật nhìn anh đánh cờ, mỗi lần anh hạ xuống một quân cờ thì giọng nói đầy oán giận của Vân lão gia lại vang lên, tình tiết cứ lặp đi lặp lại như vậy, cô xem sớm đã chán.

“Ta cảnh cáo cậu, nếu muốn lấy được vợ thì bàn này cậu hãy thua đi.” Vân lão gia đánh cờ cùng anh này giờ ông liền biết được người đàn ông trước mặt là đối thủ không hề đơn giản, một lần hạ cờ là khiến ông vô cùng bối rối.

Ám Dạ Duật chỉ cười không nói, anh tiếp tục hạ xuống quân cờ trong tay, bất quá so với vị trí ban đầu lệch sang trái một ô, điều này khiến Vân lão gia kinh hãi, lập tức cũng hạ xuống quân cờ đen, ngay sau đó liền vui vẻ hô lên: “Ha ha, rốt cuộc ta cũng đã thắng!”

Mạc Từ Yên cảm thấy buồn cười, không nghĩ đến ông ngoại cô lại trẻ con như vậy, thắng một ván cờ mà anh dường đã vui như vậy rồi, nếu thật sự hạ được đối thủ là anh, chỉ sợ ông sẽ tổ chức ăn mừng đấy?

“Anh đâu cần làm như vậy.”

“Thua một chút cũng không sao.”

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên, Elena đẩy cửa bước vào, nói là đến giờ ăn tối, mọi người đều đang đợi ba người xuống, nói là đợi ba người nhưng thật chất người bọn họ đợi chỉ có Vân lão gia, ba người trong phòng hiểu rõ điều này nhưng cũng không nói.

Elena đỡ Vân lão gia xuống lầu trước, sau khi thu thập xong bàn cờ, cô cùng anh mới bước xuống, lúc này mọi người đã tập trung đông đủ ở phòng khách, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện là cô cùng anh thì ánh mắt mọi người lập tức liền rời đi, duy chỉ có một ánh mắt luôn chăm chú dõi theo từng cử động nhỏ nhặt của cô.

“Lân... anh có nghe em nói gì không?” Vân Tịnh Giai phát hiện người bên cạnh mất hồn liền buồn bực liền tiếng.

Trác Lân giật mình: “Em nói gì?”

Hành động này khiến tâm trạng của Vân Tịnh Giai tồi đi vài phần, tuy nhiên đối với người mình yêu cô vẫn luôn duy trì nụ cười dịu dàng.

“Em nói là anh nên gọi điện cho bác trai, bác gái bên kia để mọi người yên tâm.”

Thấy Vân Tịnh Giai biết quan tâm đến người khác như vậy, trong lòng hân như có dòng nước ấm chảy qua.

“Ừ, anh biết rồi.” Dứt lời liền xin phép mọi người đi ra ngoài, gọi điện về cho Trác gia bên kia, thật ra sáng đến hân đã gọi về nhưng cũng không nói rõ tình hình Vân gia bên này nên bà Trác bên kia khá lo lắng, suốt buổi chiều cứ không ngừng gọi đến cho hân nhưng vì phải bồi Trữ Diên trò chuyện nên không tiện nghe máy, Vân Tịnh Giai bên cạnh cũng biết điều này nên mới nhắc nhở hân, đối với cô Trác Lân vừa cảm thấy yêu thương lại vừa cảm thấy có lỗi, mà có lỗi về điều gì ngay cả bản thân hân cũng không rõ.

Sau khi Trác Lân đi rồi, cô cũng khôi phục bộ dạng lạnh nhạt, tay sớm đã nắm chặt thành một quả đấm, vốn dĩ từ trước đến nay ánh mắt ấy luôn hướng về phía cô, trong ánh mắt ấy chỉ có duy nhất hình bóng của cô, tại sao hiện tại lại trở nên như vậy?

Ba năm thời gian thật sự khiến con người thay đổi như thế sao?

Vân Tịnh Giai đã từng rất tự tin, tự tin vào diện mạo của bản thân, tự tin vào năng lực của bản thân, tự tin vào gia thế của bản thân, đồng thời cũng tự tin vào tình cảm của Trác Lân dành cho bản thân, nhưng từ khi gặp Mạc Từ Yên, tự tin mà bản thân cô vất vả xây dựng lên lại vô cùng dễ dàng mà sụp đổ.

Diện mạo mà cô vô cùng đề ý so với Mạc Từ Yên lại không là gì cả, thân phận mà cô coi trọng so với công chúa thật như Mạc Từ Yên lại càng không đáng nói tới, thậm chí tình yêu của cô...

Chỉ vì sự xuất hiện của Mạc Từ Yên mà tất cả mọi thứ đều thay đổi!

Lúc này Vân Tĩnh Giai lâm vào hoảng hốt, cô... là đang đổ kị sao? Đổ kị với Mạc Từ Yên?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Vân Uyển

Từ nhỏ cô luôn là người thu hút sự chú ý của người khác, gia thế hiển hách, dung mạo xinh đẹp, tài năng có thừa, cho dù là trong sự nghiệp hay chuyện tình cảm mọi thứ đều rất thuận lợi, cuộc đời cô là một đường thẳng, không hề có chướng ngại vật ngăn cản. Thế nhưng hiện tại, một cô gái không rõ lai lịch từ đâu xuất hiện, cướp đi mọi thứ vốn thuộc về cô, cô vốn chính là công chúa của Vân gia nhưng hiện tại vị trí đó lại thuộc về cô gái khác, ông ngoại của cô lại dùng tình thương đã từng dành cho cô đi yêu thương cô gái đó, ngay cả vị hôn phu của cô, người đàn ông mà cô yêu cũng đổi theo từng cử chỉ hành động của cô ấy.

Có một số người phấn đấu cả đời cũng không thể có được cuộc sống giàu sang phú quý, thế nhưng có một số người ngay từ khi sinh ra đã nhận được sự ưu ái của trời, Vân Tĩnh Giai chính là thiên chi kiều nữ, bởi vì cô có tất cả những thứ mà cô muốn, so với những người khác cô may mắn hơn rất nhiều, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, được cái này sẽ mất cái kia, ông trời luôn rất công bằng, hiện tại Vân Tĩnh Giai đã tin, không phải cô sẽ không mất đi một thứ gì đó mà là thời điểm đó vẫn chưa tới.

Cô là một cô gái, một thiếu nữ bình thường, chìm đắm trong tình yêu sẽ mất đi lý trí của bản thân, cô yêu hắn như vậy, ba năm thời gian cũng không quên được hắn, mặc dù không liên lạc nhưng cô vẫn thầm lặng ngắm hình hắn, nỗi nhớ được tích tụ từng ngày, đến khi gặp được hắn mới phát hiện, bản thân không còn quan trọng nữa, thử hỏi cô làm sao có thể không đổ kị, ghen tỵ với Mạc Từ Yên - người đã từng yêu hắn và hiện tại lại nhận được tình yêu của hắn?!

Mạc Từ Yên từng yêu hắn, chỉ là khi đó Trác Lân vẫn chưa quên được cô, cho nên mới không chấp nhận tình cảm của cô ấy, điều này Vân Tĩnh Giai biết, cũng biết rõ Mạc Từ Yên vì hắn là làm ra hành động đại đột, ngu ngốc, chỉ đơn giản là muốn níu kéo một chút tình cảm từ hắn, một cô gái vì tình yêu mà trở nên hèn mọn, đánh mất lòng tự trọng của bản thân, nhận lấy ánh mắt khinh thường từ người khác nhưng vẫn không từ bỏ, đó... rốt cuộc là yêu nhiều đến thế nào mới có thể nhẫn nhịn như vậy?!

Mạc Từ Yên hi sinh vì Trác Lân nhiều thế nào, cô không biết, đồng thời cũng không cần biết, cô ấy yêu Trác Lân, thế còn cô thì sao, chẳng lẽ cô không yêu sao?

Vân Tĩnh Giai cảm thấy so với Mạc Từ Yên, tình yêu cô dành cho hắn không hề ít hơn bao nhiêu, nhiều thế nào sợ là chỉ có bản thân mới có thể trả lời.

Nếu một ngày nào đó Trác Lân nhận ra người chiếm giữ trái tim hắn không phải là cô mà là một người khác, người con gái đã từng bị hắn làm tổn thương thì liệu hắn có hối hận với quyết định hiện tại của mình, là lựa chọn cô thay vì Mạc Từ Yên?!

Tình cảm vốn dĩ là thứ mỏng manh mơ hồ, không dễ nắm bắt, đồng thời cũng không dễ mà có thể nhận ra, người mà bạn luôn cảm thấy là yêu người đó nhưng thật chất trong lòng bạn, đó chỉ là người bạn luôn "nghĩ" đến và "nghĩ rằng" đó là người bạn yêu, hóa ra người bạn yêu lại không phải là người bạn "thật sự" yêu, Vân Tĩnh Giai bắt quả chỉ là người mà Trác Lân "nghĩ" là vẫn còn yêu, nhưng người mà hắn "thật sự" yêu lại là một người con gái khác.

Liệu ai có thể hiểu được, thứ vốn dĩ thuộc về mình, thứ là của mình, thuộc sở hữu của mình lại dễ dàng rơi vào tay người khác như vậy? Tâm trạng đó, rốt cuộc là như thế nào?

Mạc Từ Yên và Vân Tĩnh Giai, rốt cuộc ai mới là người đáng thương?

"Bà nội, con vào nhà vệ sinh một chút." Vân Tĩnh Giai hít một hơi thật sâu, bỏ qua tâm trạng rối như tơ vò của bản thân, hiện tại cô chỉ muốn vào nhà vệ sinh để rửa mặt, hi vọng nước có thể cuốn trôi tâm tình hiện tại của cô, dù chỉ một chút nhưng điều đó cũng khiến cô trở nên thoải mái.

"Được rồi." Thấy sắc mặt cô không tốt, Trữ Diên cũng không muốn làm ảnh hưởng tới tâm trạng của Vân lão gia nên rất nhanh liền đồng ý.

Nhận được sự cho phép của Trữ Diên, Vân Tĩnh Giai liền đi thẳng đến cầu thang, dưới này cũng có nhà vệ sinh nhưng đó là nhà vệ sinh của người hầu, cho nên muốn đi vệ sinh phải lên lầu hai, mà mục đích của Vân Tĩnh Giai chính là phòng của bản thân, bởi vì chỉ khi ở trong phòng của mình cô mới có thể yên tâm mà không suy nghĩ lung tung.

"Tĩnh Giai tiểu thư..." Lúc này một người hầu từ trên tầng hai đi xuống, trên tay cầm bao lớn bao nhỏ, có vẻ như là quần áo cũ, bộ dạng của cô tựa hồ là muốn đem bao đồ ra ngoài vứt đi, lúc đi ngang qua người Vân Tĩnh Giai cũng không quên cúi đầu chào.

Vân Tĩnh Giai là công chúa của Vân gia, nhận được sự sủng ái vô vàng từ Vân lão gia, ngay cả Trữ Diên cũng tự nhận không bằng, cho nên bất kì người hầu nào ở Vân gia đều nhất định sẽ biết đến cô, mặc dù cô ở nước ngoài ba năm nay nhưng dưới sự dạy dỗ của Trữ Diên - nữ chủ nhân của Vân gia, mọi người đều nhớ rất rõ các vị thiếu gia, tiểu thư, đặc biệt là vị mà được xưng là "Công chúa của Vân gia" đấy.

Bước chân Vân Tịnh Giai nhanh dần, giày cao gót chạm vào nền gạch tạo ra thanh âm "cộc cộc" vô cùng thanh thúy, vốn dĩ tâm trạng cô không tốt, đối với sự cản trở từ người đối diện lại càng khiến cô thêm bức bối, cô vung tay, ý đồ muốn người hầu tránh đường, không ngờ lại đụng trúng bao đồ lớn, phối hợp với cánh tay vung ra là đôi chân bước nhanh khiến đôi giày cao gót vì vậy mà ngã sang một bên, Vân Tịnh Giai mất thăng bằng, người hầu thấy thế không chút do dự buông bỏ bao đồ trong tay, vội chụp lấy Vân Tịnh Giai sắp té xuống cầu thang, hai người nghiêng ngã, người hầu một tay vurun về phía trước muốn tìm lấy một điểm tựa.

Mạc Từ Yên cùng Ám Dạ Duật từ trên tầng hai đi xuống cũng đã được nửa đoạn cầu thang, chiếc váy trên người khiến việc đi lại của cô khá là bất tiện, lại mang cùng giày cao gót, nếu đi quá nhanh sợ là xảy ra chuyện cho nên mỗi bước chân của Mạc Từ Yên vô cùng chậm chạp, mà Ám Dạ Duật bên cạnh bộ dạng thân sĩ như một quý ông, lại chu đáo như hộ vệ, cẩn thận đỡ tay cô bước xuống từng bậc cầu thang.

Cầu thang vốn lớn, có thể chứa đến bốn, năm người cùng một lúc, Mạc Từ Yên vừa mới đi đến chỗ Vân Tịnh Giai hai người lại bị một cánh tay chụp lấy góc váy, chưa kịp hồi phục tinh thần thì thân thể cũng vì vậy mà mất thăng bằng, khi cô nghĩ rằng bản thân sẽ té xuống thì một cánh tay nhanh chóng ôm lấy eo cô kéo lại, xoẹt một tiếng chiếc váy liền bị rách một mảnh, theo sau đó là tiếng hét của một người đàn ông.

"Tịnh Giai!!!"

Trác Lân từ bên ngoài bước vào, vừa hay nhìn thấy cảnh này, vội vàng chạy đến bên cạnh cầu thang, nhưng khoảng cách giữa cửa lớn và cầu thang cũng không gần, khi hấn đến thì đã muộn, Vân Tịnh Giai đã ngã xuống cầu thang, kéo theo người hầu té xuống, đầu đập mạnh vào nền gạch tạo nên thanh âm vang dội, máu không chảy thì đã hôn mê bất tỉnh, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng.

"Tịnh Giai, Tịnh Giai..." Trác Lân vội vàng ôm lấy cô mà lay, phát hiện cô đã hôn mê bất tỉnh thì không khỏi hoảng hốt, hiện tại tâm trí hấn vốn dĩ không còn để ý bất kì thứ gì nữa, chỉ hy vọng vô không có việc gì, một lòng muốn cô có thể tỉnh lại.

"Giai Giai..." Trầm Ngọc Hương là người phản ứng đầu tiên, nhìn thấy con gái bị thương, người làm mẹ như bà tất nhiên không tránh khỏi đau lòng, vội vàng đi đến bên cạnh Trác Lân, ý đồ muốn xem xét tình hình hiện tại của cô.

"Giai Giai... sao lại như vậy?!" Trữ Diên cũng đã đi đến, phía sau là Vân lão gia được Elena đỡ đến, Vu Tú Ngọc bộ dạng khó hiểu theo sau, đồng thời bên cạnh bà cũng có hai người đàn ông cùng một người phụ nữ trưởng thành mà xa lạ, hai người đàn ông là con trai của Vân lão gia, còn người phụ nữ là vợ của một trong hai người, con dâu của Vu Tú Ngọc, có vẻ như trưởng bối Vân gia đều tập trung ở nơi này.

"Đây... đây là thế nào?" Vân lão gia bất ngờ, dù sao Vân Tịnh Giai cũng là cháu gái của ông, ông nhìn cô từ nhỏ đến lớn, nói không có tình cảm chính là nói dối, thấy cô nằm ngất xỉu nơi đó ông cũng không đành lòng.

"Lão gia, phu nhân..." Người hầu lúc này cũng đã ngồi dậy, tuy hai người cùng nhau ngã xuống nhưng so với Vân Tịnh Giai nằm hôn mê bất tỉnh thì người hầu lại có vẻ gì là bị thương nặng, ngoại trừ xây xát ngoài da thì vẫn có thể đi đứng bình thường.

"Cô... đây rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao Giai Giai lại bị té cầu thang?!" Trữ Diên cũng phát hiện ra người hầu này nằm bên cạnh Vân Tịnh Giai, hấn là cùng cô té xuống, Vân Tịnh Giai trước giờ đi đứng cẩn thận, nhỏ nhẹ cẩn trọng, làm sao có thể dễ dàng bị té cầu thang?

"Phu nhân, tôi cũng không biết, lúc nãy cùng tiểu thư ngã xuống tôi cũng đã..." Người hầu lắc đầu, tỏ vẻ không biết chuyện gì xảy ra, chuyện này cô cũng là nạn nhân, huống hồ Vân Tịnh Giai là lá ngọc cành vàng, cô làm sao có thể khiến Vân Tịnh Giai bị thương, dù đó chỉ là một chút?

"Rốt cuộc là thế nào?!" Nghe người hầu nói Vân lão gia bắt đầu không có kiên nhẫn.

"Là cô gái đó... tôi đã vurun tay nắm góc váy cô ấy nhưng không ngờ cô ấy lại tránh đi, nếu không Tịnh Giai tiểu thư cũng sẽ không..." Cô làm việc ở đây cũng đã một thời gian dài, đối với người lớn trẻ nhỏ ở Vân gia cũng xem như hiểu biết, cô gái này lại lịch không rõ, huống hồ Trữ Diên phu nhân cũng không có vẻ gì là thích cô ta, so với Vân Tịnh Giai thì Mạc Từ Yên bắt quá cũng chỉ là người ngoài, với lại lời cô nói là sự thật, mọi chuyện cũng không hoàn toàn là lỗi của cô, cô cũng đâu muốn làm hại Tịnh Giai tiểu thư bị thương?!

Theo hướng ngón tay của người hầu, tất cả ánh mắt dồn về phía hai người đang đứng trên cầu thang, Mạc Từ Yên được Ám Dạ Duật ôm vào lòng, váy của cô bị rách một mảnh, để lộ ra một đoạn chân dài trắng nõn, gương mặt cô nép vào ngực anh khiến người khác không thấy rõ nhưng hành động như vậy lọt vào mắt những người ở đây, nói dễ nghe là khó chịu, nói khó nghe chính là chương tai gai mắt.

Trữ Diên nhất thời hiểu rõ: "Là cô khiến cháu gái ta té cầu thang?!" Quả nhiên mọi chuyện đều do Mạc Từ Yên mà ra, bởi vì sự xuất hiện của cô mà Vân Tịnh Giai bị thương, loại người như cô ta, làm sao có tư cách là người của Vân gia?!

"Mẹ, cô ta khiến Giai Giai của chúng ta bị thương, chúng ta không thể bỏ qua được." Trầm Ngọc Hương lúc này cũng tức giận, không cần biết lời nói của người hầu là đúng hay sai, nhìn đến Mạc Từ Yên đứng đó thì trong lòng bà sớm đã khẳng định rằng cô chính là nguyên nhân khiến con gái bà bị thương, hiện tại chỉ muốn thay Vân Tịnh Giai đòi lại công bằng.

"Lão gia..."

"Cha..."

Chuyện của phụ nữ, đàn ông vốn không nên xen vào, hai người đàn ông đứng đó không nói, tựa hồ đang đợi quyết định của Vân lão gia, ở Vân gia ông là người lớn nhất, đồng thời quyền hành cũng nằm trong tay ông, tuy Trữ Diên được gọi là "nữ chủ nhân" của Vân gia nhưng thật chất, ở trước mặt Vân lão gia, bà không hề có tiếng nói.

Vân lão gia nhíu mày, nhìn Vân Tịnh Giai lại nhìn lại Mạc Từ Yên, cả hai đều là cháu gái của ông, đều là những người mà ông yêu thương, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, ông cũng không thể vì lời nói của người ngoài mà trách tội một trong hai cô cháu gái của ông.

"Elena, đưa cô ấy tìm quản gia lấy lương tháng này rồi kêu người đưa khỏi Vân gia."

"Lão gia chuyện này thật sự không phải lỗi của tôi, là... là do cô ấy, nếu cô ấy chịu kéo tôi lại thì tôi cũng đã không té..." Người hầu bị người kéo xuống cũng không ngừng kêu, hành động như vậy lại càng khiến mọi người tin tưởng Mạc Từ Yên mới là kẻ có lỗi.

Mạc Từ Yên lúc này cũng ý thức được bản thân bị đổ oan nhưng cô lại không mở miệng nói, chỉ im lặng nhìn Vân lão gia tựa hồ đợi ông quyết định.

Cô cùng ông tiếp xúc không nhiều, so về tình thương thì có lẽ ông sẽ yêu thương Vân Tịnh Giai hơn cô, điều này Mạc Từ Yên biết rõ, cho nên nếu ông thật sự muốn thay Vân Tịnh Giai đòi lại công bằng cô cũng không có ý kiến.

"Mạc Từ Yên, cô có cần tàn nhẫn vậy không? Cô ấy là chị cô cơ mà?!"

Người mở miệng không phải Vân lão gia mà là Trác Lâm, lời nói của hắn nhất thời khiến Mạc Từ Yên rơi vào khoảng mù mịt.

"Chẳng phải cô nói không yêu thì sẽ không hận sao? Bây giờ là gì đây? Cô là đang ghen tỵ với Tịnh Giai cho nên mới khiến cô ấy bị thương có đúng không?"

Trác Lâm lạnh lùng mở miệng, trước mặt bao nhiêu người hắn lại nói ra những lời không khách khí như vậy, khiến cô chẳng khác nào là nữ phụ tâm địa ác độc bởi vì muốn giành lại hắn mà không từ thủ đoạn hãm hại Vân Tịnh Giai.

Mạc Từ Yên nắm chặt quả đấm, cổ nện tức giận trong lòng, trong mắt hắn cô là loại người như vậy sao, vì hắn mà bắt chấp thủ đoạn? Mạc Từ Yên cô là người có gia giáo cẩn thận, cho dù cô yêu đến mức mù quáng thì cũng không làm ra loại chuyện vô sỉ như vậy, hắn chán ghét cô, không yêu cô, nhưng hà tất gì lại nói những lời làm tổn thương đến danh dự của người khác như vậy, có phải làm tổn thương cô, khiến cô khổ sở hắn mới cảm thấy vui?

"Trác Lâm, anh đừng vô sỉ như vậy có được không? Đừng nghĩ rằng bản thân anh là nhất, không có anh thì tôi sẽ không sống nổi, đúng là tôi từng yêu anh, nhưng tôi hận hạ đến mức đẩy Vân Tịnh Giai xuống cầu thang chỉ vì một người đàn ông như anh sao? Tôi nói cho anh biết, anh không xứng!"

Cô gắng giọng, từng chữ từng chữ vang lên rõ ràng, lời nói của cô đánh thẳng vào lòng hắn, khiến Trác Lâm ngơ ngác, tay không khỏi đưa tay lên ngực, nghe những lời này, trái tim hắn tại sao lại đột nhiên trở nên khó chịu như vậy?!

"Cô còn ngại biện? Nếu không phải cô thì Giai Giai làm sao bị té ngã?" Trữ Diên nhếch môi, bộ dạng của Mạc Từ Yên khiến bà nghĩ đến chính mình năm đó, vì một người đàn ông, vì muốn níu giữ một chút tình yêu mà không từ thủ đoạn ra tay hãm hại người phụ nữ ông yêu.

"Đủ rồi, hiện tại là lúc để tranh cãi sao? Giai Giai ngã xỉu còn không mau đưa đến bệnh viện, mọi người quây quanh con bé làm gì?" Rốt cuộc thì Vân lão gia cũng đã lên tiếng, lời ông nói khiến mọi người bình tĩnh, tuy nói Vân Tịnh Giai chỉ là ngã xỉu, không có vẻ gì là nghiêm trọng nhưng vì lo lắng cho sức khỏe của cô, tốt hơn hết vẫn là nên đưa cô đến bệnh viện.

Vợ chồng Trần Ngọc Hương đưa Vân Tịnh Giai ra xe, Trác Lâm cũng đi theo phía sau, trước khi ra khỏi cửa hắn cũng không quên quay đầu nhìn lại Mạc Từ Yên, ánh mắt của cô giờ phút này vẫn luôn bao trùm lấy thân thể hắn.

Phòng khách trở nên yên tĩnh, mọi người hai mặt nhìn nhau, Vân lão gia không nói, những người khác cũng không có ý định mở miệng, mà Trữ Diên, nhìn thấy ông không hề có ý trách cứ Mạc Từ Yên khiến bà lấy làm bất mãn.

"Lão gia, người hầu cũng đã nói rõ ràng, ông dù muốn thiên vị cũng đâu cần phải biểu hiện rõ như vậy?" Vân Tịnh Giai té bị thương, mà Mạc Từ Yên lại là nguyên nhân, Vân lão gia dù không muốn thay Vân Tịnh Giai đòi lại công bằng thì cũng đâu cần ở trước mặt bao nhiêu người Vân gia lại cố ý thiên vị Mạc Từ Yên, ngay cả trách cứ cũng không, nếu để người hầu thấy được cảnh này thì bảo sau này Vân Tịnh Giai làm gì còn có chỗ đứng ở Vân gia?!

"Có thiên vị hay không xem camera là biết." Vân gia là một gia tộc lớn, đồng thời cũng có thế lực rất lớn ở Hồng Kông, khắp Vân gia đều được trang bị camera, cho dù là nhà kho hay hành lang, những chuyện vừa xảy ra mọi người không có chứng kiến không có nghĩa là camera không có quay lại.

"Elena."

"Lão gia?"

"Cô đưa con bé cùng Âm Dạ thiếu về phòng nghỉ ngơi trước đi, mọi chuyện còn lại cứ để ta giải quyết."

Một khi Vân lão gia đã mở miệng thì cho dù người đó là ai cũng không thể thay đổi chủ ý của ông, Trữ Diên có bất mãn cũng không thể làm được gì, nếu bà còn muốn ở trong Vân gia có một cuộc sống vô lo vô nghĩ thì bà cần làm nhiều hơn là nói, lời nói của người hầu chưa chắc đáng tin, nếu không tận mắt chứng kiến thì nói thế nào cũng vô dụng, đợi khi xem camera xong đến lúc đó kết luận Mạc Từ Yên có tội cũng không muộn.

~~~~~

"Uyển tiểu thư, mừng cô trở về."

Vân Uyển đi vào trong, phát hiện phòng khách không có một ai thì không khỏi lấy làm lạ, ngày hôm qua cô nhận được tin tức từ mẹ là hôm nay Vân Tĩnh Giai sẽ về, bởi vì hai người giao tình không sâu, hưởng hồ đối với người chị họ này cô chẳng có thiện cảm nhưng dù sao ở trong mắt tất cả mọi người Vân gia thì cô ta chính là "công chúa", biết rõ đặc tội với cô ta thì kết cục của cô cũng chẳng tốt nên Vân Uyển cũng không ngóc đầu nổi đi gây sự với Vân Tĩnh Giai.

Hôm nay ở trường cũng không có nhiều việc nhưng vì không muốn về sớm để gặp mặt Vân Tĩnh Giai nên cô quyết định ở lại hoàn thành công tác của ngày mai, dù sao cô cũng đang rảnh, hiện tại đã hơn 7 giờ tối, giờ này hẳn tất cả mọi người Vân gia đang cùng Vân Tĩnh Giai trò chuyện ở phòng khách, lúc đó cô trở về, trước mặt mọi người Trữ Diên cũng không tiện gây khó dễ cho cô, cô sớm đã nghĩ ra được lý do, không ngờ về đến nhà phòng khách đã trống trơn, không có một ai, mà người hầu sớm đã trở về phòng.

"Ám Dạ thiếu, đây là đồ của Vân Mặc thiếu gia, còn chưa dùng lần nào, anh có thể mặc nó."

Giọng nói phụ nữ truyền đến, cô có thể nhận ra đó là giọng của Elena - trợ thủ đắc lực của Vân lão gia, nếu Elena ở đây thì Vân lão gia hẳn cũng đã trở về Vân gia, chuyện này Vân Uyển sớm đã dự đoán được, dù sao Vân Tĩnh Giai cũng là cháu gái mà Vân lão gia yêu thương nhất, cô ta trở về Vân lão gia làm sao có thể không rời Vân Trạch, trở về nhà chính Vân gia?

"Cảm ơn." Giọng nói trầm thấp, trong khoảng không gian vắng lặng lại càng trở nên rõ ràng, Vân Uyển bị giọng nói thu hút, cô không khỏi ngừng đầu tìm kiếm thanh âm, chỉ thấy người đàn ông điển trai đứng đó, áo sơ mi trắng phối với quần tây càng khiến anh trở nên tuấn tú.

Elena đưa cho anh một bộ quần áo, Vân Uyển biết đó là quần áo của Vân Mặc nhưng Vân Mặc rất ít khi về Vân gia cho nên những bộ quần áo đó đều không được dùng đến, người đàn ông nhận lấy với gương mặt ôn hòa nhưng thần sắc lại thập phần lạnh nhạt, tuy anh cười nhưng Vân Uyển cảm thấy ý cười đó lại không tới nơi đáy mắt.

Người đàn ông như vậy cô là lần đầu tiên gặp được, trong trời lạnh lùng, tựa như gió, khó mà nắm bắt, anh tựa như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong chuyện cổ tích mà cô vẫn hay được kể khiến cô nhất thời ngẩn ngơ đứng đó, trái tim bất giác đập loạn nhịp cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn Lễ

Từ nhỏ cô đã sống ở S thị, số lần cô đến Vân gia chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, tuy nói Vân gia là nhà ngoại của cô nhưng hiểu biết của Mạc Từ Yên về Vân gia thật sự không nhiều, thậm chí có thể nói là xa lạ.

So với Vân Trạch, nhà chính Vân gia quả thật chẳng khác nào cung điện hoàng gia, hành lang khúc khuỷu, cầu thang lòng vòng, vườn tược rộng lớn, ngay cả phòng ngủ dành cho khách nhân cũng có thể so sánh với khách sạn sáu sao, tiện nghi đầy đủ, đồ dùng không thiếu, sang trọng quý phái nhưng... lại không cho người khác cảm giác ấm áp.

Hiện tại rốt cuộc thì Mạc Từ Yên cũng hiểu vì sao Vân Hình Như và Vân Mặc lại rời khỏi Vân gia, Vân Hình Như không nói, dù sao bà cũng đã gả cho người, không sống ở Vân gia thật sự bình thường nhưng còn Vân Mặc. Hắn là con dòng chính Vân gia, mẹ hắn là phu nhân Olivia của nhà Annatoria, dòng máu trực thuộc quý tộc Pháp, đồng thời cũng là người thừa kế của Vân lão gia, cả Vân gia này từ khi hắn sinh ra đã thuộc về hắn nhưng hắn lại lựa chọn rời đi, tại sao vậy?

Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ sớm đã đi lấy lòng Vân lão gia để sớm có thể giành quyền thừa kế, dù sao Vân gia rất có thế lực ở Hồng Kông, ngay cả Chính phủ cũng kiêng kỵ vài phần, những người bên ngoài biết rõ sự tình của Vân đều ngưỡng mộ không có tiền đồ, nhưng chỉ có Vân Mặc mới hiểu được cảm giác của chính hắn.

Đối với cảm xúc của Vân Mặc, lúc này Mạc Từ Yên cũng hiểu được ít nhiều, Vân gia tuy lớn nhưng đâu đâu cũng là vùng nước đục, Trữ Diên vốn dĩ không phải là nữ nhân an phận, Vân Mặc từ trước đến nay đều chính là cái gai trong mắt bà, một ngày hắn còn ở Vân gia, bà sẽ không buông tha. Nhà là nơi để nghỉ ngơi, để vui vẻ, nhưng nếu ở nơi này không vui vẻ thì hà tất gì phải ép buộc mình? Cô không biết vì sao năm đó Vân Hình Như nhất định đoạn tuyệt với Vân lão gia mà theo Mạc Vũ Hiên đến S thị, Vân Mặc cũng quyết định rời khỏi Vân gia nhưng cô tôn trọng sự lựa chọn của mỗi người, ngay cả Vân lão gia còn chuyển đến Vân Trạch thì hỏi tại sao các con của ông lại rời đi? Nếu đổi lại là cô chỉ sợ cô cũng sẽ lựa chọn giống cậu nhỏ của mình.

Cả cuộc đời này của Mạc Từ Yên, cô chỉ mong bản thân có cuộc sống yên ổn, cô muốn gia đình mình hạnh phúc, cha mẹ sống lâu trăm tuổi, cô không muốn dính vào tranh giành đấu đá với bất kì ai, bởi vì đã mất mát quá nhiều cho nên mới không muốn mất thêm gì nữa.

Mạc Từ Yên thay một chiếc váy hoa nhẹ nhàng, chỉnh chu xong cô liền đi về đến phòng bên cạnh, đó là phòng của Ám Dạ Duật, đây là do Vân lão gia sắp xếp, Vân gia vốn rất rộng lớn, chia làm năm sáu tầng, vốn dĩ phòng cô phải được xếp với các tiểu thư của Vân gia nhưng vì quan hệ giữa cô và Vân Tĩnh Giai không tốt, một phần là do Trác Lân, phần còn lại là do ấn tượng đầu tiên của cô đối với người của Vân gia không hề tốt, nên Vân lão gia đã quyết định để cô ở cùng tầng với ông.

Cô không biết những tầng khác thế nào nhưng tầng này đặc biệt yên tĩnh, có lẽ là vì chỗ nghỉ ngơi của Vân lão gia cho nên người khác mới không dám

làm phiền, tuy nói Trữ Diên đang nắm trong tay Vân gia nhưng Vân lão gia mới thật sự là chủ nhân của nơi này, trước mặt ông, Trữ Diên ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Lúc Elena đưa cô về phòng, cô vốn là muốn mượn điện thoại của cô ấy để gọi về Mạc gia, khi biết được Vân lão gia chưa được sự đồng ý của Vân Hinh Như mà đưa cô đến đây, Mạc Từ Yên lại thấy lo lắng, cô mới muốn mượn điện thoại của Elena để gọi về cho Vân Hinh Như yên tâm nhưng vì mệnh lệnh của Vân lão gia, Elena không thể đưa điện thoại mình cho cô, bất quá cô ấy nói cô có thể đến tìm anh, dù sao Ám Dạ Duật cũng là đường chính chính bước chân vào Vân gia, Vân lão gia không có lý do gì mà lại tịch thu điện thoại của anh.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên một cách thanh thúy, ở giữa hành lang yên tĩnh lại càng trở nên rõ ràng.

Không nghe thấy tiếng đáp lại, Mạc Từ Yên đành lén lút mở cửa ra, may mắn là cửa không khóa, phòng tắm truyền đến tiếng nước khiến cô nhất thời hiểu rõ vì sao anh lại không đáp lại tiếng gõ cửa của cô, chủ nhân không thấy nên Mạc Từ Yên rất tự nhiên đi vào bên trong, căn phòng này so với phòng cô không khác là bao nhiêu nhưng cách trang trí có chút không tương đồng, nhìn quanh căn phòng một lần, ánh mắt cô rơi vào chiếc điện thoại nằm trên học bàn, hai mắt Mạc Từ Yên sáng lên, vừa định cầm lên thì cánh cửa phòng tắm bật mở.

Mạc Từ Yên chợt dạ quay người, thấy anh đang bận cô cũng chẳng muốn làm phiền, cô chỉ cần mượn điện thoại của anh liền lập tức rời đi, một lát sau cô sẽ mang qua trả, nhưng là không nghĩ đến anh lại...

“Duật, em xin lỗi vì đã vào phòng anh mà chưa được sự cho phép của anh, em chỉ là muốn...” Nhìn hình ảnh trước mắt cô không khỏi ngây ra, lời nói không tự chủ được dừng lại, sau đó liền bối rối dời mắt sang chỗ khác.

Trời ạ! Cô biết đây là phòng anh, chuyện anh ăn mặc thế nào cô vốn không có quyền can thiệp, tuy nói cô là vợ sắp cưới của anh nhưng trong cuộc sống hôn nhân mỗi người đều cần phải tôn trọng đối phương, bất quá... anh có thể mặc áo vào có được không? Đứng trước một cô gái, anh lại chỉ mặc quần tây, để lộ ra nửa thân trần phía trên, mái tóc lại còn ướt sũng, bộ dạng như vậy... anh có biết bản thân rất quyến rũ không?!

Mạc Từ Yên tự nhận bản thân kim chế tốt nhưng đứng trước người đàn ông này, dù là người bình tĩnh thế nào cũng nhịn không được mà hóa thành sắc nữ, bỏ nhào vào anh!

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói trầm thấp từ bên tai truyền đến khiến cô giật mình, đầu óc còn chưa kịp thanh tỉnh đã nghĩ gì nói đó.

“Em muốn bỏ nhào vào anh.”

Mạc Từ Yên giật mình, trừng lớn mắt, không thể tin được bản thân lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nụ cười trên mặt Ám Dạ Duật cứng lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục đáng vẻ ban đầu.

Tốt! Thật trực tiếp!

“Duật, thật ra thì em...” Ha má cô lúc này đã đỏ như quả cà chua.

“Em... em chỉ mượn điện thoại của anh để gọi về Mạc gia bên kia... anh đừng hiểu lầm.”

“Anh sẽ không hiểu lầm.”

Cô ngẩng đầu với vẻ mặt vui mừng, trong lòng thầm nghĩ anh quả thật là người đàn ông lí tưởng, không hề bận tâm đến lời nói thiếu suy nghĩ của cô, chỉ là chưa vui mừng được bao lâu thì lời nói tiếp theo của anh đã khiến biểu cảm trên mặt cô xuất hiện vết nứt.

“Bởi vì em thật sự muốn bỏ nhào vào anh.” Anh còn chưa khen cô thành thật đâu.

“Anh... em...” Cô lắp bắp không nói nên lời, còn chưa kịp nói anh đã nhét điện thoại vào trong tay cô, còn anh đi vào phòng tắm, hoàn thành nốt công việc của bản thân, nếu không ai kia lại muốn bỏ nhào vào anh thì nguy.

Mạc Từ Yên rốt cuộc cũng khôi phục bình tĩnh mà gọi điện về Mạc gia, không ngoài dự đoán người nhận điện thoại chính là Vân Hinh Như. Hai mẹ con cùng nhau trò chuyện, cô đem sự việc xảy ra ở Vân gia hai ngày nay kể hết cho bà nghe, Vân Hinh Như không nói, bà chỉ im lặng lắng nghe con gái nói chuyện, chỉ có Mạc Vũ Hiên mới thấy được sắc mặt của bà ngày càng âm trầm.

Một người gọi điện thoại, một người lại ngồi bên cạnh đọc sách, một người nói chuyện, người còn lại im lặng lắng nghe, khung cảnh thập phần hài hòa, bầu trời bên ngoài đã tối đen nhưng bên trong phòng vẫn sáng như ban ngày, hình ảnh nhẹ nhàng êm đềm, khiến người khác nhìn vào liền cảm thấy hâm mộ.

“Duật, cảm ơn anh.” Dứt lời, cô có chút ngại ngùng trả lại điện thoại cho anh.

“Ừ?” Ánh mắt anh vẫn tiếp tục dõi theo từng nét chữ trên quyển sách, nếu không phải lúc này cô vẫn luôn dõi theo cử chỉ của anh thì cô thật sự nghĩ rằng bản thân đã nhìn lầm, thật ra từ đầu chí cuối anh vốn không hề nhìn cô.

Mạc Từ Yên nhạy cảm phát hiện: “Duật... anh giận sao?” Đừng nói cô đa nghi, năm giác quan của phụ nữ luôn rất nhạy cảm, đặc biệt là giác quan thứ sáu, khi đối với người mà họ quan tâm họ sẽ nhanh chóng phát hiện điểm bất thường của người đó, huống hồ cô sống bên cạnh anh bao nhiêu năm, không biết nhiều cũng biết ít, mặc dù anh không bao giờ bộc lộ tâm trạng của mình trước những người khác, nhưng cô vẫn biết một khi anh giận anh

sẽ có biểu hiện như thế.

Ám Dạ Duật nhướn mày, ánh mắt anh rơi vào người cô, hai đôi mắt chạm nhau, ngay lập tức Mạc Từ Yên liền thấy được sự nóng nảy sau ánh mắt đó, chứng tỏ chủ nhân đôi mắt đang tức giận, chỉ là ngay cả bản thân cô cũng không rõ vì sao lại chọc giận anh rồi?

“Duật, em biết sai rồi... anh đừng giận em có được không?” Mạc Từ Yên bắt đầu làm vẻ mặt đáng thương, đây là tuyệt chiêu của cô, mỗi lần cô chọc giận Mạc Vũ Hiên cô đều dùng dáng vẻ này cầu xin ông tha thứ, trước vẻ mặt đáng yêu của cô Mạc Vũ Hiên nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng, cho nên hiện tại cô rất tự tin anh liền sẽ tha thứ cho cô.

“Em sai? Em sai thế nào?”

Mạc Từ Yên chớp chớp mắt, cô cũng không biết bản thân đã làm sai điều gì nhưng nhìn anh tức giận cô lại không tự chủ được mà nhận sai, dù sao cô cũng rất sợ anh sẽ tức giận.

Cuộc sống hôn nhân trước kia của họ cô chỉ nhìn thấy anh tức giận một lần duy nhất, mà nguyên nhân lại bắt nguồn từ một cuộc gọi không rõ lai lịch, một cô gái gọi đến tự xưng là bạn gái của anh, hai người họ vốn là một đôi, bởi vì sự xuất hiện của cô mà gây trở ngại, cô ta muốn cô buông tha cho anh, để hai người có thể đến với nhau.

Khi đó tình cảm cho anh không phải là tình yêu nam nữ nhưng cô lại nảy sinh sự dựa dẫm với anh, khi nghe được cuộc điện thoại, cô tất nhiên là tức giận, dù sao trên danh nghĩa cô vẫn là vợ của anh, là người vợ hợp pháp, gia đình hai bên đều chấp nhận, cho dù anh có người phụ nữ khác bên nhau thì cũng đâu cần để cô ta gọi đến thị uy với cô, lời lẽ của cô ta vô cùng quá đáng, khiến Mạc Từ Yên bình tĩnh đến mấy cũng nhịn không được mà tức giận.

Tối hôm đó, anh trở về, hai người liền cãi nhau một trận, cô truy vấn, anh phủ nhận, cô không tin, anh lại bắt lực, khi đó cô cũng không biết vì sao bản thân lại tức giận như vậy, có một người chồng như anh thật sự sẽ lo được mắt, dù sao dựa vào dáng vẻ điển trai của anh có người phụ nữ nào lại có thể buông tha, đặc biệt là khi người vợ trên danh nghĩa như cô không thực hiện nghĩa vụ làm vợ của mình, anh có người phụ nữ khác cũng không phải là không thể, chỉ là đây là lần đầu tiên Mạc Từ Yên thật sự nhận thấy bản thân sợ hãi, ngay cả khi phát hiện Trác Lân cùng người yêu cũ quay lại cô cũng không có cảm giác như vậy. Bởi vì lời nói quá đáng của cô, Ám Dạ Duật rút cuộc không nhường nhịn cô nữa, anh nói anh không có, anh đã mất kiên nhẫn với cô, sau đó anh quay lưng bỏ đi, câu chuyện kết thúc như thế.

Ba ngày, hai người bọn họ không ai nói chuyện với nhau đến tận ba ngày, đó cũng là lần đầu tiên cô cùng anh chính thức giận nhau, không ai nói ai một câu nào, chỉ là đối với cô anh vẫn quan tâm săn sóc, Mạc Từ Yên vẫn còn nhớ như in cảm giác ngày hôm đó, khi mà cô quyết tâm rời đi anh, đẩy anh vào địa ngục đen tối, ánh mắt ấy... cô không rõ đó là gì nhưng cô không bao giờ muốn nhìn thấy ánh mắt đó xuất hiện trên người anh lần nữa, cảm giác như...

Kiếp này cô cũng không muốn chọc anh tức giận nữa, bởi vì tức giận khiến bản thân không thể kiểm soát hành động của mình mà làm ra những việc ngu ngốc.

“Duật.. em biết lỗi rồi, anh đừng giận...” Mạc Từ Yên gục đầu vào vai anh, bộ dạng như cún con, thập phần đáng thương.

Nhìn dáng vẻ của cô rõ ràng cô không hề biết bản thân đã làm gì sai, anh bắt đầu dĩ vãng dài, chuyện này cô vốn dĩ không có làm sai, mọi thứ... đều là do anh.

Trác Lân, anh đừng vô sỉ như vậy có được không? Đừng nghĩ rằng bản thân anh là nhất, không có anh thì tôi sẽ không sống nổi, đúng là tôi từng yêu anh, nhưng tôi hèn hạ đến mức đẩy Văn Tịnh Giai xuống cầu thang chỉ vì một người đàn ông như anh sao?

Đúng là tôi từng yêu anh..

Câu nói này không hiểu sao cứ quanh quẩn trong đầu anh, khó mà thoát li được, điều này khiến anh lấy làm khó chịu, bởi vì so với hắn ta, anh lại là người đến sau.

~~~~~

Buổi sáng, Mạc Từ Yên không xuống ăn sáng, bởi vì cô không muốn tiếp xúc cùng những người ở Văn gia, cô biết điều này có thể sẽ chọc giận Văn lão gia nhưng cô không thể vì ông mà lại ủy khuất mình trước người khác, một lần là quá đủ rồi, đặc biệt là khi những người đó còn muốn cố tình gây khó dễ cho cô.

Elena mang bữa sáng lên phòng, kèm theo đó là hai vé máy bay về thành phố S, nghe nói là tối qua Văn Hình Như gọi điện đến, cùng Văn lão gia hàn huyên cả đêm, không biết là hai người đã nói gì chỉ biết sau khi kết thúc cuộc gọi Văn lão gia đã ngồi trong phòng thần thờ một lúc lâu, ông thay đổi suy nghĩ, gọi cho Elena đặt hai vé máy bay cho cô cùng anh, đối với điều này Mạc Từ Yên lấy làm bất ngờ.

Dùng bữa sáng xong, cô đến phòng của Văn lão gia để gặp ông nhưng Elena truyền lời lại là ông sẽ không gặp cô, chỉ bảo cô lên đường thuận lợi, sau này nhớ thường xuyên về Văn gia thăm ông. Cô không biết Văn Hình Như đã nói gì với ông nhưng thật chất cô không hề trách móc hay hờn giận ông, ông là ông ngoại cô, những thứ ông làm đều là muốn tốt cho cô, cho dù điều đó có ngăn cản hạnh phúc của cô, cô cũng không muốn nghĩ xấu về ông, trong lòng cô hình tượng của ông không hề kém xa Mạc Vũ Hiên.

“Chào chị.”

Phòng khách lúc này chỉ có Trữ Diên cùng Vu Tú Ngọc ngồi đó, Trữ Diên đối với cô làm như không thấy, tuy tối qua bà đã xem camera, biết được cô

không phải hung thủ đẩy Vân Tĩnh Giai xuống cầu thang nhưng bà đối với cô một chút thiện cảm cũng không có, cho nên liền nhắm mắt làm lơ. Vưu Tú Ngọc nhìn cô mỉm cười, xem như là chào hỏi, mặc dù không rõ nguyên nhân bà thân thiện với bản thân nhưng Mạc Từ Yên cũng không muốn làm mất mặt bà nên gật đầu lại, dù sao bà cũng là trưởng bối, Mạc Từ Yên cô cũng không muốn gây tội thiếu gia giáo.

Lúc này cô gái bên cạnh Vưu Tú Ngọc lại cùng cô chủ động nói chuyện khiến thập phần kinh ngạc, cô sớm đã chú ý đến người này, tuổi của cô ấy so với Âm Dạ Nghiên không chênh lệch mấy, về ngoài khả ái đáng yêu, dễ dàng chọc người thân cận, đặc biệt là bộ dạng nhu thuận ngoan, càng khiến trưởng bối yêu thích, còn chưa đợi cô kịp lên tiếng, cô ấy đã chủ động giới thiệu: “Em là Vân Uyển, là cháu của bà nội Tú Ngọc.”

Chị? Em?

Cô nể mặt gật đầu chào Vưu Tú Ngọc không có nghĩa là cô chấp nhận bà ấy là bà nội của cô, không có nghĩa là cô thích bà ấy, càng không có nghĩa là cô chấp nhận cháu gái bà ấy là em gái cô! Đối với cô, ở Vân gia này, ngoại trừ Vân Mặc ra thì những người khác đều không phải là người thân của cô, dù sao giữa cô và bọn họ cũng không có quan hệ máu mủ ruột thịt, chị em em em hết thấy chỉ là nói suông mà thôi.

“Yên Nhi tiểu thư, mọi thứ đều đã sắp xếp xong, xe cũng đã chuẩn bị, cô mau lên đường đi thôi.”

“Elena, nhờ chị chuyển lời đến với ông là em rất mong ông có thể đến tham dự hôn lễ của bọn em.” Ông đã một lần không được nhìn thấy con gái mặc váy cưới vào ngày trọng đại, cô cũng không muốn ông bỏ lỡ một lần nữa, cô muốn thay mẹ mình hoàn thành tâm nguyện của ông, cô muốn để ông có thể thấy được hình ảnh cô mặc váy cưới bước vào lễ đường.

“Hôn lễ?” Vân Uyển kinh ngạc, ánh mắt rơi vào người Âm Dạ Duật bên cạnh, tất cả mọi thứ trong mắt cô dường như sụp đổ hẳn đi, mỗi tình đầu của cô vừa mới chớm nở đã bị người khác dập tắt, nhất thời Vân Uyển có chút thất thần.

Ngồi trên máy bay, Mạc Từ Yên mệt mỏi nhắm mắt, tựa vào người Âm Dạ Duật ở bên cạnh, chuyến đi này như một giấc mơ, trải qua sự việc lần này khiến cô cảm thấy con đường phía trước còn rất dài, đặc biệt là chuyện tình cảm giữa cô và anh, hai người họ rất khó có thể ở bên nhau, bởi vì sóng gió bất kì lúc nào cũng có thể ập đến nhưng... Mạc Từ Yên cô không muốn buông tay.

Bàn tay này, cả đời này cô nắm chắc rồi!

Nửa tháng sau.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, khắp S thị đều che phủ một màu nắng, trời trong xanh mát mẻ, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hơi thở ấm áp của ánh mặt trời, không khiến người khác cảm thấy khó chịu, ngược lại rất thoải mái, mang theo một hơi thở nhẹ nhàng, trong không khí còn thoảng thoảng mùi hoa.

Đại lộ số 1 của S thị, ngay tại trung tâm thành phố, người người không ngừng qua lại, khắp nơi đều là một màu trắng xóa, hoa hồng trải khắp đường, tại khách sạn Tôn thị lớn nhất, xa hoa nhất thành phố S, lúc này một mảnh náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thành Hôn

Sang trọng, cao quý, xa hoa phải nhắc đến Tôn thị khách sạn - khách sạn bậc nhất thành phố S - một trong những nơi nhộn nhịp do Tôn thị tập đoàn xây dựng lên, là nơi để tổ chức các buổi lễ lớn, ngay cả lễ đón tiếp nguyên thủ các nước cũng được tổ chức ở nơi này, chứng tỏ địa vị Tôn thị ở thành phố S không hề đơn giản.

Nằm trên đại lộ lớn, được xây dựng theo phong cách các cung điện của quý tộc Châu Âu, với diện tích vườn rộng lớn, khách sạn kết hợp với nhà hàng, gồm hơn ba mươi tầng, nóc có thể chạm đến mây mà nói, chẳng khác nào cung điện Buckingham lộng lẫy của Anh. Nơi này vốn dĩ chỉ dành cho người có tiền, bất quá không phải chỉ có tiền là có thể thoải mái ra vào, người đến nơi này nếu không phải có địa vị xã hội cao thì cũng thuộc dòng họ quý tộc bậc nhất, một bữa cơm ở nơi này không thể so sánh với các nhà hàng khác, một đêm ở nơi này còn đắt hơn giá của khách sạn năm sao, bất quá Tôn thị khách sạn vẫn luôn là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người, người có thể tổ chức tiệc tại nơi này cũng chứng tỏ người đó rất có danh tiếng ở thành phố S.

Trung Quốc rộng lớn, thế lực trải khắp nam bắc, thành phố S tuy chỉ là một thành phố nhỏ trực thuộc trung ương nhưng không thể so sánh với thủ đô xa hoa ở phương bắc, bất quá thế lực ở nơi này cũng ảnh hưởng không nhỏ tới kinh tế tài chính của đất nước. Thế lực ở thành phố S không ít nhưng gia tộc đứng đầu thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà hôm nay chính là ngày đại hôn của Âm Dạ - Mạc hai nhà - hai gia tộc bậc nhất, một bên xuất thân quân nhân, cả đời cống hiến cho đất nước, so sánh với Cố gia ở thủ đô không hề thua kém là Âm Dạ gia, một bên là Mạc gia tung hoành cả hắc bạch lưỡng đạo, tuy nói Mạc thị tổng tài đã rửa tay gác kiếm nhưng danh tiếng của hắn trong giới hắc đạo vẫn như sấm ngang tai, sự kết hợp giữa bạch đạo và hắc đạo này đúng là một sự kiện hiếm thấy, đây là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến.

Con trai trưởng của Âm Dạ gia cùng con gái độc nhất của Mạc gia kết hôn, tất nhiên không thể làm qua loa, dù sao bọn họ cũng là người có tiền, có

quyền có thể, không giống như những người nổi tiếng khác tổ chức hôn lễ ở nước ngoài, hôn lễ của hai người tổ chức ngay tại Đại lộ số 1 của S thị - nơi được mệnh danh là "con đường phồn hoa", tuy nói phong cảnh ở nơi này không thể so sánh với cánh đồng hoa uất kim hương ở Hà Lan, cũng không thể so sánh với thiên đường hôn lễ ở Bali nhưng cách mà hai gia tộc lớn tổ chức hôn lễ lại không hề thua kém.

Con đường rộng dài được trải bởi hoa hồng, không chỉ xa hoa mà còn vô cùng lãng mạn, để có thể trang trí được buổi lễ này, Tôn thị đã huy động hơn mười ngàn đóa hoa hồng, phía sau cổng lớn là một cánh cổng vòm cung được trang trí với đủ loại hoa màu sắc rực rỡ, khiến cho ta có cảm giác bản thân như đi lạc vào vườn hoa, bên trong nhà hàng thì ngược lại, màu đỏ nổi bật trong ngày hôn lễ truyền thống của người xưa đã được phối hợp hài hòa với cách trang trí nhẹ nhàng mà không kém phần nổi bật, hôn lễ được thiết kế theo kiểu đông tây kết hợp này, vô cùng tinh tế mà hài hòa.

Tôn thị khách sạn có đến hơn ba mươi tầng, hôn lễ này tuy lớn nhưng chỉ cần tổ chức một tầng cũng đủ, nhưng không, Tôn thị khách sạn hôm nay đóng cửa không tiếp khách, cả khách sạn rộng lớn này chỉ dành để tổ chức hôn lễ cho hai người, điều này khiến tất cả mọi người đều trầm trồ ngưỡng mộ, đồng thời cũng thấy rõ quan hệ giữa Tôn gia và Âm Dạ gia còn tốt hơn những gì mà bọn họ thể hiện ra bên ngoài.

Trước cửa khách sạn, người đông như hội, xe hơi đậu thành dãy, nhân viên xếp thành hàng, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị đầu vào đó, người ra vào không ngừng, lễ phục lộng lẫy, những người này chỉ nhìn sơ qua cũng biết thân phận của họ không hề tầm thường.

“Âm Dạ tổng, Âm Dạ phu nhân, chúc mừng chúc mừng...”

“Cảm ơn, mời vào trong.”

Âm Dạ Tuấn cùng Minh Tâm đứng bên ngoài đón tiếp khách, trên mặt bọn họ đều treo nụ cười tươi, đặc biệt Minh Tâm, trước giờ bà vốn là người lạnh lùng ít nói, tuy là người giữ chìa khóa của Âm Dạ gia nhưng đối mặt với những bữa tiệc của giới thượng lưu bà không chút hứng thú, bởi vì mong ước được uống chung trà con dâu bấy lâu nay được thực hiện nên hôm nay bà vô cùng vui mừng, thái độ vì vậy mà cũng tốt hơn nhiều, đối với những người trước kia không thân cũng khách sáo hơn rất nhiều.

“Con trai lớn lấy vợ, quả nhiên là sự kiện đáng để chúc mừng.” Giọng nói người đàn ông truyền đến, Minh Tâm nghe không khỏi ngước mắt nhìn, chỉ thấy người đàn ông trung niên mặc đồ vest đen nhìn vô cùng sang trọng đang tiến về hướng này, bộ dạng ông không tồi, lại có phong phạm của một quý ông nên không khỏi thu hút ánh mắt của người khác, bên cạnh ông là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, lễ phục ôm sát người để lộ đường cong duyên dáng, người này không ai khác chính là Tạ gia tiểu thư Tạ Cẩm Y - người mà Mạc Từ Yên vẫn xem là tình địch số một.

Cô mặc một chiếc váy màu lam nhẹ nhàng ôm sát người, kết hợp với đôi giày màu đen nhìn vô cùng nổi bật, băng son mỹ nhân thường ngày hôm nay đã trở nên dịu dàng hiếm thấy, khiến những người đàn ông trẻ tuổi nhìn không chớp mắt, bất quá trong mắt người đàn ông đó vốn dĩ không hề có hình bóng của cô, cho nên Tạ Cẩm Y cũng không quan tâm đến ánh mắt của người khác.

“Bác sĩ Tạ, lâu quá không gặp.” Nhìn thấy người đến là người quen, nụ cười trên mặt Minh Tâm không khỏi tươi hơn một chút, bất quá khi nhìn đến Tạ Cẩm Y bên cạnh, Minh Tâm cũng không biết bản thân nên dùng thái độ thế nào để nói chuyện cùng cô.

“Tạ tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.” Cô gái này có chủ ý với con trai bà, bà không phải là không biết, bất quá bà cũng không có chán ghét gì cô, tình yêu vốn không sai, tuy cô không thể trở thành con dâu bà là một điều đáng tiếc nhưng bà cũng mong cô sớm tìm được người đàn ông xứng đáng.

“Bác gái quá khen.” Đối với người nhà anh, trước giờ cô luôn giữ thái độ kính trọng, hiện tại được trưởng bối khen, khiến cô có chút ngại ngùng.

“Lúc đầu tôi còn nghĩ là Y Y nhà chúng tôi sẽ gả cho con trai nhà các người đâu.” Ông Tạ lắc đầu, nhìn anh đầy ý vị thâm trường, dù sao Âm Dạ Duật xuất sắc như vậy, người nhìn trúng anh làm con rể cũng không ít, chỉ tiếc ông không có phần phước này.

“Ba...” Tạ Cẩm Y kéo tay ông Tạ, có chút bất đắc dĩ với lời nói của ông, như nghĩ đến gì đó, cô không khỏi chua xót cười. Trước kia tuy cô không có tự tin bản thân có thể đã động được trái tim anh nhưng cô tin tưởng bản thân có thể đánh bại vị hôn thê trên danh nghĩa đó của anh, nhưng đến khi gặp Mạc Từ Yên, cô liền biết bản thân mình đã thua, thua một cách triệt để, không phải vì cô so kém Mạc Từ Yên về tài năng hay sắc đẹp, mà là vì anh, đơn giản là thái độ của anh đã quyết định mọi chuyện.

Lần đầu tiên Tạ Cẩm Y nhìn thấy anh dùng giọng nói ôn hòa như vậy với một cô gái, mặc dù đối với tất cả mọi người anh đều dùng thái độ rất tốt nhưng lại vô cùng xa cách, không giống như Mạc Từ Yên, thân mật, gần gũi, quan tâm, săn sóc.

Âm Dạ Duật nhìn bề ngoài có vẻ ôn hòa dễ gần nhưng không phải với ai anh cũng có thể gần gũi, Tạ Cẩm Y nhìn thấy được, sự bài xích nhàn nhạt trong đôi mắt với anh khi ở cùng mọi người, tuy anh không nói hay biểu hiện ra ngoài nhưng cô có thể nhận thấy, bởi vì cô đã từng được học một khóa học tâm lý trước khi học bác sĩ.

Thích một người chính là tất cả những gì liên quan đến người đó đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cô và anh là bạn học cũ, đối với chuyện xưa của anh cũng biết khá rõ, cô biết chuyện năm đó đã để lại trong lòng anh một vết tích lớn, đồng thời cũng ảnh hưởng tới tâm lý của anh.

Âm Dạ Duật có bệnh tâm lý, điều này tất cả mọi người thân quen của anh đều biết, nhưng vì biểu hiện bên ngoài của anh không đáng lo ngại nên mọi người đều nghĩ bệnh tình anh không đáng lo ngại, bất quá chỉ có Tạ Cẩm Y mới biết được, căn bệnh này ảnh hưởng nghiêm trọng đến anh như thế nào. Vì muốn mở cửa trái tim đã khép kín của Âm Dạ Duật mà cô đã nguyện ý ra nước ngoài du học, hi vọng có thể tìm được “chìa khóa” mở cửa, đồng thời có thể chữa khỏi cho anh, nhưng mà khi cô cảm tâm bằng bác sĩ trở về thì tất cả đã quá muộn.

“Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tớ cảm thấy sức khỏe của bản thân rất tốt.”

“Muộn” mà Tạ Cẩm Y nói đến, không chỉ là vì anh đã lấy người con gái khác.

“Chúc mừng cậu.” Lời này nói ra vẫn có chút miễn cưỡng.

“Cảm ơn.”

Tạ Cẩm Y cô không phải là người ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân, yêu một người là muốn nhìn thấy người đó hạnh phúc, nếu đó là sự quyết định của anh thì cô sẽ tôn trọng, chỉ mong quyết định này của anh là một điều đúng đắn.

“Cô ấy... sẽ khiến cậu hạnh phúc.” Tuy nói cô cùng Mạc Từ Yên là tình địch, hai người lại tiếp xúc không nhiều, mặc dù không thích cô ấy nhưng cô không thể không thừa nhận rằng Mạc Từ Yên là một cô gái tốt, xuất thân cao nhưng không mang tính tình đại tiểu thư như một số người khác, điều này khiến Tạ Cẩm Y nảy sinh một chút hảo cảm, đặc biệt là Âm Dạ Duật đã chọn cô ấy, ánh mắt nhìn người của anh trước giờ không bao giờ sai.

Khác hẳn với không khí náo nhiệt bên ngoài, bên trong phòng trang điểm cô dâu lại yên tĩnh như tờ, căn phòng rộng lớn nhưng lại chỉ có một người đứng đó, dù sao đây cũng là khu vực không phận sự miễn vào, nếu không phải người thân tất nhiên là bị cấm ra vào.

Váy dài đến đất, phần trên ôm vào cơ thể, khoe trọn đường cong ngọc ngà, phần dưới xòe rộng bồng bềnh như làn mây khiến người mặc trở nên lung linh đến ngất ngưởng, váy đính cườm vài tulle nhiều lớp, được trang trí tinh xảo trên chất liệu xuyên thấu, bồng xòe nhưng tối giản, vô cùng thanh lịch và lãng mạn tựa như một nàng công chúa.

Tóc dài vấn cao để lộ chiếc cổ thon dài trắng nõn, trâm cài hình vòng nguyệt quế được chạm khắc tinh xảo, dưới nền tóc đen tuyền, màu bạc của chiếc vòng càng trở nên nổi bật.

Khoác lên người chiếc váy cưới lộng lẫy, cô gái yên tĩnh đứng trước gương, đối diện là dáng người xinh đẹp được gương phản chiếu, chiếc cằm thon gọn đáng yêu, đôi môi hồng nhuận, chiếc mũi xinh xắn, đôi mắt trong suốt, rung động lòng người, đây đúng là một vẻ đẹp khiến người khác cảm thấy choáng ngợp, tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất mà thượng đế tạo ra.

Đây là lần thứ hai cô mặc chiếc váy này vào người, cùng một người, cùng một chiếc váy nhưng cảm giác lại khác nhau hoàn toàn.

Đời người con gái chỉ mặc áo cưới một lần duy nhất, cho nên cảm giác đó vốn không thể hình dung, kiếp trước bởi vì bắt đầu dĩ cô mới gả cho anh, mặc dù hôm đó là ngày vui của cô nhưng cô nào vui vẻ, nhưng hiện tại cô là cam tâm tình nguyện, có thể nói gả cho anh là mong muốn của cô, đạt được thứ bản thân mong muốn là một điều hạnh phúc, mà hiện tại cô vô cùng hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đó.

“Cạch.” Nghe tiếng bước chân, cô không khỏi quay đầu, nhìn thấy người đến trên gương đẹp không khỏi nở nụ cười.

Chàng trai mặc bộ lễ phục trắng tựa như bạch mã hoàng tử bước ra từ trong truyện cổ tích, gương mặt tuấn tú khiến trái tim của không ít cô gái loạn nhịp.

“Duật” Thanh âm nhẹ nhàng từ đôi môi cô thốt ra khiến gương mặt ôn hòa của chàng trai không khỏi nở nụ cười.

“Tiểu Yên, kể từ bây giờ cái tên này chỉ dành cho anh gọi.” Anh đưa tay chạm vào gương mặt cô, cảm xúc mềm mại khiến anh yêu thích không buông, người con gái này... rốt cuộc cũng thuộc về anh.

Mạc Từ Yên sững sốt, sau đó rất nhanh liền khôi phục bộ dạng lúc nãy, ngọt ngào mỉm cười, lời thoại có chút khác với kiếp trước nhưng nội dung vẫn như vậy, hàm ý vẫn như thế.

Lễ đường thăm dò trải dài, Mạc Vũ Hiên dắt tay cô đi trên nền hoa, ánh mắt Mạc Từ Yên nhìn xung quanh, nhìn những gương mặt quen thuộc mà xa lạ khiến tâm trạng cô có chút phức tạp, một lần nữa cô lại gả cho anh, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, trái tim cô... so với lần đầu kết hôn, đập nhanh hơn rất nhiều.

Mạc Vũ Hiên dắt tay cô vào bàn tay anh, thần sắc của ông lạnh nhạt, tuy nói ông rất hài lòng về chàng rể này nhưng điều đó không có nghĩa là ông chấp nhận gả con gái sớm như vậy, tâm trạng cha mẹ không ai có thể hiểu, con gái bảo bối mà ông cực khổ nuôi lớn hiện tại lại giao cho người khác, điều này khiến Mạc Vũ Hiên có chút buồn bực, tuy nhiên ông vẫn không quên dặn dò.

“Chăm sóc tốt cho Yên Nhi, đừng để ta phải thất vọng.”

Âm Dạ Duật gật đầu, bàn tay to lớn của anh bao trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, thái độ của anh so với ngày thường không khác là bao nhưng Mạc Từ Yên biết được, anh nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô như lời anh đã hứa với ông.

“Anh Âm Dạ Duật, anh có đồng ý cô Mạc Từ Yên, dù mạnh khỏe hay ốm đau, dù giàu có hay nghèo khổ, anh vẫn sẽ bên cạnh chăm sóc và yêu thương cô ấy không?” Lời của cha sứ vang vọng khắp đại sảnh, khiến mọi người đều tập trung vào anh, ngay cả Mạc Từ Yên cũng nín thở, bàn tay cầm đũa hoa cưới không khỏi run nhẹ, đợi chờ câu trả lời của anh.

“Tôi đồng ý.”

Ba chữ đơn giản cũng đủ khiến cho trái tim của hai cô gái loạn nhịp.

Mạc Từ Yên bất giác mỉm cười, lo lắng của cô vốn dĩ là dư thừa, sau khi nghe câu hỏi của cha sứ, cô không chút do dự liền đáp lại ba chữ: “Tôi đồng ý”, mặc kệ người khác nghĩ thế nào nhưng cô hứa với lòng của mình, lần này cô nhất định sẽ khiến cho anh hạnh phúc, những gì mà cô đã hứa trước mặt

cha sứ, cho dù là gặp bất kì chuyện gì, cô cũng sẽ không bỏ rơi anh như kiếp trước, kiếp này cô nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho anh!

Tạ Cẩm Y đặt tay lên ngực, cảm giác trái tim không ngừng loạn nhịp này thật khiến cô vô cùng khó chịu nhưng biết phải làm sao, tâm bệnh trước giờ không thể chữa bằng thuốc bình thường, tình cảm không thể nói bỏ là bỏ được, chỉ mong nhiều năm sau, hình ảnh anh trong trái tim cô sẽ được thay thế bằng hình bóng khác, nếu không cả đời này Tạ Cẩm Y thật sự không biết phải làm sao.

Lúc này, ở bên ngoài Tôn thị khách sạn.

Chiếc xe Ferrari đen đậu bên đường, vốn không thu hút người khác, dù sao trước cửa Tôn thị khách sạn xe hơi hàng hiệu xếp dài thành hàng, thêm một chiếc hay bớt đi một chiếc, cũng không có mấy người quan tâm.

Cô gái mặc váy chiếc trắng như tuyết, gương mặt xinh đẹp cười tươi, so với bất kì trang sức đá quý nào đều sáng hơn, chói mắt hơn, bên cạnh người đàn ông tuấn tú, anh mặc áo sơ mi trắng, khoác bên ngoài là áo vest đen, tô điểm lên vẻ điển trai của anh, anh đưa tay ôm eo cô gái, hành động thân mật của hai người khiến không ít người ghen tỵ, hai người này đúng là một đôi tuyệt phối, khiến người khác nhìn vào hâm mộ đến độ mất.

Bàn tay bắt giác nắm thành nắm, đôi mắt cô gái dõi theo hai người trong ảnh, đây đúng là hình cưới của Ám Dạ Duật cùng Mạc Tử Yên, nhìn đến gương mặt điển trai nở nụ cười ôn nhu nhân nhật, nhưng nụ cười đó lại không thuộc về cô thì sắc mặt cô gái tối đen thâm trầm hẳn đi, khiến người khác nhìn vào khó mà đoán được cô đang nghĩ gì.

Mạc Tử Yên, cô lấy tư cách gì mà đứng bên cạnh Duật của tôi?!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tô Khả Đồng

Kim cương là loại đá quý hiếm và đắt nhất trên thế giới, ngoài giá trị về vật chất, kim cương còn là hiện thân của sức mạnh, quyền lực, sự giàu sang, lòng can đảm và là biểu tượng bất diệt của tình yêu, những thứ càng quý hiếm lại càng khơi dậy lòng chinh phục từ tận sâu đáy lòng của mỗi người, vì vậy con người luôn khát khao được sở hữu. Kim cương có nhiều màu sắc rực rỡ, nếu được chiếu dưới ánh sáng, những viên đá kim cương đa màu sắc sẽ tạo ra một vẻ đẹp lung linh huyền ảo, những viên kim cương đó còn ẩn chứa một vẻ đẹp kiêu sa và tinh tế, nó tôn vinh vẻ đẹp, nét quyến rũ và đẳng cấp cho người đeo dùng.

Kim cương đỏ là loại kim cương hiếm nhất trong số những viên kim cương màu, trên thế giới hiện nay chỉ có khoảng 20 đến 30 viên kim cương đỏ được chứng nhận còn tồn tại, viên kim cương đỏ lớn nhất thế giới chỉ có hơn 5 carat, kim cương có màu sắc càng đậm thì chứng tỏ giá trị của viên kim cương càng lớn.

Mà chiếc nhẫn kim cương này, nhìn thế nào cũng không thấy dưới 5 carat, hơn nữa nó lại mang trên người một màu sắc đỏ rực như lửa, xen lẫn vào đó là chút ánh sáng màu xanh tím, dưới ánh sáng mặt trời từ bên ngoài phản chiếu, nó lại càng trở nên rực rỡ lạ thường, ngay khi chiếc hộp đựng nhẫn vừa mở ra, ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của không ít người.

“Đó không phải là “Hoa lửa của biển sao”?”

Không biết ai là người mở miệng đầu tiên nhưng lời của người đó đã giải đáp thắc mắc trong lòng tất cả mọi người ở đây, đồng thời đánh thức không ít người chìm đắm trong sự say mê với chiếc nhẫn kim cương đỏ rực này.

Mỗi người ở đây đều là người có hiểu biết, tất nhiên thân phận của họ cũng không hề tầm thường, dù sao Ám Dạ gia là một gia tộc có tiếng ở S thị, người được họ mời đến nếu không phải là người của thủ đô thì cũng là gia tộc nhất nhì. Cho nên khi người kia vừa dứt lời, khắp đại sảnh liền chìm ngập trong tiếng xôn xao, đặc biệt là những người có hiểu biết về xuất xứ của chiếc nhẫn kim cương này.

Kim cương vốn dĩ không dễ tìm, đặc biệt là loại kim cương đỏ, dù có tìm được chỉ sợ cũng sẽ bỏ ra một số tiền không nhỏ để có thể sở hữu được nó, cho nên khi mấy tháng trước khi đại hội đấu giá của Lôi gia ở Thượng Hải tung tin rằng họ đang sở hữu viên kim cương đỏ vừa mới được tìm thấy ở mỏ khoáng Nam Phi - nơi tập trung nhiều kim cương lớn nhất thế giới thì có không ít người cảm thấy khó tin. Bất quá khó tin là một chuyện, đến đó có nhìn thấy hay không là một chuyện khác, vì vậy mà buổi đấu giá ngày hôm đó không có ít thế lực tề tụ, với những người bình thường họ cũng chỉ muốn xác minh thực hư lời Lôi gia nói, còn đối với một số thế lực khác, họ bắt quả chỉ là đến để xem trò vui, dù sao kim cương cũng không giống hạt cát ngoài sa mạc hay hạt muối dưới đáy biển, chỉ cần gợn tay ra là có một đồng.

Buổi đấu giá diễn ra bình thường, cho đến tiết mục cuối cùng, Lôi gia mới mang vật phẩm mà họ cho là có giá trị nhất trong các đồ vật mà họ đã mang ra đấu giá, đồng thời cũng muốn khẳng định với mọi người rằng, lời mà Lôi gia nói ra, tuyệt đối không phải là lời đùa giỡn, hành động này khiến không ít người của các thế lực khác cảm thấy khó chịu, bọn họ không ngờ Lôi gia lại đánh ra đòn phủ đầu như vậy, điều này khiến không ít thế lực khác ở Thượng Hải bắt đầu cảm thấy e ngại.

Tuy không thể so sánh với Moussaief - Lá chắn màu đỏ, viên kim cương được mệnh danh là viên kim cương đỏ lớn nhất thế giới nhưng “Hoa lửa của biển” quả thật không hề thua kém. Trên cái nền đỏ rực như lửa ấy lại ánh lên những màu sắc xanh tím nhẹ nhàng, chẳng khác nào ngọn lửa đang bao bọc

lấy đại dương, hiện giờ viên kim cương này vẫn còn thô nhưng mọi người ở đây đều hiểu rõ, ngọc chưa mài mới là ngọc quý, sau khi trải qua quá trình mài dũa, viên kim cương đỏ này nhất định sẽ không hề tầm thường, đến lúc đó danh hiệu “Nữ hoàng màu đỏ” của giới kim cương chắc chắn sẽ thuộc về viên kim cương này.

Với giá khởi điểm cao ngất ngưởng, các gia tộc lúc đầu vốn đến để chế cười thì hiện tại lại có không ít liều mạng tranh giành, trong lúc đám người có lực ở Thượng Hải đang tranh giành đến mức sức đầu mẻ trán thì “Hoa lửa của biển” đã được bán đi với giá gấp hai lần mà đám người đó vừa trả giá, đối với kẻ không rõ lai lịch từ đâu xuất hiện này đột nhiên lại sở hữu mà họ muốn có, khiến không ít người cảm thấy tức giận, bất quá bởi vì e ngại Lôi gia nên không ai dám hành động lỗ mãng, đến cuối cùng không ai biết được thân phận người đã mua viên kim cương đỏ, hiện tại nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón tay trắng nõn của Mạc Tử Yên, một số người liền nhanh chóng nhận ra, viên kim cương được khảm trong chiếc nhẫn cưới này nhất định là có nguồn gốc từ Lôi gia.

Lôi gia là một gia tộc lớn, vô cùng nổi tiếng ở Thượng Hải và thuộc một trong tam gia của giới hắc đạo bao gồm Đường gia thủ đô, Vân gia Hồng Kông và Lôi gia Thượng Hải, tuy thuộc giới hắc đạo nhưng Lôi gia vẫn luôn

được mệnh danh là “Ông trùm đá quý”. Xã hội hiện nay là xã hội có pháp trị, tuy thế lực hắc đạo vẫn còn tồn tại nhưng đối với thế lực của Chính phủ đang không ngừng lớn mạnh thì một số người cũng cảm thấy e ngại, cho nên một số người thuộc hắc đạo cũng từ bỏ mà gia nhập bạch đạo, việc hắc đạo Lôi gia tấn công vào thị trường đá quý cũng là điều mà mọi người sớm đoán được, chỉ là có rất ít người tin rằng Lôi gia sẽ có thành tựu trên lĩnh vực này.

Lôi Hành Liệt - đương nhiệm gia chủ Lôi gia, hẳn dùng thời gian năm năm để chứng minh cho mọi người thấy, Lôi gia tấn công vào thị trường đá quý không phải là một sai lầm, nhờ có hắn mà Lôi gia trở thành chủ nhân mới của Thượng Hải - nơi thế lực hắc bạch nhiều vô số kể đang hoành hành. Một số người đã gặp qua Lôi Hành Liệt tất nhiên sẽ biết rõ tính cách quyết liệt của hắn, mặc kệ là người của thế lực nào, chỉ cần động vào Lôi Hành Liệt hắn thì nhất định sẽ chết trong có chỗ chôn, tuổi tác tuy không lớn nhưng thủ đoạn quả thật không ít, cả giới hắc đạo nhìn thấy hắn đều cúi đầu gọi một tiếng: “Lôi lão đại”, có thể nói Lôi gia là thế lực lớn nhất trong tam gia của hắc đạo.

Thế lực Lôi gia tuy lớn nhưng không thường xuyên qua lại với các gia tộc khác, gia tộc trực thuộc phía dưới Lôi gia không nhiều nhưng mỗi người đều là cây cỏ thụ, không

131 | Chapter 2 - Ông trùm đá quý - “Ông trùm đá quý”

dễ dàng dỏ vớ. Viên kim cương Hoa Lita của bên này vốn đã có một thế lực trả giá cao hơn nhưng Lôi Hành Liệt lại không chịu bán, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn nhìn người đó không thuận mắt, cho nên muốn sở hữu được viên kim cương đỏ này, không phải chỉ cần có tiền là đủ mà còn phải khiến Lôi lão đại cảm thấy thuận mắt. Cuối cùng viên kim cương lại thuộc về Âm Dạ gia, đúng là nằm ngoài sự suy đoán của mọi người, dù sao Âm Dạ gia cũng thuộc quân đội của Chính phủ, mà Lôi gia lại thuộc một trong tam gia của giới hắc đạo, hắc bạch trước giờ không liên hệ, vậy mà Lôi gia lại đồng ý bán viên kim cương đỏ cho Âm Dạ gia, là nên khen Âm Dạ gia có năng lực hay tất cả mọi người đều đã quá xem thường thế lực của Âm Dạ gia?

Bất quá bỏ ra một số tiền lớn như vậy để làm quà cưới, Âm Dạ Duật đúng là cố cảm đảm, vì muốn ôm mỹ nhân về nhà mà hào phóng như vậy, hành động này khiến không ít nhân vật phong lưu trên thương trường cũng cảm thấy không bằng.

Dưới ánh mắt trầm trồ của mọi người, Mạc Tĩ Yên say mê nhìn chiếc nhẫn trên tay, cuối cùng cô cũng có thể lần nữa sở hữu nó, chiếc nhẫn này không chỉ là gì cho tình yêu của anh dành cho cô mà còn đại diện cho sự trôi buộc của đôi phương, một khi cô đã đeo chiếc nhẫn này vào và trở thành vợ của anh, điều đó cũng có nghĩa cuộc sống sau này của họ sẽ phụ thuộc vào nhau, người mà cô có thể nương tựa suốt đời chỉ có thể là Âm Dạ Duật anh!

Bên dưới, Cố lão gia nhìn thấy cảnh này không khỏi thở mạnh một hơi: “Thằng nhóc nhà cậu đúng là có thủ đoạn, chiếc nhẫn cưới này đúng là có giá trị không nhỏ a!” Tuy nhiên, trong giọng nói của ông cũng mang theo chút ghen.

nhưng trong giọng nói của ông cũng mang theo chút ghen
tỵ, Ám Dạ Tuấn từng tuổi này đã có con dâu bên cạnh
làm bạn, chẳng lủi với ông, không biết bao giờ Có lão ông
mới có cơ hội được uống chung trà con dâu?!

“Bất quá có thể ôm được mỹ nhân về nhà, bao nhiêu tiền
bỏ ra cũng xứng đáng, thật khiến người khác hâm mộ.”

Ám Dạ Tuấn nghe vậy chỉ cười: “Thằng nhóc Ám Dạ
Duật này làm sao có thể so sánh với Thiếu tướng của
Có gia đây, tuổi còn nhỏ mà thành tựu không nhỏ, Có gia
đúng là tốt số, tôi còn chưa ghen tỵ với ngài, ngài lại hâm
mộ tôi, Có lão gia đúng là biết đùa.” Lời này của Ám
Dạ Tuấn không hề có ý châm chọc, những lời ông nói
đều xuất phát từ tận đáy lòng, Ám Dạ Duật tuy không
phải loại người tầm thường nhưng so sánh với Có Huyền
quả thật có chút không bằng, dù sao Có gia cũng là gia tộc
đứng đầu một phương, có một người tuổi trẻ tài cao như
Có Huyền vốn là chuyện bình thường.

Nghe được lời khen ngợi của Ám Dạ Tuấn, Có lão gia
cũng cười, lần này ông cũng không phản bác, không thể
không thừa nhận Có Huyền đúng là một màn móng tốt
nhất của Có gia từ trước đến nay, tuổi còn trẻ mà giữ chức
Thiếu tướng, nói ra cũng không có mấy ai tin. Bất luận
là về điều gì, Có Huyền cũng khiến ông cảm thấy hài
lòng, chỉ có một điều chính là không chịu thành gia lập
thất, cứ để ông chờ đợi, mặc dù ông đã từng nhắc nhở
nhưng đối với Có Huyền chẳng khác nào đàn gảy tai trâu,
muốn ông chờ, rốt cuộc phải chờ đến khi nào đây?!

~~~

“Chị Uyên Nhi”

Mạc Tì Yên đi theo Âm Dạ Duật chào bạn cũ, phần lớn đều là bạn cũ của anh, bởi vì tính tình cô trước giờ không chỉ động tiếp xúc với người khác, cho nên bạn bè cũng không tính là nhiều, ngoại trừ Tạ Cẩm Uy thì những người còn lại cô đều không quen nên Mạc Tì Yên chỉ có thể đứng bên cạnh anh lắng nghe, nhìn thấy thái độ giữa bọn họ, cô có thể thấy được quan hệ giữa anh và đồng bạn không tồi.

Çiọng nói thanh thúy từ phía sau truyền đến khiến trên mặt cô xuất hiện nụ cười, tuy nói quan hệ giữa cô và Tạ Cẩm Uy không quá quyết liệt nhưng cũng không phải quá thân thiết, dù sao hai người cũng là tình địch của nhau, cho nên từ nãy đến giờ cô đứng đây cũng không chủ động bắt chuyện cùng Tạ Cẩm Uy, mà tính tình của Tạ mỹ nhân vốn trầm lặng ít nói nên cô cũng không lấy mặt nóng của mình mà dán mõng lạnh của người khác, không khí giữa họ cũng vì vậy mà chìm trong im lặng.

Lúc này khi Âm Dạ Nghiên bước đến không khí mới trở lại bình thường.

“Tiểu Nghiên...”

Thấy Âm Dạ Nghiên đang bước về phía này, Mạc Tì Yên nói một tiếng với anh rồi đi đến chỗ Âm Dạ Nghiên trò chuyện, Âm Dạ Duật thấy thế chỉ gật đầu, không ngăn cản, đợi khi cô rời đi, Tạ mỹ nhân bên cạnh rót cuộc cũng mở miệng lên tiếng:

“Tính tình như vậy, cậu chịu được sao?” Ngừ khí mang theo bất mãn, mặc dù hiện tại hai người đã kết hôn, trong

lòng cũng tự nhiên sẽ không suy nghĩ lung tung về anh nhưng Tạ Cẩm Uy vẫn có chút không hài lòng về thái độ của Mạc Tử Yên, một người lạnh lùng hướng nội như Mạc Tử Yên, cô thật sự muốn biết vì sao cô ấy có thể lay động được trái tim của anh?!

Ám Dạ Duật nghe vậy chỉ cười không nói, anh tất nhiên hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Tạ Cẩm Uy, chỉ là đối với câu hỏi của cô, câu trả lời mà anh có thể cho cũng không thể làm thay đổi tâm tình cô lúc này.

“Chị Yên Nhi, chị mặc chiếc váy cưới này trên người rất xinh đẹp.” Ám Dạ Nghiên ngưỡng mộ nhìn chiếc váy cưới trên người Mạc Tử Yên, hai mắt cô lúc này đã sáng lấp lánh, phải biết rằng chiếc váy này là do đích thân nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế ra, nằm trong số bộ sưu tập hàng đầu về váy cưới trên thế giới, quan hệ Ám Dạ gia và người này cũng xem như quen biết, vì vậy từ khi còn nhỏ Ám Dạ Nghiên cũng được chứng kiến không ít tác phẩm của nhà thiết kế đó.

Đặc biệt là chiếc váy cưới này, đây là tác phẩm thiết kế được sáng tạo riêng dành cho con dâu của Ám Dạ gia, Ám Dạ Nghiên tuy chỉ thấy qua một lần nhưng lại không thể nào quên được, một lần này cũng đủ khiến người không thích kết hôn như cô nhìn không được mà muốn mặc thử chiếc váy cưới này. Biết rõ chiếc váy cưới này là món quà Minh Tâm dành tặng cho Mạc Tử Yên, mặc dù cảm thấy ghen tỵ nhưng cô cũng không cảm thấy bức bối, dù sao cô biết rõ, nếu muốn mặc chiếc váy cưới này cô phải đi tìm cho Minh Tâm một chàng rể, mà cô thì chưa muốn kết hôn sớm như vậy, huống hồ Mạc Tử Yên mặc chiếc váy này so với cô quả thật tôn lên

dáng người của chị ấy hơn, so với những người mẫu lại càng nổi bật hơn, khiến cô cảm thấy chiếc váy này tạo ra là dành cho Mạc Tì Yên.

Mạc Tì Yên nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Ám Dạ Nhiên thì chỉ có thể bật cười, nhớ trong lúc thi đấu cười cô đang cố gắng lấy cô ý đồ muốn mặc thử một lần, tất nhiên cô cũng không từ chối, kiếp trước quan hệ chị dâu em chồng của hai người không được tốt, điều này đã ảnh hưởng đến không chuyện tương lai, hiện tại thấy Ám Dạ Nghiên chủ động thân mật với mình, Mạc Tì Yên tất nhiên vui vẻ.

Cô cùng Ám Dạ Nghiên trò chuyện nhưng ánh mắt cô lại không tự chủ được mà rơi vào thân ảnh xinh đẹp phía sau Ám Dạ Nghiên, dáng người lung linh xinh đẹp, khoác lên người chiếc váy trắng dài đến gối, chiếc váy bằng lụa mỏng manh, ôm lấy đường cong cơ thể, thân ảnh mềm mại nhẹ nhàng, chỉ cần nhìn qua một lần nhất định sẽ khiến người khác không thể quên được.

Mái tóc dài đến thắt lưng được buông thả tự do, mày dài như liễu, đôi mắt to tròn, mũi cao thanh tú, đôi môi hồng nhuận, đường nét cân đối, ngũ quan kết hợp với nhau tạo nên một nét đẹp nhẹ nhàng, không quá nồng nàn đậm thắm, nhưng lại dịu dàng như nước, đôi mắt to tròn lóe lên sự ngây ngô của thiếu nữ, tuy nhiên trên gương mặt của cô gái cũng không bộc lộ quá nhiều cảm xúc, cô tựa như đoá hoa trên mặt hồ, trong trẻo nhẹ nhàng, đồng thời cũng giống như một bông hoa tuyết lạnh đầu mùa, lạnh lẽo nhưng vô cùng tinh khiết, thiếu nữ này, không phải người dễ dàng thân cận.

Ám Dạ Nghiên cũng nhìn thấy ánh mắt Mạc Tì Yên

Ám Dạ Nghiên cũng nhìn thấy ánh mắt của cô, liền vui vẻ kéo tay người phía sau, nở nụ cười xinh đẹp:
“Chị Yên Nhi, giới thiệu với chị, đây là Tô Khả Đồng - bạn thân nhất của em.”

Tiếp sau đó là giọng nói nhẹ nhàng như nước vang lên, khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Chào chị, em là Tô Khả Đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Yêu: Bí Mật Của Bà Xã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.